

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Miranda Dickinson

Bir Gün Yeniden

Çeviren: Öykü Toros Irvana

Hayallerin

için neleri göze
alabilirsin?

Her şeyi başlatan, en çok ihtiyacım olduğu anda bana yardım elini uzatan o adam... Muhteşem görünüyordu... derken beni öptü ve sonra ortadan kayboldu. Ona adını bile sormaya fırsatım olmadı. Muhtemelen delirdiğimi düşünüyorsunuz ama benim ne yapıp edip onu bulmam gerek. Hiç değilse başıma gelen bu olayı kanıtlamanın bir yolunu bulmalıyım.

Bir düğün şarkıcısı olan Romily Parker, her ne kadar kendi aşk hayatı yolunda gitmese de katıldığı düğünlerde mutlu sonlara şahit olmaktadır... Romily, Noel'den önceki son cumartesi, en yakın arkadaşı Charlie'ye ilanı aşk ettikten hemen sonra, muhtemelen hayallerinin erkeği olabilecek yakışıklı bir yabancıyla karşılaşır. Bu kısa karşılaşmadaki kalbini durduran öpücük her şeyi değiştirecek güçtedir.

Onu yeniden bulmak Romily'nin en önemli amacı haline gelir ve bir yıl sürecek macera başlar... Romily, hayallerinin erkeğini bulabilecek midir, yoksa gerçek aşk düşündüğünden daha mı yakındır?

*"Hem Kalp
hem ruhla
dolun."
Fabulous
Magazine*

ISBN: 978-625-7671-37-8

indigo

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

9 " 786257 " 671378

indigokitap
indigokitap

Miranda Dickinson

*Bir Gün
Yeniden*

İ N D İ G O K İ T A P

Bir Gün Yeniden Miranda Dickinson

Baskı: Haziran 2021
ISBN: 978-625-7671-37-8
Yayınevi Sertifika No: 31594

It Started with a Kiss

© Miranda Dickinson, 2014

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Orijinal Adı: It Started with a Kiss
İngilizceden Çeviren: Öykü Toros Irvana
Editör: Seda Sevinç
Son Okuma: Gül Yıldız
Kapak Tasarımı: Yasin Öksüz
Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Baskı
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Kat: 2
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 (212) 674 85 28
Sertifika No: 47939

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Üniversite Mah. Civan Sok. Allure Tower No: 1 Kat: 23 / 330 Avcılar / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

Miranda Dickinson

*Bir Gün
Yeniden*

İ N D İ G O K İ T A P

“Ben olasılıklarda yaşıyorum.”
Emily Dickinson

Bir

Yılın en harika zamanı?¹

Söz konusu en iyi arkadaşımıza *O*'nu sevdiğimizi söylemek ya da söylememek olduğunda, genellikle iki şekilde düşünürüz. İlk olarak, eğer *O* da aynı şekilde hissetmiyorsa arkadaşımızı kaybedebileceğimiz için vazgeçeriz. İkincisi ise, sessiz kalmamız halinde hayatımızın aşkından mahrum kalma ihtimalinden dolayı hemen harekete geçeriz.

Ne yazık ki ben ikincisine kulak verdim.

Charlie'nin gece mavisı gözlerindeki bakış, hayatımın hatasını yaptığımı belli ediyordu.

“Pardon?”

Muhtemelen ilk söylediğimde beni duymamıştı. Belki de tekrarlasam iyi olacaktı.

“Seni sevdiğimi söyledim Charlie.”

Göz kırparak, “Ciddi değilsin değil mi?” dedi.

“Ciddiyim.” Ümitlerimin yok olup gittiğini hissedebiliyordum.

Charlie'nin birkaç dakika önceki gülümsemesi yok olmuştu. Yerde tanımadığım bir bakış vardı ve bunun iyiye işaret olmadığını bilincindeydim.

“N...ne zamandan beri?”

Gözlerimi masamızın yanında bulunan saksı çiçeğine çevirdim. “Hımmmm... Aslında uzun zamandır.” Belki de bugün daha “potansiyel kız arkadaş malzemesi” sayılabilecek bir şeyler giymeliydim. Ancak bu sabah kotumu ve mor hırkamı üzerime geçirirken bu konuşmayı yapmayı planlamamıştım. Charlie’nin yüzündeki katıksız korkuya bakılırsa, karşısında balo elbisesi ve mücevherlerle otursam bile bir şey fark etmeyeceği belliydi. Öyle bir hata yapmıştım ki...

“Ama biz arkadaşız Rom.”

“Tabii ki öyleyiz. Söylediklerimi unut. Olur mu?”

Sanki az önce kendisine hakaret edilmişçesine gözlerini kahvesine dikmişti. “Benden bunu yapmamı nasıl beklersin anlayamıyorum. Az önce her şeyi döktün ortaya, yalan mı?”

Kalabalık kafenin etrafına göz gezdirdim. Kafe, aşırı küçük masaların çevresinde, yalnız müşterilerden kaptıkları sandalyelerde hoşnutsuzca oturan, Noel alışverişi yapan insanlarla doluydu. “Bu kalabalıkta kimsenin hiçbir şey duymamış olduğunu farz etmek insanı rahatlatıyor.”

Bugüne kadar yaptığım esprilerden en iyisi sayılmazdı. Kahvemden büyük bir yudum alırken içimden, *Keşke ölmüş olsaydım*, diye geçirdim.

Charlie başını salladı. “Sorun değil. Söylediğin şeyi duydum. Ah Rom, neden öyle dedin? Neden sadece...?”

Gözlerimi ona dikip, “Sadece ne?” diye sordum.

“Neden sadece sessiz kalmadın ki? Yani şunu demeye çalışıyorum, neden ben? Neden bu yükü üzerime yükledin şimdi?”

Gözlerindeki panik duygusu hiç hoşuma gitmemişti. Bana daha önce hiç bu şekilde bakmamıştı. Sürekli bu anın hayalini kurmuştum. Gerçekle hiç alakası yoktu:

Ah Romily, ben de hep seni sevdim. Eğer bana açılmamış olsaydın birbirimizi sonsuza dek kaybedecektik...

“Biz böyle iyiyiz, değil mi? Yani her şey yolunda giderken neden bozalım ki? Gerçekten bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğüne inanamıyorum.”

Çok özür dilerim ama öyle düşündüm. Alenen aldatılmış tuhaf kalbimle koca salak çenem arasında bir yerlerde beynim saf dışı kaldığı için, kendimi –dengesiz bir kaçık olan kendimi– onun hayallerinin karşılığı olabileceğime inandırdım. Bunun sebebi birlikte geçirdiğimiz kakhaha dolu günler ve samimi akşamların bana arkadaştan öte olabileceğimizi düşündürmesi olabilir. Herkes bunun farkındaydı: Charlie ile benim yaşlı bir evli çiftte benzediğimiz konusunda arkadaşlarımız sürekli bize takılıyorlardı. Bize “eski topraklar” adını takmışlardı. Bizi sevgili sanan tanımadığımız insanlar öyle çoktu ki... Peki bu herkes için bu kadar gözle görülür bir durumken, Charlie nasıl olur da bunu fark edememişti?

Tabii ki bu aklımdan geçenlerin hiçbirini ona söyleyemedim. Yoğun utanç duygusu aklımdaki tüm mantıklı fikirleri sildi ve dudaklarımdan sadece şu kelime döküldü:

“Üzgünüm.”

Charlie başını sallayarak, “Böyle bir şey olacağını hiç tahmin etmezdim. Sadece arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Ama şimdi durum çok tuhaf bir hal aldı,” dedi.

“Güvenoyu için teşekkürler, Charlie.”

Kafası karışmış bir halde bana baktı. “Öyle demek istemedim. Rom, üzgünüm. Durumu anlamam için bana biraz zaman vermelisin.”

Etrafa baktım ve önlerinde kocaman kremalı kahve kupaları bulunan ve hararetili bir şekilde konuşan yan masadaki yorgun çiftte dikkatimi verdim. Kadın şöyle diyordu: “Sen benim kıymetimi bilmiyorsun.” O anda ne hissettiğini tam olarak anlayabiliyordum.

Charlie konuşmaya başladı: “Aslında sen benim için hep sadece Rom oldun, arkadaşlarımdan biri yani. Eğlenceli, birlikte vakit geçirebileceğim biriydin. Ama şimdi...” Konuştukça batıyordu ve kendisi de bunun farkındaydı. Derin bir iç çekisten sonra, “Üzgünüm ama bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum,” dedi.

Berbat bir durumdaydım. Onu yeterince dinlemiştim. Yoğun bir acı ve mahveden bir utanç duygusuyla sandalyeden kalktım. Etkileyici bir son söz söyleyebilmek için ağzımı açtım ama bir şey söyleyemedim. Bunun yerine arkamı döndüm, ayağımı yan masadaki müşterinin sandalyesine çarparak ve çevremdeki tıka basa dolu alışveriş poşetlerine takılıp tökezleyerek oradan uzaklaştım. Kafeden hareketli caddeye doğru telaşla kaçarken paketlenmiş bir puseti de neredeyse yanımda sürüklüyordum.

Birmingham’ın meşhur Noel pazarı, ahşap bira stantları çevresinde toplanmış, Noel alışverişini son dakikaya bırakmış müşterilerle doluydu. Havada asılı olan rengârenk ışıklar, Aralık akşamının gri tonlarına inat pırıl pırıl parlıyor ve New Street boyunca yerleştirilmiş hoparlörlerden Noel şarkıları duyuluyordu.

“Rom, nereye gidiyorsun? Özür dilerim, lütfen geri gel Rom!” Charlie’nin sesi kalabalığın sesine ve geçen senenin gözde Noel hitlerine karıştı. Hızlandım, üzerime doğru akan insan kalabalığını yarararak yoluma devam ettim. Önümde pek çok somurtkan ve umursamaz yüzler belirliyordu. Yeterince rezil olmuşum: Charlie’nin ikinci yarı için çıkıp gelmesi en son ihtiyacım olan şeydi.

Önünden geçtiğim mağazalar, az önceki olaydan dolayı beni kınayan insanlara dönüştü. Vitrinlerindeki indirim yazıları yerlerini kınayıcı ifadelere bıraktı:

Kaçık!

Aptal budala!

Ne sanıyordun?

Kalabalıkla sürüklenerek istemsizce belediye binasına doğru yöneldiğimde, kulağıma gelen Paul McCartney'nin "Wonderful Christmastime" adlı şarkısı ironik bir soru gibiydi. Serbestçe hareket etmek mümkün olmayınca kalabalıkla birlikte ilerlemeye başladım. Hiçbir şey hissetmiyordum. Beni kuşatan yüzü olmayan bedenler tarafından hislerim uyuşturulmuş ve kalbim, Charlie'nin artık umursamadığım sözlerinin sürekli devam eden yankısıyla kuşatılmıştı. Az önce sebep olduğum felaketin ardından ne yapacağımı bilmez bir halde, kelimenin tam anlamıyla akıntıya kapıldım.

Şu dünyadaki en yakın arkadaşşıma onu sevdiğimi söylerken aklımdan ne geçiyordu? Üstelik bunu söylemeyi planlamamıştım bile. Şu an en büyük sırrımı hevesle açığa vurmuş olduğuma inanamıyordum. Geçen haftaki konserle ilgili gülüştüğümüz sırada sıcacık gülümsemiş ve müzikle ilgili konuştuğunda her zaman olduğu gibi gözleri parlamıştı. Ardından ona karşı üç yıldır içimde beslediğim hisleri itiraf etmiştim. Bunun iyi bir fikir olduğunu bana ne düşündürmüştü ki?

Belki de Charlie'ye açılmama neden olan şey, "yılın en mükemmel zamanının" (Andy Williams'a teşekkürlerimle) yaklaşmış olması ya da bugün şehre hâkim olan şenlikli havaydı. Belki de mantığımın kontrolden çıkması ve yaptığının çok iyi bir fikir olduğunu düşünmem, içinde Noel sahnesi bulunan çok fazla aşk filmi izlememin etkisiydi (suçlular Richard Curtis ve Nora Ephron'du).

Kalabalık tarafından istemsizce getirildiğim Victoria Meydanı'nın dev taş merdiveninin altında, ağır ağır hareket eden kalabalığın arasından sıyrılmayı başararak nefes nefese bir halde dev İsveç Noel ağacının çevresine ulaşip bir miktar çam kokulu havayı içime çektim. Gözlerim dolmuştu; ağlamamak için beyhude bir çabayla sürekli yutkunuyordum. *Benim sorunum neydi? Nasıl böylesine büyük bir hata yapmıştım?*

Oysa tüm belirtiler bariz gibiydi ya da ben öyle sanmıştım: Uzun uzun kucaklaşmalar, birbirine kilitlenmiş bakışlar, arkadaşlarımızla birlikteyken yüzümüzdeki utangaç gülümsemeler, akşamın erken saatlerinde başlayıp yeni günü müjdeleyen kuşların ötüşüyle biten sohbetlerimiz esnasında sessiz kalarak birbirimizi anladığımız dakikalar... Sonra onun açıklanamaz suskunlukları –söylemek istediği bir şeyler olduğunu düşündüğüm, soru işaretlerinin havada uçuştugu anlar– hepsi boşmuş. Bunlar son zamanlarda çok sık olan, gizli aşk maceralarının tuzu biberi olarak birlikte geçirdiğimiz hemen hemen tüm zamanlarda rastladığım şeylerdi. Eğer bunların anlamı benim düşündüğüm gibi değilse, tüm bunlar neyin nesiydi peki?

Cep telefonum çalmaya başladı ancak açmaya cesaret edemediğimden Stevie Wonder'ın "Sir Duke" parçası tiz bir sesle çalmaya devam etti. Paltomun cebine elimi attığımda üzerinde alışveriş listesi yazan buruşuk bir kâğıt elime geçti. Üzerinde isimlerin yazılı olduğu listeyi okumaya başladım: Bu, öğleden sonrası için yapmam gerekenlerin listesiydi. Bugün Noel öncesi son cumartesiydi ve herkese hediye almak için son şansımdı. Kalbi kırılmış mahcup birine ait olsa bile, Noel alışverişi ertelenemezdi.

Annem ve babam

Wren

Jack ve Soph

Dudley Amca ve Mags Yenge

Tom ve Anya

Charlie

Charlie. Son ismi okuduğumda nefesim tılandı. Bu ismin artık burada olmasına gerek yok, diye mırıldandım. *Bu yıl kendisi benden yeterince sürpriz bir hediye almıştı bence.* Listeyi katlayıp cebime geri koydum ve yeniden insan okyanusunun dalgaları arasına karışmaya hazırlandım.

“Rom!”

Başımı kaldırdığımda kalabalığı yararak bana doğru gelen Charlie’yi görünce dehşete kapıldım. Hayır, bu olamazdı. Bunu kaldıramazdım – kalbimi sıkıştıran aşağılanmışlık duygusunun ağırlığı zaten katlanamayacağım kadar fazlaydı. Aniden dönüp kalabalığa karıştım ve koşmaya devam ettim.

Charlie arkamdan, “Hadi ama Rom, dur artık!” diye bağıırıyordu. Sesi bu kez daha yakından geliyordu.

Göz ucuyla arkama bakarak ona, “Evine git, Charlie!” diye bağırdım.

Durup ellerini havaya kaldırdığını ve arkasını dönüp alışveriş yapanların kalabalığına yöneldiğini gördüm. Bu rezil durumu yarattığım için kendime çok öfkeliydim ve en kötü kararım ile ilgili sahneye arama olabildiğince büyük bir mesafe koymak niyetindeydim. Yeniden koşmaya başlayıp insan kalabalığının arasından geçerken gözlerim dolmuştu. Bir yanımda Charlie’nin peşimden geliyor olmasını, beni yakalayıp aşırı tepki gösterdiğini, hata yapmadığımı söylemesini istiyordu ama bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordum. İmkânsız olanı arzuladığım için de kendimden nefret ediyordum. Gözlerimdeki yaşları bir hışımla sildim. Tam o sırada önüme çıkan peluş oyuncaklarla dolu bir ahşap tezgâha bodoslama çarptım.

Hoş olmayan bir ağır çekimle sere serpe yere uzandığımda kalabalıktan ani bir ses yükseldi. Ayıcıklar, tavşanlar ve ren geyikleri, dev peluş kar taneleri gibi tepemde dönüp duruyordu. Düştüğümde sanki bir anlığına tüm sesler kesilmişti. Kalabalığın gürültüsü ve Noel müziği sanki susmuştu ve hissettiğim tek şey havada hareket ediyormuş gibi olduğumdu. Bu duygu kısa süreliydi ama yine de vücudum içler acısı bir çatırtıyla sert zemine çarpıncaya kadar devam etti. Buz gibi zeminde kayarak bir sürü oyuncak hayvanın arasına düştüm.

Soluklanmam için biraz zaman gerekti. Başımı yere çapmamın etkisiyle kulaklarım uğulduyordu. Sonra biri sanki düğmeye bas-
tı da tüm ışıklar, gürültü ve Noel pazarının müziği yeniden ortaya
çıktı. Sırtımdaki ağrının şoku içindeyken, önümde kızgın satıcının
görüntüsü beliriverdi.

Pancar kırmızısı yüzüyle bana bakıyordu. Bana yardım etmek ye-
rine ağır Alman aksanıyla azarlamaya başladı:

“Deli kadın! Şu hale bak! Hepsi mahvoldu!”

Tamamıyla mahcup bir halde, yara bere içinde kalmış sızlayan
bacaklarımın acısıyla ayağa kalktım.

Oyuncakları kucaklayarak, “Özür dilerim, çok özür dilerim,”
diye geveledim ve bir anda yok oluvermek istedim.

Gerçek İngiliz tarzı gereği çevremdeki kalabalık bana yardım
etme teklifinde bulunmadı – oyuncak tezgâhını mahveden ve onu
telaşla düzeltmeye çalışan bir kadının görüntüsü, müdahalede bu-
lunmalarını engelleyecek kadar eğlenceliydi. Huysuz satıcı da bana
yardım etmedi, tombul kollarını birbirine sıkıca bağlayıp tezgâhının
yanında dikilerek beni izledi. Sanki yeterince aşağılanmamışım gibi,
beni izleyenlerden bazılarının cep telefonlarını çıkarıp bu sahneyi
mutlulukla kaydettiklerini fark ettim. Harika. Bugünkü olaylardan
sonra tek ihtiyacım olan şey, Youtube’da meşhur olmaktı. Üşümüş-
tüm, her yerim ağrıyordu, tarif edilemez derecede mahcup olmuş-
tum ve tek istediğim en kısa sürede evime ulaşmaktı. Noel zaten
şimdiden berbat olmuştu: Charlie bir daha beni görmek istemeye-
cekti ve ekibin geri kalanı da neler olduğunu öğrendiğinde onlar
da durumu garipseyeceklerdi. Beni sadece Wren anlayabilirdi – hiç
şüphesiz ki onun da bu konuda sağlam fikirleri vardı.

Yere düşen ayıcıkların bir kısmını daha topladığım sırada yine
gözlerim yaşardı.

Ve tam o sırada onu gördüm.

Oyuncak bir pengueni sımsıkı tuttuğum sırada, onun yanındaki ayıcık şeklindeki el kuklasına uzanmış eldivenli eli fark ettim. Bakışlarımı yerden kaldırdığımda, o güne kadar görmüş olduğum en yakışıklı adamla karşı karşıya geldim. Ela gözleri renkli Noel ışıklarının altında parıltıyor; oyuncak tezgâhını çevreleyen ışıklardan mavi olanı kızıl kahve saçlarının dalgalarına yansiyordu. Kirli sakalının gölgesi çene hatlarını belirginleştiriyordu. Elmacık kemiklerinin oldukça belirgin olduğunu fark ettim.

Sımsıcak gülümsemesi ve nazik bakışları, yaralarımın sızısını bir anlığına dindirmişti. “Merhaba, yardım edebilir miyim?” diye sordu.

Ben de ona gülümseyerek, “Lütfen,” dedim.

Birbirimizin etrafında ağır ağır dönerek yere saçılmış oyuncakları topladık. Bunu yaparken beni izlediğinin farkındaydım, ne zaman göz göze gelsek yüzünde utangaç bir gülümseme belirliyordu. Sebebini açıklayamam ama öğleden sonramın bütün berbatlığından sonra bu yabancıнын aniden ortaya çıkışı bana keyifli bir rahatlık vermişti. Sanki yaşadığım her şey bu anı, bu karşılaşmayı yaşamam için aracılık etmişti.

Etrafa saçılmış bütün oyuncakları topladıktan sonra satıcıya dönüp tekrar özür diledim.

“Her neyse,” diyerek omuz silkti, tezgâhının kapısını çarparak arkaya geçti.

Gösteri bitmiş, izleyiciler dağılmıştı ve yabancıyla ikimiz tezgâhın önünde yalnız kalmıştık.

Ona teşekkür ettim.

“Rica ederim,” diye karşılık verdi ve ellerini paltosunun ceplerine soktu. Gülümsediğinde gözlerinin kenarlarında beliren ufak kırışıklıkları fark ettim.

Bir süreliğine sessizce durduk, nefeslerimiz ışıklarla donanmış Noel coşkısına karışıyordu. İkimizin de ne diyeceğini bilemediği

ortadaydı. Bu can sıkıcı sessizlik, küçük düştüğüm anları yeniden hatırlamama neden oldu.

Sadece nezaket gösterdi, şimdi de ayrılmak için bir mazeret bulmaya çalışıyor, diye mantık yürütüyordum.

“Şey, ben...” Eve gitmeden önce yapmam gereken Noel alışverişini ima edercesine, başımla arkamızda kalan şehir meydanını işaret ettim. Neyse ki beni anladı, başını eğip yere bakmaya başladı.

“Tabii ki.”

“Tekrar teşekkür ederim.”

Güzel bakışlarını yine gözlerime çevirdi: “Sorun değil. Mutlu Noeller.”

Oradan telaşla uzaklaşırken çığlık çığlığa bağırmak istedim. Sadece Charlie ile olan arkadaşlığımı mahvetmekle ve kendimi büyük bir kalabalığın önünde rezil etmekle kalmamış, gerçekten çok yakışıklı bir adamın önünde kendimi küçük düşürmüştüm. Aferin sana Romily.

Listeyi almak için elimi yeniden cebime soktuğumda omzumun sızladığını hissettim. Böyle zamanlarda pratik olmak en iyi seçenektir. El işi ürünlerin olduğu bölüme yöneldim. Teyzem el boyaması camlardan hoşlanırdı ve daha önce burada cam süs eşyaları satan bir tezgâh gördüğümü hayal meyal hatırlıyordum. Birbiriyle çatışan fikirleri bilinçaltıma iterek aradığım şeyi bulana dek ağır ağır dolaşan müşterilerin arasından yürüdüm.

Aralık ayının acı soğuğuna karşı sarıp sarmalanmış olan iki orta yaşlı bayan, tezgâhın ardında hiçbir şeyi umursamazca neşeli bir sohberet dalmıştı. Tezgâhtaki küçük CD çalardan Nat King Cole’un sesi duyuluyordu.

Uzun boylu olanı şöyle diyordu: “Eskileri biraz sevmeli değil mi Nat?”

“Bir de bana sor. Bizim Eth, Noel’de başka bir şey dinlemiyor.”

“Bing ya da Frank’i bile mi?”

“İkisini de değil. Bu ya Nat ya da hiç meselesi. Sürekli ‘Chestnuts Roasting On an Open Fire’ şarkısı çalıyor.”

Kısa boylu olan bayan kıkırdarken uzun boylu olanı, “O şarkının hep iç baydığını düşünmüşümdür zaten,” diyerek kıs kıs güldü.

Neşeli sohbetleri devam ettiği sırada biraz rahatladım, her şekil ve ebattaki cam biblolara göz gezdirdim. Gözlerim beyaza boyanmış saksılardaki gümüş renkli ince zincire takıldı. Asılı cam objelerin hafifçe titreyip dönmesine neden olan hafif bir rüzgâr esmeye başladı, ahşap tezgâhın etrafındaki beyaz ışıklar ve pazarın tepesinde asılı duran rengârenk Noel ışıkları objelerin üzerine yansıdı. Özellikle bir biblo aniden dikkatimi çekti: Gümüş rengi ufak yıldızlarla bezeli büyük, gözyaşı şeklindeki bir süs eşyası. Camın yüzeyinden yumuşak fırça darbeleri parıltıyordu. Çok güzeldi, gerçek bir sanatkârlık örneğiymiş ve teyzemin buna bayılacağından emindim. Elimi uzatıp aldım ve camın soğukluğunu parmaklarımda hissettim.

Sağ kulağımın arkasında derinden gelen bir ses belirdi: “Güzel, değil mi?” Bu ses sıçramama neden oldu ve bibloyu askısından yakalayıp düşmesini engelledim. Sağlam bir halde yerine koyduktan sonra arkamı döndüm. İlk önce yeşil, kahverengi ve bej çizgili kaşkolu gördüm ve başımı yukarı kaldırdığımda bana yardım etmiş olan yabancıнын mahcup gülümsemesiyle karşılaştım. Nefesim kesilmiş bir halde ona sessizce selam verdim.

“Özür dilerim. Sadece iyi olup olmadığınızı merak etmiştim.”

“İyiym. Bana yardım ettiğiniz için tekrar teşekkürler.”

“Rica ederim. Çevredeki onca insanın seyirci kaldığına inanamıyorum.”

Gülümsedim, yanaklarımmın kızardığını hissediyordum. “Herhalde benim de eğlencenin bir parçası olduğumu sandılar.”

“Ne eğlence ama,” diyerek kakhaha attı sonra yüz ifademi görünce hemen sustu. “Yani iyisiniz değil mi? Bir yeriniz incinmedi değil mi?”

Endişelenmesi beni duygulandırmıştı ama geçirdiğim akşamüstünü hesaba kattığımda, son ihtiyacım olan şey, böylesine yakışıklı bir adamın bana acımasıydı. “Her şey yolunda. Kırık bir yerim yok.”

“Güzel.” Gözlerimin içine bakmaya başladı ve bu defa bakışlarında endişeden daha fazlası vardı. “Bakın bu kulağa saçma gelebilir ama yine de söyleyeceğim. Size ne kadar güzel olduğunuzu söylemeden gitmenize izin veremezdim. Bu yüzden de sizi buraya kadar takip ettim. Lütfen sapık falan olduğumu ya da bunu sürekli yaptığımı sanmayın. Çünkü değilim. Ama çok güzelsiniz ve bunu bilmeniz gerekiyor.”

Afallamış bir halde cevap vermek için ağızımı açtım; ancak tam o sırada arkamızdan gelen bir ses onun dönüp bakmasına neden oldu.

“Dostum, gitmemiz lazım... Hemen *şimdi!*”

Daha sonra her şey o kadar hızlı gelişti ki aklımda oldukça az detay kaldı. İşte hatırladıklarım...

Yüzünü döndüğünde bana öyle bir baktı ki, aklım başımdan gitti. Bu bakış, filmlerde görebileceğiniz türden, damadın gelini ilk kez gördüğü andaki bakışı gibi bir şeydi: Şaşkınlığın, afallamanın hepsini birden kapsayan etkileyici, güçlü bir karışım, yürek hoplatan bir aşk. Bu bakış, Charlie’ye onu sevdiğimi söylediğim zaman, onun gözlerinde görmüş olmam gereken bakıştı. Ama karşımdaki Charlie değildi, bu da sorunun bir parçasıydı. Çünkü –yarım saat önce kendisine sonsuz aşkımla ilan ettiğim adam olmamakla birlikte– bu adam, içten bakışları ve mahcup gülümsemesinden parfümünün beni saran odunsu kokusuna kadar neredeyse mükemmeldi.

En çok da sonrasında olan şey yüzünden böyle düşünüyordum.

Geriye doğru bir adım attı, bu defa daha ısrarcı bir şekilde ona yeniden seslenilmesinden kaynaklanan öfkeyi gözlerinde görebiliyordum.

“Gitmeliyiz, hadi!”

“Bir dakika,” diye seslendiği sırada telaşlı bir müşterinin omzuna çarpmasıyla bir anlığına dengesini kaybetti ve kendisini kollarıma bırakıverdi.

Tamamen şok içinde onu tutmaya çalıştım, güçlü kollarını sırtıma doladı. Yaşadığım şaşkınlık, Charlie ile ilgili kafamdaki her şeyi bir anda silivermişti. Kalbim hızla çarparken bakışlarım bakışlarına kilitlendi.

“Üzgünüm, gitmem gerek,” diye fısıldadı. Dudakları, dudaklarıma çok yakındı. “Ama çok güzelsiniz.”

Ve sonra beni öptü.

Dudaklarımız birbirine kısacık bir anlığına değse de o an yaşadığım şeyi daha önce hiç yaşamadığıma emindim. Bu ancak, arka planda Nat King Cole’un müziğiyle jenerik akarken iki başrol oyuncusunun nihayet birbirine kavuştuğu Hollywood filmlerinde görebileceğiniz türden bir öpücüktü. Aslında film müziği bile mükemmeldi çünkü tam o sırada biblo tezgâhındaki CD çaların hoparlörlerinden Cole’un, “Mutlu bir Noel geçir” diyen sesi yükselmeye başlamıştı. Gözlerimi kapatıp yabancıнын dudaklarıma kondurduğu beklenmedik hediyeği kabul ederken, Noel alışverişiyle ilgili tüm düşüncelerim uçup gitti.

Neredeyse mükemmel bir andı. Neredeyse. Ancak tamamıyla mükemmel değildi. Çünkü o, ortaya çıktığı hızla gözden kaybolmuş, kalabalığa karışmıştı. Kalbim hızla çarparken, çok uzun sürmüş gibi gelen bir anlığına donup kalmıştım. Sersemlemiştim ama halimden memnundum.

Daha sonra, bilinçaltımın derinliklerinden, yaşadığım duygu karmaşası arasından aniden bir fikir baş gösterdi.

Peşinden git!

Bekle! Geri gel!

Onun gittiğini düşündüğüm tarafa doğru baktım ancak kendisinden eser yoktu. Yine de kalabalığı yarararak ilerlemeye başladım. Bir yandan koşarken bir yandan da onun saçını ya da kaskolunu görebilmek ümidiyle insan denizine göz atmak için parmak uçlarımda yükseliyordum. İnsanları itekleyerek ilerlediğimden kimisi arkamdan söyleniyordu ama ben bir amacım vardı ve kınayıcı bakışlar umurumda değildi.

Ahşap tezgâhların sonuna yaklaştığımda, aniden önümde hızla ilerleyen kızıl-kahve saçlı birini fark ettim. Kalp atışlarım hızlandı ve ona yetişmek için kararlılıkla yoluma devam ettim. Pazaryerinin giriş kapısına geldiğimizde nihayet ona çok yaklaştım, elimi uzatıp omzuna dokundum ve şöyle dedim:

“Hey, hem beni öpüp hem de adını bile söylemeden öylece gidemezsin.” Bana doğru döndüğünde büyük bir hayal kırıklığı yaşadım.

Yaşlı adam, “Bu berbat bir tavlama yöntemi tatlım,” diyerek sırtıttı. Sararmış dişleri ve harita gibi cildi hiç de öpülesi değildi. “Herhangi bir öpücükten haberdar değilim ancak eğer istersen sana seve seve bir öpücük lütfederim.”

Geri çekildim ve yere doğru bakmaya başladım. “Özür dilerim. Sizi birine benzettim.”

Noel pazarının tezgâhlarına doğru hışımla yöneldiğimde, “Bu, hayatımın hikâyesi olacak, güzel kız!” diyerek arkamdan kahkahalar attı. Son derece üzgün bir halde durup kar bulutlarıyla dolu kararan gökyüzüne baktım. Onu kaybetmişim.

Böylesine muhteşem bir şeyin gerçekleştiği hızla birden yok olması nasıl mümkün olabilirdi? Ve ismini sormadığım için ne büyük

aptallık etmiştim! En azından onunla ilgili somut bir bilgiye sahiptim. Kaşkolumda hâlâ parfümünün kokusu ve dudaklarımda kısacık öpücüğünün izi vardı ama her şeyi değiştirebilecek kadar önemli bu olaydan bana kalan şeyler sadece bunlardı.

Onunla ilgili bildiklerim, hatırladıklarımдан ibaretti. Aslında o da gitgide büyüyen bu metropolde yaşayan herhangi bir yabancidan, hayatıma paralel olarak yaşanan diğer bir hayattan ibaretti. Tekrar karşılaşma şansımız çok düşüktü. Ama gözlerimin içine bakıp beni öptüğünde, sanki onu hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissetmiştim. Onunla aramda çekim gücünden öte, daha derin bir bağ vardı. Hayatım boyunca tanıştığım tüm insanlar arasından sadece bu rastlaşma, hayatımı dönüşü olmaz biçimde değiştirmeye muktediri.

Bu yüzden onu bulmak zorundaydım.

İki

Rüyanda beni gör²

“O bir sapık.”

“Hayır değil.”

“Ya da sarhoş bir kadın avcısı...”

“Hayır Wren, öyle biri değildi.”

“Nereden biliyorsun? Belki de her önüne gelen kadını öpmek için gün boyu etrafta dolanıp duruyordu. Belki de bunu yapmaktan hastalıklı, şeytani bir zevk alıyor.” Wren, kahverengi gözlerini kocaman açmıştı. “Belki de soğukkanlılıkla öldürmek niyetinde olduğu kadınları öpüyordur. Ah benim saf arkadaşım, iyi niyetli bir öpücük olamaz bu!”

Wren’in şehir merkezinde bulunan sık dairesindeki devasa kanepeye gömülürken derin derin iç çektim: “Sana anlattığıma pişman oldum.”

Wren, elini şefkatle omzuma koydu. “Hayır Rom, bana anlatmakla çok iyi yaptın. Sayende seni berbat bir hata yapmaktan alıkoynabilirim.”

Bazen böylesine abartılı tepkiler veren biriyle nasıl arkadaşlık edebildiğimi sorguluyorum. Ancak sonra bir drama eğitmeni olan Wren için bunun bir nevi mesleki alışkanlık olduğunu düşünüyorum.

Şu an bunları dinlemek isteyip istemediğimden emin değildim ama bir gün önce olanlardan dolayı hâlâ daha sersem bir haldeydim. Yabancı'nın aniden ortadan kaybolmasını takiben şaşkınlığımı üzerimden atamadan, duygularımdan ve yaşadığım şoktan zihnim bulanmış bir halde tren istasyonuna ulaşmıştım. Beynim uyuşmuş bir şekilde koltuğa yığılıp kaldıktan sonra beni anlayabileceğini düşündüğüm tek kişiyi aramıştım. Wren, ilkokuldan beri benim en yakın arkadaşımdı ve Charlie'yi de benim kadar uzun zamandır tanıyordu. Önce trene binip şehre geri dönmem ve doğruca onun evine gitmem konusunda ısrarda bulunmuştu ama tek istediğim uyumaktı. Bu yüzden onu ertesi gün ziyaret edeceğime dair ona söz vermiştim.

Zihnimde bir Charlie'nin, bir muhteşem yabancı'nın belirlediği huzursuz bir gecenin ardından Wren'in Brindley Place'in şık bar ve restoranlarına yakın bir konumda olan kanal kıyısındaki gösterişli dairesine gelmiştim.

Wren, ona önceki gün olanları anlatırken gözlerini endişeyle açmış bir halde sesini çıkarmadan beni dinlemişti. Ancak anlattıklarım biter bitmez, heyecan içinde yorum yapmaya başlamıştı.

“Bana göre, bu adam sadece bizi esas konudan –sen ve Charlie– uzaklaştıran bir şey. Hadi ama Rom, bir an Charlie'ye aşkını ilan ediyorsun, bir an sonra hayatının aşkıyla mı karşılaşıveriyorsun?”

“Mantıksız görüldüğünün farkındayım. Ama dürüst olmak gerekirse en yoğun duygularla yaşadığım, en muhteşem andı. Adam resmen ayaklarımı yerden kesti...”

“Ve Charlie'yi aklından çıkarmanı sağladı.”

Ne desem faydasızdı. “Bundan hiç bahsetmedim farz et, tamam mı?”

Wren, ciddi bir yüz ifadesi takındı (esasen ancak yumuşak bir yavru kediyle rekabet edebilecek kadar ciddi olabiliyordu). “Ah Rom, üzgünüm. Durumun biraz tuhaf olduğunu kabul etmelisin. Hiç tanımadığın biri aniden bir kahraman gibi ortaya çıkıyor ve

seni öpüyor. Ne tür bir kaçık böyle bir şey yapar ki? Ve eğer senin büyüleyici olduğunu düşünüyorsa neden yok oluverdi?”

Ben de bu olay gerçekleştiğinden beri kendi kendime aynı soruları soruyordum. “Bilmiyorum.” Karşılaşmamızla ilgili olaylar zinciri, sinir bozucu bir belirsizliğe mahkûmdu. Gitmesine neden olan her neyse ya da her kimse önemli olmalıydı; ancak onunla ilgili bir şey öğrenebilecek kadar zaman geçirmemiştim ki, dolayısıyla onun için neyin önemli olup olmadığı konusunda bir fikrim olamazdı. “Sorun da bu zaten. Bu sorulara yanıtlım yok. Tek söyleyebileceğim şey, o anın bu zamana kadar yaşadığım en büyüleyici an olduğu. O gerçekten... mükemmeldi.”

“Bana sorarsan kaçığın teki. İnan bana canım, onun kim olduğunu bilmemen daha iyi. Ben de daha önceleri yakışıklı prenslerin peşine düşmüştüm ve hepsi de sonra peri masalına dönüştü.”

“E, bu iyi bir şey değil mi?”

“Değil tabii ki, kastettiklerim *Grimm masalları*. Yüzümün halini görünce neşesini gizlemek zorunda kaldı. “Affedersin, kötü bir şakaydı.”

Başımı salladım. “Bunun çilgınca olduğunu biliyorum. Ancak kendimi onu düşünmekten alıkoyamıyorum.”

“Buraya gelerek iyi yaptın. Şimdi daha iyi hissediyor musun? Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“İyiyim...”

Wren parmaklarını şaklatarak, “Çay! İhtiyacın olan şey bu – sıcak, demli, leziz bir çay!” diye bağırdı. Hızla ayağa kalktı ve ona karşı çıkmama fırsat vermeden küçük güzel mutfağına yöneldi. İstemediğim halde hızla ve gürültülü bir şekilde çayı hazırlarken, mutfağın dolaplarının kapakları açılıp kapandı, tabak-çanak sesleri yankılandı ve kaşıklar kupaların içinde çingırdadı. “Çay, şoka en iyi gelen

şeydir, inan bana. Yoksa o konyak mıydı? İkisini hep karıştırıyorum...”

“Çay iyi gelecektir, teşekkürler,” diye seslendim. Wren’in bir fırt konyak içmeyi teklif etmesi o an ihtiyacım olan son şeydi (diğerleri için bu ölçü, bir şişenin çeyreğine eşdeğerdir). Ufak tefek olmasına rağmen benden, Charlie’den ve tüm arkadaşlarımızdan daha iyi içebilir.

Ah Charlie. Geçirdiğim son saatin çılgınlığı içinde, onun verdiği tepkinin mideme kramp sokan feci gerçekliğini aklımdan çıkarmıştım ancak şimdi tekrar tüm organlarıma yayılmıştı.

Wren, kaynar sıcaklıktaki bir fincan çayı elime tutuştururken, “Charlie’yi nasıl unutabildin?” diye sordu.

Utanç duygusunun tekrar tüm organlarıma hücum etmesiyle ürperdim. “Unutmadım. Sadece ara verdim. Çok aşağılayıcı bir durumdu Wren. Nasıl oldu da ona açıldım?”

Wren yüzünü ekşiterek, “Eminim aptal gibi hissettin.” Yüz ifade-mi görünce ellerini kaldırıp ağzını kapadı. “Ah Rom, kusura bakma. Yanlışlıkla ağzımdan çıkıverdi.”

“Sorun değil. Tam da öyle hissettim. Sadece nasıl böyle bir hata yaptığıma anlam veremiyorum.”

“Hata yaptığını düşünmüyorum – en azından bu hepimizin er ya da geç gerçekleşeceğini tahmin ettiğimiz bir şeydi. Ama Charlie’yi tanıyorsun. O, zor bir durumla karşılaştığında kafasını kuma gömen tipik bir erkek. Biliyorsun.”

Hiçbir şey düşünmeden çayımdan bir yudum aldım, çok şekerli oluşu dişlerimi kamaştırınca şöyle bir irkildim. Wren ise bu hareketimi tamamıyla farklı algıladı ve gururla gülümsedi.

“İşte, sana çözümün çay olduğunu söylemiştim.”

Tüm hücrelerim bunu yapmamam için haykırırsa da onu incitmek için ağzımdaki çayı yuttum. “Teşekkürler.”

“Afiyet olsun. Peki, adamın ismini öğrenebildin mi bari?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Keşke sen de orada olsaydın. Gerçekten büyüleyiciydi – herkes öylece durup bakarken bir tek o gelip bana yardım etti.” Ayağa kalkıp dışarıdaki kozmopolit şehre şöyle bir bakmak için pencereye doğru yürüdüm. Çevredeki apartmanlardan Noel ışıklarının yükselmesiyle akşamüstünün aydınlığı gölgede kalmıştı, restoran ve barların görüntüleri dört kat aşağıdaki kanala yansıyordu. Şen şakrak eğlence meraklıları, buz gibi havaya karşı kendilerini sarıp sarmalayıp donmuş kanal boyunda toplanmışlardı. “Ve o da şuralarda bir yerlerde işte...”

Wren yanıma gelip beni dikkatle izlemeye başladı. “Gerçekten aklına girdi değil mi?”

Evet anlamında başımı salladım. Dudaklarımızın birbirine değdiği an, bir anda zihnimde belirdi. “Dürüst olmam gerekirse onu dikkatimi dağıtmak için kullanmayacağım. Onu bulmak istiyorum.”

“Peki. Gel benimle.” Wren elimi tuttu ve sokak kapısına doğru hızla çekti.

“Nereye gidiyoruz?”

“Tabii ki onu bulmaya.”

“Ne? Dur bir dakika...”

“Bekleyemeyiz Rom! Onu derhal bulmalıyız!”

“Ama montlarımızı almamız gerekmez mi?”

Wren incecik kazağına, kot pantolonuna ve ayağındaki kocaman pembe tüylü terliklere şöyle bir baktı. “Eh herhalde! Montları alalım sonra da gidelim!”

Wren’in en sevdiğim özelliklerinden biri, bir şeyleri başarma kabiliyetiydi. Yakışıklı yabancıya karşı tutumunu yıldırım hızıyla

değiştirmesi şaşırtıcı olsa da, Wren Malloy kafasına bir şey koyduğunda, hiçbir şeyin onu harekete geçirmekten alıkoyamayacağı su götürmez bir gerçektir.

Kanal boyunca hızla ilerleyip şehir merkezine doğru köprüden geçerken, “Wren, bu olay dün gerçekleşti. Buralarda değildir,” diye itiraz ettim.

Wren, Noel alışverişini son dakikaya bırakan insan kalabalığından sıyrılarak arkaya doğru bağırdı: “Biliyorum. Ancak etrafta onu hatırlayan birileri olmalı. Ve görünüşünü hafızanda taze tutmalısın.”

Küçük ahşap tezgâhları gördüğümüzde duraksadım. “Wren, dur!”

Kumral güç saçlarını savurarak bana baktı: “Yine ne var?”

“Bunu neden yapıyorsun?”

“Neyi?”

“Daha beş dakika önce onun için sapık diyordun. Sonra sanki ölüm kalım meselesiymiş gibi beni buraya sürükledin. Anlayamıyorum.”

Soluklanıp bana gülümsedi. “Sen benim en iyi arkadaşısısın. Dolayısıyla sana destek olmak için buradayım.”

Gerçekten duygulanmıştım. Ben de ona gülümseyerek teşekkür ettim.

“Ve ne olursa olsun, eğer bu yöntemi izlersek bu olayı aklından çıkarman mümkün olabilir.”

“Ah!”

Wren etrafına bakındı. “Peki, nerede karşılaştığınızı söyle bakalım.”

Çevreme şöyle bir bakındım. Yeni doğan günle birlikte Noel pazarının tümü büyüğü bir görünüme bürünmüştü. Tezgâhları çevreleyen renkli parlak ışıklar nemli kaldırıma yansıyor, atlıkarıncanın göz alıcı parıltısı çevredeki binaların pencerelerini aydınlatıyordu.

Hava sıcaklığı hissedilir ölçüde düşmüştü ve capcanlı tezgâhların üzerinde minik kar taneleri döne döne yere iniyordu. Bir anlığına yönümü bulmam çok zorlaştı.

“Zannedersem elîşi pazarının başladığı noktanın civarındaydı. Ya da en azından beni öptüğü yer orasıydı. Çarpıp devirdiğim tezgâh, New Street’in daha aşağısındaydı çünkü biraz yürümüştük. Ama dürüst olmam gerekirse, hiçbir şey zihnimde çok da net değil,” diye cevap verdim.

Wren, kolunu omzuma atarken, “Peki, o zaman öpücüğün olduğu yerle başlayalım ve geri gidelim,” diye önerdi. “Seni nerede öpmüştü?”

“El boyaması cam ağaç bibloların olduğu tezgâhın orada.”

El işi ürün tezgâhları boyunca ilerledik, gösterişli fôtr şapkaların, mücevherlerin, yumuşak ipek eşarpların ve el yapımı mumların önünden geçtik. Sonra birden Wren, “Orada!” diye bağırıp kolumu çekti.

Tezgâha yaklaştıkça kalp atışlarım hızlandı, yabancının sordukları, yüzümdeki nefesi ve öpücüğü art arda zihnimde patladı. Büyük gözyaşı şeklindeki biblo hâlâ tam da onun beni yakaladığı an olduğu şekilde, tezgâhın önündeki alacalı altın rengindeki sepette gri renkli çubuğundan asılı halde duruyordu. Biblonun cilalı yüzeyini okşarken tüylerim diken diken oldu.

“Bana yettiğinde burada, bu bibloya bakıyordum.” Gözlerimi kapattım ve kibar ses tonunun sıcaklığını kulaklarımda, elinin hafifçe dokunuşunu omzumda hissettim.

Wren satıcıya çoktan seslenmişti: “Pardon!”

“Buyur tatlım.”

“Kulağa biraz tuhaf gelebilir ama bir adam arıyoruz.”

Tezgâhın arkasındaki kadın, yıllardır sigara tiryakisi olanların sahip olabileceği çatlak bir ses tonuyla kahkaha attı. “Zaten hepimiz

bir adam aramıyor muyuz canım! Benim Noel dileğim de bu. Ya sen Sylv?”

Yanındaki kısa boylu kadın, “Çok doğru Aud,” diyerek güldü. Yün giysilerle öyle sıkı sarmalanmıştı ki, kırklı yaşlarda gökkuşağı rengine bir koyuna benziyordu.

Wren, “Yok, yanlış anladınız,” diye yılmadan devam etti. “Özel bir adamı arıyoruz.”

Sylvia, “Ah gençlik!” diyerek gülümsedi. “Bizim yaşımıza geldiğinizde, o kadar da özel olmayan adamlara razı olacaksınız.” İki kadının yine kıkırdamaya başladı ve Wren bana bakarak çaresizce omuz silkti.

Durumu açıkladım: “Dün burada, bu bibloya bakıyordum ve sonra genç bir adam yanıma geldi. 1.80 boylarında, kızıl-kahve saçlı bir adamdı ve yeşil-kahverengi-bej çizgili bir kaşkolu vardı.”

Satıcının kahkahası kesildi ve Audrey cam süs eşyalarının üzerinden bana doğru eğildi: “Saat kaçtı?”

Aklımdan hesap ettim: “İkiyi biraz geçiyordu sanırım.”

Audrey, dişlerinin arasından gürültülü bir nefes çekti. Babama şarkı söylediğim müzik grubundan bahsettiğimde onun çıkardığı sesle aynıydı. “Çocuğum, sorun şu ki son günlerde bu tezgâha çok sayıda hoş genç adam uğradı. Hepsi de annelerine hediye arıyordu.”

Wren, “Ama o adam arkadaşımı öptü ve sonra ortadan kayboldu,” dedi.

Sylvie, “Ah o zaman bir düşüneyim,” dedi ve düşündüğü sırada soğumuş yanakları daha da kızardı. “Bir kızı öperken gördüğümüz genç bir adam geldi şimdi aklıma.” Coşkuyla beni işaret ederek şöyle bir etrafımda dönmemi istedi.

Dediğini yaptım ve Sylvie bana dönmemi söyleyene dek, iki kadının hararetli bir şekilde mırıldanarak birbiriyle konuştu.

“Şu an çok da net değil tatlım ama böyle bir şeyin gerçekleştiğini anımsıyorum.”

“Gerçekten mi? Başka bir şey hatırlıyor musunuz? Yüzüyle ilgili... Ya da ismi?”

Audrey gülerek, “Bunu senin bilmen gerekiyor tatlım. Sen ona bizden daha yakındın,” dedi.

Kadınlarla sohbetimizin bundan ibaret olacağı açıktı. Onlara teşekkür ettim. Oradan ayrılıp yürümeye başladığımda Wren hâlâ Audrey ve Sylvia ile konuşuyordu. Pek bir şey hatırlamamaları beni kısmen hayal kırıklığına uğratmış olsa da, olan bitenin hayal olmadığı gerçeği beni cesaretlendirmişti. Belediye binasını geçip New Street’in başına doğru yöneldim. Zihnimde oyuncak tezgâhından kaçışımla ilgili hatırladıklarımı bir araya getirmeye çalışıyordum.

Arkamdan gelen ayak sesleri Wren’in bana yetiştiğini gösteriyordu. Nefes nefese bir halde ellerini ceplerine sokuşturarak yanıma geldiğinde, “Bu da bir başlangıçtır, öyle değil mi?” dedi.

Gülümsedim. “Elbette. Bak, bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun.”

“Biliyorum tabii. Ama artık halüsinasyon görmemiş olduğundan eminim. Tüm bu olan bitenler beni gerçekten heyecanlandırdı.” Omzuyla beni dürttü. “Sanki bir aşk filmi sahnesi, değil mi? Tanımadığın bir yakışıklı, ani bir karşılaşma ve fon müziği olarak Randy Newman’ın eşlik ettiği bir öpücük...”

“Başroldeki adamın nerede olduğunu bilmediğimizi hesaba katmazsak,” diye araya girsem de bu karşılaştırma beni heyecanlandırmıştı.

“Aman! Ayrıntılar... Ee, şimdi nereye?”

Bira standının tuhaf ahşap döner çubuklu ve üzerlerinde kocaman bir polar ayıcık bulunan oturma yerlerine baktım. “Çarpıp devirdiğim oyuncak tezgâhı bu yolun aşağısındaydı.”

“Harika. Tezgâhı yerle bir ettiğini göz önünde bulundurursak seni hatırlamaları kolay olacaktır.”

Bazen Wren lafı tam gedğine oturturdu.

Dünkü en rezil ikinci olayın geçtiği yere doğru ilerlerken, kaş-kolumun altında boynumun boncuk boncuk terlediğini hissettim. Sağ kolum ve omzum hâlâ ahşap tezgâha çarpmamdan ötürü sızlıyordu, şimdiyse yanaklarım yanmaya başlamıştı. Nasıl olmuştu da özenle inşa ettiğim kişisel itibarımı şaşırtıcı biçimde, bir günde iki defa kaybetmeyi başarmıştım? Beynim çaresizce ilk olaya saplanıp kalmıştı ve Charlie’nin korkunç ifadesini hatırladıkça tansiyonum düşüyordu. Wren, Charlie’yi düşünmemek için yakışıklı yabancıyla aklımı meşgul ettiğim iddiasında haklı olsa bile, bunun pek de işe yaradığını söyleyemezdim. Öfkeyle yüzünü zihnimden uzaklaştırıp hedefimize odaklandım.

Oyuncak tezgâhı, New Street’in hatırladığımdan daha aşağısındaydı ve yabancının el işi pazarında bana yetişebilmek için onca yolu yürümüş olması beni şaşırttı. Gerçekten de beni bulmayı istemiş olmalıydı. Bu düşünce beni çok heyecanlandırdı. Kuşkusuz ki bu, onun özel biri olduğunu ve bende peşinden gidilmeye değer bir şeyler bulunduğunu gösteriyordu.

Karman çorman bir yığın peluş oyuncak ve el kuklasının olduğu tezgâhı gördüğümde, iri yarı satıcının kötü sözlerine kendimi hazırladım ancak onun yerine tezgâhta uzun boylu ve zayıf, gözlüklü genç adamı görünce şaşırıp kaldım.

Alman aksanıyla, “Size yardımcı olabilir miyim?” diye sordu. Wren, en göz alıcı gülümsemesini sergilerken, genç adam onun her detayını büyük bir zevkle seyretmekteydi. Wren, dolgun kirpikli gözlerini kocaman açarak, “Sanırım olabilirsiniz,” diye mırıldandı. Rengârenk kırkyama paltosu ve gri parlak pulları olan uzun siyah kaşmir kaşkoluyla sarıp sarmalanmış olsa da, karşısındaki kişi

üzerinde bıraktığı etki oldukça güçlüydü. Wren'in dikkat çekmek konusundaki etkileyici becerilerine hayret ederek gülmek için kendimi zor tuttum. "Acaba arkadaşımı hatırlıyor musunuz?"

Uzun boylu zayıf genç çocuk yağlı kaşlarını kaldırarak beni inceledi. İngiliz kadınlarına karşı koyamayışıyla böbürlendiği açıktı. Etkileyici olduğunu sandığı bir bakışla bana bakarak, "Elbette ki sizi hatırlamak isterim," diye cevap verdi.

Wren, tezgâhı göstererek, "Yanlış anladınız. Arkadaşım dün oyuncaklarınızı devirdi," dedi.

"Ah evet bunu duydum. Ancak ben o sırada burada değildim. Ağabeyim buradaydı. Oyuncakların her yere saçıldığını söyledi."

Ben yüzümün kızarmasını engellemeye çalışırken Wren ellerini çırpıttı. "Harika! Peki, ağabeyiniz arkadaşına oyuncakları toplaması için yardım eden adamdan da bahsetti mi size?"

Gencin ifadesi belirsizleşti ve sonra başını salladı. "Elbette. Ona yardım eden sadece tek bir adam varmış."

Bir anda mahcubiyetimi unuttum gitti. "İşte o! Peki adamın nasıl biri olduğunu söyledi mi?"

"Bilmiyorum," diyerek omuz silkti. "Sadece genç bir adam olduğunu söyledi. Tüm bildiğim bu kadar."

Wren bana doğru bakarak başını salladı. "Peki. Anlıyorum. Ağabeyiniz ne zaman tezgâha gelecek?"

"O bu tezgâhta çalışmıyor. Buranın organizatörlerinden biri. Sadece o gün için tezgâha göz kulak oluyordu." Wren'e göz kırpıp, "Bu akşam tezgâhı kapattıktan sonra benimle bir bira içer misin? Birmingham güzel bir şehir ama biraz تنها," diyerek son noktayı koydu.

Wren, "Çok cazip bir teklif ancak ne yazık ki gelemem. Noel alışverişimi tamamlamak zorundayım," diye karşılık verdikten son-

ra koluma girdi ve arkamızdan bakakalan Alman genci geride bırakarak uzaklaştık. “Bu heyecanlı buluşmanın ardından bir kahve içmem gerek.”

İnsanların arasından kalabalığı yarararak tam da Charlie’ye o kahredici itirafta bulunduğum kafeye doğru yavaş yavaş ilerledik. Neyse ki kafenin arka tarafındaki geniş deri koltuk boştu da her şeyin yaşandığı pencere kenarındaki yerde oturmak zorunda kalmadık.

Wren elinde bol köpüklü iki koca fincan cappuccinoyla ve iki büyük dilim ıslak çikolatalı kekle yanıma geldi. Uzun yeşil kaşkolunu çözüp paltosunu çıkardıktan sonra yanıma otururken, “Kafein ve şeker – işte tam da ihtiyacın olan şeyler!” dedi. “Yani demek ki adam gerçekmiş.”

“Sana gerçek olduğunu söylemiştim. En azından artık bana inanıyorsun.”

“Evet, inanıyorum. Aslında onun bir sapık olmayabileceğini bile düşünmeye başladım.”

“Güzel, teşekkürler. Peki, fikrini değiştiren şey nedir?”

Wren arkasına yaslandı, ufak tefek vücudu koltukta neredeyse kaybolmuştu. “Geçtiğin yerlerden tekrar geçerken bunu düşündüm: O, oyuncak tezgâhını toplamana yardım eden tek kişiydi ve sen kendini iyi hissettiğini söylemene rağmen emin olmak için peşinden geldi. Ucuz bir heyecan peşinde olan bir budala olsaydı böyle davranacağını sanmam. Ayrıca biblo tezgâhındaki kadınların onu hayal meyal de olsa hatırlamalarını sağlayacak kadar akılda kalan biri. Sadece neden ortadan kaybolduğunu anlayamıyorum.”

“Sana birinin onu çağırdığını söylemiştim.”

“Tamam da, kim çağırdı? Sesin sahibinin erkek mi yoksa kadın mı olduğunu hatırlayabiliyor musun?”

“Erkekti.”

“O zaman en iyi ihtimalle arkadaşıydı. En kötü ihtimalle ise erkek arkadaşı.”

Cappucino ağzımdan püskürürken, “Hadi ama Wren, eşcinsel değildi,” dedim.

“Nereden bilebilirsin ki? Yani yakışıklı, iyi giyimli, temiz... Seni bir iddialaşma nedeniyle ya da diğer tür ilişki nasıl olur anlamak için öpmüş olabilir. Tamam tamam, şaka yapıyorum sadece. Ama bir kız arkadaşı, daha da kötüsü eşi olabilir.”

Ona doğru dönüp, “Peki öyleyse ona seslenen kişi, beni öpmesine neden izin verdi?” diye sordum.

Omuz silkerek çikolatalı kekten iri bir parçayı çatalına batırdı. “Belki de onu tam da bu yüzden çağırdı.”

Bu ihtimali düşünmek istemiyordum ama yine de etrafa saçılmış oyuncakları nemli kaldırımdan toplarken bana yardım ettiği sırada sol elinde bir yüzük görüp görmediğimi anımsamaya çalıştım. Ama nafile, hatırlayamadım. Evli olamazdı. Yoksa olabilir miydi? Bana bakışı, beni öpüşü – sanki tüm bunlar birlikte olmak istediği kadını ilk kez gördüğü izlenimi veriyordu. Kulağa tuhaf gelse de, sanki elinden düşüp gitmesini engellemek için değerli bir mücevheri avucunun içinde tutuyormuş gibiydi.

Ama gitmeme izin vermişti, değil mi?

Wren saçlarını kulaklarının arkasına attı. “Her neyse, unut bunları. Şimdi bana öpücükten bahset.”

Dün gece ve gün boyu kafamda sürekli yinelenen ani karşılaşmamızın her detayını yeniden yaşayarak ona anlattım: Onun kollarında kendimi nasıl güvende hissettiğimi, yumuşak ve sıcakık öpüşünü, o sırada etrafımızdaki her şeyin âdeta donup kaldığını ve öylesine iyi hissettiğim için nasıl neler olduğunu bir an bile sorgulamadığımı...

“Eve dönmek gibi ha?” Wren hüzünlü bakışlarıyla cümlemi tamamladı.

Başımı olumlu anlamda salladım. “Tam da öyle hissettim. Sıradan görünebilir ama hiç de yapmacık ve değersiz değildi. Sadece kalbimin tanıdığı biriyle o büyüleyici anı paylaşmaktan ibaretti. Tüm bunların bir anlamı var mı?”

Gülümseyerek, “Kesinlikle tatlım. Ama ben şahsen o tür bir öpücükten sonra onun gitmesine izin vermezdim.”

Köpüklü kahvemi yudumlarken omuzlarım çöktü. “Biliyorum. Ben de bunu sürekli düşünüp duruyorum ve hâlâ telefon numarasını almadan ya da en azından ismini öğrenmeden onu nasıl bıraktığımı anlayamıyorum. Ama bir anlığına yerimden kıpırdayamadım—sanırım bir tür şok yaşamıştım—peşinden gitmem gerektiğini fark ettiğimdeyse o çoktan ortadan kaybolmuştu. Şimdiyse elimde hatırladıklarımдан başka bir şey yok.”

Wren elimi okşayarak, “Aslında tam olarak öyle sayılmaz,” dedi. Paltosunun cebine elini atıp pembe–beyaz çizgili kâğıt bir poşet çıkarttı ve bana uzattı. “Bu önemli ânı sana hatırlatabileceğini düşündüm.”

Şaşırmıştım, buruşuk hediye paketini açtım ve içindeki sarı pelür kâğıda sarılı nesneyi çıkarttım. Kafenin ışıklarının altında parlayan, cam biblo tezgâhında gördüğümüz gümüş rengi minik yıldızlarla kaplı gözyaşı şeklindeki bibloyu görünce şaşkınlığımı gizleyemedim.

“Ah Wren, teşekkür ederim!”

Wren kolunu boynuma dolayarak omuzlarımı sıktı. “Sen bunu hak ediyorsun tatlım. Bu biblo, şehirdeki büyüleyici adamlardan en azından birinin senin güzel olduğunu düşündüğünü sana hatırlatсын. Üstelik deniz yeşili gözlerin ve harika bir gülümsemen varken böyle düşünen tek adamın o olmadığını tahmin edebiliyorum.”

Bu beni güldürdü. Wren, bildiğim en hoş görünümlü kadınlardan biri olmasına rağmen, onunla tanıştığımдан beri gözlerimin rengine takmıştı. Kahverengi gözleri ve alev kırmızısı bukleleri nefes kesiciydi ama o hep, “yaz mevsiminde denizin büründüğü renkte” gözleri çok beğendiğini söylerdi. Benim gözlerimi de böyle tanımlıyordu. Tarz olarak oldukça farklıydık – Wren her şeyde olduğu gibi giyim konusunda da gösterişli olmayı severdi. Yine de renkleri bir araya getirme konusundaki çılgın ve benzersiz yöntemi daima işe yarardı. Onun gibi görünmeye çalışsam tuhaf bir hippie gibi görünürdüm ama Wren gösterişli ve çok güzel görünürdü. Zıt karakterlerdik ama birbirimize iyi uyum sağlıyorduk. Omuzlarıma kadar gelen saçlarım yıllar boyunca pek çok renge (sarı, kırmızı ve hatta gençlik yıllarımda siyah) boyanmıştı ama bana göre en yakışanı şu anki koyu sarı haliydi. Wren, özel ilginç kıyafetleri bulmak için internette saatler geçirirken, ben cadde üzerindeki dükkânlardan alışveriş yapmayı severdim. Birbirimizin tarzını beğendiğimizi biliyordum. Ama bu işten anlar gibi görünmekten hiçbir zaman tatmin olmayışımız da tuhaftı. “Sen bana iyi geliyorsun Wren.”

“Sen de bana iyi geliyorsun. İşte bu yüzden o adamı bulmak için benim yardımına ihtiyacın var.”

“Peki tam olarak bunu nasıl başaracağız?”

“Bilmiyorum ama bir yolunu bulacağız. Şimdi, sana o etkileyici öpücüğü veren yabancıyı bir kenara bırakalım, Charlie konusunda ne yapmayı düşünüyorsun onu söyle.”

Gerçekliğin soğuk duş etkisiyle ürperdim. “Bilmiyorum.”

“Seni aramadı mı?”

“Açmadım.”

Gerçeği söylemek gerekirse, Charlie talihsiz itirafımı yaptığım günden beri sürekli beni arıyor ve mesaj gönderiyordu. Ancak henüz

onunla karşı karşıya gelmeye hazır değildim. O sırada cep telefonum çaldı, yine mesaj gelmişti.

LÜTFEN benimle konuş Rom.

“Belki de onu arasan iyi olur.”

“Arayıp da ona ne diyeceğim? Kendimi yeteri kadar küçük düşürdüm Wren. Hâlâ nasıl olup da ona açılmanın iyi bir fikir olabileceğini sandığımı bilemiyorum.”

Wren iç çekti. “Rom, hepimiz Charlie ile senin bir gün birlikte olabileceğinizi düşünüyorduk. İkinizin ne kadar yakın olduğunu herkes fark ediyordu –hatta annem bile– ki dürüst olmak gerekirse kafasının çok da çalıştığını söyleyemeyiz. Dolayısıyla sen ona açılınca o panikledi. Bunda ne var ki? Bu gayet anlaşılır bir şey. Sonuçta duygularını birdenbire ona anlattın. Ama sana tek bir şey söyleyeceğim: Eğer ikinizin birbiriniz için ne kadar uygun olduğunu göremiyorsa o tam bir aptaldır. Siz, hep tüm grubun da söylediği gibi, ‘eski topraklardınız’.”

“Artık bir önemi yok. Eski topraklar konusu resmen kapandı artık.”

“Görünen o ki konu kapanmamış, hâlâ seninle konuşmaya çalışıyor. Ve ne olursa olsun, önümüzdeki aylardaki konserlerimiz ne olacak? Tom, dün Dwayne’in nihayet gelecek yıl için bazı kaliteli konserler ayarladığını söyledi. Hoşuna gitsin ya da gitmesin Charlie’yle aranız bozuk olmasa iyi olur çünkü ikinizi de seviyorum ve paraya ihtiyacım var. Kredi borcum, *Şeytan* filmi karanlıkta izlemekten daha ürkütücü.”

“Bu sorun olmaz, eminim. Şu an için oldukça mahcup edici bir durum ama bunun grubun geri kalanı için işleri zorlaştırmasını istemem. Zamanla üstesinden gelirim. Ama birkaç gün yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

Wren'in telefonu çaldı. Ekranı bana doğru döndürdüğünde yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Ona ne diyeceğim şimdi?"

Telaştan elim ayağım buz kesti. "Lütfen ona burada olduğumu söyleme!"

Bana dik dik bakıp telefonu açtı. "Selam kanka, iyiyim, ya sen? Rom mu? Hayır canım, onunla görüşmedim hiç. Daha önce telefonla konuştuk ama... (bana bakarak) Sanırım biraz zamana ihtiyacı var Charlie. Ne? Tamam, onu gördüğümde söylerim. Kendine iyi bak, hoşçakal."

Rahat bir nefes aldım. "Teşekkürler."

"Senin için bunu kesinlikle ilk ve son yapışım Rom. Onu aramılsın. Zavallı çocuk çok telaşlıydı."

İçimi çekip, "Onu yarın arayacağım," dedim.

Wren masadan telefonumu alarak bana uzattı. "Hayır Rom, en azından ona bu akşam yaz. Bu arada ben de Noel pazarındaki hayali öpücüğünün sahibini bulmaya kafa yorayım. Anlaştık mı?"

Wren'in haklı olduğunun farkındaydım. Charlie'yle o kadar uzun süredir tanışıyorduk ki böylesine utandırıcı bir olayın arkadaşlığımızı tehlikeye sokmasına izin veremezdik. Aynı zamanda müzik grubumuz da vardı...

Grubumuz Pinstripes'i kuralı yaklaşık yedi yıl olmuştu. Grubu, arkadaşlarım Jack ve Sophie'nin düzenlediği ev partilerinden birindeyken, sarhoş kafayla kurmaya karar vermiştik. Wren'in yeni nişanlanmış arkadaşı Naomi, etrafta doğru dürüst düğün orkestrası olmadığından yakınıyordu ve bu ihtiyacı karşılamamız için bir grup kurmamız gerektiğini söyleyerek bize takılmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse daha önce hiçbirimizin bunu aklından geçirmemiş olması hayret edilecek bir şeydi. Aramızda biri aynı zamanda bas gitarcı olan iki şarkıcı, bir baterist, bir klavyeci, bir baş gitarist

ve saksafoncu vardı ve hepimiz de kendimize uygun olmayan ikinci sınıf gruplarda çalışıyorduk. O dönem ben Jack ile birlikte, bir pizza restoranının akşam yemeklerinde caz söylüyordum; Charlie Jam grubunda bateristti (ve bu işten nefret ediyordu); Sophie kırklı yaşların üzerindekiilerden oluşan ve 60'ların şarkılarına takıntılı bir grupta saksafon çalışıyordu; Tom ve Wren ise 13-19 yaş arası gençlerden oluşan R.T.A. isimli metal müzik grubunda yaşlarını saklayarak çalışıyorlardı. İçtiğimiz bol kırmızı şarap ve sambuca likörünün etkisiyle gecenin üçünde aklımıza gelen tüm diğer fikirler gibi, bu önerinin de oybirliği ile çok parlak olduğunu düşündük ve böylece Pinstripes, müzik grupları arasındaki yerini aldı.

O zamandan beri kâbus gibi konserler, elektrik kesintileri, yumruklasmalar (neyse ki herhangi bir grup üyesi dahil olmamıştı) ve birtakım orta yaşlı üçkâğıtçı çapkının birkaç defa sahneye saldırmaya kalkışması gibi olaylar atlatmıştık ve bu olaylardan kısmen zarar görmeden başarılı bir şekilde kurtulmuştuk. Çalıştığı sanat okulunda müzik bölümünün başkanı olarak atanmasıyla, Sophie iki sene sonunda gruptan ayrılmıştı ancak hâlâ daha özellikle de gösterişli bir mekânda çaldığımız zamanlar geri dönmesi için dil döküyorduk. Hepimiz esas işlerimizi sürdürürken bu müzik grubu bizi hem eğlendiriyor hem de bize ek gelir sağlıyordu.

Bunların yanı sıra müzik grubumuz, bir düğünün nasıl olması ve olmaması gerektiği konusunda gerçek bir eğitim sunuyordu. Düğünlerin nasıl berbat olabileceği konusunda şaşkınlığım hiç bitmiyordu. Bu, sadece Wren ve benim değil, tüm detayları büyük keyifle inceleyen hepimizin sürekli hayret etmesine neden olan bir şeydi. Bir de gerçekten ilham verici düğünler vardı. Bunlar her şeyin bir anda bir araya gelmiş gibi görüldüğü ve adrenalinden başınızın döndüğü düğünlerdi. Bu tür düğünler bizim takdir ettiğimiz ve sakinlikle hatırladığımız düğünlerdi çünkü bunlar para kazanmaktan

fazlasını başardığımızı gösteriyordu. Gruptaki çocuklar tüm bunlar konusunda biraz daha kuşkucu olsalar dahi belirli bazı etkileyici kutlamalarda sahte gözyaşı dökmeleri meşhurdu.

Hayatım boyunca çeşitli gruplarda şarkı söyledim ancak şunu dürüstlikle söyleyebilirim ki, yakın arkadaşlarla sahne almak gibisi yok. Aramızda başka bir müzisyenle tecrübe edebileceğimden çok farklı seviyede bir uyum var. Sanki hepimiz birbirimizin aklından geçeni biliyor gibiyiz. Ve bu çok hoşuma gidiyor.

Bir araya geldiğimizde, sohbetlerimizin ana konusu konser anılarımızdan ibaret oluyor. Bu, grup üyeleri arasında sağlam bir bağ kurulmasını sağlayan bir şey olmakla birlikte, aramızdaki müzisyen olmayan kişilere rahatsızlık veriyor. Bir cumartesi akşamında, Jack ve Soph'lardaki akşam yemeğimiz sırasında, hatalı söylenen şarkılar ve sahne aldığımız ilginç düğünlerle ilgili hikâyeler anlatılmaya başlanınca bu kişiler sıklıkla surat asıp söyleniyorlar. Aramızda grup dışından birileri bulunduğunda bu hikâyeleri anlatmayacağımız konusunda çabalayacağımızı söyleyip duruyoruz ama bu bizim için âdeta fabrika ayarları gibi bir şey, ne yaptığımızın farkına vardığımızda genellikle saatlerdir bu hikâyelerden bahsediyor oluyoruz. Bununla gurur duymuyorum elbette ama konser anıları kesinlikle birtakım zayıflara da sebep oluyordu. Wren bunu inkâr etse dahi, son erkek arkadaşı Matt'le ilişkisinin pek de uzun ömürlü olmamasının ana sebeplerinden biri, grup üyeleri arasındaki samimiyetti. Sophie bana onun Wren'e kendisiyle Pinstripes arasında bir seçim yapmasını istediğini anlatmıştı. Bundan sonrası dedikleri gibi, mazi olmuştu.

Elbette bir müzik grubunda çalışmanın çok fazla zorluğu var: Aşırı yoğun beş kişiyi provalar için bir araya getirmek için kesin tarih hesaplamaları yapmak, ara sıra baş gösteren grup içi tartışmalar, stresli kayıtlar ve provalar, konserlerin çok geç bitmesi ve sabahın erken saatlerinde yapılan dönüş yolculukları ve yatağa gitmeden

önce malzemelerle tıka basa dolu olan kamyonu boşaltma zorunluluğu... Ancak her şeye rağmen, arkadaşlarınızla takılıp üstüne para kazanmanız müthiş bir şey. İşte bu, tüm olumsuzlukları göz ardı edebilmenizi sağlıyor. En güzel zamanlarımdan bir kısmını, ses provalarında doğaçlama müzik yaptığımız ve sabahın köründe yarı açık otoban servis alanlarında müzikle ilgili tartışmalar yaptığımız anlarda yaşadım. Charlie ile olan durumu görmezden gelerek tüm bunları tehlikeye atsam da, bunları kaybetmeye dayanmam.

Yatak odamda yalnız başıma telefonuma bakıp dururken, Wren'in haklı olduğunu düşündüm. Onu aramalıyım. Tüm cesaretimi toplayıp rehberden numarasını buldum ve onu aradım.

Telefonu açar açmaz sesindeki gerginliği hissettim.

"Rom, selam."

"Selam Charlie."

"Ne yapmam ya da ne söylemem gerektiğini bilmiyorum."

"Üzgünüm arkadaşım. Çok mahcubum."

Charlie, "Tek mahcup olan sen değilsin," diyerek güldü. Midem bulanıyordu ve kendime hakim olmaya çalışıyordum. Kısa süreli bir sessizlikten sonra tekrar konuşmaya başladı: "Orada mısın?"

"Evet."

"Bak, bu berbat bir durum. Yarın görüşelim mi?"

"Bilmiyorum..."

"Lütfen reddetme Rom, sadece beni dinle, tamam mı?"

"Peki."

Hattın diğer ucunda gergin nefes alıp verişini duyuyordum. "İyi. Dün söylediklerine pek iyi karşılık veremedim."

Hadi oradan Charlie.

"Durumu daha iyi yönetebilirdim. Bana eve gitmemi söylediğin zaman kesinlikle peşini bırakmamalıydım."

“Sorun değil, gerçekten.”

“Havayı yumuşatmak için konuşmamız gerek Rom. Bunun arkadaşlığımızı etkilemesini istemiyorum.”

Aman ağzından yel alsın. “Etkilemeyecek.”

“Önümüzde konserler var. Bunlar için iyi olmalıyız.”

Daima objektif bir realist olan Charlie, tuhaf bir durumu gündem maddesi haline getirmeyi başarmıştı. “Haklısın, iyi olmalıyız.”

“Peki öyleyse yarın sekizde Harry’nin yerinde buluşmaya ne dersin? Kahvaltı ederiz.”

Yüzümü buruşturarak, “Olur, görüşürüz,” dedim.

Telefonu kapatıp yatağıma fırlattıktan sonra yastığı yüzüme kapatıp yatağa gömüldüm.

Noel pazarındaki yabancıyı o gece yine rüyamda gördüm. Yine kolları arasındaydım, muhteşem yüzündeki parlak bakışına gözlerimi dikmiş, teninin kokusunu içime çekiyordum.

“Selam güzellik.”

“Selam.”

“Beni bulmanı bekliyordum.”

“Gerçekten mi? Ama beni tanıımıyorsun bile.”

“Kalbin beni tanıyor. Ve benim kalbim de hep seni arıyordu.”

“Seni nerede bulacağımı bilemedim.”

Gülümsedi, yüzünü benimkine yaklaştırdı. Tahrik edici sıcak nefesini dudaklarımda hissediyordum. “Kalbinin sesini dinle güzel kız.”

“Bu ne anlama geliyor?”

Gözünü kırparak geniş omuzlarını silkti. “Bilemiyorum. Bu senin rüyan. Ama bu senin sürekli izlediğin romantik komedilerdeki kahramanların hep söylediği bir şey değil mi?”

“Pek de yardımcı olmadın.”

Kadife gibi yumuşak parmaklarıyla nazikçe yanaklarımı okşadığında bakışları öyle sevgi doluydu ki, bana yardımcı olmayışını hemen mazur gördüm. “Kalbin beni tanıyor güzellik. Kalbinin sesini dinle...”

Aniden uyanıp yatağımda doğruldum, perdelerin arasından görünen pembemsi gün doğumuna baktım. Kuşlar cıvıldıyordu ve tüm dünya uyanmaya başlamıştı. Öpücüğü hatırlayınca kalbim çarpmaya başladı.

Wren haklıydı. Onu bulmalıyım.

Ama önce Charlie ile yüzleşmeliydim.

Üç

Bir arkadaşın var

Ertesi sabah kat kat giyinip buzla kaplı kaldırımlar üzerinde tren istasyonuna doğru yürümeye başladım. İçten içe, olumsuz hava koşullarının tren saatlerinde epey rötara sebep olmasını ümit ediyordum, bu sayede kendimi Charlie ile aramızda geçecek olan utanç verici konuşmadan kurtarabilirdim. Ancak tren beni tam zamanında Birmingham'a getirdi ve otobüs durağına doğru her zamankinden daha yavaş tempoda yürümeme rağmen, otobüs tam vaktinde durağa geldi. Hiçbir şeyin bu karşılaşmayı engelleyemeyeceği açıktı. Kaderime razı olarak, istemeye istemeye otobüse bindim.

Otobüs, banliyölerin puslu görüntüsüne paralel ilerlerken kafam karmakarışık. Etrafımda heyecanlı çocuklar ve gürültücü gençler konuşup duruyordu, Noel heyecanları kahkahalarından belli oluyordu. Büyük günden sadece iki gün önce, benim de arkadaşlarımla yaptığım muhabbetin konusu aynıydı: Bu Noel'de kar yağacak mı?

Arkamda oturan kadın, kucağındaki iki tombik çocuk etrafa gülücükler saçarken arkadaşına, Midlands Today programında yakında yoğun kar olacağını söylediklerini anlatıyordu. "Zavallı sunucu Shifali dün akşam bunu söylerken parktaydı."

Diğer kadın, “Ah yazık...” diye söylendi. “Dışarıda hava tahmini yapmak zorunda olduğu zamanlar şifayı kapmaması şaşılacak şey doğrusu. Yine de hava durumu söz konusu olduğunda genellikle yanılmaz.”

“Umarım bu sefer yanılıyordur. Eğer kar yağarsa Dave çığına döner. Komşularla rekabet etmek için kardan adam yaparak dışarıda saatlerini geçirecektir, göreceksin. Sokağımızdaki Noel ışıkları rekabeti zaten yeterince kötü, buna bir de kardan adam rekabeti eklenmese bari.”

Kaşkolumun ardından gülümsedim ve ineceğim durağın görünmesiyle derin bir nefes aldım.

Herkesin hayatında dönüm noktası niteliğindeki bazı yerler vardır: Pinstripes için de Harry’nin kafesi böyle bir yerdi. Wren, Charlie ve ben ortaokul öğrencisiyken müşteriler için pek de çekici olmayan kirli, küçük tek camlı kafeyi keşfettiğimizden beri Harry’nin yeri pek çok önemli olayın mekânı olmuştu. Üniversite yıllarında Tom, Jack ve Sophie ile tanışınca onları da kafeye alıştırmıştık. Pinstripes’in resmen kurulduğu günden beri Harry’nin yeri, bizim gayri resmi ofisimiz olmuştu – grupla ilgili önemli kararların çoğu bu sıcak mekânda alınmıştı.

Bu ortak geçmiş dikkate alındığında, Charlie ile kaçınılmaz konuşmamızı burada yapmamız uygundu. Bunun yanı sıra, civardaki en iyi domuz pastırmalı sandviçi Harry’nin yaptığı gerçeği de vardı tabii. O sabah özellikle aç olmama rağmen, kafenin dışında beklerken midemin rahatlamasını ümit ettim. Derin nefes al Rom. Kafenin buğulu pencerelerinden içeriye bakarken tezgâhın yakınındaki her zamanki masamızda kestane rengi karman çorman saçları ve hafif kambur oturuşuyla Charlie’yi görmeye çalıştım. Kendi kendime, tamam, hadi şu işi bitirip kurtulalım, dedim.

Kapıyı ittirdiğimde kızartma yağı kokulu rutubetli hava yüzüme çarptı ve Harry elindeki lekeli mutfak bezini kaldırarak beni selamladı.

“Romily! Bu hafta hiç görünmedin!”

“Ah bilirsin Harry, Noel olduğu için.”

Yukarıya doğru baktı. “Noel de Noel... Haftalardır tek duyduğum bu. Domuz pastırması ister misin? Charlie için bir tane yapıyordum da.”

Gülümsedim. “Devam et öyleyse.” Etrafa bakındım ve Charlie’nin utangaç bir edayla elini kaldırdığını gördüm. Ona doğru ilerlerken başımın döndüğünü hissettim.

“Günaydın,” diyerek gülümsedi, beni selamlamak için yarı oturur vaziyette. Gece mavisi gözlerini muhteşem gösterdiği için çok beğendiğim lacivert süveterini giymişti, süveterinin altında beyaz gömleği ve çivit mavisi kot pantolonu vardı. Bu kombinasyon içimin pır pır etmesi konusunda hiç yardımcı olmuyordu.

“Selam.” Konuşmaya nasıl başlayacağımı bilmediğimden, palto-mu ve kaşkolumu ağır ağır çıkartıp yanımdaki sandalyeye koyarken biraz zaman kazandım.

Charlie yerine yerleşti ve melamin masaya bakarken elindeki boş şeker paketiyle oynamaya başladı. Bana bakmak için başını kaldırdığında onu savunmasız bir halde görmek beni şaşırttı.

“Seni görmek güzel.”

Kollarımı kavuşturdum ve fazla uzun kalamayacağımı söyledim.

“Ah, peki.”

“Kırk beş dakika kadar zamanım var.”

“İyi öyleyse.” Burnunu ovuşturmak için bir elini kaldırdı – bu onun gergin olduğu zamanlarda yaptığı bir hareketti. “Geldiğine sevindim. Geleceğinden pek emin değildim.”

“Ben de emin değildim.” Ağzımdan çıkan her kelime, uyuşturulmadan dişim çekiliyormuş gibi bir his veriyordu.

Bakışlarını çevirdi. “*Dostum*, bu çok zor.”

“Farkındayım.”

O sırada Harry’nin tezgâhın ardından, “Charlie, espresso ister misin?” diye seslenmesiyle ikimiz de sıçradık.

Gülümseyerek, “Her zaman Harry,” diye yanıt verdi. Bana dönüp yüzünü buruşturdu: “Her zamankinden daha iyi olacağını pek sanmıyorum ya.”

Bu şaka buzları biraz eritti ve aramızdaki gerginliğin bir nebze azaldığını hissettim. Ancak Charlie, “Bak Rom, cumartesi günüyle ilgili...” diye konuşmaya başlayınca aramızdaki yumuşak hava aniden yok oldu.

O anda sinirlerim altüst oldu. Ayaklarımızın altındaki yağ yeşili kaplama yarılıp beni içine alsaydı dünyanın en mutlu kadını olabilirdim. Cumartesi günkü felaketten beri, Christopher Reeve’in *Superman* filminde yaptığı gibi uzaya gidip zamanı geri alabilmek için dünyanın dönüş yönünü tersine çevirebilmeye heves ediyordum. Ancak gerçeklik, yok oluvermesi mümkün olmayan bir şeydi. Tüm cesaretimi toplayarak ona doğru döndüm.

“Seni mahcup ettiğim için üzgünüm.”

“Hayır beni mahcup etmedin.”

“Ettim Charlie. Hem seni hem kendimi rezil ettim.”

“Rom...”

“Lütfen konuşmama izin ver. Çünkü eğer şimdi konuşmazsam bir daha bu konuşmayı hiç yapamam.”

Başını sallayarak kollarını kavuşturdu.

“Konu şu ki, kafam çok karıştı. Açıkçası belli bir yöne doğru ilerlediğimizi sanmıştım ama öyle değilmiş. Yanlış anlamışım. Arkadaşlığımızın bu yüzden bozulmasını istemiyorum.”

“Bozulmayacak.”

“İyi öyleyse.”

Charlie tam bir şey söylemek üzereydi ki kafenin kapısı açıldı ve içeriye bir grup inşaatçı doluştu. Onların kafenin her yerine yayılmasıyla, yüksek sesleri ve gürültülü kahkahaları konuşmamızı devam ettirmemizi engelledi. Bu durumun buluşmamızı erken sonlandırmasından endişe ediyordum ancak Charlie, yerimde kalmamı işaret ederek mekânına hücum edenlere tedirginlikle göz gezdirmekte olan Harry’nin bulunduğu tezgâha yöneldi. Birkaç dakika sonra elinde iki karton bardak ve bir kâğıt poşetle geri döndü.

“Haydi, bunlarla vakit geçireceğimiz daha iyi bir yer biliyorum.”

Kafenin gürültüsünden kurtularak onun peşinden ana caddeye doğru gittim. Beş dakika sonra, Cannon Tepesi Parkı’na doğru olan dik yolu tırmanıyorduk.

Konuşmamızı devam ettirmek konusunda tam kararlı değildim ama Charlie’nin beni iyi tanıdığını biliyordum. Bu parkta nereye baksam karşıma anılar çıkıyordu: Çocukken yazları ördekleri besleyerek geçirdiğimiz hafta sonları; Wren, Tom, Jack ve Sophie ile resmi tatillerde yaptığımız eğlenceli piknikler; güneşli bahar günlerinde öğle yemeği buluşmalarımız – hepsi de burada olmuştu. Bu park da tıpkı Harry’nin yeri gibi hayatımızın ayrılmaz bir parçasıydı.

Ve Charlie’nin asla bilemeyeceği bir şey –şu anda keskin buz sarkıtları gibi kalbime saplanan şey– ise bu parkın ona âşık olduğumu ilk fark ettiğim yer olmasıydı.

Üç yıl önce, daha önce defalarca yaptığımız gibi, Eylül ayının ilk cumartesi günü için göl kenarında öğle yemeği hususunda sözleşmiştik. Her zaman olduğu gibi onun sandviçleri getirmesi ve benim de teyzemin ev yapımı pastasını getirmem konusunda anlaşmıştık.

Dolayısıyla o sabah, o muhteşem beyaz çikolatalı mürver çiçeği pastasını alabilmek için özel bir seyahate çıkmıştım. Charlie'nin pastayı gördüğünde yüzünde oluşan gülümsemesi öyle katıksız bir sevinç yansıtıyordu ki, bana kahkaha attırmıştı.

Ona, "Seni mutlu etmek çok kolay. Bir pastayla herhangi birinin olursun sen," diye takılmıştım.

"Ah, bu sadece bir pasta değil Rom. Bu, ilk görüşte aşk."

"Vay canına! O zaman seninle çıkmak isteyen tüm kızlar bu hileyi kaçırıyor. Her şey bir pastaya bağlı."

Sırıtarak pastadan bir parça alıp ağzına tıktırmıştı. Gözlerini kapatıp elini kalbinin üzerine koyarak, "Bana böyle pasta yapan bir kadın bul, ömrümün sonuna kadar onun olayım," demişti.

"Üzgünüm ama teyzem evli."

"Çok yazık." Gözlerini kocaman açtığında gördüğüm parıltı tam da ona özgüydü. "Belki de bana böyle bir pasta getiren kıza razı olmalıyım."

"Onu bulman için bol şans dilerim öyleyse sana," diyerek sıırıttım.

Yine gülümsemiş ve gece mavisi gözleriyle her zamankinden daha uzun süre bana bakmıştı. İşte o an olanlar olmuştu. Kalbim hızla atmaya ve biraz başım dönmeye başlamıştı – sonra âşık olduğumu anladım. Bunu fark edince sarsıldım, bir süre sonra Charlie dikkatini yeniden pastaya yönelttiğinde, ben az önce yaşadığım şey yüzünden sersemlemiş bir haldeydim.

İlerleyen günlerde bunu tuhaf bir olay olarak ciddiye almamaya ve Cuma gecesi Jack ve Sophie'lerdeki buluşmamıza kadar kendimi bu yönde ikna etmeye çalışmıştım. Charlie odaya girer girmez nabzım hızlanmıştı ve gece boyunca ona bakmamaya çalışmıştım. Birdenbire, onu ilk kez görüyormuşum gibi bir hisse kapılmıştım –

yumuşak gülümsemesi, Tom ve Jack ile şakalaştığında gözlerindeki ışıltı, bir şeyler anlatırken yaptığı el kol hareketleri... Onu kendimi bildim bileli tanıyordum ama ne kadar harika olduğunu şimdiye kadar hiç fark etmemiştim.

O andan itibaren ona olan aşkım gittikçe güçlendi. Birlikte geçirdiğimiz her an, ona olan duygularımı pekiştirdi ve geçen yıl onun da bana karşı tavrının değiştiğini fark ettim. Benimle daha sık birlikte olmak istiyordu ve bir arada olduğumuzda aramızda müthiş bir uyum vardı. Ya da ben öyle sanmıştım...

Bugün, o üç yıl önceki keyifli yaz günü artık çok uzaktaydı. Park, kalın bir buz tabakasıyla kaplanmış, göl buz mavisi bir görünüme bürünmüştü. Buzla kaplı yoldan yürüdük. Charlie'ye göz ucuyla bakıp belirsiz ifadesinden duygularını anlamaya çalıştım. Bu sabahki kısa konuşmamız ona yeterli gelmemiş olmalıydı ki, bu planlanmamış park gezisine çıkmıştık. Harry'nin yerinden parka olan yürüyüşümüzde sohbetimiz havadan sudan konuşmalarla sürmüştü. O bana babasının galerisindeki yeni sanat işinden bahsetmiş, ben de ona Brum FM için hazırladığım son reklam müziğini anlatmıştım. Gölü arkamızda bırakıp Viktorya dönemi tarzı demir sahneye ulaşmaya kadar yürüdük. Basamakları tırmanıp açık hava kahvaltımızı yapmak için ahşap koltuklara yerleştiğimiz sırada ufak kar taneleri süzölmeye başladı. Charlie domuz pastırmalı sandviçinden bir lokma aldı ve ortama sessizlik hâkim olunca mideme kramplar girmeye başladığını hissettim.

Sessizliktense herhangi bir sohbeti tercih ettiğimden, "Güzel sandviç," diye laf attım.

Başını evet anlamında salladı ve gözlerini bana dikti. "Rom..."

İşkence milyon kat artmıştı. "Charlie, cumartesi gününü hiç yaşamamış farz edebilir miyiz lütfen?"

“Hâlâ bu konu hakkında konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Kötü bir tepki verdim, üzgünüm.”

“Sen sadece dürüst olmaya çalıştın.”

“Sen de öyle. Ve ben bu durumu daha iyi idare edebilirdim.”

“Böyle söyleme. Bunun beklemediğin bir şey olduğunu biliyorum.”

Gülümsedi. “Doğru, beklemiyordum. Aniden oluverdi. Yani bir dakika önce Quincy Jones’tan bahsediyorduk, sonra...”

“Biliyorum, üzgünüm Charlie. Sana hiçbir şey söylememeliydim. Bunları söylerken ne umduğumu inan bilmiyorum.”

Charlie içini çekip bana baktı. “Harika biri olduğunu düşünüyorum Rom. Hep böyle düşündüm. Ama sen benim en yakın arkadaşım ve benim için de önemli olan bu. Sana birlikte olabileceğimiz izlenimini verdiğimsem... beni affet.”

Derhal bakışlarımı ondan kaçırdım. Gözlerimi kahveme diktüğimde Noel pazarındaki yakışıklı yabancıнын görüntüsü birdenbire zihnimde beliriverdi. Yoğun utanç duygusu hâlâ karnıma kramplar soksa da dudaklarının dudaklarıma değişini hatırlayınca umudum bir anda canlandı. Wren’in dün öpüşmenin olduğu yerdeki bibloyu bana verirken söylediklerini hatırladım:

“Bu biblo, şehirdeki büyüleyici adamlardan en azından birinin senin güzel olduğunu düşündüğünü sana hatırlatsın.”

Bir anda her şey daha anlaşılır oldu. Bu, onun şu an nerede olduğunu bilmediğim ve onu aramaya nereden başlamam gerektiği konusunda herhangi bir fikrimin olmadığını göz önünde bulundurduğumuzda pek de işe yarar bir şey değildi. Ama onu öyle ya da böyle bulacaktım.

Charlie, “Benden ayrıldıktan sonra nereye gittin?” diye sorarak beni tekrar gerçek hayata döndürdü.

Kalbim taklalar atsa dahi, ifademi bozmadan ona, “Alışverişimi tamamlamak için Noel pazarına gittim,” diye yanıt verdim.

“Umarım benim için güzel bir şey bulabilmişsindir,” diye takıldı. Sonra hemen pişman oldu. “Affedersin.”

“Önemli değil. Dert etme.” Tabii ki önemliydi ama bunu ona söyleyemezdim çünkü aramızda ne zaman ufak bir tuhafılık olsa özür dileyip durmasını istemiyordum.

Charlie yüzümü inceleyerek, “Peki şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

Bakışlarından kaçmak için sandviçimin paketini açmaya başladım. “Soğumadan şu sandviçin tadını çıkaracağız.”

“Kastettiğim bu değildi.”

“Bilemiyorum tamam mı? Daha önce böyle bir durumla karşı karşıya kalmadım.”

“Ben de.”

Ona baktım ve gülümsemeye çalıştım. “Farkındayım, üzgünüm.” Gözlerinde incinmiş olduğunu görmek ve itirafımın sonuçlarıyla yüzleşmek istemiyordum ama –hiç değilse grup için– hayatımıza kaldığımız yerden devam etmeliydik. “Önümüzde konserler var, buna odaklansak iyi olur.”

“Doğru,” diyerek duraksadı, konuşmadan önce kelimelerini özenle seçiyordu. “Peki ya ... biz?”

“Bizimle ilgili söylenecek bir şey yok. Bir süreliğine zor olacak ama hayatıma kaldığım yerden devam edeceğim, eğer sen de öyle yaparsan.”

Yüzünde garip bir bakış belirdi. “Tabii.”

Bu, her an bozulabilecek nitelikte bir ateşkeste ama ne olursa olsun barış sağlanmıştı. Daha sonra Brum FM’in şehir merkezindeki ofisine doğru yola çıktığımda, en azından herhangi biri

konuya dahil olmadan sorunu doğrudan Charlie ile çözmüş olmakla teselli buldum. Grubun geri kalanı herhangi bir tuhaflığın farkına varmadan bunu aşacağımızı umuyordum – daha da mahcup olmak istemiyordum.

Sert görümlü güvenlik görevlisi Ted beni kapıda karşıladı.

“Günaydın. Noel diye bugün geleceğini düşünmemiştim.”

“Sadece birkaç saatliğine buradayım Ted. Noel’i iple çekiyor musun bakalım?”

Güçlü bir iç çekişten sonra gökyüzüne doğru baktı. “Noel’den kastın, üç gün boyunca karımla ve ailesindeki kaçıklarla kayınvalidemin Nuneaton’daki evine kapanmaksa Noel’i iple çektiğimi söyleyemem.”

“Ah, umarım çabucak geçer.”

“Tek isteğim bu Romily.”

Brum FM’in üç kişilik küçük ekibimizce “Yarasa Yuvası” olarak adlandırdığımız bodrum katına doğru inmek için asansöre bindim. Burada prodüksiyon odası ve minicik bir dolabın kocaman görüldüğü ufacık bir ses kabini vardı.

Son beş yıldır burada radyo reklamları için reklam müziği yazıyordum. Bu sıradan bestelerle Brits ya da Ivor Novello Ödülü kazanmam pek mümkün görünmüyordu ama ortaya çıkardığım işler arkadaşlarımı hep eğlendirirdi.

Ama Yarasa Yuvası’nda bugün her zamankinden daha keskin bir koku vardı. İçeriye adım attığımda, gece yenen acılı Hint yemeği ve terle birlikte kapıları, yeri ve duvarları kaplayan ses geçirmez kumaştan gelen akrilik halı kokusu burnuma hücum etti.

Bölümün ses mühendisi Mick, önündeki yağ lekeli *Mirror* gazetesinden başını kaldırarak, “Romily! Görüşmeyeli nasılsın?” diye sordu.

“İyidir, teşekkürler. Dün gece burada ne öldü?”

Gürültülü bir kahkaha patlattı. “Bu değerli meslektaşımız Nev Silver olmalı. Görünüşe göre, dün gece karısıyla yine tartışmış – onu bu sabah kanepede uyku tulumuyla uyurken buldum.”

Köşedeki eski püskü palto askısına çantamı asıp makineden kendime kahve aldım. “Yine mi? Noel bitinceye dek burada mı kalacak?”

Mick burnunu çekerek, “Muhtemelen. Neyse, bu sabah buraya teşekkürinizi neye borçluyuz?” diye sordu.

“Önümüzdeki hafta hazır olmaları için Yeni Yıl kampanyasının müziklerini bitirmem gerek. Başka bir şey var mı?”

“Yeni programla ilgili ufak tefek şeyler var – çok da önemli değiller. Senin için sorun olmazsa Jane Beekingham sabah şovu için yeni bir müzik istiyor. Ah, Amanda’nın yine tepesi atmış durumda. *Yine.*”

Bölüm başkanının bir şeylere kızmış olduğunu öğrenmek beni şaşırtmadı. Amanda Wright-Timpkins yay gibi gergin bir kadındı. Mick’in konuyla ilgili düşünceleri gözlerinden okunuyordu. Eline geçen her fırsatta bizim bölümümüzün başına getirilmiş olmasına duyduğu öfkenin acısını bizden çıkaran kadınla arasında bir miktar düşmanlık vardı. “Bu defa konu ne?”

Mick, gazetesini katlayıp sandalyesini bana doğru çevirirken, “Diğer makam için dikkate alınmadığını zannediyor. Görünüşe göre, “Kahvaltı Şovu” programının yapımcılığını tercih ediyor,” diye cevap verdi.

“Ah!”

“Kesinlikle. En iyisi etliye sütlüye bulaşmamak, ha?”

O sabah geçmek bilmedi. Brum FM için *Yeni Yıl, Yeni Bir Sen* kampanyasının müziğini bestelerken, aklım yine Charlie ile olan konuşmamıza gitti. Yeni yıl bize neler getirecekti?

Birkaç saat sonra ses kabinine sıkışmış bir halde reklam müziklerinin sözlü kısımlarını kaydederken, bir dize beni çok etkiledi:

Bu yıl, tüm hayallerinin gerçek olduğu yıl olabilir.

Yakışıklı yabancıyı hatırlamamla birlikte, Charlie birdenbire aklımdan çıkıverdi. Belki de o, hayallerimin gerçekleşmeye başlaması anlamına geliyordu – ne de olsa o, Charlie'den farklı olarak, tam da ona ihtiyacım olduğu an ortaya çıkıvermişti. Belki de Charlie'nin beni fark etmesi için beklediğim onca zaman beni aslında bu adamla buluşmaya hazırlamıştı. Şunu kabul etmek gerekir ki, Charlie'den kaçmasaydım onunla hiç karşılaşmayabilirdim. Peki onu tekrar bulabilecek miydim? Bundan emin değildim ama denemeye kararlıydım. Sadece bunu nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu.

Kulaklıklarımda Mick'in "Rom, ne zaman hazır olursun?" diye sorduğunu duymamla bir anda gerçek dünyaya döndüm.

"Pardon. Haydi şu dizeyi tekrar edelim."

Gün boyu onu bulma ihtimalinin kıvılcımları zihnimde gitgide parlaklaştı. İngiltere'nin ikinci büyük şehrinde olsak dahi onu bulabilmeliydim. Olayı elimden daha fazlasının gelmediği Charlie durumuyla kıyasladığımda, beni öpen adamı aramak daha cazip bir seçenektir. Ne de olsa güzel olduğumu düşünen bir adamı aramaktan başka ne daha çekici olabilirdi ki?

Wren o akşam, Stourbridge'deki küçük evimde benimle akşam yemeği yerken, "Kilit nokta çekicilik. Yoksa buna asla katlanamazsın. Hâlâ onu aramaya nereden başlaman gerektiğini bilemiyorum," dedi.

Ona bir kadeh kırmızı şarap uzattım. "Ben de bilmiyorum ama bu konu üzerine düşüneceğim."

"Peki Charlie ile işler yoluna girdi mi?"

“Her şeyin yolunda olduğunu söyleyemem. Ama en azından o konuyla ilgili konuştuk. Emin olduğum bir şey var ki, o da kesinlikle hatalı olduğum. O beni sadece arkadaş olarak görüyormuş.”

Wren şarabını yudumlarken, “Ya doğru,” diye söylendi.

“Pardon?”

“Erkeklerin akıllarındakileri kim bilebilir ki? Charlie nihayet bunu açık etti.” Odanın köşesindeki Noel ağacıma şöyle bir baktıktan sonra, “Görüyorum ki biblo, en değerli yerde duruyor,” dedi.

Ben de onun arkasından baktım ve ağacın biblonun yüzeyine yansıyan ışıklarını izlediğim sırada yabancının sesinin kulaklarımda çınlamasıyla heyecandan ürperdim. “Evet, çok tatlı. Bana Noel ruhunu hissettiriyor. Bu yıl Charlie ile yaşadıklarımdan sonra böyle hissedemeyeceğim konusunda endişelenmiştim.”

Wren, şerefe yapmak için kadehini havaya kaldırırken, “Herkes, ne olursa olsun, Noel ruhunu hissetmeli. Bu bir kural olmalı. Ya da en azından bir gelenek,” dedi.

“Gelenek demişken, grubun yarın akşamki Noel yemeği için sabırsızlanıyor musun?”

“Tabii ki, asla kaçırmam. Ya sen?”

Omuz silkerek, “Sorun yok. Charlie ile ortak bir tavır takınacağımızı düşünüyorum. Umarım kimse bir değişiklik fark etmez,” dedim.

Wren şarabından büyük bir yudum aldı. “Kesinlikle. Ve ayrıca Dwayne’in önümüzdeki yıl için ayarladığı konserleri öğrenmek süper olacak.”

“Konserler umarım iyi olur. Bu sene ayarlamalarla ilgili pek de başarılı değildi.”

Wren kaşlarını çatarak, “Onu suçlama, hâlâ öğreneceği şeyler var. Bizi yönetmeye başlayalı uzun zaman olmadı,” diye karşılık

verdi. “Dwayne elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor. Destegimize ihtiyacı var. Hem söylediğine göre, önümüzde önemli konserler varmış.”

“Ona karşı fazla düşüncelisin,” diyerek gülümsedim. “Tek söyleyeceğim şu ki, yarın akşam kendini kanıtlamak zorunda.”

Muzip ifadesi yarısı boş şarap kadehinin arkasından belli olan Wren, “Orada kendini kanıtlamak zorunda olan tek adam o olmayacak değil mi?” diye sordu.

Dört

Biz bir aile miyiz?

Ertesi sabah, tren istasyonunun dışında bisikletimle ilerlerken şehir merkezi kalın bir sis tabakasıyla örtülmüştü. Son günlerde hissettiğim onca şeyden sonra kafamı boşaltmam gerekiyordu. Uzun bir bisiklet turu doktorumun tavsiyesiydi.

Aralık ayının loş ışıkları içinde olsa dahi, yolun yanında dizili tarlalar ve tablo gibi köyler inanılmaz derecede mükemmel görünüyordular. İlk kez Jack beni Pinstripes'in gayriresmi bisikletçilik uğraşını yapmaya ikna ettiğinden beri, Kingsbury'ye pek çok kez gelmiştim. O, Charlie ve Tom üniversite yıllarından beri bisiklet tutkunuydular ve çetin arazilerde yola koyulmak için her fırsatı değerlendiriyorlardı. Çılgın Üçlü'den bisikletçiliğin cezbedici ve yararlı yanlarını dinledikten sonra, sonunda pes etmiş ve onca bisiklet mağazasını âdeta bir çocuk gibi gezen Jack ile bisiklet alışverişi yaparken çok eğlenceli bir gün geçirmiştim. Dağ bisikletçiliği yollarının verdiği zevki takdir etsem de, yol bisikletçiliğine –özellikle de bunun gibi uymam gereken bir program olmadığı zamanlarda– tutkuyla bağlanmışım. Ayrıca özellikle bu rotanın farklı bir avantajı daha vardı: Dünyada en sevdiğim iki insanla doyasıya pasta yemeyi kapsıyordu.

Sevimli Shustoke köyünün içinden geçtiğim sırada, aklımda tek bir düşünce vardı: Noel pazarındaki yabancı. Bedeninin heyecanı benimleydi ve dudaklarının dudaklarımda bıraktığı olağanüstü etki Cumartesi gününden beri her gece rüyama giriyordu ve artık beni deli etmeye başlamıştı. Onu bulmam gerekiyordu. Peki ama nasıl? Ne de olsa onunla yılın en yoğun alışveriş gününde, kalabalık Noel pazarında karşılaşmıştık ve etrafımızda tekrar görsem asla tanımayacağım onlarca insan vardı. Bu tür ihtimaller at yarışı uzmanı John McCririck'i bile ürkütürdü. Üstelik eski matematik öğretmenim Bay Williams hep şöyle derdi: "Ne kadar uzak da olsa ihtimal her zaman ihtimaldir."

Her zaman, bir işe girişmeden önce her şeyin mümkün olabileceğine inanan biri olduğumdan, Wren'in tabiriyle, "Hayali Öpücüğün Sahibi"ni aramak, benim için inanmak konusunda diğer insanlar için olduğu kadar büyük bir aşama sayılmazdı. Bu açıdan Dudley amcama çok benziyordum. O, tanıdığım en iyimser insandı. Hayatın ona sunduğu fırsatlara duyduğu heyecan hiç bitmezdi ve zorluklardan hiç korkmazdı. Riskten anladığı, dikkatli hesaplamalarla dolu sayfalarla destekli –yani aslında risk anlamına gelmeyen– bir şey olan babamın kızı değil de, amcamın kızı mıyım acaba diye merak eder dururdum. Dudley amcam hayat felsefesi gereği, her şeyin eninde sonunda iyi bir şekilde sonuçlanacağına inanırdı. Hayatı pek de parlak değildi, o ve Mags yengem hayatları boyunca pek çok ciddi zorlukla (evliliklerinin ilk zamanlarında çocuk sahibi olamayacaklarını öğrenmeleri gibi – ki bunun ikisini de perişan ettiğini biliyorum) mücadele etmek zorunda kalmışlardı ve emekliliklerinde rahat etmelerini sağlayacak kadar paraları olmadığı belliydi ancak yine de şüphesiz ki tanıdığım en mutlu çift onlardı.

Gideceğim yere yaklaşınca kanal üzerindeki küçük köprüden geçtim. Yolu diğer tarafta bırakıp şamandıraların olduğu yan yola

yöneldim. İsimlerini ezbere bildiğim teknelerin yanından geçerken ahşap yanığının keskin kokusu burnuma doldu: Taliesin, The King, Barely-A-Wake, Adagio, Titch, Llamedos. Her teknenin yanı ba‐ında sebze tarlasından yanındaki ye‐il piknik masası ve cüce biblolarına ve tuğla barbek lere kadar sahiplerinin ki‐ilik özelliklerini yansıtan  imenlik bir alan vardı. Renkli teknelerin sonunda geleneksel tarzda boyanmış emaye sürahiler, k seler ve menek elerle dolu saksılarla bezeli, on sekiz metrelik ye‐il ve kırmızı renkli tekne Our Pol bulunuyordu.

İçeriden gelen ne‐eli ıslık sesi beni gülümsetti. Kamaranın kapısına    kez vurup, “Kimse var mı?” diye seslendim.

Islık sesi aniden kesildi ve kapı hızla açıldığında kafasında çarpık duran mavi  apkası ve aydınlık yüzüyle Dudley amca göründü. “Selam sana!” Bir anlığına kafasını içeriye uzattı: “Mags hayatım! Burada bir fincan kahveye ihtiyacı olan kırmızı suratlı bir bisikletçi var!”

Mags yengenin, “Suyu hemen ısıtıyorum!” diyen sesi duyuldu.

“Selam Dud amca,” diyerek gülümsedim. “Umarım habersiz geli‐imin mahzuru yoktur.”

“Tabii ki yok bebeğim. Seni görmek için sabırsızlanıyorduk. Bisikletini yukarıda bırak da içeri gel.”

Dudley amcam, ezelden beri teknelere tutkunduydu. Babam,  ocukken erkek karde‐inin en sevdiği oyuncağının büyük büyük dedemin hediyesi olan ve amcamın dı‐arıya her çıkı‐ta ve tatillerde mutlaka yanında ta‐ıdığ  küçük ahşap bir tekne olduğunu söylerdi. Amcam ilk gemiyle yolculuk deneyimini Leyland ve Rover’daki üretim hatında mühendis olarak çalı‐ırken ya‐amış. Uzun zamandır i‐ arkada‐ı olan Eddie, paslı ve hurda bir kömür gemisi satın almış ve onu çalı‐ır hale getirecek şekilde yenilemiş. O zamandan itibaren de Dudley amcamın tek hedefi bir tekneye sahip olmak olmuş. Ve nihayet elli iki ya‐ına geldiğinde, erken emekli olmayı tercih edip hayalini

gerçeğe dönüştürmüş ve Eddie'nin kuzeninden The Star isimli tekneyi satın almış. Tekneye daha sonra "Our Pol" (Bizim Pol'ümüz) ismini, yani Mags yengemin çok sevdiği teyzesinin ismini vermişler.

Hayatının diğer büyük aşkı olan Mags yengem, bu fikre pek de bayılmıyordu ama bunun kocasının hayali olmasından ve ona duyduğu derin sevgiden ötürü, tüm karşı çıkmalarına rağmen razı gelmişti. Ve her hafta sonunda ya da tatilde, Dudley "yaşlı kadına" ne zaman göz atmak istese onu desteklemeye devam etti. Kocasının Our Pol için boşa vakit harcadığını düşünen Mags yengem, bunu açığa vurmasa da, bu düşüncesi özellikle de yemek pişirirken üstü kapalı bir şekilde ortaya çıkıyordu. En basitinden, yaşadığı stresin seviyesi teknenin mutfağında pişirdiği yemek miktarıyla doğru orantılıydı.

Our Pol'deki üst üste dizilmiş kek kalıplarına bakılırsa, Mags yengem bugün özellikle kötü bir gün geçiriyor olmalıydı.

Sıcak kamaraya girdiğimde, "Bir miktar pasta yapmışsın ha Mags yenge!" diyerek sırtıttım.

Mags yüzünü buruşturarak, "Bir miktar. Gel de bu zavallı acemi denizci yengene bir sarıl bakayım!" dedi.

Mags yengeme sarılmaya bayılırdım. Daha iyi hissetmemi sağlayan güçlü ama yumuşacık bir sarılışı vardı. Anneminki gibi değildi. Annemin sarılmaktan anladığı, bedensel temasın en düşük seviyede olduğu yanaklara değmeden öpüşmekti. Bu, giysilerin daha az buruşmasını sağlardı ve sevginin utandırıcı biçimde aleniyete dökülmesi ihtiyacını ortadan kaldırırdı. Kucaklaşmayı çok da seven biri olmasam da yengemin sarılmaları bu kuralın istisnasıydı ve aynı yemek konusunda olduğu gibi bu konuda da cömertti.

Bir inilti duyuldu ve amcamla yengemin küçücük titrek kanış köpeği Elvis, ayaklarımızın dibinde belirdi. Elvis, su üzerinde olmayı Mags yengemden de az seviyordu ve ne zaman Our Pol ile

seyahate çıksa titrek ve korkak bir demet gri kıvrıkcık tüy yumağın-
dan ibaret oluyordu.

Sarılmayı bırakıp eğildim ve onun ürkmüş bedenini okşadım. “Hey Elvis, n’aber?” Elvis, tereddütlü bir şekilde elimi yaladıktan sonra fırının dibindeki soluk renkli ekose köpek yatağına sığındı.

Mags yengem omuzlarımı kavrayarak beni bir kol boyu mesafede tuttu. “Şimdi sana bir bakayım.” Gözlerini kıstı. “Ah tatlım, aklında önemli bir şeyler var senin. Bu durumda tavsiye edebileceğim tek bir şey var.”

Dudley amcamın “büyük yemek odası” olarak isimlendirdiği yerdeki masanın üzerine ve raflara rasgele yerleştirilmiş bir yığın kutuyu karıştırıp bir şeyler aramaya başladı. Kapakları açıyor ve aradığı şeyi bulana dek kutuları bir köşeye atıyordu.

“Ah işte burada.” Kutuyu elinde sallayıp burnumun dibine dayadı. “Kahve ve ceviz. İşte ihtiyacın olan bu.”

Ve her zamanki gibi haklıydı.

Belki çok sık pasta yapmasından – ya da (gizliden gizliye şüphelendiğim şekilde) pasta yapmaya dayalı bazı mistik önsezileri olmasından kaynaklanıyordu– ama Mags yengemin sizin ihtiyacınızı karşılayacak olan tadı tavsiye etme kabiliyeti efsaneviydi. Kırık bir kalp mi? “Limon kaplamalı kek, saf ve sade.” Bir şeyle ilgili gergin misin? “Bakewell tartı. İşe yarayacak tek şey.” Yorgun musun? “Üç katlı cappucino pastası – bu seni canlandırır yavrum!”

Dudley amcam çayları doldururken ve Mags yengem amcamın muhtemelen ikinci el pazarından satın aldığı eski, sarı kemik saplı bıçakla kekten koca bir dilim keserken, “Sen bir dâhisin Mags yenge,” diyerek gülümsedim.

“Saçma. Herkes, kahveli-cevizli kekin önemli kararlar verirken ne kadar elzem olduğunu bilir. Öyle değil mi Dudley?”

Dudley amcam yavaşça başını salladı. “Kesinlikle.”

Bu düşüncenin belirsiz olma ihtimali beni güldürdü. “Peki vermem gerektiğini düşündüğünüz önemli kararlar neler?”

Yengem bıçağı bana doğru sallayarak, “Kek sana her şeyi söyleyemez. Bizi aydınlat sevgili yeğenim,” diye karşılık verdi.

İtiraz ettim ama sormuş olduğuna içten içe seviniyordum. Gerçek şu ki, tavsiyelerine ihtiyacım vardı – sadece onlar beni tam anlamıyla anlayabilirdi.

O uğursuz gün olanları anlatırken beni dikkatle dinlediler, sorular sormak için sık sık sözümü kestiler.

“Neden Noel pazarının içinden koşarak geçiyordun?”

“Çünkü az önce Charlie’ye onu sevdiğimi söylemiştim.”

Şaşkın bakışlarla birbirlerine baktılar. “Ah.”

“Ama konu bu değil, çünkü o bir hataydı. Asıl konu, beni öpen adamın her şeyi değiştirdiği.”

“Seni öptü mü?”

“Evet. Bu çok kısa süreli bir şeydi ama...” Birden duraksadım ve bunun amcam ve yengemle paylaşabileceğim uygun bir konu olup olmadığına emin olamadım. Ancak her ikisinin de sabırsızlıkla bekleyen ifadeleri –birdenbire annemin mermer şöminesinin iki yanında bulunan Staffordshire köpeklerini aklıma getirdi– anlatmaya devam etmem konusunda beni teşvik etti. “Aklımı başımdan aldı.”

Dudley amcam heyecanla karısının elini okşayarak, “Sihir bu değil! Aynen seninle benim aramızda olduğu gibi hayatım!” dedi.

Mags yengem gözlerini devirerek, söylendi. “Onu görmezden gel Romily. Boş konuşuyor. Haydi devam et.”

“Aslında hepsi bu kadar. Bunu insanı daima heyecanlandıracak, yürek hoplatan, anlık bir deneyim olarak görmem gerektiğini biliyorum ama aklımdan çıkmıyor.”

Dudley amcam, "İhtimalin çekiciliği," diye söze girdi. "Ne kadar uzak bir ihtimal olsa dahi, gerçekleşme olasılığını düşünmekten kendini alamıyorsun."

Hiç tereddüt etmeden, "İşte tam olarak öyle!" dedim.

Mags yengem de "Ve onu bulmak istiyorsun," diye başını salladı. "Ama nereden başlayacağını bilemiyorsun."

"Sizi seviyorum çocuklar. Peki ne yapmam gerek?"

Dudley amcam çaydanlığı doldurmak için ayağa kalktı. "Bence çaba göstermelisin. En kötü ne olabilir ki?"

"Aşağılanma, hayal kırıklığı ve çaresiz bir kadın olarak tanınma?" Kekten bir parça aldım ve derin düşüncelere dalmış olan yengeme baktım.

Dudley amcam, "Hıh, bu hiçbir şey" dedi. "Hayatım boyunca daha kötü durumlar yaşadım ve hâlâ gülümseyebiliyorum, öyle değil mi?"

"Sana çaresiz kadın mı dediler?"

"Ah, bu iyiydi işte. Romily'miz çok zeki değil mi Magsie?"

"Sessizlik lütfen Dudley. Düşünüyorum." Dirseklerini masaya dayayıp çenesini ellerinin arasına aldı.

Amcam sevinçle ellerini çırpı. "Ah, ben bu bakışı tanıyorum Romily. Yengenin yüz ifadesi böyleyse, sana uygun tedaviyi bulmak üzere demektir."

Sessizce bekledik. Sadece tekneye hafif hafif çarpan kanal sularının ve yaklaşmakta olan bir teknenin uzaktan gelen motor sesi duyuluyordu. Sonra birden çaydanlığın tiz sesi duyuldu.

Mags yengem, "Eğer bunu yapacaksan insanların senin neyi aradığını en iyi şekilde anlamalarını sağlaman gerek," dedi. "Araştırmana ne kadar çok insanı dahil edersen onu bulma şansın o kadar artar."

Dudley amcam ellerini çırpı. “Mükemmel, Mags’ciğim!”

“O zaman öyle yapacağım. Ama nereden başlayayım?”

Dudley amcam burnunu kaşıdı. “Bunu dert etme bebeğim. Sen bu işi Dudley amcana bırak.”

Grubun yıllık Noel partisi için tam evden çıkmak üzereydim ki annem aradı.

“Noel’de gelip gelmeyeceğinden emin olmak istedim,” dedi. Arkadan babamın televizyona yapışmış şekilde kim bilir kaçınıcı defa izlediği *Büyük Firar* filminin melodisi duyuluyordu. Sohbetimizin konusu dikkate alındığında, çok yerinde bir film ismi olduğunu düşündüm.

Telefonu omzuma sıkıştırdım, uzanıp topuklu ayakkabılarımı giyerken, “Evet, sabırsızlanıyorum,” dedim.

“Güzel. Sanırım bu akşam müzisyen arkadaşlarınla dışarıdasın.”

Banyonun aynasında kendime bakarken, “Evet, öyle,” diye karşılık verdim.

“Çok geç kaldın değil mi? Saat yediyi çeyrek geçiyor.”

Kendi kendime gülümsedim. Annemin müzisyenleri pek tanımadığı belliydi.

Müzisyen arkadaşlarımdan pek çok harika yeteneği vardı ama dakiklik bunlardan biri değildi. İki ya da üç kişi olarak diğerlerinin gelmesini bir saatten fazla bekleyip başladığımız provaların sayısını hatırlamıyordum bile. Jack ve ben genellikle zamanında orada olurduk ama Charlie, Wren ve Soph yirmi dakika ila bir saati aşkın bir süre gecikirlerdi. Hemen hemen her zaman Tom olmadan başladık çünkü o genelde provanın bitmesine kırk beş dakika kala gelirdi.

Her yıl, grup üyeleri ve eşleri Noel yemeği için genellikle Jack ve Sophie’nin evinin yakınında bulunan, müthiş yemekleri ve yerel

biraları olan Old Gate isimli restoranda bir araya gelirdik. Bu yıl nasıl olduysa Jack rezervasyonu son dakikaya bırakmış ve doğal olarak restoranda hiç yer olmadığını öğrenmişti. Kendilerine duyulan güveni kaybetmemek için (bu hatayı bir daha asla yapmayacağına dair bahse girseniz bile) o ve Sophie, yakınlarından ve arkadaşlarından sandalye dilenerek ve yemek masalarını hepimizi ağırlayabilecek şekilde genişletmek amacıyla bahçedeki beyaz plastik piknik masasını da içeri alarak kendi evlerinde apar topar bir yemek organizasyonu yapmışlardı. Bu üstün gayretlerine karşılık olarak (ve sürekli onları çok sevdiğimizden bu durumla dalga geçmemize rağmen) grubun geri kalanı yiyecek ve içecekleri temin etme görevini paylaşmış, herkesin bir çeşit yemek getirmesi kararlaştırılmıştı. Neyse ki bana tatlıyı getirme görevi düşmüştü. Annemin çok sevdiği Waitrose marketi onların evine çok yakın olduğundan bu iş benim için kolaydı.

İki büyük New York Cheesecake ve rejim yapan Sophie'ye getirdiğim birkaç kâse hazır meyve salatası için ahududu hoşafı satın aldım.

Tahmin edileceği üzere, dokuzu biraz geçe varmış olmama rağmen Jack ve Sophie'nin evine ilk gelen bendim. Sophie, önlüğüyle ve bir omzuna attığı kurulama beziyle beni kapıda karşıladı. Kötü görünüyordu.

"Seni gördüğüme sevindim," diyerek beni kucakladıktan sonra içeri davet etti. "Jack tam bir kâbus gibi."

"Ah hayır. Ne oldu?" Yemek odasına doğru onu takip ettim.

"Erkek arkadaşım bir aptal gibi davranıyor. Dürüst olmak gerekirse öyle bir tavır var ki sanırsın kraliyet ailesini ağırlıyor. Herhangi birimizin orada geçireceği zaman çok az olsa da, mutfağı üç kere temizlediğine yemin edebilirim."

Mutfağın girişinde görünen Jack, "Söylediğini duydum. Sadece evimize çekidüzen vermeye çalışıyorum, hepsi bu," dedi.

Sophie, “Bu umurumda değil ama alt tarafı sosisli dürüm hazırlıyor,” diyerek yüzünü ekşitti. “Bu birinci sınıf aşçılık gerektirmez, değil mi?”

“Aslında onlar domuz etli ve baharatlı dürümler.”

Ciddi yüz ifadesi bizi gülme krizine soktu. Sophie kurulama bezini ona doğru fırlattı. “Ah, hadi oradan, Gordon Ramsay!”

Jack, kollarını kavuşturup kaşlarını çatarak bize baktı. “Siz dalganızı geçin bakalım. Ama yaptıklarımı tadana kadar bekleyin. Son gülen iyi güler.” Beni öpmek için eğildi. “Romily, her zamanki gibi müthiş görünüyorsun. Elbisene bayıldım hanımefendi.”

Gülümsedim ve Sophie ile Jack siyah pullu mini elbisemi ve me-neviş mavisi topuklu ayakkabılarımı daha iyi görsünler diye etrafımda şöyle bir döndüm. Charlie’yi görmenin yaratacağı gerginlikle mücadele edebilmek için bu akşam bana kendimi harika hissettirecek bir şeyler giymeye karar vermiştim. Ve şu ana kadar işe yarıyordu.

Yirmi dakika sonra ön kapının yüksek sesle çalınışı, Tom’un tabiriyle “özgürce içebilmek için” taksiye binmeyi tercih eden Charlie, Wren ve Tom’un geldiğinin habercisiydi. Saçlarıyla birlikte müthiş görünen parlak sarı kokteyl elbisesiyle göz kamaştıran Wren, esprili konuşmalarıyla ilgi odağı olduğu sırada, Charlie ile göz temasından kaçınmaya dikkat ederek, birbirimizi kibarca selamladık. Wren’in ne yapmaya çalıştığının farkındaydım ve onu bu yüzden çok seviyordum.

Beş dakika sonra, elinde bir kasa kırmızı şarapla menajerimiz Dwayne McDougall geldi. Pinstripes üyelerince her zamankinden daha içten ve coşkuylla karşılandı. Ondan hoşlanmadığımız söylenemezdi —onu çok seviyorduk— ama bizim menajerliğimizi yapmanın

* Dünyanın en ünlü şeflerinden biri. (çn.)

onun servet edinmesini sağlamış olan organizasyon işlerini yürütmekten çok farklı olduğunu hatırlatmaktan hoşlanıyorduk. Ağabeyinin oteli için organize ettiği etkinlikler, bizim yaptıklarımızdan farklı olarak sadece tek bir yerde gerçekleşiyordu.

İçkilerin çoktan dağıtıldığı yemek odasına girerken, yüksek sesle “Selam Pinstripes!” diye bağırdı. “En sevdiğim düğün orkestrasının keyfi nasıl bakalım?”

Wren, “Tek düğün orkestrası, demek istedin herhalde,” dedi.

Dwayne’in kendinden emin surat ifadesi nispeten bozuldu. “Bir taneyle başlar Wren,” diye geveledi.

1.57 boyundaki Wren’in, 1.80’den uzun olan ve üstelik İngiltere judo takımının eski bir üyesi olan Dwayne’i tam bir enkaza dönüştürmesi grup içinde alay konusuydu. Dwayne’in şansına, Wren’in bu akşam tartışmaya niyeti yoktu. Jack ile konuşmak için mutfağa giderken Dwayne’e sadece göz kırptı. Dağılan karizmasını çabucak toparlayan Dwayne, elini deri ceketinin cebine daldırıp gümüş renge bir kartvizitlik çıkardı. “Unutmadan söyleyeyim, yeni kartlar hazırlattım. Acil durumlar halinde, hepinizde bir tane olması gerek,” diyerek kartları bize dağıttı.

Tom kendini tutamayıp ilk gülen oldu. “Bir dakika, artık ‘D’Wayne diye sahne adın mı var?”

Kartvizitlerin ön yüzündeki ismi okuyunca kahkahayı bastık.

“Aslında geçen hafta buldum. Şık görünüyor,” diye karşılık verdi. “Bu isim bize daha önce bulunmadığımız açılışlarda görev almamızı sağlayacak. Birinci sınıf şeyler... Sinir bozucu faturalarınızı ödemenizi sağlayacak olan kaliteli işler...”

Odada bir sessizlik oldu. Şaka bir yana, bize enerji veren şey, iyi para kazandıracak etkinliklere dair vaatlerdi. Ve Dwayne –pardon D’Wayne demeliyim– bunu herkesten daha iyi biliyordu.

Jack, “Yine de kulağa aptalca geliyor,” dedi. Tatsız yorumu, hepimizi bir kez daha kahkahaya boğdu.

Bir yıl kadar önce, Pinstripes olarak tanıtımımızla ve üstlendiğimiz organizasyonlarla ilgilenmesi için bir menajere ihtiyacımız olduğuna karar vermiştik. D’Wayne McDougall’ı nasıl bulduğumuzu hâlâ tam olarak hatırlayamıyorum ama grupla ilgili kararların çoğunun nasıl verildiğini bildiğimden, muhtemelen birimizin barda tanıştığı herhangi bir müzisyenin tavsiyesi üzerine onu bulduğumuzu söyleyebilirim. Onu bize kim tavsiye ettiyse, aslında ani bir karar vermiş olmalıydı çünkü D’Wayne’in orkestra tanıtımı, yönetimi ve hatta konserleri ayarlama konusunda çok eksikliği vardı. Büyük işler için sadece birkaç görüşme yettiği izlenimini vermek ve konserlerden kendine pay çıkarmak konusunda çok başarılıydı. (Parlak siyah Afro saçının kenarlarına etkileyici bir saç tıraşı modeli yapardı. Bu akşam, büyük D harfini çevreleyen alevler gibi görünüyordu.) Yine de, grubumuz iyimserlerden ibaret olduğundan, bu akşam menajerimizin başarılı olacağına dair umudumuzu canlı tutuyorduk.

Bol çeşitli yemeğimizi yemek üzere masaya oturduktan sonra dünyadaki en sevdiğim insanların arasındaki etkileşimleri gözlemledim. Koyu renk saçları ve bisikletçi fiziğiyle Tom, her fırsatta doğaçlama espriler yapmaya çalışır; bir periye benzeyen kızıl saçlı Wren, hazırcevaplığı ve (söylendiği üzere) tek kelimeyle müthiş mizah anlayışıyla erkekleri şaşkına çevirirdi; uzun boylu, yeşil-mavi gözlü, kısacık saçlı, esprili Jack’in öyle gür ve kendine özgü bir kahkahası vardı ki odaya girmeden bile onun orada olduğunu bilirdiniz; sessiz ve dalgın olan ama çok iyi bir dinleyici olan Sophie, uzun sarı saçlarını daima tepesinde dağınık bir topuz yapardı, gelişigüzel yapılmış görünse de, muhtemelen o tokaları takması saatler sürüyordu. Kestane rengi saçları ve üzerindeki kıyafete göre rengi değişen gece mavisi gözleriyle Charlie, Jack ile karmaşık caz sohbetlerine başla-

miştı. Mahcubiyetim hâlâ taze ve onu gördüğümde kalbim param-parça da olsa, arkadaşlarımla birlikteyken onun varlığı beni rahatlatıyordu. Onlarlayken kendim oluyordum —en sevdiğim terlikleri ayağına geçirmişçesine rahat bir şekilde onlarla şakalaşıyor, müzikle ilgili önemsiz ufak tefek tartışmalar yapıyordum. Charlie ile aramda geçen olay, bunların tümünü tehlikeye atmıştı ama neyse ki diğerleri şimdilik bunun farkında değillerdi.

Kanepeleri (diğer bir deyişle Jack'in sosyetik sosisli dürümlerini), balık yemeği olarak Charlie'nin getirdiği yeşil limonlu ve çemenli somon filetoları, Tom'un getirdiği çıtır baharatlı patatesle geleneksel etli güveci (yemek kitaplarını taparcasına sevdiği Nigel Slater'dan etkilenmiş olduğu aşıkardı), benim getirdiğim tatlıları ve Wren'in getirdiği kahveyle nane şekerlerini yiyip bitirdikten sonra salona geçtik.

Jack ve Sophie'nin evini seviyordum. Kral Edward dönemine ait olan bu villanın ferah ve yüksek tavanlı odalarında orijinal sütunlar, oymalı alçı kartonpiyerler ve resim pervazları bulunuyordu. Dört yıldır burada kiracıydılar ve burası ara sıra ya da bazen her hafta geldiğimiz bir yerdi. Eğer konserimiz yoksa ben genelde cumartesi günleri öğleden sonra ya da hafta içi iş çıkışında, Jack'in yemek pişirdiği akşamlar onları ziyaret ederdim çünkü doyurucu bir ev yemeği teklifi karşı konulamaz derecede cazip gelirdi.

Neyse ki Jack bana o akşam orada kalabileceğimi söylemişti, ben de o akşam her zamankinden biraz daha fazla içmenin keyfini çıkarıyordum.

Sophie ile kâseler dolusu çikolata, çerez ve bisküviyi ahşap sehpa yerleştirdiğimiz sırada Jack, Yellowjackets albümünü çıkardı. Charlie ve Tom her zamanki gibi kanepeye yerleştiler, Wren de kanepenin koluna oturdu. Dwayne ise Sophie'nin dört yıldır atmaya çalıştığı ama vazgeçemediği eski püskü koltuğa yerleşti.

D'Wayne, kadehine kırmızı şarap doldururken ve bir yandan da cep telefonuna bakarken, "Şimdi hepimiz bir arada olduğumuza göre, bilmenizi isterim ki seneye sizi sağlama aldım," dedi.

Tom, pantolonundaki bisküvi kırıntılarını silkeleyip, "İlginç. Dinliyorum," diye karşılık verdi.

Wren onun sırtını dürterek, "Sessiz ol," dedi.

D'Wayne ona ters ters bakarak, "Etkilenmeye hazır ol dostum," dedi.

"Ah, sabırsızlanıyorum ortak."

"Peki. Bildiğiniz üzere haftaya Excelsior'da Yeni Yıl eğlencesi var. Bence bir rock'n'roll potpurisi sunulabilir." Bu öneriye hepimiz karşı çıkınca D'Wayne bizi susturmak için ellerini kaldırdı. "Bundan nefret ettiğinizi biliyorum ama müşterilerin istediği bu. Partinin konuklarının büyük bir kısmı rock'n'roll'un altın yıllarında yetişmiş kişilerden oluşuyor. Seyirci özelliklerini idare etmeniz gerek çocuklar."

Tom, "Ama bu ölüm gibi bir şey... Aynı akorlardan oluşan altı şarkı. Jack'in bunları art arda sıralamasını sağlayıp potpuri boyunca barda takılabilirim," diye söylendi.

Kahkahayla güldüm. "Mazeret yok Tom."

"Ne diyebilirim ki? Bu bir iş sonuça."

Wren ile Charlie söylendiği sırada, Jack de, "Belki de daha genç topluluklara hitap eden konserler bulmalıyız," diye homurdandı. Bu konu, grup içinde sıklıkla karşılaşılan bir anlaşmazlık konusuydu ve pek de çözüleceğe benzemiyordu.

Sophie kadehini doldururken, "Yetişkinlerin gelirleri daha fazla. Her zaman genç toplulukları tercih ederseniz finansal açıdan varlığını sürdürmeniz için daha fazla konsere çıkmanız gerekir," dedi.

D'Wayne, "Ne şanslıyız ki, gelecek yıl için takvimdeki işlerin hepsi iyi para getiren işler," diye söze girdi. "Şimdi gelecek yılın programına bakalım ister misiniz?"

Tom omuzlarını silkerek bir avuç dolusu çerez aldı ve “Sana engel olmayalım, D’Wayne” dedi D’nin üstüne basa basa.

“Teşekkürler. Ocak ayının on dördünde ellinci doğum günü konserimiz var ve yirmi birinde güney Somerset’teki Elstone Farm Estate’de bir kış düğünü var – küçük bir topluluk ama hepsi orada konaklıyor ve parti havasında olacaklar. Şubat ayında belirlenecek bir mekânda Sevgililer Günü özel gecesinde sahne almanızı sağladım – DJ müziği başlamadan önce kırk beş dakikalık iki kısım halinde olacak gösteri için bize sözleşme karşılığı kişi başına 250 pound ödemeyi garanti etti.”

Bu söylediğini beğenip aramızda konuşmaya başlayınca, odaya bir uğultu hâkim oldu. Şubat ayı genellikle konserlerle ilgili durgun bir aydı. Ocak ayında Noel sonrası gelen faturaların yarattığı alışılmış şokun ardından o ay sağlanacak herhangi bir gelir bizim için tam bir bonus niteliğindeydi.

“Mart ayı şu an için biraz sakın ama Northumberland’de ortaçağ temalı bir düğün şöleni için verilecek konseri garantiledim. Gelin ve damat Londra’daki büyük bir hukuk firmasında çalışıyor, dolayısıyla buna değecek. Sonraki ay umuyorum ki daha fazla etkinlik olacak.”

Jack, “Ah, ortaçağa özgü enstrümanlar bulalım öyleyse,” diye takıldı.

Tom kahkahayla güldü. “Mandolinimi elden geçirmeliyim.”

D’Wayne, “Aslında her zamanki şeyler,” diye karşılık verdi, “ve arzu ettiğin daha genç topluluğun bir örneği Tom.” Şarabını bitirdi ve telefonundaki listeyi hızlıca gözden geçirdi. “Nisan ayında iki düğün var, Mayıs ayında ise üçü cumartesi ve biri pazar olmak üzere dört düğün var; içlerinden biri Fort William civarındaki İskoç kalesinde oldukça hoş bir düğün. Haziran ayında bir kraliyet düğünü ve Londra’daki önemli muhasebe firmalarından birinin yaz balosu var, Temmuz ayının muhtemelen sonunda Devon’da bir sahil düğünü

var, ondan sonra boş bir hafta sonumuz olabilir. Açıkçası henüz netleştirmedğim etkinlikler de var ama siz de kabul edersiniz ki ayarladıklarım gayet kaliteli işler.”

Charlie, “Bu iyi bir başlangıç ama tercihen Mayıs ayından Eylül sonuna kadar daha fazla konser vermemiz gerektiğini düşünüyorum,” dedi.

D’Wayne kaşlarını kaldırarak, “Eh, daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsan buyur yap,” dedi.

Charlie, “Aslında çoktan yaptım bile,” diye karşılık verdi. Sakinliği öfkelerini gizliyordu. Kısmen nefesi kesilmiş görünen menajerimiz de dahil, hepimiz ona doğru döndük. “Eylül ayının ikinci hafta sonunda, kız kardeşim Shropshire’deki Combermere Abbey’de evlenecek ve tüm gün çalmamız için bizi tuttu. Tören için yaylı çalgılar dörtlüsü tuttular ama öğleden sonraki tören için hafif bir caz müzik istiyorlar. Dolayısıyla ben de geçen yıl Sophie’nin annesi için hazırladığımız Amerikan şarkıları repertuarını Rom ve Jack ile birlikte uygulamamız ve akşamında da tüm grup halinde çalmamız konusunda öneride bulundum. Ulaşım, iki gece konaklama ve diğer masrafların karşılanması yanı sıra kişi başı 250 pound alacağız. Buna ilave-ten, mekânın organizasyon sorumlusu kardeşimin okuldan arkadaşı ve bizi tavsiye listesine koymak istedi. Yani konserlerin tekrarlanma potansiyeli var. Bu sizin için uygun mu Bay McDougall?”

D’Wayne, alçak ve uysal bir ses tonuyla, “Tabii. Bravo sana,” dedi.

Sophie, “Bunu bizden sakladın Charlie,” diyerek, “sen biliyor muydun Rom?” diye sordu.

Başımı hayır anlamında salladım. Hayal kırıklığına uğramıştım. Genellikle bu tür şeyleri ilk öğrenen ben olurdum. Cumartesi günü olanlardan sonra, artık onunla ilişkimiz böyle mi devam edecekti?

Wren, "Aslında şu an birbirleriyle konuşmuyorlar," diye söze girdi. Dehşete kapılmış bir halde ona baktım: "Wren!"

"Sadece olanı söylüyorum."

Tüm bakışlar önce bana, sonra Charlie'ye çevrildi. O da benim kadar huzursuz olmuştu.

Tom, "Neden? Ne oldu ki?" diye sordu.

Charlie, gözlerini haliya dikip, "Bir şey yok. Biz iyiyiz," dedi.

Jack suratını ekşiterek, "Garip!" dedi.

Odadan çıkmak için bir bahane bulmayı düşündüm ama bu arkadaşlarımın merakını daha da artıracaktı. Yerimde kalıp içimden bu konuşmayı sürdürmemelerini diledim. Neyse ki, Tom bombayı patlattı:

"Bu meseleleri bırakın şimdi. Chas senin işini gölgede bırakabilirim."

Tüm ilgi gitaristimize yönelince rahatladım.

Bu zor durumdan kurtulduğu için mudu olan Charlie, kakhaha attı. "Gerçekten mi? Anlat bakalım."

"Geçen hafta patronum Julian'a bizim ne tür etkinliklere gittiğimizi anlatıyordum. Her şey son iş gününün kısa ve önemsiz bir sohbetinden ibaretti ve herhangi bir şeyle sonuçlanmasını ummuyordum. Ama dün beni aradı ve kızının Haziran ayında gerçekleşecek düğününde çalıp çalamayacağımızı sordu. Esas mesele şu ki, adam tam bir para babası –bir multimilyonerden söz ediyoruz– ve Londra'da Kew Gardens'dan pek de farkı olmayan müthiş bir malikâne kiralamış. Çılgın bir sohbetti. Davete katılacak olan bazı isimleri ezberden söyledi. Hepsi de gerçekten önemli, ünlü kişiler."

Söylediklerini algılamamız birkaç dakika sürdü. Sessizliği ilk bozan D'Wayne oldu:

"Ne kadar para veriyorlar?"

Tom'un gülümsemesi âdeta bir özgüven örneği idi. "Tüm grup için beş bin dolar ve bize Londra'nın merkezinde yer ayarlayacaklar."

Wren, "Vay! Bu, kredi kartı borcumu önemli ölçüde azaltır. Ve Londra'da kalınacak ha? Alışveriş yaparız..."

"Kredi kartı borçlarını gidermen buraya kadarmış Wren," diye rek güldüm.

Charlie, "Kaç defa sahne alınacak?" diye sordu.

"Birer saatlik iki sahne. İkisinin ortasında açık büfe akşam yemeği için ara verilecek."

Jack, "Duymak istediğim buydu," diye sırtıttı.

Sophie, öne doğru eğilerek, "'Ünlü kişiler' derken hangi derecede ünlü kişilerden bahsediyoruz?" diye sordu.

"Senin anlayacağın şekilde söyleyelim: Mutlu çift düğün fotoğraflarını birkaç milyon pound karşılığında Hello dergisine sattı. Sanırım seni harika saksafon çalman için teşvik edebiliriz Soph."

Sophie sevinçle haykırarak Tom'a sarıldı: "Evet! Lütfen."

"Peki bu ne kadar kesin bir iş?" diye sordum.

"Bizim kabul etmemizle kesinleşen bir iş. İnternet sayfamızdaki demoları dinledi ve harika olduğumuzu düşünüyor. Ki zaten öyleyiz. Dolayısıyla ben de kabul ettim. Uygun mudur?"

Hepimiz aynı fikirdeydik. Hatta bu haberler üzerine havası sönen D'Wayne bile...

Daha sonra odadan heyecanlı konuşmaların uğultusu yükselirken mutfakta sıcak çikolata hazırlayan Jack'in yanında durdum. Benden iki ay daha küçük olmasına rağmen, Jack daima ağabey rolünü üstlenir, her fırsatta bana göz kulak olurdu. Muhtemelen kendi işini (başarılı bir kayıt stüdyosu) yapıyor olmasından ötürü annem onu çok beğenirdi ve yirmili yaşlarımdan başlayarak yıllarca – hatta ona Jack'in Sophie ile birlikte olduğunu anlatmış olmama

rağmen – bizim birbirimiz için yaratılmış olduğumuzu düşünmüştü. Bana gelince, Charlie ile ilişkimden farklı olarak, gizli-romantik duygular içermeyen huzurlu arkadaşlığımızı hep sevmiştim.

Süt kaynamaya başladığı sırada Jack, “Bu olağanüstü. Eğer sosyeteye tavsiye edilirse bu ciddi miktarda para anlamına gelebilir,” dedi.

“Farkındayım.” İnanmakta güçlük çekiyordum. “Bu parayı kesinlikle çatır çatır harcarım.”

“Bir de bana sor.” Ben sütü karıştırırken içine bolca Belçika çikolatası parçası attı. “Ee, söyle bakalım, Charlie’yle aranızda ne oldu?”

“Hiçbir şey. Sadece bir yanlış anlaşılmadan ibaretti. Ama şimdi halloldu.”

“Emin misin? Bu akşam ikiniz de pek kendinizde değilsiniz gibi görünüyor.”

“Biz iyiyiz Jack, merak etme sen. Sadece biraz zaman gerekiyor, sonra her şey normale dönecek, göreceksin.”

“Peki. Sana inanmıyorum ama eğer sen her şey yolunda diyorsan öyledir.”

Aslında ben de söylediklerime pek inanmıyordum ama tüm kalbimle öyle olmasını umuyordum.

Beş

Herkes hazırlanıyor

Parker'lardaki Noel günü her zamanki gibi gergindi. Annem ve babam gün boyu birbirleriyle didişip durmuşlar, Noel yemeği servis edildikten sonra da (tabii ki Majesteleri yılın özetini yaptıktan sonra) devam etmişlerdi. Aralarındaki atmosfer, sürekli birbirini suçlayan Punch ile Judy'nin* atışmalarına benziyordu.

Ağabeylerim Niall ve Spence'e akla yatkın mazeretler ileri sürerek yıllık Parker ailesi mücadelesinde bulunmadıkları için onları lanetleyerek ve annemle babamın Dudley amcamla Mags yengemi küçük görme alışkanlıklarından bu yıl vazgeçmesini dileyerek, ekru tonlarındaki yemek odasında, Waitrose marketlerinden alınan malzemelerle hazırlanmış Noel yemeğine odaklandım. Annem, babamın Noel arifesinde "yeni fırının ayarlarını kurcalamasından ötürü" Noel yemeğinin bu yıl neredeyse bir felakete dönüşeceğini anlatıyordu.

"Babanız tam da deney yapacak zamanı buldu ve bunun için soslu domuz eti hazırladığım geceyi seçti. Yanık et kokusu geçsin diye gece boyunca pencereleri açık tutmak zorunda kaldık. Kasaplar tatil nedeniyle kapalıydı ve Noel'den önce yeni et satın alma şansımız

* Bir karı-koca olan ve birbiriyle sürekli didişen Punch ile Judy'nin ana karakterleri oluşturduğu kukla tiyatrosu. (çn.)

yoktu. Ona eğer geç akşam yemeği için jambon bile bulamazsak bunun tek sorumlusunun o olduğunu söyledim.”

Babam omuz silkti. “Soğuk et sevdiğimi hiçbir zaman söylemedim. Ayrıca bize Mart ayına kadar yetecek miktarda soğuk hindi var, bu nedenle evimizi ikinci kez ipotek ettirmek zorunda kalabiliriz.”

“Ah, sanki çalışıp çabalamalarımızın keyfini sürmek için vaktimiz varmış gibi, şimdi yaptığım tek bir savurganlık için söylenmek zorundasın. Aile işini devam ettirebilmek için haftanın yedi günü çalıştığımı unutuyorsun. Dışarıya çıktığım tek gecenin Moriarty’lerdeki okuma grubuna katıldığım perşembeleri olduğunu da unutuyorsun...”

Büyükanneme şöyle bir baktım. İşitme cihazını çoktan kapatmış, etrafında patlak vermiş olan Üçüncü Dünya Savaşı’ndan habersiz, keyifle televizyondaki Noel filmini izlerken kıkırdıyordu. Keşke ben de provalarda kullandığım şeffaf kulak tıkaçlarını yanımda getirmiş olsaydım.

Ana yemek bitip tatlılar servis edildiğinde annem babamı azarlamaya kısa bir ara verdi ve anaç ilgisini bana yönlendirdi.

“Umarım işin hâlâ tahammül edilebilir haldedir?”

“Fena değil, sağ ol. Radyo müdürü bu sene çalışmalarımızdan ötürü bizim bölüme ikramiye verdi.”

“Çift cam için indirimli fiyat ha?” Babam ince esprisinden hoşnut bir halde kıs kıs güldü.

“Yaygın inanışın aksine, reklam müziklerini *sadece* çift camlı şirketler için yazmıyorum,” diye karşı çıktım. Ama tabii ki bu söylediklerimi duymazdan geldiler. (Sadece büyükannemi kastetmiyorum.)

Kristal kadehlerimizdeki Noel pudinginin üzerine koymamız için kremşanti dolu kâseyi bize uzatan annem, “Tabii ki canım. Ama Birmingham’ın en popüler üçüncü radyosu için saçma reklam

müzikleri yazmak pek de parlak bir kariyer seçimi sayılmaz değil mi?” dedi.

Gün boyu bu konunun açılmasını beklemiştim ve annemin saat neredeyse dört olana kadar kendini tutmuş olması beni gerçekten etkilemişti. Ebeveynler için bir hayal kırıklığı olmanız, nadiren rastlanan bir felakettir. Beş yıldır kariyer planına sahip olmanın hiçbir emaresini göstermeyen benim gibi bir radyo reklam müziği yazarı ve hafta sonu düğün orkestrası şarkıcısı için ise bu âdeta bir yetenektir. Sağlam bir kayanın üzerine damlayan suyun onu aşındırması gibi, annem de zamanla beni yıpratmaya kararlıydı. Taktikleri ise hiç değişmiyordu. Ne zaman gelsem hep aynı taktiği kullanıyordu.

“Vurgulamak istediğim konu şu ki, yirmili yaşlarının sonuna gelmek üzere olduğundan ciddi bir kariyere sahip olmayı düşünmen gerektiği kanısındayım. Aile şirketine sana her zaman yer olduğunu biliyorsun. Baban daha önceden muhasebe eğitimini karşılayacağını söylemişti zaten.”

“Öyle mi söylemişim?” Şüphesiz ki annemin masanın altından birden babamın kaval kemiğine vurmasıyla, bunu söyledikten hemen sonra yüz ifadesi değişti. “A, tabii ki, memnuniyetle.”

“Sadece hayatta ne yapmak istediğini düşünmen gerektiğini söylüyorum. Otuz yaş bir dönüm noktasıdır ve o yaş tahmin edebileceğinden de hızlı geliverir. Bu zamanı ne olmak istediğin konusunda bir karara varmak için kullansan iyi olur.”

Bunu kabul etmek hoşuma gitmese de annemin sözleri beni derinden etkiledi. Son birkaç gündür yakışıklı yabancıyla karşılaşmam ve Charlie ile aramızdaki tuhaflıkla ilgili çok fazla vicdan muhasebesi yaptığımdan olsa gerek, yirmi dokuz yaşımı iyi değerlendirmem gerektiği, düşüncelerimin odağına yerleşti.

O akşam daha sonra, evimin huzurlu ortamında, fonda Bing, Frank ve Nat'in yatıştırıcı melodileriyle ve Noel ağacının oturma

odasına parlaklık saçan pırıltılı ışıklarının altında, kadehime kırmızı şarap doldurup elimdeki gözyaşı şeklindeki bibloyu seyrëttim. Bu hafta olanlar düşündüğümünden de manidardı. Ya tüm bunlar hayatımın akışını değıştirecek bir yıla doğru beni yönlendiren görünmez bir bağsa? Üzerine düşündükçe, bunların bir dizi alakasız tesadüften ibaret olduğuna inanamıyordum. Acaba evren bana bir mesaj vermeye mi çalışıyordu?

Dizüstü bilgisayarımı aldım ve gruptan herhangi birinin çevrimiçi olup olmadığını görmek için Facebook’a girdim. Kimse yoktu ama bir mesaj dikkatimi çekti. Yakın bir zamanda yeniden iletişime geçmiş olduğum eski bir okul arkadaşından gelen bir mesajdı bu.

Gelecek yıl bugün her şey farklı olacak.

Bu yılı iyi değerlendireceğim.

Şarabımdan büyük bir yudum alıp ekrana bakmaya başladım. Birdenbire kelimeler gözlerimin önünde havada asılı bir halde görünmeye başladı, bu düşünce beni çok heyecanlandırdı. Buydu işte! Gelecek yılı –yani yirmili yaşlarımın son yılını– değerlendirecektim. Bunun nasıl gerçekleşeceği ya da ne gerektireceği konusunda bir fikrim yoktu ama bu göz kamaştıran parlak fikir, ne yapmam gerektiğini fark etmemi sağlamıştı. Yolculuğuma, her şeyi değıştiren öpücükten başlamalıydım. Onu bulacaktım.

Saate baktım, dokuz buçuktu. Amcamla yengemi aramaya karar verdim. Noel akşamı hâlâ uyanık olduklarından emindim, hem ayrıca yeni bulduğum fikri beni anlayabilen birileriyle paylaşmam gerekiyordu.

“Hey, mutlu Noeller bebeğim! Bir saniye bekle, hoparlörü açacağım.” Dudley amcam yeni telefonunun ayarlarıyla oynarken boğuk

bir ses duyuldu. Daha sonra yengemin sesini duydum. “Evet, seninleyiz tatlım! Noel’in nasıl geçiyor bakalım?”

“Annem ve babamla idare eder işte. Neyse ki büyükannem uyuyabilmeyi başardı.”

Amcamın dizginlenemez kahkahası odada yankılandı. “Eminim öyledir. Zavallı Nancy – umarım ısıtma cihazıyla yine bilindik hilesini yapmıştır.”

“Tabii ki yaptı. Epey başarılıydı, annemle babam bu akşamüstü tam formundaydı. Siz ikiniz de burada olsaydınız daha güzel vakit geçirirdik.”

“Ona ne şüphe! Peki Charlie’yi tekrar gördükten sonra ne hissediyorsun?”

Bu durumla ilgili daha huzurlu olup olmadığımdan emin değildim ama şimdilik yeni fikrim endişelerimi gideriyordu. Onlara, “Gelecek yıl için kendime bir görev belirledim. Ve beni öpen adamı bulmakla işe başlıyorum,” dedim.

Yengem sevinçle haykırarak, “Bu mükemmel bir fikir Romily! Tam da amcana onu bulmanı umduğumu söylüyordum.”

“Eğer onu yeniden görebilirimse bu bir şeylerin başlangıcı olabilir.”

Amcam, Errol Brown’ın* taklidini yaparak, “Aynı Hot Chocolate grubunun “Her şey bir öpücükle başladı” isimli şarkısındaki gibi...” dedi. Sanırım bunun için kendine bir tarih belirlemen ve öpücüğün gizemli sahibini ararken bir günlük tutman iyi olacaktır.”

Yengem kıkırdayarak güldü. “Ah, yirminci yüzyılda takılıp kalmışsın Dudley! Neden bir blog yazmaya başlamıyorsun Romily? Etrafta otuzuna yaklaşan ve yirmi dokuz yaşını anlamlı kılmak isteyen pek çok kadın olmalı. Bu blogla çok sayıda insanı cesaretlendirebilirsin. Arkadaşım Oonagh bir blog yazıyor ve insanlar ona

* Britanya asıllı Jamaikalı müzisyen ve şarkıcı. (çn.)

dünyanın her yerinden yorum yazıyorlar. Hatta ben de, bilgisayarlardan çekinmememe rağmen, pasta tariflerimi paylaşmak için amcandan benim için bir blog açmasını rica etmeyi düşünüyordum.”

Bu çok parlak bir fikirdi (muhtemelen sohbetimiz esnasında farkında olmadan bitirdiğim ikinci kadeh kırmızı şaraptan sonra daha da mükemmel görünmüştü). “İşte bu! Bir blog açacağım ve hayallerimin erkeğini bulmak için kendime gelecek yıl Noel arifesine kadar zaman tanıyacağım.”

Sevgili amcamla yengemin yeni fikrimi kesinlikle beğendiklerini gösteren hattın diğer ucundan yükselen çığlıkları, kulağıma çok hoş geldi.

Ve böylece Noel akşamı saat onu çeyrek geçe, yeni bloğum ortaya çıkmıştı.

Her Şey Bir Öpücükle Başladı

Bloğuma hoş geldiniz!

Daha önce hiç blog yazmadım ancak keşiflerin yılı olacağını umduğum bu yeni yılda blog yazmak benim için yeni bir deneyim olacak.

Başlıktan da anlaşılacağı üzere, her şeyi başlatan, en çok ihtiyacım olduğu anda bana yardım elini uzatan o adam... Muhteşem görünüyordu... derken beni öptü ve – sonra ortadan kayboldu. Ona adını bile sormaya fırsatım olmadı. Muhtemelen delirdiğimi düşünüyorsunuz ama benim ne yapıp edip onu bulmam gerek. Hiç değilse başıma gelen bu olayı kanıtlamanın bir yolunu bulmalıyım!

Bu yüzden onu aramak için bir yıl harcayacağım. Adını ya da nerede yaşadığını bilmiyorum. Tek bildiğim, onunla Noel'den önce, Birmingham'ın Alman Noel pazarında belediye binası yakınındaki bir oyuncak tezgâhını yerle bir ettiğim (uzun

hikâye, daha sonra açıklayacağım) geçen Cumartesi günü karşılaştığımız. Büyüleyiciydi. Muhteşem derecede yakışıklıydı, 1.80 boylarındaydı, ela gözleri ve dalgalı kıvılcı kahve saçları vardı. Siyah bir paltosu ve boynunda yeşil-bej-kahverengi çizgili bir kaşkol vardı; devirdiğim oyuncakları toplamama yardım etti. Kısa bir süreliğine konuştuğundan sonra dudağıma daha önce hiç deneyimlemediğim, büyüleyici bir öpücük kondurdu. Ama arkadaşları ona seslenince gitmek zorunda kaldı.

O Cumartesi Noel pazarında mıydınız? Onu görmüş olabilir misiniz?

Çaresiz bir kadın ya da gözü dönmüş bir sapık değilim. Sadece onu tekrar görmek istiyorum çünkü onun da benimle aynı hisleri paylaştığını düşünüyorum. Dolayısıyla yirmili yaşlarımın son senesinde kendime bu zorlu görevi belirledim. Onu bulmak için gelecek Noel arifesine kadar zamanım var.

Eğer yardımınız dokunabilecekse –deli olmadığımı dair beni cesaretlendirecek bir şeyler söyleseniz bile yeter– lütfen bana yazın.

Hadi bakalım macera başlasın! Bana şans dileyin.

Sevgiler, Romily.

Ertesi gün, Wren ile kahve içmek için buluştuk. Dairesinden çıkıp Brindley’de yüzen bir kafe-tekne olan George’a kadar kordon boyunca yürüdük.

Tarçınlı bisküviyi kahvesine batırırken, “O geceyle ilgili üzgünüm,” dedi. O kadar samimiydi ki ona kızmak mümkün değildi. Ona kızgın olmama rağmen, kızamadım.

Pencerenin önünde sakın sakın yüzen iki ördeği izlerken, “Takma kafana,” deyip gülümsedim. “Charlie ile aramda bir şeyler olduğunu Jack çoktan fark etmişti sanırım.”

“Şimdi durum nasıl?”

“Belli bir seviyeye eriştik. Dürüst olmak gerekirse, Noel’in ardından fazla konuşmadık ama dün aldığım hediye için teşekkür etmek amacıyla bana mesaj attı ve her zamanki tarzında yazmıştı.”

“Dur tahmin edeyim: Yeni bir Yellowjackets albümü mü?”

“Ah, çok iyi tahmin!”

“Yo, hayır. Sizi tahmin etmesi kolay, hepsi bu.”

“Şerefe.”

“Sana da. Peki diğer şeyden ne haber?”

Neyi kastettiğini biliyordum ama anlamamış gibi davrandım. “Diğer şey dediğin ne?”

Wren’in yanakları kızardı. “Ah lütfen! Hayali öpücüğün sahibi tabii ki.”

Yakışıklı yabancidan bahsedilmesi bende bir neşe dalgası yarattı. Kendimi daha fazla tutamadığımdan, artık planımı dünyaya ilan etmemin zamanı gelmişti. Şu an için “dünya”nın kapsamında sadece Wren, karşı masadaki yaşlı çift ve George’un garsonu vardı. İçimden, küçük adımlar, dedim.

“Bu senenin tamamını onu aramakla geçireceğim. Kendime bir tarih de belirledim. Bu resmen muhteşem bir plan.”

Wren bana bakarak, “Anlat,” dedi.

“Peki. Şöyle: Beni öpen adamı bulmak için gelecek Noel arifesine kadar zamanım var. Bunun çılgınca olduğunun farkındayım ve muhtemelen başarısız olacağım ama yine de denemek istiyorum çünkü bunu denemezsem gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini asla bilemem. Ne kadar çılgınca görüldüğü umurumda değil, açıkçası onu bulmamın mümkün olduğuna inanıyorum.” Kalbim hızla atmaya başladığı sırada artan adrenalini hissedebiliyordum.

Wren başını salladı. Saçının kumral dalgaları porselen yanaklarına düşüyordu. “Vay! Yani gerçekten bunu yapacaksın öyle mi?”

“Evet, yapacağım. Bununla ilgili bir blog bile açtım.”

“Olamaz! Tüm bunlar ne ara oldu?”

“Noel günü. Annemin söylediği bir şey beni gerçekten düşündürdü.”

“Vay canına! Daha önce hiç bundan bahsetmemiştin. Annen ne dedi ki?”

“Bu yılın yirmili yaşlarımın son yılı olduğunu ve onu iyi değerlendirmem gerektiğini söyledi. Ben de bu konu hakkında düşündüm ve bu yılı Noel pazarındaki adamı arayarak geçirmenin bunun için iyi bir başlangıç olabileceğini fark ettim. Mags yengem de bana pasta tarifleri için bir blog açmak istediğinden bahsediyordu ve ben de yirmili yaşlarımın son senesini belgelemek için bir blogun çok iyi bir yöntem olabileceğini düşündüm.”

Wren koltuğunda arkasına yaslandı, dudaklarında memnun olduğunu belirten bir gülümseme vardı. “Vay! Rom, seni en son ne zaman bir şey için bu kadar heyecanlanmış gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Bu konu hakkında çok iyimserim.”

“Bu harika...” Gülümsemesi yavaş yavaş yok oldu, sözlerinin arkasından “ama” ile başlayacak bir cümle geleceğini biliyordum. “Ama ya Charlie? Son üç yıldır bana onun hayatının aşkı olduğunu söyleyip duruyorsun Rom. Bu adamla ilgili fikrin nasıl oldu da değişti?”

“Değişmedi. Ama hepsi maceranın bir parçası, anlamıyor musun? Araştırmayı yarılarmışken bile onu devam ettirmek istemezsem bu sorun olmaz. Esas mesele, her şeyden önce bunu denemiş olmam.”

Wren kıkırdadı. “‘Avının peşindesin’ yani ha Rom?”

“Evet, öyle hissediyorum.”

“Bunu sadece araştırma olarak adlandırmana inanamıyorum çılgın kadın. Aynen böyle devam etmelisin bence. Sadece barta aptalca bir şey yapmayacağına dair söz ver, olur mu? Ve bana her şeyi anlat. Birinin sana göz kulak olması lazım.”

“Dudley amcam yardım etmeyi teklif etti,” dedim ama bunun Wren’in endişelerini gidermediği hemen belli oldu.

“Her şeyi bana anlatman için daha fazla sebep var. Anlaştık mı?” Tokalaştık. “Anlaştık.”

Ertesi sabah sağanak yağmur bastırdı, mat gri sisin içindeki her şeyi, caddelerdeki ve karanlık evler hariç tüm evlerdeki Noel ışıklarının görkemli renklerini yıkayıp geçti. Bitmek bilmez trafikte sinir bozucu yavaşlıktaki yolculuğum sonrası nihayet Tom’un prova stüdyosu olarak kiraladığı eski ayakkabı fabrikasına ulaştım. Charlie ile Jack suratsız bir halde yüksek Art Deco girişinin eğimli basamaklarında bekliyordu.

“Durun tahmin edeyim, Tom’u bekliyoruz değil mi?”

Jack yüzünü buruşturarak, “Doğru,” dedi.

“Ne zamandır buradasınız?”

Charlie saatini göstererek, “Yirmi sekiz dakikadır,” dedi.

Jack, “İnan bana dakikaları sayıyor. Her geçen dakikayı bana bildiriyor. Sanki CNN ile birlikte kapı girişinde bekliyorum,” dedi.

Birdenbire soğuk bir rüzgâr esti ve girişi yağmur aldı. Titreyerek ellerimi ceplerime soktum ve bu sabah eldivenlerimi unutmuş olmamdan dolayı kendime kızdım. “Daha erken gelebilirdim ama trafik korkunçtu.”

Charlie, “Ben olsam kafama takmazdım Rom. Pek bir şey kaçırmış sayılmazsın. Wren de geç kaldı ama bu hiç de şaşırtıcı değil...”

dedikten sonra, omzumun üzerinden bakarak, "Ah nihayet!" dedi. Su birikintilerinin üzerinden bize doğru koşan Tom'u görmek için başımı çevirdim. "Saatini evde unuttun değil mi?"

Tom, "Özür dilerim!" diye bağırdı. "Romily, her zamanki gibi çok hoş görünüyorsun," diyerek beni yanağımdan öptü ve kucakladı. Sonra erkeklere doğru elini kaldırdı: "Jack, Charlie, saygılar." Çift kanatlı kapının kilitlerini hızlıca açıp kapıyı tuttu. Ellerini cırparak bize gülümsedi. "İçeri buyurmaz mıydınız beyler?"

Jack güldü ama Charlie ağza alınmayacak sözler mırıldanarak arabasına geri gitti. Tom suratını buruşturdu.

"Görüyorum ki bugün Laf Soka Budala Charlie sizinle gelmiş. Ondan hoşlanmadım. Bizim Arkadaş Canlısı Charlie'mize ne oldu?"

Jack omuz silkerek, "Bilmem. Onu gördüğümde beri böyle," diye karşılık verdi.

Eşyaları yağmurdan kurtarıp eski yük asansörüne yükledik. Charlie ile ben gitarları, davulları, amfileri ve kablo çantalarını birinci kata taşımak için iki kat merdiven çıkıyor, sonra aynı süreci tekrarlamak için aşağıya geri iniyorduk.

Neyse ki tüm eşyaları taşıma süreci konuşmamızı gerektirmiyordu, Charlie'yi görmek bile açıklanmaz şekilde mideme kramplar girmesine neden olduğundan, bu durum beni rahatlatıyordu.

Her şey birinci kata taşındıktan sonra Wren geldi. Hepimiz bir enstrümanı alıp yüksek, çelik duvarlı, tozlu koridorlardan geçerek Tom'un prova odasının perçinli çelik kapısına ulaştık.

Pinstripes kurulduğundan beri, küçücük ses yalıtımlı garajlardan müzik mağazalarının mikrofona direklerinin yere sabitlenmiş olduğu izbe arka odalarına kadar pek çok yerde prova yapmıştık. Tom'un prova odası bunlara kıyasla âdeta bir saraydı. Kalın çelik kapıdan girer girmez gözünüze çarpan sade ortamlar tam bir zıtlık içindeydi.

Tavandan sarkan uzun beyaz perdelerle kaplı oda, Çin desenli eski bir kilimin etrafına yerleştirilmiş kocaman üç tane yıpranmış kanepe ve ses masası olarak kullanılan 1940'lara ait bir büfeyle âdeta ikinci el mobilya mağazasını andırıyordu. Koli bandıyla bantlanmış çay sehpasının üzerindeki soluk gül resmi bulunan tepside su ısıtıcısı, birbiriyle uyumsuz kupalar, kahve, çay ve tuhaf görünümlü çatlamış şekerlik gibi önemli şeyler vardı. Odanın çevresinde parlak ışıklar asılıydı ve soluk ışıklı masa lambaları döşemeyi aydınlatıyordu. Tom, bu odanın kirasını Disaffection isimli bir metal müzik grubuyla paylaşıyordu ve her yeri dövmeli, kaba saba rock'çıların parlak ışıklar ve ev tarzı mobilyalarla döşeli bu odaya teçhizatlarını yerleştirmiş olduklarını düşünmek Wren'le beni güldürüyordu.

Grup hazırlanırken ben çay yaptım – Jack bu hareketimi hep espriye vurup “Vokalistin kendini affettirme yolu” diye tanımlıyordu çünkü gruptaki tek vokalist olmak, diğer grup üyeleri teçhizatlarını hazırlarken bir şey yapmadan öylece beklemeyi gerektiriyordu.

Jack bize seslenerek, “Her zamanki gibi D'Wayne'imiz bize pek yardımcı olmadı ve rock'nroll potpurisi haricinde yılbaşı arifesinde düğün organizatörlerinin ne istediği konusunda bizi aydınlatmaya tenezzül etmedi. Dolayısıyla her zamanki sahnemize bağlı kalmayı ve gece yarısından sonra, Kool and the Gang grubunun ünlü şarkısı “Celebration”ı takiben orijinallik açısından “Auld Lang's Syne”ı eklemeyi öneriyorum,” dedi.

Charlie, bileklerini kesermiş gibi el-kol işareti yapan Wren'i görmezden gelerek, “En azından biraz da olsa modaaya uygun bu,” dedi.

Tom bir paket Hobnobs çikolatasını yırtarak açtı ve hepimize ikram etti. “Her neyse, bir zamanlar sahip olduğumuz sanatsal bütünlük artık bir anı oldu. Bunu kabul edin kardeşlerim, biz sanatımızın fahişeleriyiz.”

Tom'un bilindik nezaket ve terbiye yoksunluğunu hesaba katsanız dahi, söylediği şey çok rahatsız ediciydi. "Bu berbat Tom!"

"Ama ne yazık ki gerçek Romily. Diğerlerinin iğrenç zevkleri için kendi müzikal benliğimizi pazarlıyoruz." Odaya şöyle bir göz gezdirdi, grubun geri kalanının umutsuz bakışları hoşuna gitti. "Peki Jack, ilk şarkı nedir?"

"*Love Train*. Haydi Chas."

Charlie kulaklıklarını taktı, Wren'le ikimiz de aynısını yaptık, ritmi beklemeye başladık. "İki, üç, dört..."

Annem, her konser öncesi prova yapmamıza asla anlam veremiyordu. "Hep aynı şarkıları çalıyorsanız ezber bilmeniz gerekmez mi?" Gerçek şu ki, eğer aranjmanları, potpurileri ve sahne düzenini gözden geçirmezsek konser esnasında her şey kötüye gidebilirdi. Mesela gürültülü bir düğünde sahne aldığımız sırada, Tom'un erkek vokalin sözlerini unutup Love Shack şarkısının ikinci dizesinde takılıp kalması neredeyse kargaşaya yol açıyordu. Jack duruma müdahale edip buna son verene dek sürekli aynı yeri çalıp durmuştuk. O günden sonra, ne olursa olsun prova yapmayı prensip haline getirmiştik.

İki sahne arasında bir mola verdik ve Charlie kahve yaparken Tom sırt çantasından folyoya sarılı bir paket çıkardı.

Paketin açılışını izlemek için etrafına topladığımız sırada, Tom, "Bayanlar baylar, pastamız var!" diye bağırdı.

Wren, ellerini çırparak, "Lütfen onun annenin mükemmel Noel pastası olduğunu söyle," dedi ve badem ezmeli ve beyaz glazürlü bol meyveli koca bir dilim pasta ortaya çıktığında çılgık attı.

Tom, "Aynen öyle," diye sıırıttı. "Afiyet olsun."

Yeşil kanepeye gömülüp telefonumla oynamaya başladım. Jack birdenbire yanıma oturduğunda e-postalarımın arasında gezinmekle meşguldüm.

“Eee?”

“Eee ne?”

Dizime dokunup, “Bana şu adamdan bahsetsene,” dedi.

Ona bir bakmamla korktuğumun başıma gelmiş olduğunu anladım. Tom ile neşeli bir sohbeta dalmış olan Wren’e göz ucuyla baktım. Gemilerim batmıştı... “Sana ne zaman söyledi?”

“Dün. Seninle görüştükten sonra.”

“Harika.”

“Senin için endişeleniyor, ne yapsın?”

Çok sinirlenmiştim. “Endişelerini kendine saklasa iyi olur.”

“Hey, sakın ol. Bildiğim kadarıyla sadece bana söyledi. Ve tabii ki Sophie’ye. Ama hepsi bu kadar.”

“Ah, o zaman sorun yok. Sadece arkadaşlarımdan yarısı biliyor.”

“Bir yıl sürecek bir araştırma ha?”

Gözlerimi telefonumdan ayırmadan, “Evet,” dedim.

Jack beni hafifçe dürterek, “Bence bu güzel bir şey,” dedi.

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Kesinlikle. Bir kere bu, geçen hafta Charlie’ye sonsuz aşkını ilan etmenle ilgili düşüncelerinden kurtulmanı sağlayacak.”

“Sana bunu da mı anlattı?”

“Hayır. Bunu Charlie anlattı.” Bendeki telaşın aksine, Jack’in gülümseyişi içten ve rahatlatıcıydı. “Mutlu olmayı hak ediyorsun Rom. Ve Noel pazarındaki tuhaf adamı aramak seni mutlu edecekse, bunu yapmanı tavsiye ederim. Bu seni bir çılgın gibi gösterse de... Üstelik bu seni Charlie konusunda düşünmeye sevk edecek.”

Bu söz beni şaşırttı. “Ne demek istiyorsun?”

Jack eğilip yanağımdan öptü. “Boş ver, sadece kalbinin sesini dinle Rom. Ve dikkatli ol, tamam mı?”

Wren'in boşboğazlık yapıp planımın detaylarını Jack ve Sophie ile paylaşmış olması sinir bozucu olsa da, daha önce de düşündüğüm gibi, arkadaşlarımin tümünün er ya da geç bunu öğrenmesi gerektiğinin farkındaydım. Bunu doğru dürüst yapacaksam, bir an önce açık ve net olmalı, karşılarında dik durmalıydım. Bu konu üzerinde düşündüğüm sırada Charlie odanın diğer ucundan bana baktı ve göz göze geldik. Kalbim pır pır etmeye başladı. Gülümseyişi öyle hızlı ve gelip geçiciydi ki ağır çekimde bile yakalanması zordu ama en azından gülümsemişti.

O gece Dudley amcamdan heyecanının telefonumdan fışkırdığını hissettiğim bir mesaj geldi.

Yarın 6'da Furnace End ikinci el pazarında buluşalım.

Anlatacak çok şey var :) :)

Ertesi sabah çamurlu araziye vardığımda amcamın beni karanlıkta sabırsızca girişte beklediğini gördüm. Elindeki irice kırmızı el lambası pembe yanaklarını, kalın yün kaşkolunu ve yünlü kasketini aydınlatıyordu. Birlikte önümüzdeki karanlık arazideki araba ve kamyonetlerin kocaman gölgelerine doğru olan dik patikayı tırmanmaya başladık.

"Mags yengem yok mu?" diye sordum. Konuşurken ağzımdan buhar çıkıyordu.

Elvis'le birlikte arabada bekliyor ve ısıtıcı açık. Saat 7'de çörekçiler açılana kadar arabadan çıkmayacağını söyledi. Onu bilirsin. Evinin rahatlığına ikinci el pazarının eğlencesini anlayamayacak kadar düşkündür."

Şaşırtıcı sayıda insan ortalıkta dolanmaya başladığı sırada satıcılar tezgâhlarını açmaya başlamıştı.

“İlk gelenler biziz sanırım.”

“Hayır. Bu grubun çoğu saat beşte, burası açıldığında burada olur. Kelepir şeyler için buraya erken gelmek gerek. Tüccarlar, iyi malları kapmak için buraya herkesten önce gelir. Eğer sekizden sonraya kalırsan, sadece açık havada indirimli dövme yaptırma fırsatı ve uyduruk bir sosisli sandviç kamyoneti bulursun.”

“Vay canına!”

“Şimdi bir fincan kahve için askeri hatıralar tezgâhındaki arkadaşım Trev'i bulmalıyım.”

İkinci el pazarı çoğu kişi için eğlenceli bir hafta sonu aktivitesidir. Dudley amcam içinse, onu Kutsal Kâse'ye –bunu bulduğunda zengin olacağına inanıyor– ulaştırmak için hazırlanmış yazılı olmayan karmaşık kurallar bütünüdür. Hakkını vereyim, bu yaklaşımının geçmişte faydası dokundu. Birkaç yıl önce, sararmış gazete sayfalarıyla ve *Good Housekeeping* dergisinin kopyalarıyla dolu eski bir valizi didik didik ararken, hayvanların, çocukların ve doğa manzaralarının suluboya resimlerinden ibaretmiş gibi görünen sıradan bir defter bulmuştu. Mallarını satıp bitirmek isteyen satıcı, valizle içindekileri Dudley amcama 10 pound'a satmaya ikna olmuştu. Amcam defteri bir antikacıya götürdüğünde, bu defterin esasen bir seramik sanatçısının Stoke-on-Trent'de bulunan önemli bir seramik firması için yaptığı tasarımları içeren kişisel koleksiyonu olduğunu öğrenmişti. Defter açık artırmada 700 pound'dan fazlasına satılmıştı ve bu da amcamla yengemin Bruges seyahati yapmaları ve Our Pol'ün boyasınıyenilemeleri için fazlasıyla yeterli olmuştu.

Amcamı çalıştığı sırada izlemek, strateji konusunda bir eğitim niteliğindeydi. Sıradan bir gözlemci sadece ellili yaşlarında bir adamın tezgâh sahipleriyle muhabbet ettiğini sanabilirdi ama eğitilmiş

biri, Dudley amcamın, sohbeti kurnazca müthiş bir anlaşılmaya yönlendiren yetenekli bir müzakereci olduğunu kolayca fark edebilirdi.

Ufak, tank şeklindeki süs eşyası için pazarlık yapıp fiyatı 35 pound'dan 15 pound'a düşürdükten sonra bana dönüp, "Her şey gizlilik ve sabırdan ibaret Romily," diye açıkladı. "İkinci el pazarı ninjasıyım âdeta, en ummadıkları anda darbe indirmeye hazırım. Bu küçük güzellik, Birmingham'ın meşhur silah fabrikalarından birinde, Birinci Dünya Savaşı sırasında satış numunesi olarak üretilmiş. Tahminimce 50 pound değerinde. Mesele şu ki, satıcı bunun için 35 pound istedi, seve seve 40 pound verirdim. Sattıkları hakkında çok bilgisi olduğunu iddia eden ama hiçbir şey bilmeyenlerden biri işte. Eğer hiçbir şey söylemiyorlarsa ve fiyatı da değiştirmiyorlarsa onlar mallarını tanıyorlar demektir."

Arazinin ortasındaki pis görünümlü içecek kamyonu olan Dave's Diner'a doğru yürüdük ve karton bardaklarda sıcak çay aldık. İçeceklerimize üflediğimizde çayın buharı yüzümüzü ısıtıyordu. Gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı ve kuşların gün doğumunu müjdeleyen civıltısı duyuluyordu.

"Furnace End ile ilgili ne düşünüyorsun bakalım?"

"Güzel. Garip biçimde nemli ve soğuk olsa da."

Dudley amcam hafifçe omzumu yumrukladı. "İşte bu yüzden seni seviyorum Romily! Beni güldürüyorsun, gerçekten."

"Teşekkürler. E, Hayali Öpücüğün Sahibi Operasyonu ile ilgili son gelişmeler neler?"

Gözleri parladı. "Doğru. Şunu tutar mısın yavrucuğum?" bardağını bana uzattı ve katlanmış bir tomar kâğıt bulana dek ceplerini karıştırdı. "Şimdi, dün akşam internette geziniyordum ve bunları buldum..." Öksürerek boğazını temizledi ve elindekini okumaya başladı. "42 yaşındaki Ellen Adams, yirmi yıl önce Sevgililer Günü'nde arabasını kar yığınınan kurtaran yardımseverle tekrar bir araya geldi. Bir arkadaşına bu konuyu aktarmasıyla

her zaman kalbinde olan yakışıklı yabancıyı bulmak için bir blog açması konusunda yönlendirildi. Şans eseri, adamın 44 yaşındaki kız kardeşi Janet Milson, yerel gazetede bu duyuruyu okudu ve John Ireland'i Ellen ile temas kurması için destekledi. Çift, bu yıl Ağustos ayında bir araya geldiklerinde karşılıklı olarak birbirlerinden etkilendikleri açtı. Flört etmeye başladılar ve geçen hafta John evlenme teklif etti. Çok mutlu olan Ellen, şunları söyledi: 'Bu, bize gerçek aşkın daima galip geleceğini gösteriyor. Onu hiç unutamamıştım ve onun da aynı duyguları paylaştığını öğrenmek beni çok şaşırttı.' Çift, ilk karşılaşmalarından tam olarak yirmi bir yıl sonra, gelecek yıl Sevgililer Günü'nde evlenmeyi planlıyor. 'Buna ne dersin Rom?'

"Vay canına! Bu..."

"Ve bunun gibi daha pek çok şey var. Aşk, tüm engellere rağmen otuz, kırk, elli yıl sonra bir araya gelen çiftler, eski sevgilileri bir araya getiren şaşırtıcı tesadüfler. Bunun ne anlama geldiğinin farkında değil misin?"

İtiraf etmem gerekirse, değildim. Hikâye güzeldi ama yakışıklı yabancıyla benim için anlamı neydi? Tekrar bir araya gelmek için yirmi yıl bekleyecek değildim. Onu bulmak için sadece bir yılım –hatta daha da az zamanım– vardı. "Kusura bakma Dud amca."

"Yani bu mümkün tatlım! Kalbinin sesini dinleyen ve diğerlerinin saçmalıktan ibaret olduğunu düşündüğü hayallerine inanan pek çok insan var – ve onların hayalleri galip geliyor. Kastettiğim şey, bu adamla yeniden karşılaşmak için yirmi yıl beklemen gerektiği değil. Demek istediğim şu ki, bu fikir işe yarıyor! Ve biz bunun gazetelerde yer almasını sağlarsak çok daha iyi olacak!"

Araştırmamın insanlara duyurulması fikrinden endişe ederek, nazikçe, "Öncelikle bloğumun nasıl gideceğine bir bakalım," diye önerdim. "Büyük ölçekli, basılı bir aşağılanmaya henüz hazır olduğumu sanmıyorum."

Mags yengem sinirli bir halde bize doğru gelirken, “Dudley Parker, bana çörek alacağını söylemiştin!” dedi. Bir yandan da bebek mavisi montunun içinde çok hoş görünen ve patilerini toprağa basmaktan mutlu görünen Elvis’i tasmaşının ipinden çekiyordu.

“Çörek yiyeceksin tabii ki aşkım. Çay da ister misin?”

Mags yenge içecek kamyonetine şöyle bir bakınca tüyleri ürperdi. “Yok istemem. Yanımda termosum var. Buradan alıp götürmeye ses etmeyeceğim pek çok şey var ama hastalık mikropları bunlara dahil değil.”

Amcam çörekleri almak için uzaklaştıktan sonra Mags yengem onun yerini kaptı ve bana gülümsedi. “En sevdiğim yeğenim nasıl mı bakalım?”

“İyiym, teşekkürler. Epey üşüdüm ama.” Elvis dizime sürtündü ve onu sevmek için eğildiğimde ayaklarımın üstüne kıvrılıverdi.

“Sabahın köründe çamurlu araziye seni getirdiği için amcanı hoş gör. Bulduklarından sana bahsetmiştir herhalde.”

Başımı salladım ve bardağımdaki kaynar çaydan dikkatlice bir yudum aldım. “Çok heyecanlı görünüyor.”

Mags yengem “Farkındayım,” derken yüzünü buruşturdu ama kocasına karşı beslediği derin aşkı fark etmemek mümkün değildi. “Ben yine de bloğunun işe yarayabileceğini düşünüyorum. Hiç olmazsa bir başlangıç olacaktır.”

Haklıydı. On üç yaşındayken, babamın masa takviminden görüp not aldığım bir söz aklıma geldi: *Her yolculuk tek bir adımla başlar.* İşte aynen buydu: Önümdeki uzun yolculuğun ilk adımı. “Öyleyse haydi yapalım!”

Warwickshire’ın kırsalındaki çamurlu meydanın ortasında ellerimizi birbirimize çakarken, farkında olmadan adım attığım inişli-çıkışlı yolculukla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Eğer bilseydim...

Altı

Parti başlasın!

“Hâlâ bir şey duyamıyorum, Jack.”

“Neye ihtiyacın var?”

“Elbette davul, biraz bas ve klavye lütfen.”

Jack, Excelsior’un toplantı odasının diğer ucundaki ses masasına doğru eğildi ve düğmeleri kurcalayarak sesleri kontrol etti. “Nasıl olup da hiçbir şey duymadığını anlayamıyorum Tom.”

Wren, “Fişi takılı mı?” diye sordu.

Tom sahneden sertçe, “Tabii ki takılı,” diye cevap verince kahkahamı zor tuttum. “Hepsini kendim bağladım.”

Charlie homurdanarak baterisinden ayrıldı ve Jack’in yanına, ses masasına gitti.

Saatime baktım. Beş buçuk olmuştu bile ve düğün davetlileri mekâna gelmeden ses provası yapabilmemiz için bir saatten az zamanımız kalmıştı. Şarkı listelerini sahnenin çeşitli yerlerine yerleştirirken, Tom’un ses hoparlörlerinden birinin kablusunun çıkık olduğunu fark ettim. Kabloyu fişe taktım ve birdenbire Tom’un hayret ederek çığlık atmasına neden olan büyük bir gürültü çıktı.

“Bu da senin bağladığın kablolardan biri olmalı,” diyerek göz kırptım ve Jack, Wren ve Charlie acımasızca onunla alay etmeye başladılar.

Tek bir ses provasının ardından üzerimizi değiştirmek için Excelsior'un lüks tuvaletlerine gittik. Tuvalette giyinmek Wren ve benim hiç yapmadığımız şey değildi. Pinstripes'a katıldığımızdan beri bar tuvaletlerinde, otoban servis istasyonlarında ve bir dolaptan hallice yerlerde üzerimizi değiştirmişliğimiz vardı. Tahmin edemeyeceğiniz kadar çok kez, kilidi olmayan kabinin kapısını bir ayağımla tutarak ve küçük bir aynaya doğru tuhaf bir şekilde eğilerek makyajımı yapmak zorunda kalmıştım.

Giyindikten sonra makyajımı yaparken, altın yaldızlı çerçeveli aynadaki görüntüme bakıp gülümsedim. Geniş tuvalet bölmelerinden birinde giyinmekte olan Wren'e, "Üzerimizi değiştirmek zorunda kaldığımız Wigan'daki rock kafenin berbat tuvaletlerini hatırlıyor musun?" diye sordum.

Wren tuvalet bölmesinden, "Yanıp sönen uyduruk lambaların ve cilalanmış çelikten yapılmış aynanın olduğunu mu diyorsun? Nasıl hatırlamam?" diye karşılık verdi. "Televizyonda yayınlanan esrarengiz olaylardaki insanların öldürüldüğü tuvaletlere benziyordu. Oradan sağ çıktığımız için şanslıyız."

"Farkındayım. Gerçi izleyici topluluğu da daha iyi sayılmazdı. Önünde dans eden zil zurna sarhoş adamı hatırlasana," diyerek kahkaha attım.

Tuvalet kabininin kapısı açıldı ve Wren yanıma gelip çantasından rimelini çıkardı. "Aman hatırlatma!" Kaba Lancashire aksanıyla, işçi kulübündeki altmışıncı doğum gününde ikinci sahnemizin çoğunu kalçasını yılan gibi kıvrarak geçiren ve kalkık yakalı pembe gömleğini aşırı kullı göbek deliğine kadar açık tutan çarpık bacaklı, orta yaşlı çapkını taklit etmeye başladı. "Jack neredeyse onu bir güzel benzetecekti."

Saçımı spreyleyip topladım. Wren ile yan yana durduğumuz sırada ikimizin de o akşam güzel göründüğünü düşünmeden

edemiyordum. Wren yeşil saten kokteyl elbisesi giymişti, kızıl dalgalı saçlarını tepesinde toplamıştı; bense omuz kısmı lacivert pullarla kaplı mor askısız bir elbise giymiştim ve düz koyu sarı saçlarımı düzgünce topuz yapmıştım. Özellikle de ses kontrolüyle ilk sahenin başlaması arasındaki vaktin kısa olduğu zamanlarda zor olsa da, konserler için giyinip süslenmek hoşuma gidiyordu. İhtiyacım olandan daha fazla parlak bluzum ve elbisem, gittikçe genişleyen ışıltılı mücevher koleksiyonum ve birkaç çift güzel görünümlü (ve en önemlisi rahat olan) topuklu ayakkabım vardı. Sahneye çıkmadan önce görünüşümü değiştirmek zevkliydi. Ayrıca özgüvenimi de artırıyordu. Tüm bunlar gösterinin büyüünün bir parçasıydı sanırım.

“Saç modelin hoşuma gitti Rom.”

“Teşekkürler. Yeni bir şey deneyeyim dedim.”

Orada yalnız olmamıza rağmen sesini alçaltarak, “Peki gizemli adamla ilgili araştırman nasıl gidiyor?” diye sordu.

“İyi. Amcamla yengem, tüm imkânsızlıklara rağmen aşkı bulan insanlarla ilgili ilginç hikâyeler bulmuşlar.”

Wren yüzünü buruşturarak, “Aman onlara dikkat et Rom, özellikle de amcana. Eğer kafasına koyduysa, seni Jeremy Kyle’ın* programına çıkarmaya çalışabilir.”

“Merak etme. Her şey kontrolüm altında.”

“Bu arada, Sophie’nin bugün bana söylediğine göre bloğun Charlie’yi huzursuz edebilirmiş.” Bana göz kırparak eşyalarını topladı. Otelin giriş salonuna doğru yol aldık.

Arkadaşlarım arasında sohbet konusu haline gelmiş olmaktan dolayı nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Hiçbir zaman özel hayatını gizleyen biri olmamıştım –hatta bazen fazla dürüst bile oluyordum–

* İngiltere’de yayınlanan “Jeremy Kyle Show” isimli programın sunucusu. Program, sorunlu ilişkilerin taraflarını bir araya getirip yüzleştirmektedir. (çn.)

ancak hayatımla ilgili detayların benim bilgim dışında konuşuluyor olması biraz sinirimi bozuyordu. Şimdilik bununla ilgili elimden bir şey gelmiyordu. Eğer o yabancıyı yeniden bulma şansım olsun istiyorsam hayatımın gözler önünde olmasına alışmam gerekiyordu.

Zaten öncelikle sahne alacağımız düğün resepsiyonu olmak üzere odaklanılması gereken daha ilginç şeyler vardı. Biz hazırlandığımız sırada Excelsior çalışanları tüm masaları organizasyon için hazırlamış ve organizasyon salonu baştan aşağı değişmişti.

Erkeklerin düşündüğünün aksine, Wren ve benim düğünleri sevmeye nedenimiz, evlenme hevesimiz değil, büyüğü bir günü ortaya çıkaran unsurlardan zevk almamızdı. Elvis ve Marilyn Monroe gibi giyinmiş olan gelinle damada ve birbiriyle uyumlu kaftanlar giymiş kaniş köpeklerinden oluşan nedimelere rağmen, düğünün saf romantizminin etkisine girmemek mümkün değildi.

Yılın bu son düğünündeki tema neyse ki çok hoştu: Siyah, beyaz ve altın rengi. Dans pistinin etrafındaki on iki yuvarlak masa, beyaz masa örtüleriyle kaplanmış ve yine beyaz örtülerle kaplı olan ve arkalarına altın rengi fiyonk bağlanmış sandalyelerle çevrilmişti. Her oturma yerinde altın rengi bir servis tabağı, çatal-bıçak takımı ve altın rengi şeritleri olan kristal bardaklar bulunuyordu. Masanın ortası ise içlerinde beyaz ve sarı zambaklar, güller ve kenarlara doğru uzanan yeşil sarmaşık dalları bulunan koyu renkli cam vazolarla süslenmişti. Kristal şamdanlardaki mumların alevleri masa örtüsünün üzerine saçılmış altın rengi pullara ve kristal boncuklara yansiyordu. Bu loş salon prestijli bir ödül törenindeki şaşaalı masaların nefes kesici görüntüsünü anımsatıyordu.

Salon, varlıklı kişilerle —odada dolandıklarında sanki havada süzülüyormuş gibi görünmelerini sağlayan pahalı siyah elbiseler giyen, beyaz ve altın rengi eldivenler takan kadınlar ve kusursuz dikimli siyah takım elbiseler giymiş olan erkeklerle— dolmaya başlamıştı, her

an George Clooney'nin bir yerlerden çıkıp gezinmeye başlamasını bekliyordum neredeyse.

Sophie ile tekrar karşılaştığımızda bizden her şeyi detaylı olarak öğrenmek isteyeceğini bildiğimizden, ortamın görüntüsünü elimizden geldiğince aklımıza kazımaya çalıştık. Sonra Wren'le birlikte bu büyüleyici manzaradan uzaklaşıp dans pistinden geçerek sahneye doğru yürüdük. Bir taraftan sarkan siyah perde, Charlie, Jack ve Tom'un toplanıp müzik aleti kutularının ve ön taraftan aldıkları birkaç sandalyede oturdukları bir kulis oluşturmuştu. Yeni ütülenmiş siyah gömlekler, siyah pantolonlar giymişlerdi ve beyaz kravatlar takmışlardı.

Yanlarına gittiğimde, Tom başını onaylarcasına sallayarak, "Vay! Rom, harika elbise. Değişiklik olsun diye açıkta bıraktığın bacaklarını görmek hoş," dedi.

Hafifçe etrafımda döndüm ve ona gülümsedim. "Sen de fena görünüyorsun."

"Gördünüz mü, kaliteden anlıyor. Siz hanımlar hazır mısınız?"

Wren, evet anlamında başını salladı. "Kaçta sahne alacağız?"

Charlie saatine baktı. "Sanırım 8.15 gibi başlarız. 9.15'te açık büfe yemek arası var ve 11'e kadar DJ müziği olacak. Daha sonra Mutlu Yıllar müziğinden biraz sonrasına kadar sahnede kalacağız. DJ saat 2 civarı bayrağı devralacak."

Tom kaşlarını çatarak, "Bu gece uzun olacak çocuklar. 'Disco Paul' işini yaparken toparlanmaya başlayabileceğimizi sanmıyorum," dedi.

Jack başını salladı. "Üzgünüm. Düğün organizatörü Eric ile konuştum, maalesef pek eğlence olmayacak. Bunun ortamın estetiğini bozabileceğini söyledi. Ne demekse!"

"Aman ağzından yel alsın, kimsenin estetiğini bozmayalım," dedim.

Wren de, "Buradaki insanlara uyum sağlamalıyız," diye ekledi.

Charlie, "Yüce ve soylu menajerimizin nerede olduğunu bilen var mı?" diye sordu.

Kimse bilmiyordu.

Tom, gitarını alıp akordunu yapmaya başlarken, "Ortaya çıksa iyi olur," dedi.

Wren hemencecik, "Çıkacak," diye karşılık verdi. "Burada olacağını söyledi."

Perde açıldı ve Eric içeriye baktı. "Hazır mısınız çocuklar?"

Grup harekete geçtiğinde ortamda hissedilir bir değişiklik oldu. Kalp atışımın hızlandığını ve midemin kasıldığını hissettim. Biraz şarkı mırıldandım ve ellerimin titremesini engellemeye çalıştım. Bunlar sinirlerimi yatıştırmak için yaptığım konser öncesi ritüellerdi.

Konser nerede olursa olsun, izleyici topluluğu ne kadar kalabalık olursa olsun, söyleyeceğim şarkılar ne olursa olsun yaşadığım şey hep aynıydı: Uçurumda bekleyip atlamak için kendini cesaretlendirmek gibiydi. Sayısız kez sahneye çıkmış ve sahne arkasını tatmış olsam da bilinmez bir unsur hep vardı ve bu unsurun ne olduğunu ancak kalabalığın önüne çıktığımda anlayabiliyordum. Bu, risk ve ihtimalin sarhoş edici karışımıydı ve gücünü hissetmemek imkânsızdı.

Sunucu sahnede konukları selamlayıp onları dans pistine davet etti. Topluluğun merakla beklemeye başlaması, beni heyecanlandırdı ve hepimizin aynı şekilde hissettiğinden emindim. Charlie arka cebindeki bagetleri çıkardı ve sahneye doğru adımlarını hızlandırdı. Jack, klasörleri alarak kendisinden önce ilerleyen Tom'u takip etti. Wren ve ben kulak içi monitörlerimizi takıp düğmelerine bastık ve sahneye doğru ilerledik.

“Bayanlar ve baylar, bu akşam bizimle olacak müzik grubuna hoş geldiniz diyelim mi? The Pinstripes!”

Diğer yılbaşı konserlerine göre, Excelsior’daki organizasyon görece daha sakindi. Partilemeye hazır ve çakırkeyif iki yüz elli konuğun olduğu yerde, şarkıya müdahale etme olayları, kibirli tavırlar ve utandırıcı derecede berbat dans edenler olması kaçınılmazdı. Gelinle damat, “It Had to Be You” şarkısı eşliğinde yaptıkları, başarılı bir koreografisi olan ve Amerikan salon dansından esinlendikleri ilk dansla herkesi şaşırttı. Gelin, 1930’lar tarzındaki dökümlü gelinliğiyle Ginger Rogers’ı andırıyordu. Daha sonra gelinle damat, arkadaşlarına katılıp “Put Your Hands Up” –gecenin ilginç isteklerinden biriydi– şarkısı eşliğinde çılgınca kafalarını sallayarak dans etmeye başladığında, Hollywood parıltısı kısmen söndü. Wren’le birlikte kalabalıkla iyi iletişim kurarak, onları dans etmeleri ve bizimle şarkı söylemeleri konusunda teşvik ettik. Konserimiz bittiğinde yeniden sahneye çağrılmayı beklemek için sahne arkasına toplandık.

Gecenin tek olumsuz yanı, işimizin çok geç bir saatte bitmesiydi. Disco Paul’un ardından DJ, kalabalık tarafından çok sevildiğine kanaat getirmiş olduğundan bir saat de önceki yılın sevilen parçalarını çaldı. İnanın bana yorgun olduğunuzda ve yatmak istediğinizde “Build Me Up Buttercup”, “Oops Upside Your Head” ve “Agadoo”yu zorla dinlemeniz âdeta bir sanattır.

Saat 4.15’te Jack’in kamyonetine son eşyaları yükledik ve kapıları kapattık. Charlie kamyonetin yanında yığılıp kaldı, ben de yarı baygın ekip arkadaşlarıma bakındım.

“Herkes mutlu yıllar.”

Karşılık olarak bezgin homurtular duydum.

* Amerikalı tiyatro ve sinema oyuncusu, şarkıcı ve dansçı. (çn.)

Wren, “Gelecek yıl bu vakitler,” diye söze başlayınca herkes ona karşı çıktı. “Hayır, dinleyin. Gelecek yıl bu vakitler, milyoner konserini atlatmış olacağız ve önümüzdeki yıl için dopdolu bir takvimimiz olacak.”

Jack, yarısı dolu plastik su şişesini havaya kaldırarak, “Umarım,” dedi.

Tom gecenin keskin soğuşundan korunmak için ceketinin önünü ilikledi. “D’Wayne’in (D harfinde alaycı bir baskı vardı) bugün burada olmayışına inanamıyorum. Organizatör burada olmasını umuyordu.”

Charlie homurdanarak, “Burada olmasını uman sadece o değildi,” dedi.

Wren, “Gece yarısı bana mesaj atıp çok geciktiğini ve gelemeyeceğini yazdı,” dedi. “Bu konuda gerçekten üzgündü – Hayır, Charlie, numara yapmıyordu; gerçekten üzgündü.”

Neredeyse bir tartışmanın başlayacağını hissediyordum. Bu, sinirli ve yorgun beş müzisyenin bir arada olduğu, kamyonet boşaltılmadan kimsenin eve gidemeyeceği bir yolculuğun bizi beklediği durumlarda karşılaşılan mesleki bir tehlikeydi. Dolayısıyla duruma müdahale ettim: “Bunu daha sonra konuşalım. Haydi malzemeleri Jack ile Soph’un oraya taşıyalım ki bir an önce yatabilelim. Tamam mı?”

Jack, eski püskü sırt çantasını omzuna astı. “Teşekkürler Rom. Ben gidiyorum. Evde görüşürüz çocuklar. Kahve için su ısıtacağım.”

Tom, “Harika!” diye karşılık verip bana döndü: “Seni eve bırakmamı ister misin Rom?”

Charlie öne atıldı: “Aslında sen Wren’i alıp gitsen ve garajın hazırlanması için Jack’e yardım etseniz daha iyi olur. Rom benimle dönebilir.”

Paniğe kapıldım. “Tom’la gitsem iyi olur.”

Tom, Charlie’yle bakışıp ellerini havaya kaldırdı: “Hepsi bana uyar. Bu eşyaları ne kadar kısa sürede taşırsak o kadar çabuk yatıp uyuyabiliriz.”

Charlie, kafasına koymuştu. “Eğer Wren seninle giderse daha iyi olacak. Yani onun bas gitarı zaten senin arabanın bagajına konuldu.”

İçi rahatlamış olan Wren, böyle bir şeye izin vermemesi için ona yalvaran bakışlarımı görmezden geldi. “Sağ olasin arkadaşım!”

Arkadaşlarımın beni hızla terk etmelerine seyirci kaldım ve Charlie ile aramızda dayanılmaz bir sessizlik oluştu. Olduğu yerde kalakalmış, öylece dikiliyor, bana bakıp duruyordu. Şimdi ne yapmalıydım? Onunla göz göze gelmekten kaçındım, gözlerimi otelin arkasındaki büyük sarı çöp konteynerlerine diktim. Savunmasız kalmıştım. Parktaki konuşmamızdan bu yana bunun ilk yalnız kalışımız olduğunu fark ettim ve ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Kan dolaşımını ayak parmaklarıma doğru yönlendirmek için; saatlerce ayakta kalmanın, sahnede dans etmenin ve yılbaşı gecesinin ilerleyen saatlerinde üşümenin sıkıntısını çeken ayaklarımı sertçe yere vurdum. Kesin olan tek bir şey vardı ki, o da gün ağarmadan evde olmak istiyorsam bir şeyler yapmam gerektiği idi.

Bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım.

“Haydi yola çıkalım.” Çok yorgun ve üşümüş olduğumu hesaba katarsak, elimden geldiğince canlı bir sesle söylemeye çalışmıştım.

Bir anlığına bana baktı, kaşlarını çatarak hiçbir şey söylemeden soför koltuğuna oturdu.

Yan koltuğa oturup, çöp konteynerlerinden gelen keskin kokuyu duymamaya çalışarak, kendi kendime, “Harika! Yolculuk yapmak

için şehirdeki en sessiz adamı seçmem gerekiyordu zaten,” diye mırıldandım.

Gözlerini yola diken Charlie, motoru çalıştırdı; böylece soğuk ve sisli karanlığın içine girdik. Hayatımın en uzun yirmi beş dakikasıymış gibi gelse de, bunun kısa bir yolculuk olduğuna şükreliyordum. Bana kızgın mıydı? Eğer öyleyse, neden bunu söylemek için bu fırsatı kullanmıyordu? Aramızda herhangi bir sözlü iletişim olmayınca, kapıya doğru kıvrılıp yola bakmaya başladım. Uykusuzdum ve gösteriden sonra tükenmiş olan adrenalin beni güçsüz bırakmıştı ama Charlie'nin bu davranışı canımı sıkıyordu. Neden onunla gitmem için bu kadar ısrarcı olup şimdi sessizliğe gömülmüştü? Ekip arkadaşlarım çok iyi bilirlerdi ki, ufukta bir tartışma görünüyorsa asla bundan kaçınmazdım.

“Peki. Bu kadar sessizlik yeter. Senin sorunun ne?”

Keskin ses tonum ve ani çıkışım Charlie'yi irkiltmişti. Bana bakmak için başını birdenbire çevirince kamyonet hafifçe sallandı. “Bunu neden yaptın?”

“Neyi? Seninle konuşmamı mı kastediyorsun? Bilmiyorum Charlie. İki arkadaş birlikte yolculuk ederken böyle yapar.”

İğnelemem hedefine ulaşmış ve gerilmesine neden olmuştu. “Beni neredeyse yoldan çıkarıyordun. Deli misin sen?”

“Evet aslında sana deli gibi kızgınım.”

“Bana mı? Neden peki?”

Uzun bir konuşmaya hazır ol Bay Wakeley. “Çünkü siz aletlerinize vakit harcarken ben saatlerce bekledim, sonra siz menajerimiz hakkında tartışmaya başlamaya karar verdiniz. Üşümüştüm ve yorgundum ve sen müdahale edene kadar Tom'la gitmeye hazırdım. Şimdiyse buradayız ve sen benimle konuşmuyorsun bile.”

“Hepimiz yorgunuz Rom. Kusura bakma ama şu an pek sohbet etme havamda değilim. Tek istediğim kamyoneti Jack’lere götürüp eve gitmek.”

“O zaman neden seninle gelmemi istedin? Wren ve Tom’la ilgili sorun neydi?”

“Sorun yok. Yani keşke onlardan isteseymişim. İkisinin de sessiz olduğum için sinir krizi geçireceğini sanmıyorum.”

“Bu benim sorumun cevabı olmadı.”

“Henüz düzgün bir soru sormadın.”

Bu, bardağı taşıran son damla oldu. “Pardon? Seninle gelmemi beni tamamen görmezden gelmek ve sonunda bir şeyler söylediğimde beni aşırı tepki vermekle suçlamak için özellikle mi istedin? Bence sinir krizi geçiren asıl sensin Wakeley. Noel günü olanları halletmiş olduğumuzu sanıyordum. Daha benden ne halt istiyorsun?”

Charlie kırmızı ışıktaki ani bir fren yaparak durdu ve bana döndü. “Biraz yalnız kalmamız gerektiğini düşündüm, tamam mı?”

Bir şeyler söylemek için ağızımı açtım ama konuşamadım. Bunun ne anlama geldiği konusunda bir fikrim yoktu ve öğrenmek isteyip istemediğimden de emin değildim.

“Söylemek istediğim şeyler var ama nereden başlasam diye düşünüyorum.”

“Affedersin.” Sesim kısık ve dokunaklıydı. “Ben sandım ki...”

“Ne sandığını biliyorum.”

İçimi çekerek, “Ne söylemek istiyorsun?” diye sordum.

Charlie başını sallayarak, “Önemli değil,” diye karşılık verdi.

“Hayır, önemli.” Öne doğru eğildim ve direksiyondaki elini çekerek okşadım. Bir anlığına rahatlatıcı bir histi ama sonra o irkilince elimi çabucak geri çektim.

“Sadece bu yılın daha iyi olmasını istiyorum. İkimiz için de... Her şey normale dönecek ve bu...” Yutkundu. “Aramızda gizli bir şey olmasından nefret ediyorum. Bunun daha uzun sürmesine izin vermeyeceğimi bilmeni isterim. Hepsi bu.”

Afalladım. Ne umuyordum bilmiyorum ama beklediğim bu değildi. Karanlıkta yüzünü seyrettim, caddelerdeki lambaların turuncu ışığının değişik tonları ve kapkara gölgeler yüz hatlarına yansiyordu. Ona söylemek istediğim milyonlarca şey vardı ama nereden başlayacağımı bilemiyordum. Acaba o da böyle mi hissediyordu? Emin değildim: Yüzü sinir bozucu biçimde ifadesizdi ama bakışlarında tam olarak ne olduğunu çözemediğim bir şeyler vardı. Bir an neredeyse bir şeyler söylemek üzereydim ama hemencecik fikrimi değiştirdim. Sonunda “Böyle söylediğin için teşekkürler,” diyebildim. Sonra söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığımdan, “Mutlu yıllar Charlie,” dedim.

Derin bir iç çekişten sonra, “Mutlu yıllar Rom,” dedi.

Ocak ayında şehirde dondurucu bir soğuk hüküm sürüyordu. Önce, tüm ağaç dallarını ve otların üzerini kaplayan ince ve uzun kristaller halinde kırağı yağdı, daha sonra kar başladı. Sokaklar yürünemez hale geldi, Noel tatilinin ardından öğrencilerin tatilleri birkaç gün uzadı; hatta hava koşullarından çok fazla etkilenmeyen yetişkinler bile iş yerlerini arayıp bir gün izin talep ettiler.

İki saattir içinde olduğum inanılmaz derecede yavaş ilerleyen otobüs, gideceğim yere yarım kilometre kala durma noktasına geldiğinden, işime doğru ana cadde boyunca zar zor yürümeye çalışıyordum ki, Amanda aradı.

“Stüdyoda sular buz gibi. Tamirciler borulardaki buzların çözülmesi için tüm ısıtıcıları açtılar. Bugün buraya gelmeye zahmet etme yani.”

Bana bu kadar geç haber verdiği için ona sinirlenmeliydim ama aslında rahatlamıştım. Brum FM’de son bir haftadır işler aşırı yoğundu ve sürpriz bir izin gününe hayır diyemezdim doğrusu. Yapa-
cak bir şeyim olmadığından, merkeze doğru yürümeye karar verdim. Hızla yere inen tüy gibi hafif kar taneleri burnuma ve yanaklarıma hafifçe değerken, ayak basılmamış karı ezerek yürüdüm.

Karın yağış hızı, şimdiden ana caddeye birikmiş yoğun karla birleşince şehirdeki yaşam felç olmuştu. Bir sürü öfkeli şoför, kalın beyaz örtünün altında sıkışıp kalmış vaziyette, hareket etmeden bekliyordu. Aynı herkesin telaş içinde bir tür faciadan kaçmaya çalıştığı felaket senaryolu filmlerdeki gibi herkes şehri bir an önce terk etmeye çalışıyormuş gibiydi.

İlerledikçe, yürüyen ve trafikte sıkışıp kalmış arabalarında bekleyen insanlar arasındaki belirgin fark dikkatimi çekti. Şoförlerin soğuk bir yüz ifadesi vardı, arabalarının ön camlarına vuran ve neredeyse tipiye dönüşmek üzere olan kar tanelerine öfkeyle bakıyorlardı. Tam tersine benimle yan yana yürüyen insanlar ise huzurluydular, gülümsüyorlardı, yoldan geçenlerle sohbet edip gülüşüyorlardı ve kendileriyle gurur duydukları belliydi. Sanki büyükanne ve büyükbabalarımızın sevgiyle andıkları “savaş zamanının cesur ruhunu” yeniden elde etmiş gibiydik: Ortak bir tehdit karşısında birlik olup birbirini tanımayan insanlar.

Wren’in apartmanına ulaştığımda beyazlıktan gözlerim kamaşmış olsa da, çocuk gibi gülümsüyordum.

Ziline bastığımda, Wren’in “Yukarı gel, yukarı gel!” diye bağırarak sevinç dolu sesi binanın girişindeki megafondan yankılandı.

İçeriye girdiğimde heyecan doluydu. Mutfağa doğru yanımdan hızla geçerken, “Tam bir okul tatili günü ve hafta sonu gibi!” diye bağırırdı. “Köpüklü kremalı ve marşmelovlu kahve hazırlıyorum. İster misin?”

Siyah granitle kaplı, ceviz dolaplı mutfığa girdim. “Böylesine enerjikken ekstra şekerin iyi bir fikir olduğuna emin misin?”

Kıkırdadı, saçının kızıl dalgaları yüzünün etrafında savruluyordu. “Umurumda değil. Okul yok, kar yağıyor ve her şey yolunda!”

Çılgın şeker bombasını hazırlaması için onu serbest bırakarak botlarımı çıkarıp kanepeye gömüldüm ve dışarıdaki şık binaları kaplayan karı izlemeye başladım.

Wren elinde iki kocaman kupa dolusu köpüklü kremalı kahveyle gelip yanıma oturdu. “Yılbaşı konseri sonrası keyfin nasıldı diye sormak istedim.”

“Sadece yorgundum. Sabahın altısına kadar eve gidemedim.”

Umursamazlığıma aldanmamıştı. Beni iyi tanıyordu. “Bundan fazlası olmalı. Kamyonetten indiğinde çok sessizdin. Charlie seni üzecek bir şey mi söyledi yoksa?”

“Yo, pek sayılmaz.” Kremadan bir kaşık alıp yedim. “Şu anda aramızdaki ilişki tuhaf.” Konserin ardından kafamı kurcalayıp duran soruyu sormaya karar verdim. “Hayali öpücüğün sahibini aramamla ilgili planımı bilmiyordur değil mi?”

“Tabii ki bilmiyor.”

“Görünüşe göre ekibin geri kalanı biliyor ama.”

Wren gözlerini kısarak, “Eğer bilse bir şey fark eder mi?” diye sordu.

Tam cevap vermek üzereydim ki, telefonumdan Stevie Wonder’ın *Sir Duke* şarkısı duyuldu. “Efendim?”

“İşte bu bebeğim!”

Gülümsedim. Dudley amcamın coşkusu hattın öbür ucundan bile bulaşabilecek kadar güçlüydü. “Baş üstüne Kaptan! Keyifler nasıl?”

“İşlem tamam! Hayali öpücüğün sahibine yönelik operasyon resmen başlamıştır. Yakınında bir bilgisayar var mı?”

Wren’in dizüstü bilgisayarını görebilmek için odaya şöyle bir baktım. Bulamadım. “Hımm...”

“Ne lazım?” diye sordu.

“Bilgisayar,” diye cevap verdim.

Wren ayağa fırlayarak oturma odasında komik bir arayışa girişti. Kanepenin yastıklarını kaldırdı, kocaman el çantasını tepe taklak yapıp içindikileri meşe zemine boca etti, bozuk paralar, anahtarlar ve kâğıtlar etrafa dağıldı. Yardım etmeye çalıştığı zaman görünmez olabildiği söylenemezdi.

Dudley amcam gürültüyü duyunca, “O da neydi öyle?” diye sordu.

“Wren. Her zamanki gibi *sakince* yardım etmeye çalışıyor. Ah, sanırım bilgisayarını buldu.”

“Çok şükür! Sana ping atacağım.”

Amcam az önce “ping atmak” mı dedi? Eminim dememiştir. Gerçi Dudley amcamın yaptığı hiçbir şey beni şaşırtamaz. Our Pol’u satın aldığından ve mobil geniş bandın nimetlerini keşfettiğinden beri gerçek bir internet gezgini, sosyal medya şampiyonu ve Facebook meraklısı oldu. Artık birine *dm* attığından veya Twitter’da RT’lediği bir paylaşımdan bahsettiğinde o kadar şaşırmıyordum.

E-posta hesabıma girip beklemeye başladım. Wren yanıma geldikten sonra endişeyle ona bakıp amcama, “Burada,” dedim.

“Bağlantıya tıkla tatlım ve ihtiyar amcanın nelerle uğraştığını gör!”

E-postayı açarken neredeyse kalbim duracaktı.

Ekranın ortasında flash animasyon stüdyosu patlaması yaşanmış gibiydi. Nasıl olduysa amcam tüm yanıp sönen, akan ve dönüp duran görselleri “HAYALİ ÖPÜCÜĞÜN SAHİBİNİ BUL” yazan

tek bir sayfaya yüklemişti. Açık söylemek gerekirse bu, migrenin görsel olarak vücut bulmuş haliydi.

Wren'le birlikte ekrana bakakaldık. Bir süre sonra Wren, "Vay!" dedi.

"İyi ha?" Dudley amcamın sesi gururluydu. "Sloganın fikri Mags yengenden çıktı. Ve dans eden ayıcıkları görüyor musun? O, gerçek bir zekâ abidesi. Bunu bloğuna yüklersin diye düşündük. Tüm bunların nasıl yapıldığını internette araştırdım; çocuk oyuncağıydı. Beğendin mi?"

"Bu... Hımmm... Bu..."

Wren yavaşça, "Farklı," dedi.

Bu gibi anlarda diplomatik olmak gerekirdi. Eseri, vücudumun her zerresinin bulantı hissiyle dolmasına sebep olsa da onu incitmek istemiyordum. "Buna çok emek vermişsin. Teşekkür ederim."

"Önemli değil bebeğim. Özellikle de şu Charlie meselesinden sonra en azından yengen ve ben senin için bunu yapmalıydık."

"Pardon?"

"Dinle Romily, sadece bir aptalın seni istememesi, kimsenin seni istemeyeceği anlamına gelmiyor. Noel'de karşılaştığın hoş adam belki de hayatının aşkıdır. Belki de her şeyi değiştirebilecek bir maceraya atılmak üzeresin. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki, böyle bir mutluluğu yakalayabilmek için riske girmeye değer tatlım."

Bana olan inancı –ve yakışıklı yabancıyı bulma ihtimalimi neden canlı tutmak istediğimi tam olarak anlaması– gerçekten ilham vericiydi. Ve annemle babamın bunu öğrendiklerinde verecekleri tepkiden çok farklıydı.

Wren yüz ifademdeki değişimi görünce endişelenerek elimi tuttu. Kendimi tutmaya çalışsam da gözlerimden yaşlar akmak

üzereydi. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. “Bunun benim için anlamı çok büyük.”

“Ağlamaya başlamayacaksın değil mi bebeğim? Kendine dikkat etmezsen ben yokum. Sevdin mi bakalım?”

Bunun benim bir yıl sürecektir olan araştırmamın resmi başlangıcı olduğunun farkındaydım. (Kusura bakma Wren ama başlamak üzere olduğum işi tanımlamanın başka bir yolu yok.) Bana yakın olan kişilere anlatarak ilk adımı atmıştım. Artık saklamak ve geri dönmek yoktu. Kaderime doğru yol alıyordum.

“Bu harika Dud amca.”

“Peki çocuğum. Haydi onu bulalım!”

Yedi

Yola devam...

Daha önce bahsetmiş miydim bilmiyorum, ben bir düğün orkestrasında şarkıcıyım.

Yeni yılda grubum bir yılbaşı akşamı düğününde sahne aldı. Bazı şeyler –aşırı alkol alanlar, utanç verici danslar ve gece yarısı yaygara koparan zamparalar– aynı olsa da, daha önce sahne aldığımız sıradan yılbaşı eğlencelerinden oldukça farklıydı.

Birbirine yeni yılın ilk öpücüğünü vermeye çalışanların hengesini seyrediyordum. (Üç yüz konunun neşeyle birbirlerine uzanmaları muazzamdı.) Bu gülünç manzaraya bakarken, yaklaşık iki hafta önce beni öpen adamı düşünmekten kendimi alamıyordum.

Onunla karşılaşmamdan bu yana neredeyse iki hafta geçmiş olduğuna inanamıyorum. Hiç aklımdan çıkmıyor. Bunun beni tamamıyla çaresiz biri gibi gösterdiğinin farkındayım ama bana hissettirdikleri bu, ne yapabilirim?

En yakın arkadaşım Wren, düğünde beni üzerine kafa yormaya teşvik eden bir şey söyledi. Sahnenin önündeydik ve her zamanki gibi dans ediyorduk, enstrümantal müzik sırasında bana doğru eğildi ve şöyle bağırdı: "Düşünsene, senin gizemli adam

belki de bu düğündedir!” Hemen haklı olup olmadığını görmek için salondaki tüm konukları gözden geçirdim ve tabii ki burada değildi. Ama esas mesele şu ki, burada olabilirdi. Bu durumu cazip hale getiren şey de buydu zaten: O, her yerde olabilirdi. Yani neredeyse iki hafta önce oradaydı, benim gibi sokaklarda dolanıp duruyordu. Belki de evimin bir paralelinde oturuyor, sabah kahvesini almak için benimle aynı kafeye uğruyor veya benimle aynı trene biniyordu. Şu andan itibaren kelimenin tam anlamıyla benim gittiğim her yerde olabilirdi. Ve bu, onu bulmak konusundaki kararlılığımı güçlendiriyor.

Avon Nehri üzerindeki Stratford civarındaki park bölgesinde bulunan Gürcü malikânenin şık salonuna yeni düğün konserimiz için hoparlörleri taşıdığımız sırada Jack sırtarak, “E, Yakışıklı Hayalet’i arama çabaların nasıl gidiyor?” diye sordu.

“İnsanların onu böyle adlandırmaya bir son vermelerini umuyorum,” diye cevapladım. “Dürüst olmak gerekirse sen, Wren, yengem ve amcam... Bu isim onu biraz ürkütücü yapıyor. Ama o böyle biri değil.”

Jack’in gülümsemesi sıcak ve kolayca affedilir türdendi. “İyi ama ona bir isim vermemiz gerek. ‘Gizemli adam’ demek pek çekici sayılmaz.”

Bir kucak dolusu mikrofon direğiyle gelen ve onları balo salonunun zeminine sabitlemek için eğilen Wren, lafa karıştı: “Kısaltılmış olarak YH desek?”

Bu hoşuma gitmişti. Bu hitapla, yakışıklı yabancı kulağa o kadar da yabancı gelmiyordu. Arkadaşlarıma gülümsedim. “Harika, YH tamamdır!”

Charlie, Jack ile Wren’in arasından başını uzattı: “YH kim?”

Jack yıldırım hızıyla, “Yeni üretilen bir amfiden bahsediyorduk,” dedi.

Charlie, gece mavisi gözlerini kısıp, "Rom neden amfi satın alıyor ki?" diye sordu.

Wren'in surat asıp uzaklaştığını fark edince, "Almıyorum. Sadece bununla ilgili bir şeyler okudum ve sormak istedim," dedim. Berbat bir cevaptı ve yalan olduğu aşıkardı ama neyse ki Charlie'nin kafası başka şeylerle meşgul olduğundan farkına varmadı.

"Neyse. Bugün Tom'un nesi var bilen var mı? O kadar sessiz ki korkmaya başladım."

Hepimiz odanın diğer ucuna, gitarının üzerine eğilmiş akort yapan Tom'a doğru baktık.

Wren başını sallayarak, "Bilmiyorum. Bugün kesinlikle kendinde değil," dedi.

D'Wayne, kulağına cep telefonu yapışık bir halde odada dolanıp duruyordu. Wren ona el edince yanımıza geldi. "Haberler harika çocuklar. İskoç kalesindeki konser Mayıs ayı için kesinleşti."

Charlie bu haber karşısında şaşkınlığını gizleyemedi: "Vay canına, süper!"

Jack, "İyi para veriyorlardı değil mi?" diye sordu.

D'Wayne sırtıarak, "Evet arkadaşlar. Kişi başı dört yüz, artı masraflar. Gece konaklamak için o bölgedeki bir otelde yer ayırtacağım ve ayrıca arabasıyla gelenlerin benzin masraflarını da karşılıyorlar."

Wren, "Bence bu harika. Bravo D'Wayne," dedi. Söylediklerinin menajerimiz üzerinde bıraktığı etkiyi görünce Wren'in gözleri haylazlıkla parladı. D'Wayne birdenbire on beş yaşında utangaç bir oğlana dönüşüvermişti.

Yanlarından ayrılıp Tom'un yanına gittim.

"Selam."

Başını kaldırmadan, "Selam," diye karşılık verdi.

"İyi misin?"

“Çok iyiyim Rom.”

Kollarımı birbirine kavuşturup, “Sakın numara yapmāya kalkma. Beceremiyorsun zaten,” dedim.

Başını kaldırırken sahte bir kahkaha attı. Yüzündeki hüznü görebiliyordum. “Teşekkürler ezik insan.”

“Neler oluyor? Gün boyu kendinde değildin.”

Soruma cevap vermeden biraz bekledi. Tom’la ben birbirimizi iyi anlardık. Üniversitedeyken cumartesi günleri büyükbabasının barında birlikte çalışmıştık ve o sürede sağlam bir arkadaşlık kurmuştuk. Müzikten ilişkilere kadar aklımıza gelen her konuda sohbet ederdik. Gizemli olmak ve duygularını başkalarından saklayabilmek hoşuna giderdi ama ancak cam bir kutu kadar gizemli olabiliyordu. Dolayısıyla ekibin geri kalanına yükselme şansının az olduğu bir yerde yazılım uzmanı olarak çalışmanın onu huzursuz etmediğini söylediğinde, bunun yalan olduğunu biliyordum. Ya da en iyi arkadaşlarından birinin tam önemli bir albüm sözleşmesi yapıp dünyaca ünlü bir yıldız haline gelmek üzereyken onu gruptan sepetlemesinin onu üzmediğini söylediğinde bunun tek kelimesine bile inanmamıştım. Bu sefer de gerçeği saklama çabası başarısız olmuştu ve o da bunun farkındaydı.

“Anya ile ben. Ayrıldık.”

Bu sarsıcı bir haberdi. Tom ile Anya üniversitede tanıştıklarından beri birlikteydiler ve araları bir süredir kötü olmasına rağmen hepimiz bunu aşacaklarını düşünüyorduk. “Ah hayır! Neler oldu?”

Omuz silkerek, “Biriyle tanışmış. İşten. Tanrı aşkına, bir avukat. Bir kere onunla karşılaştım, adam tam bir pislik. Modern müzikten anladığı şey, James Blunt,” dedi.

Elimi omzuna koyup hafifçe omzunu sıktım. “Bu çok kötü. Sen ne zaman...?”

“Dün gece. Her şeyin çok monoton olduğunu ve yeni bir şeyler istediğini söyledi. Bunu aklına koymuşken onunla tartışmaya niyetim yoktu. Berbat bir durum ama er ya da geç kendimi toparlayacağım.”

“Elbette toparlayacaksın.” Bu akşam düğün konseri vereceğimiz salona şöyle bir baktım. İnsanlar, ısıll ısıll parlayan kocaman avizenin altında masaları hazırlamak ve çiçekleri düzenlemek için dolanıp duruyorlardı. “Aslında belki de bu akşam karşına pek çok fırsat çıkabilir.”

Acı acı gülümsedi. “En azından hoş biri bunları düşünmememi sağlayacak,” diyerek elini omzuma koydu. “Şerefe Rom... Diğerlerine durumu anlatıp beni biraz rahat bırakmalarını rica eder misin? Charlie ile Jack bana öyle bakmaya devam ederlerse kafamı bir yerlere vuracağım.”

“Tabii ki. Düğün organizatörü az önce bize düğün kahvaltısından kalanları getirdi. Sana da bir şeyler getireyim mi?”

“Film klişesi olacak ama, aç değilim. Yine de teşekkürler.”

Yanından ayrılıp arka tarafta gelen yiyecekleri atıştıran arkadaşlarıma katıldım.

Başlarını kaldırıp bana baktıklarında, “Bir şeyi yok,” dedim, “ama bugün çok fazla üstüne gitmeyelim, olur mu?”

Ağzı tıka basa dolu olan Jack, “Bana uyar,” diye karşılık verdi. “Hem onun yemedikleri de bize kalır.”

Bir düğün konserinin nasıl olacağını asla tahmin edemezsiniz, bu akşam da öyle oldu. Dekorasyonun güzelliğine, kusursuzca hazırlanmış partiye ve aynı şekilde şık olan konuklara rağmen, ortam göze çarpar şekilde sessizdi ve bizim için daha da kötüsü dans pisti ilk dansın ardından sinir bozucu biçimde boş kalmıştı. Ne zaman ona baksam, D’Wayne sahnenin kenarında umutsuzca omuz

silkiyordu. Tom oldukça sessizdi ve Jack ile Charlie birbirleriyle aynı yüz ifadesine bürünmüşlerdi. Yine de Wren ve ben hiçbir şeye aldırmadan gülümsüyor ve ne olursa olsun dans etmeye devam ediyorduk.

Açık büfe yemek esnasında sahnenin kenarına toplandığımızda Jack, D'Wayne'e, "Neden kimse dans etmiyor?" diye sordu.

D'Wayne, "Anlamıyorum," dedi. "Konseri planladığımız sırada gelinle damat konuklarının gece boyunca dans edeceklerinden son derece emindi."

Altın rengi pullarla bezeli yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını ovma için eğilen Wren, "Ama etmiyorlar. Burada kendimi aptal aptal gülümseyen bir salak gibi hissediyorum," dedi.

Jack, bize doğru gelen damadı başıyla göstererek, "Vay vay, bu ilginç olabilir," dedi.

"Üzgünüm çocuklar. Ne dertleri var bilmiyorum. Karen gerçekten çok üzgün."

Charlie ona gülümseyerek, "Endişe etme Josh. Bazen böyle olur," dedi.

D'Wayne, "Yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu.

Josh omuz silkerek, "Hepiniz harikasınız. Bizim için daha fazla yapacağınız bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi.

Tom, sohbe katıldı: "Belki de şarkı listesi konuklarınızı heyecanlandırmamıştır. Sizin ve arkadaşlarınızın sevdiği şarkılar neler?"

Josh bir an düşündükten sonra, "Ben biraz Bon Jovi hayranıyım. Arkadaşlarım bununla hep dalga geçerler," dedi.

Tom, Jack ve Charlie birbirleriyle bakiştılar. "Sanırım biraz klasik rock müziğin üstesinden gelebilirsin Wren?"

Wren kıs kıs gülererek, "Eski albümleri çalmayı ilk öğrendiğim şarkılardı. Bas gitar hocam onlara takıntılıydı," dedi.

Charlie bana dönüp, beni şaşırtan bir gülümsemeyle, “Sen de idare edebilir misin Rom?” diye sordu.

Daha önce Bon Jovi’yle ilgili kapsamlı bilgi birikimimi (erkek kardeşlerimin büyürken çaldığı şeyler sayesinde edindiğim) onlara açıklama fırsatım olmamıştı. Şimdiyse vakti gelmişti. “Bana uyar. Siz isteyin, ben söyleyeyim.”

Ve öyle yaptık. Sanki salondakileri hayata döndürecek olan bir düğmeye basmışız gibi oldu. Neşelenen konuklar yerlerinden kalkarak tereddütsüzce dans pistinde toplanarak coşkulu bir kalabalık oluşturdular. “Living On a Prayer” şarkısının ortasında, seksenlerin müziğinden faydalanma fırsatından hoşlanan Tom bana yanaşarak, “Uzun zamandır verdiğimiz en iyi konser bu,” diye bağırdı.

Tom’un tavrının böylesine değiştiğini görmek çok güzeldi ve grubun tümündeki değişime şahitlik etmek harikaydı. İzleyicilerle iletişim kurduğunuzda kendinizi harika hissedersiniz ve bu duygu başka hiçbir şeye benzemez. Sizi onlara bağlayan görünmez bir enerji, aranızda görünmez bir anlaşma vardır ve bu gösterinizi yönlendirerek onların da size karşılık vermesini sağlar. O gece tam da böyle olmuştu ve hepimiz bunu hissetmiştik. Gecenin sonunda salondaki herkes gülümsüyordu – etrafa neşe saçan gelinle damadın yüzündeki gülümseme hepsinden büyüktü.

Mikrofonların kablolarını sararken Jack daha sonra, “Bu komikti, Bon Jovi’nin bir düğün konserini kurtarabileceği kimin aklına gelirdi ki?” dedi.

Kahkahayla güldüm. “Sahneye üç defa tekrar çağrıldığımıza inanmıyorum. Üç! Bu en son ne zaman olmuştu ki?”

Wren, “Hiçbir zaman. Sanırım yanlış işi yapıyoruz. Belki de Bon Jovi tribute grubu* kurmalıyız,” dedi.

* Sadece tek bir sanatçının ya da grubun parçalarını çalan müzik grubu. (çn.)

D'Wayne, "Belki de kurmamalıyız," diye sözünü kesti. "Bugün beş tane kartvizit verdim. Ne yazık ki şimdilik düğün konserleri vermeye mahkûmsunuz."

"Belki de parçaları belirlerken gelinle damada sormayı prensip haline getirmeliyiz. Bu akşamki gibi bir ilk sahneyi tekrar yaşamak istemem. İşkence gibiydi," dedim.

"Amin kardeşim!" Charlie bateri kutularını sahnenin önüne getirdi ve onları salonun arkasındaki yangın çıkışına doğru taşımak için harekete geçti.

Jack pis pis gülerek, "Bir anlığına unuttum. Blog nasıl gidiyor?" diye sordu.

Oflayarak, "Gördün yani?" dedim.

"Görmek mi? Takip bile ediyorum."

Tom, "Ben de," diye ekledi. "Ayrıca bağlantıyı Twitter takipçilerime de ilettim."

Wren kıkırdayarak, "Yani düğün konserlerimizde tanıştığın ve seni hâlâ arzulayan tüm çaresiz nedimleri mi kastediyorsun?" diye sordu.

Tom göz kırparak, "Hey, ne diyebilirim ki? Kızlar gitaristleri seviyor," dedi.

"Harika," dedim, "yani tüm grubun blogdan haberdar olduğunu varsaymak yanlış olmaz herhalde?" diye sordum.

"Neyden haberdarmısınız?" Charlie'nin geri geldiğini fark etmemiştik. Bize baktığında tuhaf bir sessizlik oldu. Charlie olanları öğrendiğinde neler olabileceğine dair düşünmemeye özen gösteriyordum ve şimdi sıkıntılı bir durumla karşı karşıyaydım.

Wren, "Rom kendisini öpen adamı arıyor," diyerek Charlie'yi aydınlattı.

Yüz ifadesinden şaşırmış mıydı yoksa şok mu olmuştu anlayamıyordum. "Ah, ne zaman?"

Jack göz ucuyla bana bakarak, “Noel’den önceki son cumartesi günü. Noel pazarında,” diye karşılık verdi.

Charlie, gözlerinde bir sürü soru işaretiyle bana bakakaldı. “Peki.” Kalbim âdeta onun için çarpıyordu ama ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Wren acımasızca konuşmasını sürdürdü: “O adamı bulması için çılgın Dudley amcası çılgın planlar hazırlamış.”

Charlie, “Bu adam telefon numarasını vermemiş mi peki?” diye sordu.

D’Wayne sırtarak, “Başiboş dolaşmıyordu herhalde değil mi Rom?” diye sordu.

Mikrofon direklerini kucağıma doldurup elimden geldiğince hızlı bir şekilde sahneden inerken, “Vay canına! Saatten haberiniz var mı? On ikiye kadar buradan çıkmamız gerekiyor,” dedim. Elimdekileri yangın çıkışındaki diğer malzeme yığınının yanına bıraktıktan sonra arabamın bulunduğu buz gibi otoparka doğru koştum. Arabama yaslanarak çarpıntımın geçmesini bekledim. Charlie’nin gelişmelerle ilgili tepkisinin ne olabileceğini düşünmediğim için kendime kızıyordum. Bana karşı hislerinde fazlasıyla açık olmasına rağmen, ona karşı hissettiklerini açıklayan kızın sadece yirmi dakika sonra başka biri tarafından öpüldüğünü öğrenmek, anlaşılağı üzere onun için tatsız bir haber olmuştu.

“Rom.”

Yerimden sıçradım ve başımı kaldırıncı bana doğru yürüyen Charlie’yi gördüm. *Harika*. “Selam.”

“Bu adamı bulmak konusunda ciddisin öyle mi?”

Başımı evet anlamında salladım. “Sana daha önce söylemiş olmam gerekirdi.”

“Evet, söylemiş olmalıydın.”

Otopark asfaltı, lütfen şu an beni yut. “Özür dilerim.”

Omuz silkerek, “Özür dileme. İstedğini yapmakta özgürsün. Sadece dikkatli ol, tamam mı? O adam saçma sapan biri olabilir,” dedi.

“Tamam. Teşekkürler.” Elimden gelenin en iyisi bu muydu? Aramızdaki gerginlik acı vericiydi ve sanki onun hislerini anlamayayım diye birbirimizi ayırmak için aramıza yüksek bir duvar örülmüştü.

“İyi öyleyse.” Bir anlığına yüzümü inceledi, sonra hiç beklemediğim bir anda uzanıp inanılmaz tuhaf bir şekilde bana sarıldı. “Haydi içeri girelim, olur mu?”

Bacaklarımın titremesini engellemeye çalışarak derin bir nefes aldım ve malikâneye doğru onu takip ettim.

Sekiz

Aşk her yerde...

Beni öptüğü günden bu yana dört hafta geçti ve şu an onu bulmak konusunda her zamankinden daha kararlıyım.

Artık tüm arkadaşlarım bildiği için araştırmayla ilgili daha olumlu düşünüyorum. Her şey açığa çıktığı için dürüst olabilir ve gururlanabilirim. Başlangıçta biraz zor bir durumdu —yani arkadaşlarımdan biri gelecek yılı hiç tanımadığı birini arayarak geçireceğini söylese ben de tepki gösterirdim— ama şimdi beni desteklediklerini biliyorum. En azından çoğu destekliyor.

Zamanı geldi. Yarın yirmi dokuzuncu yaşımın —benim için önemli şeylerin başlangıcı olacağını umduğum yaşın— ilk günü. Yirmili yaşlarımın son doğum günü olması garip hissettiriyor ama bunu iyi değerlendireceğim. Yakışıklı hayaleti bulup bulmamam önemli değil. Önemli olan, kalbimin sesini dinlemiş olmak. Kendi kendime söylediğim şey bu. Her şey berbat derecede kötü gitse bile, en azından sizi eğlendirmiş olacağım, sevgili dört sadık takipçim. Ya da Tom, Wren, Jack ve Tom'un arkadaşı olmasından şüphelendiğim biri daha mı demeliydim? Bu çılgın maceraya benimle birlikte atıldığınız için mutluyum. Eğer

vaktiniz varsa lütfen bu gönderinin altına yorum yazın. Sizden haber almak güzel olur.

Rom x.

Jack, sandalyesini geriye doğru itip kadehini havaya kaldırarak küçük Fransız barındaki diğer müşterileri şaşırtacak şekilde şunları söyledi: “Bizim harika Romily Parker’ımıza şeref! Umarız bu yıl tüm hayalleri gerçek olur ve umarız ki onu Noel günü öpen zavallı adamı sinsice takip etmekten dolayı tutuklanmaz.”

Arkadaşlarım kahkahayla gülererek ayağa kalktılar ve kadeh tokuşturdular. “Romily’ye!”

“Konuşma yap!” dedi Tom, Wren de ardından ısıklık çalarak.

Reddetme şansım yoktu, bu yüzden ayağa kalktım. “Teşekkür ederim çatlaklar! Yirmili yaşlarımin bitmesine bir yıldan az bir süre kaldığının farkında olarak, neredeyse otuz yıldır benim şahane arkadaşlarım olduğunuz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Bazılarınıza yaptığım araştırma kaçıkça gelebilir...” Bunu söylediğimde Charlie’nin bakışlarını benden ustalıklı kaçırdığını fark ettim. “Ancak desteğinizin benim için değerli olduğunu söylemek istiyorum. Gerçekten. Şimdi artık soğumadan yemeklerimizi yesek iyi olacak.”

Arkadaşlarımin alkışları arasında yerime oturduğum sırada Jack, “Dinleyin, dinleyin!” diye bağırdı. “Yemeğe başlamadan önce, araştırmanda yardımı dokunması için sana bunu aldık.” Sevinçle masanın altından büyük bir hediye paketi çıkararak bana uzattı.

Arkadaşlarımin sırtışlarına şöyle bir göz gezdirdikten sonra kurdeleyi çözerek kutunun kapağını açtım. İçinden avcı şapkası, büyüteç ve plastik oyuncak dürbün çıkması beni kahkahalarla güldürdü. Şapkayı başıma takarken, “Çok komik! Eminim bunlar çok işime yarayacak,” dedim.

D'Wayne, dikkatimi çekmek için bilerek öksürdü. "Madem hediyeye faslındayız, ben de sana bunu aldım." Şeker resimlerinin olduğu bir kâğıda sarılmış küçük, düz bir paket uzattı. Paketi açtığımda not defteri, tükenmez kalem ve kurşun kalem görünce şaşırdım.

"Reklam müziklerini yazarken kullanabileceğini düşündüm. Ya da aradığın adamla ilgili notlar alırken."

Tom kahkahayla, "Nereden aldın bunu D'Wayne? Yirmi dört saat açık bir otopark marketinden mi?" diye sordu.

D'Wayne peçetesinin kenarıyla oynayarak, "Buraya gelirken mola verilebilecek tek yer orasıydı," dedi.

Arkadaşlarım katıla katıla gülüyor, D'Wayne'in harcadığı paraya dair ona takılma fırsatını değerlendiriyorlardı. Masanın diğer ucuna gidip elini okşadım.

"Bence bu harika. Ve oldukça kullanışlı. Teşekkürler D'Wayne."

Yiyip içtiğimiz ve güleştüğümüz sırada zaman zaman Charlie'ye gizlice bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Bana hiç bakmıyordu, gülümsemesine, Jack ve Tom ile şakalaşıp durmasına rağmen aklında neler olduğunu biliyordum. Ya da şüpheleniyordum. Bana karşı hâlâ tedbirli davranırken herkese normal davranması bana garip geliyordu. Geçen sene bu zamanlar benimle şakalaşıyordu.

Ama bunun önemi yoktu. Charlie'nin benimle ilgili düşündüğü ya da düşünmediği şeylerle ilgilenecek halim yoktu. Yakışıklı hayaleti bulmak gibi mutluluk verici şeylere odaklanmalıyım.

Cuma akşamı olduğundan tıklım tıklım olan restorana şöyle bir göz gezdirdim. Bu akşam burada yemek yiyenlerden biri de o olabilirdi. O zaman bu benim için harika bir doğum günü hediyesi olurdu, diye aklımdan geçirdim. Gözlerimi bir anlığına kapatıp dudaklarının dudaklarımda bıraktığı izi anımsamaya çalıştım.

Jack, beni hafifçe dürterek, "Mutlu görünüyorsun," dedi.

“Mutluyum.”

“Senin adına sevindim. Charlie ile aranız...?”

Omuz silkerek, “Aynı. Her neyse, ne düşünürse düşünsün beni ilgilendirmiyor,” dedim.

Jack’in bu söylediğine nasıl tepki gösterdiğini tam olarak anlayamadım. Muhtemelen kendisi de nasıl tepki vereceğini bilemediğinden hızla konuyu değiştirdi. “Dinle. Bir şey itiraf etmem gerekiyor. Kampanya için pop şarkıları talep eden Brum FM’deki bir reklam müşterine geçen sene yazdığımız parçaları hatırlıyor musun?”

“Hayal meyal. Sonunda müşterinin o parçaları kullanmadığını, onların yerine berbat disko müziklerinin yeniden yorumlanmış hallerini tercih ettiğini hatırlıyorum.”

“Geçen hafta stüdyoda eski dosyaları ayıklarken onları buldum ve yeniden düzenledim. Bayağı iyiler Rom. Tek ihtiyaçları olan şey yeni bir düzenlemeydi ve ben de bunu yapıp gönderdim.”

Kalbim çarparak, “Nereye gönderdin?” diye sordum.

“Londra’da sanatçıları için malzeme arayan plak şirketlerine parçalar bulan bir müzik avukatıyla birlikte çalışan müşterilerimden birine. Gönderdiklerimin onun aradığı şeyler olup olmadığını bilemem ama denemeye değer diye düşündüm. Henüz dönüş yapmadı ama bilmen gerekir diye düşündüm.”

Vay! Başta tam olarak durumu kavrayamadım. Ama Jack, düzenlemelerle yaptığı değişiklikleri detaylı bir şekilde anlatınca taşlar yerine oturdu. Bu seneyi iyi değerlendireceğime dair söz vermiştim ve Jack’le yazdığım müzikle ilerlemekten daha güzeli ne olabilirdi ki? Bunun bir yere varıp varmayacağını umursamaksızın bu hareket benim için Jack’in tahmin edebileceğinden de önemliydi: Doğru yolda olduğuma dair bir işaretti bu. Belki de bu yıl, benim şimdiye kadar yaşadığım en iyi yıl olacaktı.

Cumartesi sabahı kamyoneti yerleştirip West Country'ye doğru yola çıktık. Özellikle hava durumu tahminlerine göre kar yağışının artma ihtimalini göz önünde bulundurunca, aramızdan birkaç kişi Ocak ayı sonundaki bir düğün için Somerset kırsalına seyahat etmek konusunda endişelerini dile getirmişti. Düğün sabahı havanın açık ve soğuk olmasıyla mekâna doğru ilerlediğimiz sırada mavi gökyüzünün ve parlak güneşin bizi selamlaması içimizi rahatlatmıştı.

D'Wayne'in o sabah genelde yaptığı gibi doğrudan mekâna gitmek yerine, Jack ve Soph'un evine erken gelip kamyoneti yüklememize yardım etmesi hepimizi şaşırttı. Hakkını teslim etmek gerekirse, menajerimiz olmanın getirdiği sorumlulukları sahiplenmiş görünüyordu. Yıllarca tek bir mekânda etkinlik organizasyonu yaptıktan sonra bu onun için vaftiz töreni gibi bir şey olsa gerekti.

Gelmesinin bizi çok şaşırttığını görünce, "Sürecin bütününe daha fazla müdahil olmam gerektiğini düşündüm," diye açıkladı.

Kamyonete bindikten sonra Jack bana göz kırparak, "Wren'in senin doğum günü yemeğinde D'Wayne'in ağır yüklerle ilgili hiç yardımcı olmadığı konusunda üstü kapalı yorumlarda bulunduğunu hatırlıyorum. Bu sabah D'Wayne'in bu kararında o yorumların bir etkisi olmuş olabilir mi sence?" diye sordu.

Elstone Farm Estate, diğer mekânlara göre şaşırtıcı derecede farklıydı. Yüz elli dönümlük arazinin ortasına inşa edilmiş olan ve engebeli Somerset kırsalıyla çevrili düğün mekânı, balrengi taşlardan yapılmış, dev meşe kapıları ve girişleri olan bir on altıncı yüzyıl yapısıydı. İçeri girdiğimizde, yassı taşlarla döşeli geniş zeminin altına döşenmiş ısıtma sistemi dolayısıyla binanın sıcak olması bizi sevindirdi.

Alımlı düğün koordinatörü Liesl, bize çiftliği gezdirirken, "Bu bir nevi yirmi birinci yüzyılın konforuyla çevrelenmiş bir on altıncı yüzyıl deneyimi," diye yorumda bulundu. Altın rengi

sandalyelerle çevrelenmiş yepyeni beyaz keten örtülerin serildiği büyük yuvarlak masalar, tören için çoktan hazır. Çiçekçiler, ortalarında kubbeli salonu kokularıyla dolduran, bembeyaz güller, masmavi Afrika zambakları ve pespembe ortancalarla dolu uzun cam vazoların bulunduğu masaların düzenlemesiyle ilgili son rötuşları yapıyorlardı.

Liesl, “Yazın arka tarafta konukların faydalanabildiği bir yeşillik alan var. Ama görünen o ki bugün oraya çıkamayacaklar. Eğer barın öbür ucuna yerleşebilirsiniz, buradaki masaları kaldırırız ve ortası dans pisti olarak kullanılır. Ama ne yazık ki akustik açıdan biraz yankı yapan bir yer,” diye konuşmasına devam etti.

“Önemli değil. Kulak içi monitör kulaklıklarla çalışacağız, ön taraftaki sesi iyi bir seviyede tutarız,” diyerek öneride bulundu Charlie. “Davulun ses seviyesini kontrol etmeye çalışırım.”

Tom gülümseyerek, “Bu bir ilk olacak,” dedi. Bugün son konserimizdeki halinden kesinlikle daha mutlu görünüyordu. Anya ile ayrıldığından beri Tom’un gözlerindeki ışıltı ilk kez yeniden görülmeye başlamıştı ve arkadaşımın eski haline döndüğünü görmek çok güzeldi.

Liesl kibarca gülümsedi, yanaklarındaki hafif kızarmayı fark ettim. Tom elini uzatarak, “Ben Tom bu arada. Gitaristim,” dedi.

Liesl, “Ben de bu ara gitar çalmayı öğrenmeye çalışıyorum,” dedi.

Tom yumuşak bir ses tonuyla, “Gerçekten mi?” dedi. “Sana yardımcı olabilirim. Anlat bakalım.”

Jack ve Wren gözlerini devirerek, hoş sarışınla bara doğru ilerleyen Tom’un arkasından baktı. Jack, “Anya ile ayrıldığından beri perişandı. Dün bana bir elektrik işinde yardım ediyordu ve öğle arasını ofisteki kızlardan biriyle sohbet ederek geçirdi. Sanırım yeni kazandığı özgürlüğünün keyfini çıkarmaya başlıyor artık,” dedi.

“Şimdi herkes dikkatli olsun!” diyerek kahkaha attım. “Burası büyüleyici bir yer değil mi?”

Kamyonetten eşyaları taşıdıktan on beş dakika sonra Wren sokuldu, “Muhteşem bir yer,” dedi. “Bunun gibi bir yerin böyle mükemmel olabileceğini hiç düşünmezdim.”

Jack elini kalbine götürüp, “Eğer benim de bir *erkeğim* olsaydı, bunların hepsi *benim* olabilirdi,” diyerek bayılma numarası yaptı.

Wren kolunu yumruklayınca çığlık attı. “Numara yapmayı sana göstereceğim Jack Williams. Sen onu boş ver Rom. Buraya kim olsa bayılır!”

“Kesinlikle!” Wren’in koluna girdim ve Jack’e dil çıkardım. “Gelmemizin esas sebebi bu zaten.”

Düğün mekânlarını değerlendirme, Wren ile benim için düğün orkestrası işinden zevk almamızı sağlayan bir unsurdu. Hiçbirimiz evlenme arzusuyla yanıp tutuşan tipler değildik –hatta bundan epey uzaktık– ama birinin büyük gününün detaylarından keyif almak bizim için karşı konulamaz bir zevkti. Tabii ki grubun erkekleri için bizimle alay etmek ayrı bir mutluluktan ama biz umursamadan bunu sürdürürdük. Nadiren de olsa onlardan bazıları diğerlerinin görmediğini sanarak bize katılırdı. Günün sonunda hepimiz ne kadar saklamaya çalışsak da, duygusallaşırdık.

Bunun tek istisnası saygıdeğer menajerimizdi.

Çevresinde yerleşmeye çalıştığımız sırada gülerek, “Tüm bunların maliyeti ne acaba?” diye sordu. “Eminim yirmi bin dolardan fazladır. Ve ne için? Herhangi birinin muhtemelen iki yıldan uzun sürmeyecek evliliğinin gerçekleşeceği gün için.”

Wren dehşetle ona baktı. D’Wayne’in değerlerine göre bile olsa, bu acımasız bir yorumdu. “Böyle söyleyemezsin! Nereden bilebilirsin ki?”

D'Wayne bilgece başını salladı: "Biliyorum işte."

Mikrofon standına ayar sistemini takarken, "Kendisi bir kadının evlenmeyi düşünecek kadar uzun süre onunla birlikte olmasını sağlayamadığı için böyle söylüyor," dedim.

D'Wayne, "Yo, birlikte oldum. Sadece eğlencesi kalmayınca ayrılmayı tercih ettim," diye karşı çıktı.

Wren'e göz kırptım. "Şüphesiz ki, kadınlar McDougall onlara âşık olsun diye sıraya girmişlerdir."

D'Wayne bana ters ters baktı. "İşte bu yüzden konserlerinize erken gelmiyorum. Bana ihtiyacınız olursa arabamda olacağım." Hoparlörün üzerinde duran anahtarlarını ve telefonunu kaplığı gibi çıkıp gitti.

Jack, ellerini ovuşturarak, "Aferin size hanımlar. D'Wayne Diva mesalesi halloldu," dedi. "Şimdi yiyecek ikramı yapanları bulup yemek aşırılım! Wren, sen iyi rol yaparsın. Zavallı, karnı aç müzisyeni ve kocaman bebek gözlerini görmek istiyorum, lütfen."

Wren sırtarak, "Hallederiz. Peki benim bundan kazancım ne olacak Bay Scorsese?" diye sordu.

"Yemek tatlım, bolca yemek!

Konserin başlamasından bir saat önce, Jack bizi çiftliğin arkasında, yiyecek şirketinin kamyonetinin orada topladı. Bize kibarca içeride servis edilmekte olan kahvaltıdan artanları ikram ettiler.

"Peki. İlk dans için *What a difference a Day Made* parçasını çalıyoruz. Rom önderlik edebilir, sana da uyar mı Wren?"

Wren gülümseyerek, "Bana uyar. Sözlerini asla hatırlayamıyorum," dedi.

"Peki. Seninle ben arkada bazı akorları çalacağız."

* Martin Scorsese: Amerikalı film yönetmeni, senarist ve yapımcı. (çn.)

Tom, "Standart oh'lar ve ah'lar," diye ona takıldı. Jack'in sürekli rastgele melodik sesler çıkararak dengemizi bozan, sözleri birbirine karıştırma alışkanlığını kastediyordu.

Jack yüzünü ekşiterek, "*Teşekkürler*. Mutlu çiftimizin isimleri Andrew ve Sarah, bunu unutmayın. Sonra 'Lovely Day' ile biten standart ilk sahnemizi gerçekleştireceğiz. Herkesin dans edeceğini tahmin ediyorlar, dolayısıyla en kısa zamanda sahnenin dolmasını sağlamalıyız. Wren, Rom'un önderliğinde olmak seni rahatsız etmez değil mi?"

"Tabii ki etmez."

"Chas, ilk dansa bizi de dahil edersen ben oradan itibaren yönetebilirim."

Charlie onayladı.

Jack şarkı listesine baktı. "Tamam. Öyleyse ben *Ain't Nobody* ile başlayacağım ama tempoda hata yapmamam için bana başınla işaret yapar mısın Chas?"

Charlie sırtarak, "Geçen haftaki Sessiz Konser'de yaptığın gibi mi?" diye sordu. Herkes kahkahalarla güldü.

Tom, "Çocuklar, Chaka Khan parçasının cenaze marşı olarak kullanıldığına ilk kez şahit oldum," dedi.

Jack, "Bugün Uluslararası Jack'e Sataşma Günü mü?" diye sordu.

Sırtına hafifçe vurarak, "Hayır. Bugün sıradan bir cumartesi günü tatlım," dedim.

"Kalsın, ben almayayım..." Aşırı sempatik bir kucaklaşma için tepesine üşüşünce, keyfi kaçan klavyecimizin daha fazla debelenmeye fırsatı kalmadı.

Düğünlerde zaman zaman gerçekten mükemmel olan bir şeye şahitlik ediyorduk ve bu konserde de öyle olmuştu. Sanki perdenin ucu kaldırılıyor ve sizin gerçek hayatın seyrek görülen büyüsünü bir anlı-

ğına görmeniz sağlanıyordu. Andrew ile Sarah birbirlerine gerçekten âşıktı ama şahit olduğumuz manzara, ilk dansları için sahneye gelen mutlu bir çiftten çok daha fazlasıydı. Dinah Washington'ın parçasında ağır ağır vals yapan çiftten salonda onları sessizce seyreden her bir konuğa kadar, her yer aşkla doluydu sanki. Konuklar, çiftin bu anını böylesine dokunaklı bir hale getirme planının bir parçası mıydı bilmiyorum ama bu kubbeli on altıncı yüzyıl yapısındaki atmosfer o kadar içten hislerle yüklüydü ki neredeyse sesim içine kaçacaktı.

Birinin ilk dans parçasını seslendirmek, bir şarkıcı olarak edinebileceğiniz en sinir bozucu, adrenalin yüklü deneyimlerden biridir. İkinci bir şansınız yoktur: Hata yaptığınız takdirde geri dönüp o kısmı tekrarlayamazsınız. Üstelik herhangi bir dil sürçmesinin gelecek için kaydı tutulur ve muhtemelen Youtube ya da Facebook'daki kalıcı playback cehenneminde ebedileşir. Ama şarkıyı düzgün söylerseniz, o zaman şarkı bir çiftin yaşayabileceği en değerli dakikaların müziği olarak tarihe geçer. Parça seçiminin önemi yoktur – ve inanın bizden istenen bazı parçalar, *Shrek* filminin müziğinden tutun da *The Chapel of Love*, *Sex on Fire* parçaları kadar tuhaf olabiliyor. En nihayetinde siz şarkı söylediğiniz sırada dans eden iki insan için bunun ne ifade ettiği önemli oluyor.

İlk nakaratın sonuna geldiğimde, beklenmedik bir duygu yoğunluğuyla boğazımın düğümlendiğini hissettim. Jack, şarkının enstrümantal kısmını çalarken bunu kontrol altına almaya çalıştım. Gruba şöyle bir göz gezdirdiğimde, diğerlerinin de bunu hissettiğini fark ettim. Pistte âdeta uçarcasına bir yandan öbür yana geçerlerken, tüm gözler yakışıklı, koyu renk saçlı damatla ipek taftayla dantel karışımı zarif gelinliği olan güzel, kumral saçlı gelinin üzerindeydi.

Andrew'in Sarah'ı tutuş şeklini –sanki kollarında paha biçilemez bir elmas taşıyormuş gibi– seyretmek bana Noel pazarındaki yakışıklı hayaletin güçlü kollarında olma hissini hatırlattı. Birden anılarım

canlandı ve prizmadan geçen ışık kadar netleşti: Hislerim gerçeklik boyutuna taşındı. Parfümünün kokusunu duyabiliyor, dalgalı saçlarına yansıyan ve başımızın üzerinde parıldayan ışıkların renklerini görebiliyor, kalabalığın sesi azaldığı esnada kendi kalp atışlarımı duyabiliyordum. Sesini duyabiliyor, bana bakışını görebiliyordum: San-ki hayatı boyunca aradığı bir şeyi bulmuş gibi bakıyordu. Bu bakış, önümde dans etmekte olan damadın geline bakışının aynısıydı.

İkinci defa nakaratın sonuna geldiğimde gözlerimi kapattım ve yakışıklı yabancı oradaydı, beni tutuyordu ve dudakları dudaklarıma değdiği sırada tüm dünyam onun kucaklamasından ibaretti...

Mumlarla ve küçük süs ampulleriyle aydınlatılmış olan tarihi binada kendi kendime bir söz verdim: *Onu tekrar bulduğumda, kollarına koşacağım ve ondan asla ayrılmayacağım.*

Buz gibi geçen Aralık ve Ocak aylarından sonra beklenmedik derecede ılık olan Şubat ayı hoş bir sürpriz olmuştu. İki hafta süren bahar havası, her şeyi temizlemiş, kışın gerginliğini ortadan kaldırmıştı. Sabahlar artık daha aydınlıktı ve kuşlar daha yüksek sesle ötüşüyor, caddede yürürken yanınızdan geçen insanlar daha fazla gülümsüyordu.

Şubat ayının ikinci cumartesi günü, Dudley amcam, Mags yengem ve Elvis, Stourbridge'deki evime gelmek için Our Pol'un demir attığı yerden buraya kadar tam kırk beş kilometre yol gelmişlerdi. Geldiklerinde Elvis de onlarlaydı ve gemideki halinden çok daha özgüvenliydi.

İnsanların evime konuk olmasından hoşlanırım. Evim insanlarla dolu olduğunda daha canlı görünüyor. Küçük evimi hep sevmişimdir. Kanal kenarındaki otoparktan kemerli yol boyunca yürüyüp Harvest Court'daki 83b'ye adım attığım ilk andan itibaren buranın yuvam olacağını hissetmiştim. Yaşadığım mevki, 90'ların başlarında

inşa edilen sıradan binalarla dolu ama bölgenin köşesinde yer alan küçük evimin farklı bir cazibesi var. Girişi kaplayan yeşil şarماşıktan, mor giriş kapısının sağındaki yuvarlak cam resimlerine kadar her detay benim gözümde mükemmel. Ev arayanların gözleri yaşlarla dolu bir halde bir evin kusursuz bir yuva olduğunu söylediği emlak programları bana komik gelirdi ama dört yıl önce burayı gördüğüm zaman, o duyguyu nihayet anladım.

Dudley amcam, “Şimdi sana şahane bir haberimiz var,” dedi. Kanepenin kenarına öyle bir tünemişti ki, sanki her an düşüverecekmiş gibiydi. “Bir nevi dönüm noktası diyebiliriz.”

İçim pır pır etmeye başladı. Anılarımin o güzel çiftlik düğününde canlanmasının ardından yakışıklı yabancıyı bulmaktan başka bir şey pek düşünmüyordum. “Ne oldu?”

Dudley amcam ve Mags yengem sırtarak heyecanla bana bakmaya başladılar. “Rover’da birlikte çalışmış olduğum bir arkadaşım beni aradı. Karısı senin blogundan haberdar olmuş ve ona benimle temas kurmasını söylemiş. Onu on yıldır görmüyordum, inanabiliyor musun?”

Mags yengem, “Tanrı aşkına, esas meseleye gel Dudley!” diye söylendi.

“Kusura bakma canım. Beni bilirsin, kendimi fazla kaptırıyorum. Her neyse, Barry şimdi güvenlik görevlisi olmuş ve tahmin et nerede çalışıyor?”

Mags yengem sözünü kesti: “Görevi, şehir merkezindeki kapalı devre kamera sistemleri. Bunlardan biri de yakışıklı adamla karşılaştığın yerin civarındaki belediye binasındaki kameralar. İnanabiliyor musun?”

Şimdi kanepeye tünemiş olan bendim. “İlginç!” dedim. Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı.

“Yaşlı bir romantik olduğu anlaşılan patronuyla konuştu.” Dudley amcam derin bir nefes aldı. “Senin gizemli adamla karşılaştığın günün güvenlik kamerası kayıtlarını gözden geçirecekler.”

Kalbim yerinden çıkmak üzereydi. “Cidden mi? Bunu yapabilirler mi?”

Mags yengem kıkırdayarak, “Yasal açıdan kesin değil ama daha önce Rover’da çalışmış biri konuya müdahil olunca işler değişebiliyor. Sen Dudley amcana güven tatlım,” dedi.

“Vay!” diyerek iç çektim. Haberleri alınca kafamda türlü türlü düşünceler dönmeye başladı. Yılın en yoğun alışveriş gününde güvenlik kamerasının bizi kaydetmiş olmasının çok küçük bir ihtimal olduğunun farkındaydım. Ama ufak bir ihtimal bile dikkatimi çekmeye yetiyordu. Eğer doğru zamanda doğru yerde bulunmuşsak, kamera bizi çekmişse, görüntü bulanık bile olsa bu, yakışıklı hayaletin varlığının kesin kanıtı olurdu ve nihayet hafızamdaki görüntüden başka bir görüntü elime geçmiş olurdu.

“Ne zaman bilgi alırsız?”

“Gelecek hafta sonu bakmaya başlayacaklar. Baz, senin gizemli adamla karşılaştığın yerin tam da belediye binasının güvenlik kamerasının altında olduğunu tahmin ediyor. Kameranın o sırada doğru yöne bakıyor olmasına bağlı tabii.”

Kalbim hızla atarken, içimden şansımın yaver gitmesini diledim.

Sanırım bir dönüm noktasının eşiğindeyim!

Henüz erken olduğundan ve uğursuzluk getirmesini istemediğimden fazla bir açıklamada bulunmayacağım ama görünen o ki bu, şimdiye kadar edindiğim en güçlü ipucu ve bununla ilgili çok heyecanlıyım.

İlk günden beri bana destek olan Dudley amcam ve Mags yengemin bana çok büyük yardımları dokundu. Dudley amcam

bloğum için bir şeyler tasarladı, cesaretlendirici hikâyeler buldu ve genel anlamda parlak fikirler üretti. Mags yengem de neredeyse sihirli yeteneğini kullanarak doğru zamanda doğru pastaları hazırladı. Mesela bu hafta ahududulu kremalı pasta yaptı ve bunun umutla bekleyenler için çok uygun olduğunu söyledi. Ve haklı çıktı! Bu gerçekten de doğuştan gelen bir yetenek. Eğer bana inanmıyorsanız bu gönderinin altına yorum yazın. Bana şu anda nasıl hissettiğinizi söyleyin, ben de Mags yengemden duruma uygun bir pasta önerisi isteyeyim. İnanın bana, derdinize deva olacaktır!

Bu arada güzel yorumlarınız için teşekkür ederim. Bloğumun takipçi sayısının otuza ulaşmış olmasından dolayı şaşkınlığım ve desteğiniz benim için gerçekten değerli. Umarım en kısa zamanda size heyecan verici haberler veririm!

Rom x

“Şimdi şunu açıklığa kavuşturalım, D’Wayne hâlâ mekânın nerede olduğunu söylemedi mi?” Jack’in buna inanmadığı bakışlarından belli oluyordu.

Kahveyi ona uzatırken başımı sallayarak, “Hayır. Wren onun bildiğini söylüyor ve umarım haklıdır,” dedim.

Jack’in stüdyosunun üst katındaki küçük mutfaktan çıkıp köhne yangın merdivenlerinden inerek kontrol odasına girdik ve ses masasının yanında duran ve yıpranmış olmasına rağmen son derece rahat olan siyah deri kaplamalı sandalyelere oturduk.

“Zaten son zamanlarda gösterdiği çaba pek bir anlam ifade etmiyor.” Jack masadaki bir düğmeye bastı ve bateri, bas gitar ve klavye seslerinden oluşan bir parça çalmaya başladı. “Konserin nerede olduğunu muhakkak bilmesi gerekmez mi?”

“Sen böyle düşünüyor olabilirsin ama o kapalı bir kutu âdeta. Neyse D’Wayne’i boş verelim şimdi. Bana bu parçadan bahset.”

Jack yüzünü buruşturarak, “Bu, geçen hafta gelen adam için hazırladığım bir şey. Aklından geçenleri bir ses kayıt cihazına kaydediyor ve ben de bunlardan bir anlam çıkarmaya çalışıyorum. Kırılmış tabak parçalarını birleştirmek gibi bir şey. Onca çabaya değer mi emin değilim,” dedi.

Kahkahayla güldüm. “Kendi kayıt stüdyon olduğu için çok şanslısın, değil mi?” Herkesin Jack’in dünyadaki en cazip işi yaptığını sanırken, onun çalışma hayatının büyük kısmının yetenekten ziyade parası bol olan sözde müzisyenlerle mücadele ederek geçiyor olması, ekip içinde sürekli şakasını yaptığımız bir şeydi.

Jack yüzünü ekşiterek, “Bir hayali yaşıyorum bebeğim,” dedi. “Bir hayal.”

Büyük stüdyo hoparlörlerinden duyulan parçayı dinlerken aklıma bir fikir geldi. Jack bunu anında fark etti.

“Ne?”

Beni çok iyi tanırdı. Üniversiteden beri birlikte beste yapıyorduk ve ikimiz de geçimimizi sağlamak için beste yapmaya başlamış olsak bile, kendi parçalarımızı tabiri caizse sadece zevk için çalışıyorduk. Şimdiyse, sekiz yılın sonunda aramızda Jack’in sevgilisi Sophie’nin “evli çiftlerin önsezisi” olarak tanımladığı bir anlama yetisi oluşmuştu. Birlikte çalıştığımız sırada ya da müzikle ilgili sohbet ederken, sık sık birbirimizin sözlerini tamamlar ve birbirimizin ne düşündüğünü dile getirilmeden önce içgüdüsel olarak bilirdik. Onun stüdyosunda kendimi evimde gibi hissediyordum. Çünkü burada engellenmeden, özgürce kendim olabiliyordum ve tamamen yaratıcılığa odaklanabiliyordum. Burada açıklama ya da gerekçelendirmelere ihtiyaç yoktu. Buraya çıkıp geliveriyor, kendimi buluyor ve sihrin ortaya çıkmasını bekliyordum.

Sanki her bir hücreme elektrik verilmiş gibi heyecan ve coşkuyla dolmuştum. Açıklaması kolay değil ama yaratıcılık ortaya çıkmaya başladığında sanki hislerim içimden taşıp başka bir yere gidiyordu. Bir fikrin rüzgârına kapılıp birdenbire, âdeta refleks olarak çalışmaya başlayıp o fikrin beni alıp götürmesine izin veriyordum.

“Bu akorlar... Bir süredir aklımda olan bir parçaya uyuyor.”

Arkadaşımın yüzüne sıcacık bir gülümseme yayıldı: “Diyorsun?”

Başımı evet anlamında salladım. Kafamda düşünceler uçuşup duruyordu. “Belki Jack-Johnson tarzı bir tempoda biraz daha yavaşlatsan ve akorlara uyumlu bir şeyler eklesen...”

“Devamı et.” Melodinin tekrar tekrar çalması için mouse’a tıkladı.

Gözlerimi kapatıp melodiyi aklımdaki parçayla birleştirmek için mırıldanmaya başladım. Bu parça yakışıklı hayaletle karşılaştığım günden beri kafamdaydı ve bir an olsun aklımdan çıkmıyordu. Sabahları zihnimde onunla uyanıyordum, inşaat malzemeleri ve kulak çubukları için reklam müzikleri üzerine çalıştığım sırada kendimi bu şarkıyı söylemekten alıkoyamıyor, sözlerini hatırladığım kadarıyla elime geçen küçük kâğıt parçalarına karalıyordum. En nihayetinde parça, çantama tıktırdığım eski zarfların, kafe peçetelerinin ve buruşuk kasa fişlerinin üzerine serpiştirilmiş bir halde bekliyordu.

Daha yüzüne bile bakmadan Jack’in de bunu hissettiğini biliyordum. Yeni bir fikir, oldukça davetkâr bir biçimde bizi kendine çekiyordu.

Melodiyi birkaç kere dinledikten sonra gözlerimi açıp ekranda akan ses dalgalarına baktım ve düşüncelerimi özgür bıraktım.

“Melodiyi beğendin mi? Uygun sözleri buldun mu?”

“Şu ana kadar sadece bir kısmı için.”

“Güzel. O zaman onları dinleyelim.”

Kalbim hızla çarparken bilinmeze doğru ilerliyordum.

“Benim son ilk öpücüğüm ol, yeniden başlayalım, sen ve ben, kusursuzca...”

“Sevdim bunu!” Aniden gelen cevabı beni yerimden sıçrattı. Akustik gitarı yerinden alarak kafasını sallaya sallaya yarım yamalak bir ritim tutturdu.

Birkaç defa akörlerin üzerinden geçip eklemeler yaptık. Biz ilerledikçe Jack’in gülümsemesi her çalışta daha da artıyordu. Sonunda, beş dakika sonra kaydı durdurdu ve bana dönüp, “Bence bununla bir şeyler yapabiliriz. Belki de akustik şarkı listemize ekleyebiliriz,” diyerek sıırıttı. “Bu kısa parçanın kiminle ilgili olduğu gayet aşikâr.”

Masum görünmeyi beceremeyip, “Belki de değildir,” diyerek gü-lümsedim.

“Fark etmez. Karşımdaki yeni Rom’u sevdim.”

Konuyu bu kadar hızlıca değiştirmesi beni şaşırttı.

“Ciddiyim Rom. Araştırmana başladığından beri değiştin. Daha özgüvenli, daha iyimser oldun ve hepimiz bunun farkındayız. Bana kaçıkılmışım gibi bakma, sana iltifat etmeye çalışıyorum.”

“Teşekkürler fakat değiştiğimi sanmıyorum.”

“Değiştin. Ve eğer Tom bile bunu fark ettiyse kesinlikle değişmişsin demektir. Normalde onun dikkatini ancak iki tekerleği ve pahalı karbon elyaf yapısı olan bir şey çekebilir.”

Kendimi hazırlayarak, kafamda disko topu gibi dönüp duran soruyu sordum: “Peki ya Charlie?”

Jack kahve kupasını eline alıp, “Bir kahve daha ister misin?” diye sordu.

Tam bir şeyler söyleyecektim ama Jack çoktan mutfağa doğru yol almıştı bile. Afallamış bir halde gittiği yöne doğru bakakaldım. Charlie ne düşünüyordu acaba?

Jack soruma ne o zaman ne de sonra yanıt verdi. Ertesi hafta Charlie'nin provadaki ve dışarıda yediğimiz yemek sırasındaki düşünceli haline dayanarak bir tahminde bulunabilirdim. Bir yanım araştırmamla ilgili hissettiğim iyimserliğin dışarıdan anlaşılmasından dolayı memnun olsa da inatçı yanım hâlâ bu konu hakkında Charlie'yle konuşabilmeyi istiyordu. Farklı bir konu olsa fikrini alacağım ilk kişi o olurdu.

Sevgililer Günü konserinin zamanı gelmişti, her zamanki gibi menajerimiz konserle ilgili detayları hâlâ sır gibi saklıyordu. "Son dakika planlarıyla" ilgili pek de inandırıcı olmayan bir şeyler geveleyerek Birmingham'ın dışındaki yirmi dört saat açık koca bir süpermarketin otoparkında buluşma ayarlamıştı. Bu yeni bir şey değildi – D'Wayne bizimle genellikle etkinliğin olduğu mekâna giden yol üzerindeki otoparklarda ve otoyol servis istasyonlarında buluşurdu. Ama bu özel gecede detaylardan haberdar olmamak, ekip arkadaşlarımla sabrını zorlamaya başlamıştı.

Tom, kamyonetin arkasında öfkeli bir halde volta atarken, "Nerede o?" diye sordu. "İki saat içinde orada olup ses kontrolü yapmalıyız."

Otoparkın girişine doğru endişe dolu bakışı aksini belli etse de Wren sakince, "Gelecek," dedi.

On dakika sonra D'Wayne'in gümüş rengi BMW arabasının gü-rültüsü duyuldu. Araba, boş park yerleri boyunca ilerleyerek Jack'in kamyonetinin yanında ani bir frenle durdu. Kendini savunma amacıyla ellerini kaldırarak yanımıza gelip, "Trafik berbattı," dedi.

Tom, "Tuhaf. Oysa ki biz yirmi beş dakika önce hiçbir sorun yaşamadık," diyerek alaycı bir bakış attı.

D'Wayne bunu umursamaksızın konuşmaya devam etti: "Her neyse, şimdi hepimiz buradayız, değil mi? O zaman sorun yok."

Charlie, “Bir sorun var, konserin yapılacağı mekânı bilmiyor olu-
şumuz gibi küçük bir detay sadece,” dedi. “İki saatten az zamanımız
kaldı ve eğer yolumuz uzunsa yandık demektir.”

D’Wayne soğukkanlılıkla, “Çok yakın,” dedi.

“Ne kadar yakın?” Hepimiz pür dikkat ona bakıyorduk.

D’Wayne, muzaffer bir edayla ellerini açarak, “İşte burası çocuk-
lar!” dedi.

Afallamış bir halde ona bakakaldık.

“Otoparkta mı?” diye sordum.

“Hayır otoparkta değil. Bu saçma olurdu. Orada.” Süpermar-
ketin olduğu yönü işaret etti. Müşteriler otomatik kapılardan girip
çıkarken iki işçi upuzun alışveriş sepeti yığını park etmekle meş-
guldü.

“Tam olarak nerede acaba? Dondurulmuş gıdalar reyonunda mı?
Yoksa et reyonunda mı?” Tom öyle sinirlenmişti ki öfkeden âdeta
kıpkırmızı olmuştu.

D’Wayne şaşkın çalışanlarını bilgilendirdi: “Sahneyi girişe kur-
dular. Bu, Sevgililer Günü Yalnız Kalpler Alışveriş Etkinliği ve siz
ana müzik grubusunuz.”

On iki aydan fazla süredir grubun menajerliğini yapan D’Wayne
McDougall’ın daha önce de bazı numaraları olmuştu ama bu seferki
en çılgınıydı. Marketin geniş giriş kısmındaki alçak sahneye yerleş-
tikten sonra, onun bizim konserle ilgili yaklaşımımızı olumsuz etki-
leyeceğini düşündüğü için, mekânla ilgili önemli bilgileri saklamak
gibi “idari bir karar” aldığı ortaya çıktı. D’Wayne’in şansına zamanı-
mız kısıtlıydı ve konsere hazırlanma gerekliliği, onunla hesaplaşma
isteğimize üstün geldi.

Fikir ne kadar uçuk görünse de müşterilerin kesinlikle dikkati-
ni çekmişti. İlk sahnemiz başladığı sırada, en az iki yüz bekâr, üze-
rinde isimlerinin yazılı olduğu kalp şeklindeki pembe yaka kartları

takmış halde markette dolanmaktaydı. Bununla birlikte, otomatik kapıların yanındaki eğreti bir sahnede canlı müzik yapan bir grup gördüklerinde verdikleri tepki pek coşkulu değildi. İlk dört parçada müşteriler bize şaşkın şaşkın bakmışlardı. Biz çaldığımız sırada süpermarket hoparlörlerinden yankılanan ve müziğimizi kesip duran tuhaf duyurular da cabasıydı. Şarkı söylediğim sırada burnunu karıştırarak sahnenin önünde dikilip beni kuşkuyla inceleyen küçük çocuğu görmezden gelmeye çalışarak gruba şöyle bir göz gezdirdim. Birbirleriyle özdeş bıkkın yüz ifadeleri her şeyi açıklıyordu.

Bir süre sonra daha fazla sayıda yalnız kalp durup bizi izlemeye başladı ve ilk sahnenin sonuna geldiğimizde kibarca alkışlandık. Rahatlamış bir halde neşeli ve aşırı şişman market müdürü Frank tarafından ikram edilen içecekleri içmek için sahneden indik.

İçecek tepsisini bize uzatırken, hayranlıkla, “Harika sahneydi *arkadaşlar*. İzleyiciler bayıldı,” dedi.

Ağzı tıka basa dolu olan Jack, “Bildğin gibi değil,” diye mırıldandı. Az önceki huysuz modu kendini kayıtsız bir umursamazlığa bırakmıştı.

D’Wayne yanındaki güzel sarışınla sohbet ederek bize doğru yürüyordu. Tom ona olan kızgınlığını unutup en etkileyici gülümsemesiyle, “D’Wayne, dostum, bizi bu güzel hanımla tanıştırmayacak mısın?” diye sordu.

Charlie, görece güvenli bir yer olan yemek büfesine yöneldiği sırada, iç çekerek bezginlikle bana baktı. Kadın, sakince gülümsüyordu.

“Selam. Ben Midlands Radyo’nun muhabiri Cayte Brogan. Bu akşamın etkinliğini haberlerde yayınlayacağız. Bu arada müziğinize bayıldım.”

Tom hepimize yöneltilmiş olan bu iltifatı üstlenerek, “Teşekkürler,” dedi. “İsminiz K ile mi yoksa C ile mi başlıyor?” Âdeta süt dökmüş kedi gibiydi.

Cayte, zarif takım elbisesinin yakasına iştirilmiş akıllara zarar pembe kalpli yaka kartını göstererek, "Aslında adımda hem C hem Y var," diye mırıldandı.

Tom, kadının iri göğüslerine bakma fırsatını yakalamış olmaktan dolayı mutluydu. "Ah, alfabenin en sevdiğim iki harfi."

Aralarında oluşan belirgin çekim, söz konusu harflerle ilgili Susam Sokağı tarzındaki bir tartışmadan çıkıp 18 yaş üstü filme benzer bir şeye dönüştü.

Jack gözlerini devirerek, ihmal edilmiş olmanın hayal kırıklığını gizlemeyi beceremeyen Frank'a dönüp, "İkinci sahneye kaçta başlamamızı istersin?" diye sordu.

Frank, bir yandan Tom'a ters ters bakarken, "Olabildiğince erken," diye karşılık verdi.

İkinci sahneye başladığımızda, eğlenceli "Love Train" parçası daha fazla yalnız kalbin sahnenin önündeki alanda toplanmasını sağladı. Bu konser, bu zamana kadar çaldığımız en sıradışı mekânlardan birinde olsa bile fikrin işe yaradığını kabul etmek gerekiyordu. İsimlerinin yazdığı tuhaf yaka kartlarıyla markette dans eden ve ortalıkta dolanan bekârlar, alışverişlerini yaptıkları sırada kendileri gibi yalnız diğer katılımcılara bakınma fırsatını elde etmiş olmaktan dolayı kesinlikle mutlu görünüyorlardı. Yine de repertuarımızdaki parçaları çalmaya devam ederken hepimizin D'Wayne'in bir daha buna benzer bir konser organizasyonu yapmamasını dilediğimizden emindim. Düğünler inkâr edilemez derece de güvenli bir bölgeydi...

"Sunny" parçasının giriş müziği başladığında Wren bana, "En azından bir kişi bu akşam kesinlikle kendini kaptırdı," diye fısıldadı. Başıyla sahnenin sağını, Tom'u mest olmuş bir halde seyreden Cayte'i işaret etti.

Tefi elime alıp dans ederken bir yandan da tempo tutmaya başladım. Wren, idareyi devralmak için mikrofona yöneldi. O şarkı söy-

lerken, gerekli yerlerde parçaya müdahil olarak, kalabalığa şöyle bir göz gezdirdim. İkinci dizinin sonuna doğru tam şarkıyı söylemeye başlayacaktım ki gözüme bir şey takıldı.

Çizgili bir kaşkol –yeşil, kahverengi ve bej renkli– yakışıklı hayaletle karşılaştığım gün gördüğümün tıpatıp aynısı.

Dans pistinin öbür ucunda, taze ürünler reyonunun başlangıcında olduğunu gördüm. Şüpheye yer vermeyecek derecede aynıydı ve arkası bana dönük olan bir müşterinin boynuna sarılıydı. Spot ışıkların parlaklığına karşı gözlerimi kısarak daha net görmeye çalıştım. Kestane rengi saçı dalgalıydı ama bu karşılaştığım adam olabilir miydi? Etrafımda o sırada müzik devam ediyordu, ekip parçanın enstrümantal kısmına geçmişti ve Tom göz alıcı sarışın muhabire gitar üzerindeki yeteneklerini sergileme fırsatını büyük bir zevkle değerlendiriyordu. Kalabalığa yeniden baktım, çizgili kaşkolü olan adamın artık orada olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradım.

Kendi kendime kızarak ve baş dönmemin geçmesini dileyerek, *O olamazdı*, diye söylendim. *İşine odaklan*.

Son dörtlüğe geldiğimizde Jack'le ben melodiyi sürdürürken Wren şarkıyı söylemeye devam etti. Son dizeyi üç defa tekrar ettikten sonra birdenbire o adamı tekrar gördüm. Bu defa kasalardan kapıya doğru ilerliyordu. Bu defa yanılmıyordum: Saçı, kaşkolü, siyah yün paltosu... Hepsisi aynen hatırladığım gibiydi. Şarkı bitince bir an bile düşünmeden elimdeki tefi bıraktım ve sahnenin yanındaki merdivenlerden aşağıya indim. Dans eden kalabalığın arasından geçerek otoparka doğru ilerledim. Gecenin soğuğu yüzüme vurduğunda nefes nefese kalmıştım. *Neredeydi?*

Soldan sağa her yeri gözlerimle taradım ama ümidim kırıldı. Nasıl bu kadar hızlı bir şekilde ortadan kaybolmuştu ki? Tam üzgün bir halde geri dönüyordum ki, bir anda çalan araba kornasının sesine dönüp baktım. Yaklaşık on metre ötede beyaz bir taksi duruyordu.

Heyecanla seyretmeye başladım. Kaşkollu adam giriş kapısından çıkıp arabanın kapısını açtı. Adımlarımı hızlandırdım, bir yandan da kaldırım kenarına park etmiş olan taksinin hareket etmemesi için dua ediyordum. Marketin içinden gelen Charlie'nin bateri sesleriyle kalbimin atışı kulaklarımı çınlatıyordu. Ne söyleyeceğimi ve durumu nasıl idare edeceğimi bilmiyordum. Ama bu defa en azından bir şeyler söylemeyi denemeden gitmesine izin vermeyecektim.

Arabaya yaklaştığımda alışveriş poşetlerini arka koltuğa yerleştir-mektedir.

"Teşekkürler arkadaşım," dediğini duydum ve sesini hemen tanıdım. Yanılmıyordum, bu oydu! Koşmaya başladım ve içimden, *Lütfen gitme, olduğun yerde kal,* diye yalvardım. Sadece birkaç adım kalmıştı.

"Bekle!" diye seslendim ama sesim bir fısıltıdan farksızdı. Arabanın içine girip kapıyı kapatışını çaresizce izledim. Parmaklarım önce arabanın kaportasına değip sonra havayla temas etti ve araba beni kaldırımda bırakıp hızla uzaklaştı. Taksinin kırmızı ışıkları gözden kaybolduğu sırada zor nefes alıyordum.

Çok yaklaştım. Nasıl olmuş da onu kaçırmıştım? Soğuktan sırtım ürperdi ve kollarımı birbirine kavuşturdum. Sel gibi akmak üzere olan gözyaşlarımı içime akıttım. Sonra kederli bir halde mar-kete geri döndüm.

Dokuz

İmdat!

Arkadaşlarımla ilgili bir gerçek de, her durumda birbirleriyle dalga geçme fırsatını hiç kaçırmamalarıdır. Sevgililer günü konserinde Tom'un Cayte'in dikkatini çekmek için sahnenin etrafında kasıla kasıla yürümesi alay konusu olmuştu: Mick Jagger'ın yaşlı haliyle AC/DC grubundan Angus Young'ın tuhaf tarzının karışımı gibiydi ve hiç de çekici değildi. Neyse ki benim sahneden planlanmayan şekilde ayrılışım, Tom'un tuhaf davranışlarını gölgede bırakmıştı.

Mart ayının başında, baharın ilk belirtilerinin ortaya çıktığı sırada beni incitmek pahasına yaptıkları şakalar Pinstripes'in ruhuna işlemişti.

Arkadaşlarımla güzel havadan faydalanmak için toplandıkları küçük yeşil alana vardığımda Jack masumca, "Hey Rom, öğle yemeğinde bizimle misin?" diye sordu.

"Tabii ki. Öğle yemeği vakti geldiğinden buraya sizinle buluşmaya geldim," diyerek gülümsedim.

"Peki. Sadece teyit etmek istedim, hani bir anda ortadan kaybolman gerekirse..."

Ekip arkadaşlarım kahkahaya boğulduğunda öfkeyle kaşlarını kaldırdım. "Çok komik! Üç haftadır aynı şaka sizce de baymadı mı artık?"

Tom, uzun bacaklarını bankın önüne uzatıp kravatıyla oynarken, “Henüz başlamadık bile,” diyerek sırıttı. Arkadaşlarımı –özellikle de iş dışında sürekli tişört, sweatshirt ve kot pantolon giyen Charlie ve Tom’u– iş kıyafetleriyle görmek bana hep tuhaf gelmiştir. Tabii ki konserlerimizde şık giyiniyorlardı ancak genel bir etki yaratmak amacıyla tüm kostümlerimiz ayarlanıyordu, dolayısıyla kendi zevkimize göre giyinme imkânımız pek yoktu. Yine de iş kıyafetleri farklılıkları ön plana çıkarıyordu. Yazılım şirketinde giydiği iş kıyafetlerinin hemen hemen hepsini söz konusu mağazadan aldığı için Tom’a “Next’in* adamı” diyorduk. Charlie muhtemelen erkeklerin en gösterişlisiydi – iyi ki babasının sanat galerisinin başındaydı. Mavi takım elbisesi, ekoseli mavi gömleği, gümüş rengi kravatı ve Converse ayakkabıları iş kıyafetleri koleksiyonunun tipik parçalarıydı. Jack, işine uygun giyinmeyen tek kişiydi, farklı bir tarza bürünmek istediğinde kot pantolonun üzerine gömlek ve kravat uydururdu. Wren, tabii ki hepimizi gölgede bırakırdı; bugün dersi yoktu ve bize katılamamıştı, güvenilir kaynaklardan edindiğim bilgiye göre iş kıyafetleri koleksiyonu tamamıyla onun üzerinde akşamları ve hafta sonları gördüğümüz kıyafetler kadar özel seçilmişti.

Jack beni kucağına doğru çekerek, “Rom, otursana. Konserlerimizden kaçmaya bu kadar hevesliysen artık kiminle dalga geçeceğiz?” diye sordu.

“Teşekkürler.”

“Rica ederim. E, o muydu peki?”

Bankın öbür ucunda oturan Charlie’ye baktım. Ani bir hareketle gazetesini açıp onu incelemeye başladı. “Sanırım. Yo, aslında o olduğuna eminim.”

* İngiltere’de bulunan bir mağazalar zinciri. (çn.)

Çimenlerin üzerine boylu boyunca uzanmış olan Tom, bitirdiği kocaman simidin kırıntılarını üzerinden silkeledi. “Ne yazık ki dikkatli bakamadık. Bilirsin senin çıktığın kişileri incelemeyi severim.”

“Mesela kimi? Bir yıldan fazla süredir kimseyle çıkmadım.”

Sırıtarak, “Peki ne zaman ortadan kaybolmayacak kadar cesur bir adam bulabileceksin Rom? Onu incelemek için hazır olacağım,” dedi.

Ters ters bakarak, “Bugün öğle aramı burada heba ettiğim için inanılmaz mutluyum,” dedim.

Jack bana sarılıp, “Seni sevdiğimiz için yapıyoruz. Bence bu adamı aramak konusunda haklısın,” dedi.

“Sağ ol Jack.”

Jack’in bakışlarında bir parıltı belirdi, bunun tek bir anlamı olabilirdi: gerçekten de öyle oldu. “Birilerinin senin ne kadar harika olduğunu fark etmesinin tam zamanı. Sen de aynı fikirde değil misin Chas?”

Jack’in aleni olarak meydan okuması üzerine Charlie başını kaldırıp, “Pardon?” dedi. Yanaklarının kızardığını fark ettim.

Aman Tanrım! Şimdi sıra ikinci raunttaydı: “Rom’un onun değerini bilecek birini bulması gerektiğini söyledim.”

Charlie, gece mavisi gözlerini çevirip bir anlığına bana baktıktan sonra, “Kusura bakma arkadaşım, seni duymamışım. E, bu hafta prova için ne zaman buluşuyoruz?” diye sordu.

Soruyu hiçe sayması canımı sıkmıştı ve bunu belli etmemek için sandviçimi ısırđım. Tom tepkimi fark etti ve bana göz kırparak yanındaki boşluğa eliyle hafifçe vurarak beni yanına çağırdı. Minnetle kabul ederek Charlie ile Jack’in tartışmasından uzaklaştım.

“Boş ver onu hayatım, her şeyi bilmezden geliyor.”

“Biliyorum.”

“İyi. Yine de dürüst olmak gerekirse çok havalı. Sınırlarda geziyor ama yine de havalı. Blog nasıl gidiyor?”

“Aslında harika gidiyor. Destekçilerimden on tane birbirinden güzel mesaj aldım.”

Tom’un gülümsemesi sıcacıktı. Konserlerde kadınlar tarafından sevilmesi boşuna değildi. “Konserde adamı görmek harika bir şey bence.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Kesinlikle. Çünkü artık onu yeniden bulmanın mümkün olduğunu biliyorsun. O bu şehirde ve bu da düşündüğünden de yakınında olabileceği anlamına geliyor. (Charlie ile birlikte ders verdikleri popüler müzik mağazasını işaret ederek) Ricky WahWah mağazasının üst katında oturuyor olabilir, şurada bulunan The Garter’da bir şeyler içiyor olabilir.” Kahkahayla güldüm. O sırada dikkati elinde bir köpekle bize doğru gelen yaşlı kadına yöneldi. “Belki de bu kadın onun büyükannesidir.”

Tom’un lafı gediğine koyarak bana sinirli ve stresli olduğumu unutturmasından hoşlanıyordum. Her durumda komik bir taraf bulan inanılmaz bir bakış açısı vardı. Bir zamanlar bu alanda kariyer yapma fikri bile vardı. Üniversiteye başlamadan kısa bir zaman önce stand-up şovuyla Edinburgh Fringe festivaline katılmış ve söylenişlere göre çok beğenilmişti. Ama müziğin cazibesi komediye olan aşkına üstün gelmişti ve şimdi komedi yeteneğine sadece biz şahit oluyorduk.

“Teşekkürler tatlım.”

Elimi okşayarak, “Dinle bak, eğer bu adamın birazcık akli varsa o da seni arıyordur. Umarım çok yakında haber alırsın,” dedi.

Güvenoyunu almış olmaktan memnun bir halde başımı salladım. Dileğinin ne kadar etkili olabileceğini bilmiyordum.

Sadece araştırmamanın harika bir fikir olduğunu söylemek istedim. Aynen devam et! **Maisie x.**

Bir arkadaşım bana bloğundan bahsetti ve bu bloğu keşfetmiş olduğum için çok mutluyum. Yaptığın şey harika, sanki gerçek hayattaki bir peri masalı gibi! **C. Smith.**

Onu henüz bulmamış olmak seni üzmesin. Yakında bir şeyler çıkar. İşyerimdeki herkes seni destekliyor. Araştırmamla ilgili gelişmeleri merakla bekliyoruz. **Kathy96**

Yaptığın şey tam deli işi ama denemeden asla bilemezsin. İyi şanslar! **GR007.**

Dördüncü blog yazımdan sonra gelmeye başlayan destek mesajları giderek artıyordu. Hiç tanımadığım bu insanların, bloğumu tesadüfen bulması çok şaşırtıcıydı. İlk başta sadece ekip arkadaşlarımdan oluşan takipçilerime şimdi hiç tanımadığım kişiler dahil olmuştu. Bu gerçek, araştırmam adına umutlanmamı sağlıyordu: Sonuçta bu yabancılar beni buldularsa yakışıklı hayalet de beni bulabilirdi.

O haftanın reklam müzikleri üzerine çalıştığım sırada, bloğumun artan popülaritesi karşısında büyüyen heyecanım, panjur satıcılarının, otobüs turu işletmecilerinin ve hatta hemoroid ilacı satıcılarının ne kadar iyi olduklarını sözlü olarak dile getirmeye çalışırken yaşadığım zorluğu hafifletmişti.

Bir akşam, Brindley Place'deki kordon boyunda Wren'in evinin yakınındaki şık ve modern bir restoran olan Petito'da buluştuğumuzda Wren şaşkın bir halde, "Hemoroidler hakkında şarkı söylemek zorunda olduğuna inanamıyorum," dedi. Bu, yan masadaki yaşlı çiftin bize kınayarak bakmasına neden oldu.

Yüzümü buruşturarak, “Biraz daha bağırsaydın tatlım, kanalın diğer tarafındaki ördekler seni duyamadı,” diyerek menünün ardına gizlendim.

Wren kıkırdarak beyaz şarap dolu kadehini kaldırdı: “Romily Parker, seni selamlıyorum. Sen, utanç verici sağlık problemleri hakkında şarkı besteleyebilen tanıdığım tek insansın. Sırada ne var? İshal mi?”

“Onun için geçen ay bir şarkı yaptım zaten.”

“Müthiş!” Kadehlerimizi kırmızı şarapla doldurdu. “Neyse, iş hakkında bu kadar konuşmak yeter. Araştırma nasıl gidiyor?”

“Destekçi sayım her hafta artıyor. Elbet biri onun kim olduğunu biliyor olmalı.”

“Ben de öyle umuyorum; yani mart ayına geldik ve henüz pek bir ilerleme kaydedemedin değil mi? Geçen ay onu adamı bir anlığına görmüş olmanı ya da gördüğünü sanmanı hariç tutarsak tabii.”

“Daha senenin başındayız. Henüz vakit var.”

“Evet var. Ama bunun zamana yenik düşebilecek romantik bir heves olduğuna kanaat getirmek için de henüz vakit var. Hepimizin keşkeleri var Rom. On sekiz yaşında tatildayken New York’ta tanıştığım çocuk hâlâ aklımda. Beni at arabasıyla Central Park’a gezmeye götürmüştü ve bana tek bir sarı gül vermişti. Ama bu bir günlüktü ve onu tekrar görmeyeceğimi biliyordum. Şimdi benim için sadece hoş bir hatıradan ibaret. Ve kimsenin bizimle ilgilenmediğini düşündüğümüz zamanlar için böyle hoş hatıralara ihtiyacımız var. Sürekli peşinden koşmamak lazım. Ben gerçekten bunu söyleyen kişi olmak istiyorum, çünkü biliyorsun senin için her şeyin yolunda gitmesini istiyorum. Bunun seni inciteceğinden korkuyorum.”

“Biliyorum tatlım. Hayatımın sadece bir yılını harcayacağım. Eğer bunu yapabilirsem sonucunda başarılı da olsam başarısız da

olsam bir şeyi kafama koyduğumda zorluklara rağmen onu tamamlayabildiğimi kendime kanıtlamış olacağım.”

Wren bana dikkatle baktı: “Bu konu hakkında yeterince düşündün değil mi?”

“Evet.”

“O zaman harekete geçelim. Bir şeyler düşüneceğim.”

Ertesi akşam gittiğim The Garter barı hıncahınç doluydu. Her zamanki gibi tuhaf bir müşteri kombinasyonu vardı: Pahalı şarap ve yiyecekleri tercih eden zengin müşteriler, mesai çıkışı bir iki bira içmenin keyfine varan yerel halk ve küçük masaların etrafında toplanarak ya da barın yenilenmiş iç kısmında dart oynayarak bira içen öğrenci kesimi.

Köşedeki oyun makinesinin yanındaki küçük masayı kapmak için kalabalığa dalan Wren’e, “Burada ne işimiz var?” diye sordum.

“*Buradayız* çünkü senin yakışıklı yabancın burada olabilir.”

“Bunu da nereden çıkardın?”

Wren paltosunu sandalyenin arkasına asıp, “Eğer buralıysa semtteki bir bara gidebilir. O bar da burası olabilir,” diye karşılık verdi.

Ciddiyeti beni güldürdü. “Burası ya da şehrin öbür ucundaki herhangi bir bar olabilir. Hepsine gitmeyi mi öneriyorsun? Çünkü bunu yapmak için bir yıldan fazla zamana ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Ve bu süreçte alkolik olma ihtimalimizden bahsetme- me gerek bile yok sanırım.”

Söylediklerim Wren’i yıldırmadı. “Öyle bir durumda onunla Ad-sız Alkolikler toplantısında da karşılaşabilirsin ve ne olursa olsun buna değer.”

Kalabalık bara şöyle bir göz gezdirip, “Burada olduğunu sanmıyorum Wren,” dedim.

“Sevgililer Günü’nde o süpermarkette de olacağını sanmazdın ama oradaydı, öyle değil mi? İhtimalleri düşün Rom. Şimdi içecek bir şeyler almaya gidiyorum, sen etrafa bakmaya devam et, tamam mı?”

Wren bara doğru yöneldiği sırada gülümsedim. Yakışıklı yabancıyla burada karşılaşma şansımızın zayıf olduğunun farkındaydım ama yaptığım şeyé olan inancı beni duygulandırmıştı. Telefonumdan e-postalarımı baktım ve son blog yazıma üç mesaj daha gelmiş olduğunu gördüm. Tam onları okumak üzereydim ki barın kapısı açıldı ve içeri Charlie ile Jack girdi.

Tabii ki hemen beni fark ettiler. Charlie beni gördüğüne sevinmiş olmaktan ziyade şaşırılmış görünüyordu. Jack’in ise onun aksine yüzü sevinçle parlamıştı.

Yanıma yaklaştıkları sırada Jack, “Bu gece burada olacağını bilmiyordum,” dedi.

“Aynen. Wren’in fikriydi bu,” diye yanıt verdim.

Jack kafası karışmış bir halde, “Ah, peki. Neden?” diye sordu.

“Resmi araştırma için buradayız.”

Charlie huzursuzca başka yere dönüp barın olduğu tarafa bakmaya başladı. Jack tek kaşını kaldırıp Wren’in yerine oturdu.

“Tekrar gördün mü onu?”

Cevap verdiğim sırada Charlie’nin huzursuzluğunu fark etmemem mümkün değildi. “Hayır, o şekilde değil. Wren düşünmüş ki...”

Wren elinde iki shot Jack Daniels ve kolaylıkla beraber döndüğünde, “Aaa, siz bizi mi takip ediyorsunuz?” diye lafa girdi.

Jack oturduğu yerden kalktı ve Charlie’nin yanına geçti. “Tanrı korusun! Biz sadece erkek erkeğe takılıyorduk, öyle değil mi Chas?”

Charlie, benimle göz göze gelmemeye özen göstererek anlaşılmasın bir şeyler mırıldandı.

Wren ve Jack birbirlerine bakıyorlardı, bense gözlerimi içkime dikmiştim.

Jack, Charlie'nin sırtına hafifçe vurarak, "Oldukça güzel yerel bir birayla randevumuz vardı, dolayısıyla sizden ayrılmamız gerek," dedi.

"İyi geceler," dedim.

Charlie, bir anlığına bana bakarak, "Sana da," dedi. Ve sonra gittiler. Jack, Charlie'yi kalabalığın içine doğru iterek bara yönlendirdi.

Wren kıkırdayarak bana doğru eğildi: "Vay canına! Bu amma da tuhaftı!"

Somurtarak bardağımı masanın koyu renkli parlak yüzeyindeki su birikintisinde gezdirdim. "Farkındayım."

"Aldırma ona Rom. Biraz cesur olması gerekiyor. Sen gizemli adamını bulup onunla sonsuza dek mutlu olduğunda gününü göreceksin."

Gülümsedim. Ama gecenin ilerleyen saatleri benim için tamıyla verimsiz geçti (gerçi Wren oldukça hoş olan barmenin telefon numarasını almayı başarmış olduğundan muhtemelen tam bir kayıp sayılmazdı) ve Charlie'nin yüz ifadesi aklımdan çıkmadı. Son zamanlarda aramızdaki sorunların hallolmuş olduğunu sanmıştım ama bu geceki tepkisi bana yılbaşındaki düğünün ardından Jack'in kamyonetinde yaptığımız berbat münakaşayı hatırlattı. Bundan sonra aramız hep böyle mi olacaktı?

Wren'in evine doğru otobüsle geldikten sonra ona iyi geceler dileyip taksiye bindim. Puslu havada parıldayan şehir ışıkları yanımdan akıp giderken arka koltuğa gömülmüş ve yeniden yakışıklı yabancıyı düşünmeye başlamıştım. Charlie Wakeley'nin ne düşündüğünü umursamadan araştırmama devam edecektim. Wren haklıydı: Onunla bir gün, bir yerde karşılaşabileceğime inanmalıyım. Ne de olsa daha önce bir kere olmuştu, neden tekrar olmasındı ki?

Çantamdan telefonumu çıkardığımda Charlie'den gelen mesajı görünce şaşırdım.

Umarım araştırmam iyi gidiyordur. Aptalca davrandığım için özür dilerim. Yarın görüşürüz.

Cx

Blog yazılarımın yorum kısmında destek mesajları arttıkça, yaptığım şeye dair hiç tanımadığım insanların yoğun ilgisi ve sağlam inancı beni gittikçe duygulandırıyordu.

Jack'in sevgilisi Sophie de böyle düşünenlerden biriydi. Ertesi gün Pinstripes konser provasının ardından elinde üç kocaman pizza kutusuyla çıkagelip herkesi sevindirdi.

"Cidden Rom, işyerindeki herkes senin bloğunu takip ediyor. Geçen hafta öğretmenler odasında bloğundan bahsettim ve öğretmenlerin çoğunun çoktan haberdar olduğunu öğrendim. İki meslektaşım bugün ben hiç söylemeden senin araştırmam hakkında konuştular ve sonra bana 'keşkelerini' anlatmaya başladılar."

Bu sözü bu hafta ikinci kez duyuyordum. "Bunu Wren söyledi. Yakışıklı yabancımın benim 'ya olursa'm olduğunu düşünüyor."

Sophie gülümsedi. "Olabilir. Ama anlaşılan o ki bu tür bir şey çoğu kızın başına gelmiş. Ama senin aksine, hiçbiri peşinden gidecek kadar cesur olamamış."

"Bilemem."

"Bence onu bulursan hayatının aşkını bulabileceğine inanmak isteyen pek çok kadının kahramanı olacaksın."

Su ısıtıcısındaki kaynar suyu Tom'un eskimiş sarı çaydanlığına boşaltıp karıştırdım. "Eğer Wren aklına koyduğunu yapmakta kararlıysa, onu bulmak için semt birahanelerini tek tek dolaşarak çok fazla zaman harcayacağız."

Sophie'nin koyu kahverengi gözleri parladı. "Ah, bundan habirim var. Jack ve Charlie bu sabah bisiklet sürmeye giderken bundan bahsediyorlardı."

"Ya! Ne dediler peki?"

"Charlie seni orada yalnız başına otururken gördüğünde, gizemli adamı bulmuş olduğunu ve onunla randevuya çıktığını sanmış. Sanırım bu konu biraz keyfini kaçırmıştı. Hatasını anladıktan sonra bile bunu kabul etmedi tabii. Jack bütün gece onunla dalga geçti ve bu sabah da bunu sürdürdü."

Charlie, ayakkabı fabrikasındaki prova odasının öbür ucunda Tom ve Jack ile gülüşüyordu. Beni duymasından endişelendiğim için sesimi alçaltarak, "Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum. Sevgililer Günü'nde yakışıklı yabancıya ne kadar çok çok yaklaşmış olduğumu görmesi için bloğumu okuması lazım," dedim.

"Charlie'nin ne düşündüğünü boş ver Rom. Araştırmaya aynen devam et."

"Teşekkürler Sophie. Senin keşken var mı peki?"

Sophie'nin gözleri parladı. "Jack ile tanışmadan bir yıl kadar önce bir tiyatro gezisi için Londra'daydım. Covent Garden'ı gezdiğimiz sırada muhteşem gök mavisi gözleri olan hoş bir adam, Neal's Yard girişinde beni selamlamıştı. Tek yaptığı buydu: Gösterişli, Shakespeare tarzı bir selamlama. Ve sonra kayboldu. Ama kendimden geçmiştim. O sırada bana bir şeyler söylemiş olsaydı ya da tekrar karşılaşmış olsaydık ne olurdu diye hâlâ merak ederim."

Charlie söylediğimi duymuş muydu bilmiyorum ama pizza yediğimiz ve bolca çay içtiğimiz o akşam ruh hali belirgin biçimde farklıydı. Ne zaman göz göze gelsek bana gülümsemeye çalıştı ve hatta cumartesi günkü düğün konserine birlikte gitmemizi teklif etti. Önceki tutumundan ötürü hâlâ ona sinirli olsam da, barış çubuğunu uzatması beni rahatlatmıştı ve ben de bu yüzden teklifini kabul

etmiştim. Noel'den beri aramızda olan onca şeye rağmen, Charlie'nin cana yakın halini sevmemek mümkün değildi.

Cumartesi günü saat sekizi geçtikten hemen sonra ve kamyoneti sabahın köründe yükledikten sonra M6 yolu üzerindeki servis istasyonunda toplandık. Yola çıktığımız düğün mekânı, Northumberland'daki bir ortaçağ malikânesiydi ve olabildiğince erken gelip hazırlanmamız talep edilmişti. Yolculuğun süresi beş saatti ama en azından D'Wayne konser sonrası konaklamamız için civarda bir yer ayarlamıştı.

Charlie ile yaşadığımız tuhafılıkların ardından yolculuk şaşırtıcı biçimde keyifli geçti. Tartışma yaratabilecek konulardan uzak durarak, her ikimiz için de güvenli bölge niteliğindeki konser ve okul anılarından bahsettik. Yolda ilerledikçe koyu yeşil Volvo arabasının ısıtılmalı koltuklarında gevsemeye ve sohbetimizin tadını çıkarmaya başladım.

Servis istasyonundaki yiyecek dükkânlarının çoğu henüz yeni açılıyordu dolayısıyla cips, çikolata, meyve suyu ve kutu içecek almak için WHSmith marketine hücum ettik. Charlie ile Jack kahve tutkunu olduklarından, marketteki otomatik makinelerle üretilen herhangi bir şeyi tüketmek yerine, İtalyan kahvecisinin açılmasını beklemeyi tercih ettiler. Bu arada Wren, bulmaca için *The Times* dergisini alması konusunda ısrar eden Tom'un gazabına uğramıştı.

Tom, "Sen de kendine gerçek bir iş kadını mı diyorsun yani?" diye Wren'e fırça attı. "Herhangi biri *Puzzler* ya da *Take a Break* dergilerini alabilir ama sen onlardan olmamalısın! Burjuva, orta sınıf kelime oyunları ile ne yapabilirsin? Bana oradan gerçek bir Adam Asmaca ya da Nesne Bulma oyunu gönderin!

Yarım saat sonra, Charlie ve Jack'in kaliteli ikramları karşısında sönük kalan kahve ve keklere razı olmuştuk.

Wren, neredeyse kafası kadar olan kocaman çift çikolatalı kekini ısıtırken, “Eğer ortaçağ düğünüyse neden orkestra tuttular ki?” diye sordu.

Tom gülümseyerek, “Görülen o ki bu, gelinin damatla yaptığı bir anlaşma. O ortaçağ temasını belirlemiş, damat da arkadaşlarıyla dans edebileceği müzikleri seçmiş,” dedi.

“Sağlam temellere dayalı bir evliliğe benziyor öyleyse,” diye karşılık verdim.

Jack, “Ne yazık ki D’Wayne bu sabah burada değil. Burada olsaydı bu evliliğin ne kadar süreceğine dair tahminde bulunabilirdi,” dedi. Boynunu kaslı göstermek için omuzlarını eğdi, bilgece başını sallayarak Handsworth aksanıyla konuştu: “*En fazla* on iki ay diyorum.”

Wren, “Peki herkes buna uygun mu giyinmiş olacak?” diye sordu. “Yüz elli kişinin ortaçağ kıyafetleriyle *I Kissed a Girl* şarkısı eşliğinde kafa sallayarak dans edebileceğinden pek emin değilim.”

Jack, “Bu da bir diğer mesele: *I Kissed a Girl* şarkısının bir düğünde çalmasını kim ister ki? Hiç de dans edilebilecek bir parça değil,” dedi. Bunu gözümüzün önüne getirince hepimiz kıkırdadık.

Tom, “Damatın arkadaşlarının en sevdiği parça o,” dedi. Düğünün detaylarıyla ilgili ansiklopedik bilgiler vermesi hepimizi şaşırttı. “Erkek muhabbetlerinin milli marşıdır o.”

Charlie şaşkınlıkla, “D’Wayne seni maaşa mı bağladı?” diye sordu.

Bu, ancak uykusuz, aşırı kafein ve şeker yüklemesi yapmış bir grup insandan duyulabilecek bir kahkahaya neden oldu. Kahkahalar dindiğinde Tom bizi aydınlattı: “Cayte, *Brides Magazine* için serbest zamanında düğünlerin öyküsünü hazırladığından biliyorum.”

Sevgililer Günü konserinden beri Tom ile Cayte arasındaki çekim, ilişkiye dönüşmüştü ve artık dışarıda buluştuğumuz zamanlarda da sürekli gördüğümüz biri olmuştu. Tom onu, “bakkaldan

aldığım küçük bir şey” olarak tanımlıyordu – Jack ve Charlie için artık tadı kaçmış olsa da bu, Tom ile Cayte arasında popülerliğini hiç yitirmeyeceğe benzeyen bir şakaydı.

Charlie, arabayla kuzeye doğru yol aldığımız sırada, “Gerçekten Rom, eğer bisikletle turladığımız sırada bir kez daha o lanet cümleyi kurarsa basıp gideceğim,” diye söylendi.

“Onu kendi hâline bırak. Yeniden mutluluğu yakaladı, bu iyi değil mi?”

Charlie yüzünü ekşiterek, “İyi sanırım,” dedi.

Arkama yaslanıp, otoyolun bozuk asfaltında ilerlediğimiz sırada bagajda yığılı malzemelerin çıkardığı metalik sesi dinledim. “Sanırım bu konser de bir diğer D’Wayne McDougall fantezisi olacak. Ortaçağ düğünü, eğlence seçenekleriyle ilgili tartışan gelinle damat ve taytlı insanlar... Bir klasiğin kendine has özelliklerini taşıyor.”

Charlie kahkaha atarak, “Doğru söylüyor olabilirsin. Yine de sadece milyoner konserini düşünelim,” dedi.

“Her şeyi değiştirebilecek olan konseri” düşünmek beni heyecanlandırdı. “Tom daha fazla detay öğrenebilmiş mi?”

“Dün gece bana son haberleri veriyordu. Mekân, Thames üzerinden Kew Gardens’a uzanan kırsalda bulunan bir saray. Syon Park olarak adlandırılıyor ve her açıdan müthiş bir yer. Pek çok ünlü kişi orada evlenmiş ve sinema filmleriyle televizyon programları için mekân olarak kullanılmış. Bir düğün ile ailesinin hâlâ oranın sahibi olduğu kanısındayım. Tom anlata anlata bitiremiyordu, sanırım ne kadar para kazanacağımızdan ziyade orada çalışacağı için daha heyecanlı.” Bir an konuşmasına ara verdi ve ortamın hafif değiştiğini fark ettim. “Bak Rom, Çarşamba akşamı çok aptalca davrandım. Seni orada görmeyi hiç beklemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, biriyle randevun olduğunu düşündüm. Neden sessiz olduğumu anladın mı şimdi?”

Anlayamıyordum aslında. Charlie, yaptıklarım konusunda yorum yapma hakkını, birlikte olma fırsatımızı teptiği zaman kaybetmişti. Bana kalırsa, hayatımla ilgili kararlarıma müdahale etmediği sürece dilediği gibi düşünmekte özgürdü. Ama dürüstlüğü tüm itirazlarımı kendime saklamamı ve karşılığında ona gülümsememi sağladı.

“Böyle söylediğin için teşekkürler. Bunu anlıyorum.”

Nazik cevabım onun için yeterli bir karşılık olsa gerek, gevşemiş bir halde arabayı sürmeye devam etti.

“Yine de Garter’da kimseyi bulabileceğini sanmam.”

“Öyle mi? Wren buldu ama. Barmenin numarasını aldı. Her neyse, önemli olan düşünmüş olmak. Adamımı bulmakta bana yardım etmeye kararlı.”

Pek de sessiz olmayan ah edişini duymamak mümkün değildi. “Hâlâ bunun mümkün olduğuna inanıyor musun?”

“Evet inanıyorum. O konserde onu kesinlikle gördüm.”

“Öyle olsun bakalım.”

Zaten aramızda huzursuzluk yaratmış olan bir konuyu tartışmaya niyetim olmadığından konuyu değiştirdim.

Beauforden Manor’a vardığımızda Charlie ile olan sohbetimize birtakım sözsüz sınırlar çizmiştik ve bunun sonucu olarak önemli oranda rahatlamıştım. Tartışma yaratmayacak şeyleri konuşurken aramızdaki eski uyum geri dönüyordu: Birbirimizin yorumlarını ateşleyen şakalar, birbiri ardına yapılan ince espriler... Böyle olduğunda sanki Noel’deki konuşmamız hiç yaşanmamış gibi oluyordu. Neredeyse...

Ortaçağ malikânesinin gizemli bir güzelliği vardı. Malikânenin duvarları, kenarlarında sedir, söğüt ve meşe ağaçları olan romantik bahçelerin içinden yükseliyordu. Sonra binanın bulunduğu tepenin

etrafında akan gümüşi bir nehir görülüyordu. Malikânenin Victoria dönemi boyunca sahipleri tarafından alenen Gotik öğelerle süslenmiş olan ana salonuna yerleştik. Her pencerede ve ana masaya doğru uzanan üç tane on sekiz metrelik masada boylu boyunca mumlar yakılmıştı. Masalara altın rengi tabaklar yerleştirilmiş ve her masa seramik sürahilerdeki şakayık, sarmaşık ve güllerle donatılmıştı. Mekân görevlilerinin ortaçağ kıyafetleriyle suratları asık bir biçimde etrafta dolandıklarını gören Wren, Jack ve Tom ortamı ciddiye almasalar da bana göre kesinlikle çok etkileyiciydi.

Jack gözlerindeki yaşları silerek soluk soluğa, “Ortalıkta böyle rezilce dolanmaları için yeterince para kazanıyor olmalılar. Böyle acınası halde olmaları boşuna değil,” dedi.

Tom, bir yığın sandalye taşıyan kabarık gömlek ve açık yeşil tayt giymiş suratsız yaşlı adam yakınından geçerken sesini alçaltarak, “İşe giderken üniforma giymek zorunda olmadığımı şükrettiğim zamanlar var, bu da onlardan biri,” dedi.

“Evet hanımlar ve beyler.” Baron kıyafetli sevimsiz bir adam bize doğru yaklaştı. Elinde hiç de on ikinci yüzyıla ait olmayan klipsli kâğıt altlığı vardı. Henüz tam kurulmamış teçhizata bakarak, “Ben Gary. Beauforden’ın etkinlik organizatörüyüm. İhtiyacınız olan bir şey var mı?” diye sordu.

Jack tokalaşmak için elini uzatıp, “Her şey tamam. Ben Jack Williams. Sanırım daha önce telefonda sizinle görüştük,” dedi.

Gary’nin yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “Ah, evet, uyduruk navigasyon sistemi olan klavyeci. Merak etme, bu tuhaf aletler yüzünden yanlış yola girip tarlalara doğru süren ilk şoför değilsin.”

Bu sözler üzerine hepimiz kahkahaya boğulunca Jack başını eğdi. “Bir *araziye* gittim. Elimden gelen tek şey burayı arayıp yolu sormaktı. Teşekkürler dostum.”

Gary, "Endişelenme. Hemen şu kapının ardında bir soyunma odası var, kostümlerinizi oraya bıraktım. Herhangi bir sorun olursa bize seslenmeniz yeter," deyip yürümeye başladı.

Hepimiz şoke olmuştuk. Charlie zayıf bir ses tonuyla, "Kostümler mi?" diye sordu.

Gary arkasını dönüp, "Evet beyim. Menajerinizin gönderdiği kostümler," diye cevap verdi.

Wren'in rengi attı: "Kimsenin bundan haberi var mıydı?"

Jack, "Hayır. Bu sabah D'Wayne ile konuştuk, bundan hiç bahsetmedi," dedi.

Tom'un yüzü kıpkırmızı olmuştu: "Onu mahvedeceğim!"

Söylediğime kendim de pek inanmasam da, "Belki de o kadar kötü değildir," dedim. "Paniğe kapılmadan önce gidip görsen iyi olacak."

Beş dakika sonra şimdiye kadar gördüğümüz en gösterişli ortaçağ kıyafetlerine bakıyorduk. On dakika önce dalga geçtiğimiz personel kıyafetleri bile bunların yanında daha modern görünüyordu.

Tom, "D'Wayne tarih oldu artık," diye homurdandı. "Kimse bana kanarya sarısı tayt giydirip beni gülünç bir konuma düşüremez."

Jack, mor kadife tuniği havaya kaldırarak, "Sadece sen mi sıkıntıdasın sanki? Bunun içinde patlıcana benzeyeceğim," dedi.

Wren kıkırdarak, "Yeşil tayt ve buna uyan şapka işinize yarayacaktır," dedi.

Gary kapıda belirdi: "Her şey yolunda mı?"

Tom gülümseyerek, "Eğer istemezsek bunları giymek zorunda değiliz, değil mi?" diye sordu.

Gary, "Korkarım ki sözleşmenizde var. Menajerinizi bunu kabul etti. Bu taytlara bir alışsanız ne kadar rahat olduğunu göreceksiniz,"

deyip kıkırdayarak yanımızdan ayrıldı. Arkasından çaresizce bakakaldık.

Wren hardal sarısı kadife elbisesini, büzgülü bordo saç bandını ve maskesini eline aldı. “Sanırım başka bir seçeneğimiz yok. Üzerimizi değiştirip konsere çıkmayı, sonra D’Wayne’den intikamımızı en ağır şekilde almak için plan yapmayı öneriyorum.”

Bu tuhaf kıyafetlerle ilgili tek bir iyi söz söylenebilirdi: En azından göze batmayacaktık. Pinstripes’in bu akşamki kıyafetlerini tedarik eden mağaza, görünen o ki partinin tüm konuklarına da kıyafet sağlamıştı.

İkinci sahnenin ortasında “Love Shack” parçasını çalmaya başladığımızda, konuklar (özellikle de aşırı miktarda likör içmeleri nedeniyle dans etmeye çok hevesli olanlar) tuhaf kıyafetleriyle dans etmeye başladılar. Dans edenlerin yarısı arka arkaya bir zincir oluşturup kocaman salonda dans ederek dolanmaya başladı. Sona kalanlar, parlak renkli çorapları ve tuhaf kıvrımlı ayakkabılarıyla ellerinden geldiğince hızlı hareket etmeye çalışıyorlardı. Topluluğun geri kalanıysa, âdeta rock konserindeymişçesine çılgınca dans ediyordu. Önümüzdeki acayip manzaraya baktığımızda durumun ne kadar gülünç olduğunu fark ettik. Baterinin ardından parçanın erkek vokal kısmını söylemeye çalışan Charlie kıs kıs gülmeye başladı. Sonra Wren ile ikimiz gülmeye başladık. Tom, kendini tutamayıp gülmeye başlayınca gitar çalmaya devam edemedi. Parçanın sonuna geldiğimizde, gözlerimizden yaşlar akıyordu ve kendimizi tamamen kaybetmemek için birbirimize bakmaya çekiniyorduk.

Konserin sonunda hepimiz çok neşeliydik.

Toplandığımız sırada Tom, tuniği ve sarı taytıyla sahnede kendi çevresinde dönerek, “Sanırım koyu turuncu benim rengim olabilir,” dedi.

Charlie, bateri kutularının ardından, “Evet dostum, gözlerini de öne çıkarıyor hem,” diye karşılık verdi.

Üzerimdeki uçuk mavi kadife elbiseyi ve lila şapkayı çıkarmak için soyunma odasına gittim. Esasen bu akşamki kıyafetlerden en iyisi buydu. Wren'in hardal sarısı elbisesi ve bordo saç bandı, renk körü depresif kadın terziler için yapılan mesleki terapi sınıfından çıkmış bir ürüne benziyordu. Charlie'nin kahverengi, bej ve patlıcan moru renklerindeki alacalı kadife tuniği ve gri taytından hiç bahsetmesek daha iyiydi.

Kostümümü çıkarıp katladığım sırada çantamın ön gözünden Stevie Wonder'ın melodisi duyuldu. Cep telefonumu çıkarttığımda Dudley amcamdan gelen üç cevapsız arama ve bir sesli mesaj olduğunu gördüm.

"Bebeğim, işte oluyor! Baz, bu akşam beni aradı ve seninle adamının bazı görüntülerine ulaştığını söyledi. Yarın öğleden sonra tekneye getirecek, sen de en kısa zamanda burada olmalısın. Bu, bizim için bir dönüm noktası olabilir ve..." Sesi alçaldı ve Mags yengemin arkadan gelen sesini duydum. "Evet, biliyorum. Ne diyeyim? Ha, tamam. Kusura bakma Rom. Yengen, tam da senin görüntüleri gördüğün zaman ihtiyaç duyabileceğin yeni bir tarif denediğini söylüyor. Haydi görüşürüz!"

Charlie, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Heyecanlanmıştım. Gülümseyerek, "Evet, yolunda," diye cevap verdim.

Bana bir süreliğine baktı ve başka bir şeyler daha söyleyeceğini sandım ama başını sallayarak yanımdan ayrıldı. Bu beni rahatlatmış mıydı yoksa hayal kırıklığına mı uğratmıştı bilemiyorum. Böylesine önemli bir gelişmeyi onunla paylaşmayışım, aramızdaki ilişkinin ne kadar değiştiğinin kanıtıydı âdeta. Ama şimdi aklımı bununla meşgul edemezdim. Dudley amcamdan gelen haberler, azımsanamayacak derecede heyecan vericiydi.

Ahşap panelli odada yalnız başıma dört duvarın üçünü boydan boya kaplayan meşe kanepeye oturdum. Olanlara inanamıyordum. Nihayet onu tekrar görebilecektim. Hem de bu, daha önceki gibi bir anlık bakıştan ibaret olmayacak, zamanla kaybolmayacak kesin bir görüntü olacaktı.

Son zamanlarda birbiriyle bağlantılı pek çok şey olmuştu. Sevgililer Günü konserinde onu bir anlık görüşüm, insanların artan desteği ve Sophie'nin okulundaki meslektaşlarının "keşke" hikâyeleri... Tüm bunlar, bir yılı onu arayarak harcamaya karar vermekle doğru bir şey yaptığının kanıtı mıydı?

Bunun anlamının tek yolu vardı: Fotoğrafları görmek.

Ertesi gün Kingsbury'ye yaptığım bisiklet seyahatinin büyük kısmını hatırlayamıyorum bile. Kafamdaki düşünceler, her gün sabah trenine binen ve itişip kakışan yolcular gibi hareket halindeydi. Aslında bisikletle gitmeyecektim. Evden tekneye arabayla gitmeyi düşünmüştüm ama aileme karşı sorumluluğum ve iki haftadır bisikletime dokunmayışım beni bisikletle gitmeye yöneltmişti.

Neyse ki annemle babam henüz bloğumdan ve Dudley amcamın yakışıklı yabancıyı bulma görevinden haberdar değildi. Ve evdeki eski bilgisayarlarını sadece hesap çizelgeleri için kullanan ve Google'da bir şeyler araştırmayı bile bilmeyen annemle babamın sosyal medyanın her şekline karşı olduğu düşünülürse, yakın bir gelecekte pek de haberdar olacakları söylenemezdi.

Onlardan bir şey gizlemenin zevkli haşarılığı karşı konulamaz bir şeydi. Tabii ki prensip olarak hayatımdaki gelişmeleri annemle babama anlatırdım ama anında anlatmam gerekmiyordu.

Kanal köprüsünü geçip patikaya girdiğimde, gitgide yaklaştığım kaçınılmaz gerçeği düşündükçe yüreğim pır pır ediyordu.

Bisikletimi teknenin üstüne doğru kaldırıp eldivenlerimi ve kaskımı çıkardıktan sonra teknenin kapısını tıklatarak içeriye girdim.

Eğer “en beceriksiz soğukkanlılık girişimi” için bir Oscar ödülü olsaydı, amcamla yengem kesinlikle bu ödülün kazananı olurdu. Yüzlerinde aynı sabit gülümsemeyle mutfak lavabosunun orada dikiliyorlardı.

Mags yengem, “Çay ister misin?” diye sordu. Beden dilinin açığı ettiği heyecanını bastırmaya çalışırken âdeta sesi titriyordu.

Olabildiğince sakın bir halde cevap vermeye çalıştım. “Evet, lütfen. Yolculuk sonrası tam da ihtiyacım olan şey. İyi misin Dud amca?”

Amcam da aynı şekilde huzursuzdu, çözülmekte olan bir makara gibi yerinde duramıyordu. “İyiyim bebeğim, çok iyi.”

“Beklemekten bunaldınız değil mi?” diyerek güldüm. Amcamla yengem masadan aldıkları kahverengi zarfı bana uzattılar.

Mags yengem, ellerini çenesinin altında birbirine kenetleyerek gözlerini bana dikti: “Hazır mısın?”

“Hazırım.” Zarfı tutarken ellerimin titrediğini fark ettim. Kalp atışlarımı yavaşlatmaya, nefes alıp verişimi sakinleştirmeye çalışarak zarfın üzerindeki mührü çıkardım.

Lütfen bu o olsun.

Dudley amcam kolunu yengeme doladı. Beni cesaretlendirmeye çalışan gülümsemeleri öylesine umut ve sevgi yüklüydü ki bu duygu yükünü biraz uzaklaştırmak için bir anlığına gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Heyecandan âdeta ellerim tutmuyordu, zarfın kapağını kaldırdığımda kâğıdın tuz ve sirke karışımı tuhaf kokusu burnuma doldu. Fotoğraf kâğıdının parlaklığını elimde hissettim ve resmi yavaşça çıkardım. Önce beyaz renkli arka tarafı göründü.

Ve işte...

Ön yüzünü çevirip siyah–beyaz bulanık resmi detaylıca incelemeye başladım. Karşılaştığımız yere benzer Noel pazarı tezgâhları ve çevremizde alışveriş yapanların bulanık yüzleri gözlerimin önündeydi. Ve orada, hepsinin ortasında birini hemen tanıdığım iki kişi vardı.

“Eee?”

Dalgın bir halde bekleyen izleyicilerime doğru baktım, resmi onlara doğru tutarak, gözlerimden yaşlar süzülürken, “Bu, benim çok güzel bir fotoğrafım,” dedim.

Tekneye büyük bir sessizlik çöktü.

On

Bana ver! Bana ver! Bana ver!
(gece yarısından sonra bir adam)

“Bu, başının arkası.”

“Farkındayım Wren.”

“Başının arkası Rom! Elindeki tek şey bu mu?”

“A, baksana Fat Face indirime girmiş. İçeriye girelim mi?”

Mailbox’da yürüyen merdivenle aşağıya indiğimiz sırada, Wren beni dinlemiyor, elindeki fotoğrafa bakıp duruyordu. “Sanırım bu adamın başının arkasını Sevgililer Günü konserinde gördüğün adamın başının arkasıyla karşılaştırıp teselli bulabilirsin.” Harvey Nichols mağazasından çıkan iki zengin kadının, onu kınadıklarını belli eden bakışlarını önemsemeyerek, kahkahalara boğuldu. “Bu durumun komik olduğunu kabul etmelisin.”

“Evet, gülünç bir durum. Nerede kahve içmek istersin?”

Bana mantıklı bir cevap vermek için kendini toparlaması zaman aldı. “Haydi New Street’e gidelim, orada bir yere otururuz.” Göz göze geldiğimizde neşesi birden yok oldu. “Kızdın mı Rom? Gülmemeliydim, özür dilerim.” Kolunu omzuma dolayarak bana sarıldı. “Peki. Şu andan itibaren güzel şeyler düşünelim, olur mu?”

Fotoğrafi ilk gördüğüm andan bir hafta sonra, kuşkusuz ki daha sakindim. Aslında fotoğrafı dün akşam Jack ile Soph'a gösterdikten sonra ben de onlarla birlikte gülmüştüm. Hayal kırıklığına uğramıştım ama önemli olan onun fotoğrafta bulunmasıydı, bu da onun gerçek olduğu ve böyle bir şeyin gerçekten yaşandığı anlamına geliyordu. Fotoğrafa her baktığımda, olumlu düşünmekten kendimi alamıyordum.

On dakika sonra bir kafeye oturup, sokak müzisyeninin yanında dans eden bir kediyle birlikte saksafon çaldığı sırada dışarıda dolaşan insanları izlerken Wren'e, "Yapbozun yeni bir parçası bu," dedim.

Wren, sıcak çikolatasına krema ekledi. "İnanılmazsın Rom. Ben olsam aylar önce pes ederdim. E, şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum. Aramaya devam edeceğiz. Dudley amcam yakın bir zamanda bloğumun faydalarını göreceğimi düşünüyor. Özellikle de takipçi sayısı artmaya devam ederse..."

"Şu an kaç takipçin var?"

"Kırk kişi kadar. Nasıl haberdar oldular bilmiyorum ama kesinlikle çok heyecanlıydılar. Eğer başarı şansım, takipçilerimin inancıyla orantılı olsaydı, kesinlikle başarırdım."

"Hımm..." Masada bırakılmış olan eski tarihli bir yerel gazeteye göz atıyordu. Sanırım senin sorunun, takipçilerinin seni desteklemekten başka bir şey yapmamaları. Senin ihtiyacın olan şey..." Bir şey dikkatini çekince aniden duraksadı.

Wren'in her an inanılmaz bir şekilde işleyen yaratıcı bir beyni vardı. Cümleleri tamamlamak ya da bir tartışmanın konusunu takip edebilmek konularındaki kabiliyetsizliğinden ötürü insanlar onu aptal bir kızıl zannederlerdi. Ama gerçekte, o hepimizden daha akıllıydı, çeşitli fikir silsilelerini ve fiziksel eylemleri aynı anda idare etmeye muktedirdi. Okulda aldığı karnelerden birinde, onun "üstün yetenekli bir genç kadın ya da bir despot olacağı"

belirtilmişti. Bu tanımlama onun küstah bir gururla bize sürekli hatırlattığı bir şeydi.

“En azından karşılaştığım adamın gerçek olduğunu biliyorum Wren.” Elimi yüzünün önünde salladım ama kahve fincanlarımızın arasına açtığı buruşuk gazeteden gözlerini ayıramıyordu. “Selam. Dünyadan Wren’e...”

Parmağını on ikinci sayfanın üzerine koyarak, “İşte bu!” diye bağırdı. Başını kaldırdığında gözleri parlıyordu, âdeta zafer kazanmış gibiydi. “Onu nasıl bulacağımızı biliyorum! Neden daha önce aklıma gelmedi ki bu?” Elinin tersiyle alnına vurdu. “Hay salak kafa! Bunu bu kadar geç akıl ettiğim için beni affet. Bu harika!” Sanki helyumla doldurulmuş bir balon gibi her an tavana doğru yükseli-verecekmiş gibiydi.

“Sakin ol Wren. Neyden bahsediyorsun sen?”

“İşte bundan!” Gazeteyi bana doğru çevirip sayfayı gösterdi.

“Karşılaşmalar bölümü mü?”

“Evet, buraya senin nerede olduğunu, kıyafetini ve o gün neler olduğunu anlatan bir ilan vereceğiz. O da bunu okuyunca bizimle iletişime geçecek ve işte bu kadar!”

“Gazeteyi okuduğu takdirde tabii.”

“Herkes bu gazeteyi okuyor Rom. Her neyse bunlar sadece detaylar. Senin onu tekrar bulmanı istiyorum. Özellikle de Charlie için bu kadar uzun zaman bekledikten sonra seni kurtaracak mükemmel bir adamı hak ettiğini düşünüyorum.”

En yakın arkadaşlarım arasında en çok Wren’in düşüncelerine değer veriyordum. Mutlu olmam için bu kadar hevesli olduğunu görmek beni tarif edilemez şekilde duygulandırıyordu.

“Aslında ilanı şimdi hazırlasak iyi olur, ben de e-posta ile gazeteye gönderirim.”

Şimdi ihtiyatlı olma sırası bendeydi. “Sence bunu önce adama-kıllı bir düşünmemiz gerekmez mi?”

“Ah, haydi ama tatlım! Senin maceracı ruhuna ne oldu? Hemen bir kalem bulup yazalım!”

Wren’in son planıyla ilgili tereddütlerim olsa da, daha fazla işe yarayacak bir şey aklıma gelmiyordu. Baz’ın yabancıyla karşılaşmamla ilgili pek de harika olmayan görsel kanıtından bu yana olan gelişmeler, işyerindeki patronumun terfi şansından daha fazla olmamıştı. Gitgide artan takipçilerimden gelen samimi mesajları bir kenara koyarsak; Wren’in “Karşılaşmalar” için hazırladığı ilan önümüzdeki hafta sonu gazetede yayımlanacaktı (birkaç gün önce ilk yazdığımız hali üzerinde en az beş kez değişiklik yapmıştı) ve amcamdan ses çıkmamıştı.

Başarabilirsin Romily! Peri masallarına olan inancımız sayende yeniden canlandı! Xx rosieNYC

Umarım onu bulursun. Bol şans! dave_carter

Her hafta sonu şehre iniyorum ve hep tipsiz adamlar görüyorum. Farklı olan adamı bulman konusunda bol şans! x chelC

Bu harika bir kampanya! Okuldaki tüm arkadaşlarım takipteler! Xoxoxo Jenna 96

Hayatımın karmaşık detaylarını sanal alemin yarısıyla paylaşmak bana garip geldiğinden, bu coşku dolu cesaretlendirici sözlere alışmam biraz zaman alacaktı. Yine de amcam bana internette ne kadar geniş bir kitleye ulaşırsam onu bulma şansımın o kadar artacağını söyledi.

Araştırmamla ilgili son zamanlarda pek gelişme olmasa da, bunun mümkün olacağına inanmak istiyordum. En azından Wren araştırmama en çok ilgi duyan kişiydi ve diğer arkadaşlarım da konuyla ilgili iyi niyetli şakalar yapsalar bile bana destek veriyorlardı. İkna olmamışa benzeyen tek kişi Charlie'ydi.

Ortaçağ düğününe giderken yaptığımız tartışmanın ardından aramızdaki gerilim gözle görülür derecede hafiflemişti ama araştırmam başlamadan önce birbirimize karşı sahip olduğumuz dürüstlük seviyesinden hâlâ epey uzaktaydık. İçimden ona her şeyi anlatmak gelmişti —on beş yıl boyunca düşündüğüm bir şeyi unutmak kolay değildi— ama şimdi konu tamamen yasak bölgeye dahil olmuştu. Farkında olmaksızın tartışmanın fitilini ateşleyen taraf olmak istemediğimden, Charlie ile birlikteyken bu konudan hiç bahsetmemeye karar vermiştim.

Bu arada düğün konserleri artmaya başlamıştı. Nisan ayına geldiğimizde Pinstripes'ın tarihine geçecek bir düğün oldu: Tavşanlı Düğün.

D'Wayne bize detayları aktardığında, Leeds civarında bir otelde organize edilen Paskalya'nın olduğu cumartesi düğünü bize oldukça parlak görünmüştü. Ama eski ayakkabı fabrikasında çiftin isteklerini dinleme amaçlı yaptığımız provada bir araya geldiğimizde, bizi bekleyen eğlence hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

"Standart şarkı listesine göz atacağız ama çiftimiz Bee Gees'in Motown potpürisini reddetti. Konuklarının 'Heard it Through the Grapevine' yerine 'Saturday Night Fever' ve 'Grease' parçalarında dans edecekleri kanısındalar. İlk dans parçası ise 'Better Together' olacak."

Tom, "Jack Johnson. Sıkıcıuuuu..." diye sızlandı.

Ona baktım. "Bence güzel bir parça."

"Söylemesi güzel belki ama çalmak boyanın kurumasını beklemenin müzikal karşılığı âdeta." Tom ile Wren parçayı çalışırmış

gibi yapmaya başladılar. Bas teline basarken esniyor, saatlerine bakıyor ve elleriyle boğazlarını sıkıyormuş gibi yapıyorlardı. Charlie ve Jack de bu espriyi komik bularak hemen onlara ayak uydurdu; bateri ve klavyeyi aynı şekilde çalışıyor gibi yaptılar.

Yaptıkları karşısında eğlenmemek mümkün olmasa da onları “Alay edip duruyorsunuz!” diye fırçaladım.

Jack, D’Wayne’e “Bu sefer tayt olmadığından eminsin değil mi?” diye sordu. D’Wayne’in birden omuzları çöktü. Kostümlü gösteriden beri ortaçağ kıyafetleriyle ilgili onunla acımasızca alay ediliyordu.

D’Wayne, “Bakın, ortaçağ konseriyle ilgili üzgün olduğumu söylemiştim. Düğün organizatörü bu akşamki etkinliğin doğru dürüst bir şey olduğu konusunda garanti verdi,” dedi.

Daha sonra düğün organizatörünün yalan söylemiş olduğu anlaşıldı.

Hayatınızın aşkına olan bağlılığınızı Paskalya sırasında bir cumartesi günü kutlamak için, Paskalya Tavşanı temasından daha iyi bir yol olabilir miydi? Düğün partisi tamamıyla pembe tüylü tavşan kulakları şeklindeki saç bantları yardımıyla göz alıcı bir hale bürünmekle kalmamış, her konuğun da bunları takması planlanmıştı. Düğün organizatörüne göre, her davetiyede bu saç bandını takmalarını halinde konukların nikâha kabul edilmeyeceği kararlılıkla belirtilmişti. Düğün eğlencesi de istisnasız olarak bu emre uymak zorundaydı ve sağdıç, mekâna ayak basmamızdan önce bile bu karara itaat etmemiz konusunda ısrarcıydı.

Tom’un yüz ifadesi hepimizin hislerini yansıtıyordu. “Ciddi bir müzisyen olduğumu düşünüyorum!” diye bağırdı. Konuştuğu sırada başında sallanıp duran tuhaf tüylü şeylerden ötürü öfkesi pek inandırıcı değildi. “Ne tür bir garip, çılgın psikopat düğününde tavşan kulakları ister ki? Tüm etkinliği gülünç hale getiriyor.”

Paskalya temasının tüylü kulaklarla sınırlı kaldığını söylemek isterdim ama bu yalan olurdu. Her oturma yerinde sarı, tüylü oyuncak tavuklar göze çarpıyordu ve bunlar tüm alan boyunca serpiştirilmişti. Beyaz örtüyle kaplanmış olan sandalyelere ve salonun girişindeki mermer sütunların çevresine pembe, mavi, sarı ve yeşil kurdeleler bağlanmıştı. Her yerde tavşanlar vardı – Paskalya yumurtası şeklinde süslenmiş düğün pastasındaki tavşan, masaların ortasındaki nergis ve beyaz lalelerle dolu sepetleri tutan oyuncak tavşanlar ve odanın ortasındaki berbat görünümlü yapay çime koyulmuş kafesin içindeki gerçek beyaz tavşanlar. Düğün hatırası olarak her konuğa yumurta şeklinde çikolatalarla dolu bir kutu veriliyordu ve öğleden sonra ile akşam törenleri arasında çocuklar için Paskalya yumurtası avı düzenlenmişti. Hepsinden beteri, her sandalyenin arkasına parlak pembe tüylü tavşan kuyrukları asılmıştı. İğrençti, tuhaf bir fikir iyice çığırından çıkarak bir bahar düğününde sevimli görünmesi gereken her şeyin önüne geçmişti.

Konsere gelince... İki yüz konuğa, tavşan aksesuarlarıyla “Night Fever” parçasını söyleyip parlak bir performans sergilemeye çalıştığınızı düşünün.

Sahnemizin büyük kısmında kendilerince sızlanan, şikâyet eden, bağırıp çağıran memnuniyetsiz bir grup konuk söz konusu olunca elden bir şey gelmiyordu. Makyajla aşırı esmerleşmiş ve en azından dört kat takma kirpik takmış olan gelin, gördükleri her erkeği kapmaya çalışan üç tıknaz nedimesi onu hiç umursamadığı için sürekli somurtuyordu. Bu arada boynunun arkasında efsanevi “Kurt adam” dövmesi olan müstakbel eşinin, iki görevliyle, sağdııcıyla ve gelinin annesiyle alenen tartışması neredeyse arbedeyle sonuçlanacaktı.

Bu durumla sık karşılaşmazdık ama hepimiz konseri bitirip bir an önce gitmek istiyorduk. Jack ve Soph’un oturma odasında oturmuş, kocaman fincanlarımızdaki sıcak çikolatayı yudumlarken, Tom bu etkinliği uygun bir şekilde özetleyerek günü kurtardı:

“Bir de şu açıdan düşünün: Biz en azından sağ salım oradan kurtulduk. Olan tavşanlara oldu!”

ÖYLESİNE BİR KARŞILAŞMA?

Ben, 17 Aralık Cumartesi günü, Birmingham’daki Victoria Meydanı’nda bulunan Noel pazarındaki oyuncak tezgâhını deviren, kırmızı paltosu ve krem rengi kaşkolu olan kızım.

Omuzlarıma kadar gelen koyu sarı saçlarım, deniz yeşili gözlerim var ve 1.55 boyundayım.

Sen, siyah paltolu, yeşil–kahverengi–bej rengi çizgili kaşkolu olan ve imdadıma yetişen erkeksin.

Dalgalı, kestane rengi saçların ve ela gözlerin var,
1.80 boylarındasın.

Eğer bunun öylesine bir karşılaşmadan ibaret kalmasını istemezsen lütfen benimle iletişim kur.

E-posta encounters@brumnews.co.uk No: BE1712

Tom sakince, “Bence iyi olmuş,” dedi. Bunu söylerken kaşlarını öyle bir kaldırmıştı ki aklından geçenin pek de öyle olmadığı belli oluyordu.

Genellikle cumartesi günleri sabahın on buçuğunda canım içki içmek istemezdi ama bugün provanın ortasında güzel bir kadeh kırmızı şarap, yaşadığım sıkıntıyı hafifletmeye yardımcı olabilirdi.

“Bence bu berbat ötesi bir fikir. Ama birilerinin hafızasını canlandırmasına yararı dokunabilir,” dedim.

Jack yanımıza geldiği sırada Tom bana bir fincan çay uzattı. “Sana bunu ilk gösteren kişiler olduğumuza inanamıyorum.”

“Dürüst olmak gerekirse bir kopyasını edinmek için pek de çaba sarf etmedim,” diye itiraf ettim.

Wren'in desteği beni duygulandırır da, gazeteye ilan vermek konusunda emin değildim. Ama en azından birileri bir şeyler yapıyordu. Mags yengemin yakın bir zamanda, tam da ihtiyacım olan şey olduğu anlaşılan ıslak St Clements kekinden bahsederken söylediği gibi, benim için bunlar "fırtınada sığınılacak limanlar"dı.

Jack, "Peki ama seninle karşılaşmasını hâlâ hatırladığını ve olayın üstünden üç buçuk ay geçmesine rağmen hâlâ hafızasında taze olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu ve Wren kulağını çekince acıyla bağırdı.

"Sen onu dinleme, ukalanın teki o."

"Kırıcı oluyorsun ama. Çok gaddarsın Wren."

"Ben gaddar değilim, sen aşırı kötümsersin Jack. Rom, ben bunun cidden işe yarayacağını düşünüyorum. Hem sen onu söylediğin şekilde şaşkına çevirdiysen o da seni bulmaya çalışacaktır."

İçimdeki iyimserliğin son zerresiyle öyle olmasını diledim.

İki saat sonra öğle yemeği molası verdik. Wren, Tom ve Jack bize yiyecek bir şeyler almak için şehre gitti. Prova odası boş kalınca, su ısıtıcısını alıp doldurmak için ufak mutfağa yöneldim.

Döndüğümde Charlie'yi prova odasının öbür ucunda, Jack'in klavyesinin yanındaki amfinin üzerinde bıraktığı gazeteye eğilmiş bir halde görünce çok şaşırdım. Yemek almaya gidenler arasında onun da olduğunu zannetmiştim. Elimde su ısıtıcısıyla eşikte durup içeri girip girmemek arasında gidip geldim. Geriye doğru bir adım attığım sırada döşeme gacırdadı ve Charlie başını kaldırdı.

"Öylesine bir karşılaşma, ha?"

Prova odasına girdim ve su ısıtıcısını yerine yerleştirip düğmesine bastım. "Bu, Wren'in fikriydi."

"Cevap geldi mi hiç?"

Omzumu silkerek, “Daha yeni yayımlandı, ben de ilk kez bu sabah gördüm,” dedim. Sıradan sohbetler etmemizi engelleyen, ağzımızdan çıkacak olan her sözü düşünmemizi gerektiren o sinir bozucu mesafe yine aramızda belirmişti. Özlemini çektiğim rahatlığın birazını dahi olsa yeniden elde edebilme arzusuyla, “Çay ister misin?” diye sordum.

“Diğerleri gelene kadar beklesek iyi olur.”

Onu can sıkıcı yazıyı okusun diye yalnız bırakıp çay hazırlamakla meşgul mü olsam, yoksa yapacağı yeni yorumu mu beklesem bilemedim. Olduğum yerde kalakaldım. Söyleyecek bir şey ararken tüylerim diken diken olmuştu.

Neden bu kadar zordu ki? Araştırmama olan inancım tamken ve kimse beni aksine ikna edemeyecekken, Charlie ile aramızdaki gerginlik beni çok rahatsız ediyordu. Yarım kalmış bir iş olduğundandı belki de. Son üç yıldır onu sevdiğime emin olmuşken muhtemelen bu durum anlaşılabilirlikti: Tüm o süre boyunca içimde besleyip büyüttüğüm duygularım bir gecede yok olamazdı herhalde. Daha fazla konuşmadan çay hazırlamakla meşgul olmaya başladım. Hevesle Wren’in çılgın ilanına en kısa zamanda yanıt gelmesini umuyordum. Araştırmaya odaklanmam gerekiyordu: Charlie’yle ilgili fena düşüncelerle kafamı meşgul etmek istemiyordum.

Sonunda, ilk cevap beklenildiğinden de kısa sürede geldi:

Selam

Karşılaşmalar bölümünde ilanını gördüm ve cevap yazmak istedim. Noel pazarında seninle karşılaştığımızı anımsıyorum ve bıraktığımız yerden devam etmek isterim. Eğer ilgileniyorsan, beni haberdar et.

Sebastian.

İlana dikkatle bakarken, “Bunun o olduğunu düşünmüyorum,” dedim. Kalbim hızla atıyordu ve avuç içlerim terden sıfılsıklam olmuştu.

“Nereden biliyorsun? İlana cevap yazdı, öyle değil mi?”

“Hadi ama *Sebastian* mı?” dedim.

“*Sebastian*’ın nesi var ki? Güzel bir isim.”

“*Sebastian*’la ilgili bir sorun yok. Sadece benim yabancım *Sebastian* olabileceği gibi gelmiyor.”

Wren kaşlarını çatarak, “*Romily Parker*, duyduklarıma inanamıyorum,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Sen bir isim ayrımcısısın!”

Yan masadaki bir grup işadama bize bakmaya başlamıştı. Utandığımdan sesimi alçalttım. “Hayır, değilim. Sadece yakışıklı yabancının isminin *Sebastian* olabileceği gerçeğini kavramaya çalışıyorum.”

“Peki adı ne olsun isterdin?”

Bu, onunla karşılaştığım günden beri defalarca üzerine düşündüğüm ilginç bir soruydu. Sadece iki kelimeye, muhteşem bir yüze ve çizgili kaşkola dayanarak birinin ismini tahmin etmek mümkün müydü? İsmi *Matt* ya da *Ben* ve hatta *Joe* olabilirdi ama *Sebastian* olamazdı herhalde, değil mi?

Wren, gözleri parlayarak, “Bunu öğrenmenin tek bir yolu var,” dedi.

“Biliyorum. Ama cevap verip vermeyeceğime karar vermek için biraz zamana ihtiyacım var.”

“Artık çok geç. Ben bu sabah cevap yazdım bile.”

“Ne?”

Wren, kendinden memnun bir halde çayını yudumladı. “Eğer sana bıraksaydım hiçbir şey yapmazdın. Dolayısıyla *Sebastian* ile

yarın akşam St Martin kilisesine tepeden bakan bir kafede buluşuyorsun. Tek yapman gereken şey, hayallerindeki adamla buluşmanda ne giyeceğine karar vermek.”

Söyleyecek bir şeyim kalmamıştı, boş gözlerle bakarak başımı salladım. Wren’le ilgili emin olduğum bir gerçek vardı: Eğer bir şeyi kafasına koyarsa meteor çarpması haricinde hiçbir şey onu yolundan döndüremezdi. Ok, yaydan çıkmıştı artık. Yarın Sebastian ile buluşacaktım.

On bir

Kurtar beni

Hayatınızı değiştirme ihtimali olan bir gelişmeye doğru yönel-
diğinizde düşüncelerin beyninizdeki akışı tuhaftır. Gün boyu, “Ge-
lecek mi?”, “Benden hoşlanacak mı?” ve “Ne konuşacağız?” gibi sı-
radan soruların yanı sıra, diğer konular –denediğim her kıyafetin
ardından birkaç saat sonra giymekte karar kıldığım mavi desenli
elbisemin ve turuncu fularımın doğru bir seçim olup olmadığı gibi–
aklımı kurcalıyordu.

İşe gelir gelmez Mick, telaşlı halimi fark etmiş ama bana nedeni-
ni sormak için neredeyse günün sonuna kadar beklemişti.

Elinde bir fincan çayla salona girdikten sonra, “Evet Parker, neler
oluyor?” diye sordu. Tatmin edici bir cevap almadan gitmeme izin
vermeyecekmiş gibi bir hali vardı.

Sebastian ile buluşmama bir saatten az bir süre kaldığından, ger-
ginliğim nedeniyle mantığım işlevini yitirmeye başlamıştı ve desteğe
ihtiyacım vardı. Dolayısıyla ona her şeyi anlattım: Wren’in ilanını,
hızla gelen cevabı, yabancımın beklenmedik ismini ve dnden beri
beni huzursuz eden endişelerimi...

“Vay! Heyecanlı mısın?”

“Tabii ki heyecanlıyım. Noel’den beri bu adamı düşünüyorum ve aklımda çeşit çeşit senaryolar yazıyorum. Bugün buluştuğum kişinin o olmasını çok istiyorum...”

“Ama?”

İçimi rahatlatmak için yüzüne baktım. “Ama ya aklımda oluşturduğum kişi ve imge, gerçeğiyle örtüşmezse?”

Mick sakalını sıvazlayarak, “Bu tür şeylerden endişe etmemelisin Rom. Bence önemli olan şey, onu bulmayı arzulaman. Sadece heyecana odaklanırsan iyi hissedeceksin.”

Moral verici konuşması kendime olan güvenimi artırdı. Bir saat sonra, buluşma için mekâna yürüdüğüm sırada, kendimi farklı bir kadın gibi hissediyordum. Kendi kendimi, alt tarafı bir kahve içeceksin, evlilik teklifi almayacaksın ya, diye telkin ettim. Bunu başatabilirdim!

Cam cepheli kafenin girişine varmıştım ki cep telefonum çaldı. Dudley amcam, “Gittin mi bebeğim?” diye sordu. Coşkusu beni birden gülümsetti.

“Yaklaşık üç adım kaldı,” diye fısıldadım.

“Senin adına çok mutluyuz. Yengen heyecandan sabahtan beri mutfakta bir şeyler pişiriyor. Mutfak âdeta büyük marketlerin gösterişli pasta vitrinlerine benzedi.”

“O zaman uğrayıp onların tadına bakmalıyım.”

“Kesinlikle. Arkadayız tatlım. Harika zaman geçireceksin. Nasıl gittiği hakkında bizi bilgilendir olur mu?”

Konuşmam bitince kafenin girişinde durup elbisemi düzelttim ve heyecanla içeri girdim.

Henüz on dakika vardı. *Caramel macchiato* sipariş edip pencere kenarında bir masaya oturdum. Modern alışveriş merkezinin ortasındaki, kırmızı kumtaşındandır inşa edilmiş kilisenin çevresindeki

ışıklar, akşam karanlığının çökmesiyle belirginleşmeye başlamıştı ve her şeye büyüğü bir hava katıyordu. Mağazalardan, bankalardan ve işyerlerinden evlerine dönmekte olan insan kalabalığının üzerinde berrak bir gökyüzü uzanıyordu. Onları izlediğim sırada Sebastian –bu isme alışmam biraz zaman alacaktı– hakkında düşünüyor ve şu an bana ne kadar mesafede olduğunu merak ediyordum. O da benim kadar heyecanlı mıydı acaba?

Kibar bir öksürük sesi, beni düşlerimden uyandırdı. Masamın yanında dalgalı sarı saçları ve mavi gözleri olan, iyi giyimli bir adam duruyordu. Tahminimce otuzlarının sonlarına yaklaşmıştı ve o da heyecanlı görünüyordu.

“Size yardımcı olabilir miyim?”

“Umuyorum ki olabilirsiniz. Ben Sebastian. Sebastian Myers. Oturabilir miyim?”

Benim yabancım olmayan bu yabancıya zoraki gülümsediğim sırada yaşadığım hayal kırıklığının ağırlığıyla nefesim daralmıştı. Bu buluşmaya bunca anlam yüklediğim için kendime kızıyordum. Sanki kafedeki herkes kendimi ne kadar aptal hissettiğimin farkındaymış gibi hissediyordum.

Sebastian, “Pardon, isminizi bilmiyorum. Cevabınızda sadece numara görünüyordu. Sizi tüm gece numaranızla çağıramam değil mi?” diyerek gülümsedi.

Bir dakika... Tüm gece mi? Kim tüm geceden bahsetmişti ki? Bildiğim kadarıyla sadece bir kahve içecektik. Ya Sebastian aceleci davranıyordu ya da bu, beni yanlış tanıttığı için Wren’in kabahatiydi.

“Ben Romily. Tanıştığımıza memnun oldum Sebastian.” O an yaşadığım hayal kırıklığının çıkmazında tek bir parlak nokta vardı. En azından emekli tiyatro oyuncularının kaldığı bakım evine kaydolan çiftlerden birinin kulağa bilindik gelen isimlerinden biri olma

riskim azalmıştı. *Başlıca sakinlerimizden Sebastian ve Romily ile tanıştınız mı?*

“Her şeyden önce, bu akşam ne kadar göz alıcı göründüğünüzü söyleyebilir miyim?”

“Teşekkürler.” Gözlerindeki şehvet pırlıltısından etkilenmeksizin, lafı dolandırmamaya karar verdim. “Sanırım bir yanlış anlaşılma var. Sen, Noel’de karşılaştığım yabancı değilsin.”

Soğukkanlılığı, Sebastian’ın o kişiymiş gibi davranmaya niyeti olmadığını açıkça ortaya koymuştu. “Olmadığımı farkındayım. Ama aradığın kişi ben olabilirim.”

Hızla ayağa kalkıp çantamı kaptım. “Benimle buluştuğun için çok teşekkürler. Hayatta başarılar!”

Ben kafeden hızla çıkarken o arkamdan, “Romily! Bekle! Kendimize ait bir karşılaşma yaratabiliriz!” diye bağırdı.

Yok, istemem, teşekkürler!

İyice uzaklaşana kadar koştum. Başım dönüyordu, adi Sebastian ile buluşmamın gülünçlüğü, araştırmamda çıkmaz sokağa girdiğim için hissettiğim hayal kırıklığını bir nebze hafifletmişti. Tam Wren’i aramak üzereydim ki, arkamda birilerinin ayak seslerini ve kesik kesik nefes alışını duydum. Döndüğümde bana doğru koşan yüzleri kıpkırmızı olmuş amcamla yengemi görünce şaşırdım.

“Ne yapıyorsunuz Tanrı aşkına?”

Dudley amcam eğilip ellerini dizlerine koyarak, nefes nefese, “Kafeden öyle hızlı çıktın ki, sana yetişmek için koşmak zorunda kaldık,” dedi.

“Bir dakika... Siz orada mıydınız?”

Mags yengem pişmanlıkla gülümsemeye çalıştı. “Bu benim fikrimdi. Tek başına bir yabancıyla buluşacağın için endişelendim. Diğer köşedeydik. Üzgünüm yavrucuğum.”

Dudley amcam, elindeki eski püskü fötr şapka ile koyu camlı gözlükleri göstererek, “Üstelik kılık değiştirdik,” dedi. *

Amcamla yengemin gizli takip operasyonuna girişmiş olmaları, zaten kelimelerle anlatılamayacak kadar tuhaftı, üzerine suçlu yüz ifadeleri de eklenince cilalanmış oldu. Kahkahalarla gülmeye başladım, kahkaham Primark’ın dışında broşür dağıtan Hare Krishna’ mensubunu ürküttü. Son günlerde yaşadığım gerilimin, beklenti ve hayal kırıklığının ardından bu beş dakika süren bir rahatlamaydı. Dudley amcamla Mags yengem çaresizce yanımda dururken, katıla katıla gülüyordum. Gözlerimden yaşlar akıyor ve yanaklarım acıyordu. Gülme krizim geçtiğinde bitkin düşmüştüm ama kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Mags yengem beni kucaklarken, “Sanırım onun o kişi olmadığına çok da üzülmedin,” dedi.

“O olmadığı için içim rahatladı. Çok bayağı ve ahlaksızdı.”

Dudley amcam, “Bu demek oluyor ki senin adamın hâlâ buralarda bir yerlerde,” diye ekledi.

“Kesinlikle. Daima ileri!”

Baştaki hayal kırıklığı (ve utanç verici konuşmalar) bir yana, bugün benim için önemli bir aşama kaydedilmişti. O gece her şeyi tekrar düşündüğümde, bu deneyimin beni öpen adamı bulmak konusundaki kararlılığımı güçlendirdiğini fark ettim. Onu Şubat ayında, kısıcak bir süreliğine görmüştüm, şimdiyse tüm bu olanları kafamda kurmuş olmadığımı kanıtlayan görsel bir kanıta sahiptim, beni sevenlerin iyi dilekleri ve yaptığım şeye inanan onca yabancı benimleydi. Her şey benim lehimeyken, araştırmam nasıl başarısız olabilirdi ki?

* ABD’deki dinsel bir mezhep. (çn.)

Bir dönüm noktası olduğundan bahsetmiştim, aslında bir bakıma oldu da. Artık gizemli yabancımın adının Sebastian olmadığını biliyorum.

Gazeteye verdiğimiz ilana cevap veren adamla buluşmadan önce ne kadar heyecanlı olduğumu göz önünde bulundurursanız onun karşılaştığım adam olmadığını gördüğümde yıkılmış olduğumu zannedebilirsiniz. Ama dürüst olmak gerekirse, şu ana kadarki en iyi sonuçtu bu. Benim yakışıklı yabancım nazik, dürüst ve bütünüyle muhteşemdi. Ama bugün buluştuğum adamda bu niteliklerin hiçbiri mevcut değil. O, ilandaki tanıma bile uymayan bir fırsattıydı.

Dolayısıyla ondan bir süre daha yakışıklı yabancı olarak bahsetmeye devam edeceğim, bu Sebastian'dan daha iyi bir isim. Bana onun isminin ne olduğunu merak ettiriyor (onun ismini Noel'de sormamış olduğum için kendime milyon defa kızdım zaten). Esas mesele şu ki, isminin ne olduğu önemli değil. Yeter ki bu tatlı adamı bulayım; ismi Rupert, Bill, Dave, hatta Juan bile olabilir. (Gerçi annemlere bir Juan tanıtmak ilginç olurdu...) Önemli olan, karşılaştığımızda benim için dünyayı durduran adamı yeniden bulmuş olmak.

Dudley amcamın söylediği gibi bu olay, yakışıklı yabancımın hâlâ buralarda bir yerlerde olduğunu kanıtlıyor. Dolayısıyla bana şans dileyin.

Rom x

“Daha kaç kere özür dilemem gerekiyor? Yalan söyleyen düğün organizatörüydü, ben değil. Tavşan kulakları konusunda üzgünüm ama ne yapabilirdim ki?” D’Wayne, masum olduğunu bize bir kez daha anlatmaya çalışırken suratı asıktı. Hakkını vermek gerek, bunun onun hatası olmadığını farkındaydık ama Jack ve Tom için,

D'Wayne'in tuzaga düşmeye bu kadar meyilli oluşu görmezden gele-meyecekleri kadar kışkırtıcıydı.

Tom'un planlanmamış bir toplantı talep etmesinin ardından, milyoner konseriyle ilgili en güncel ve ilginç detayları öğrenmek için Harry'nin yerinde toplanmıştık.

Wren, "Bence artık üstüne varmasak iyi olur," deyince, Charlie ve Jack buna itiraz etti. "Sadece şunu söylüyorum. Taytlı ve tavşanlı konseri hariç tutarsak D'Wayne bu yıl bizim için gerçekten iyi konserler organize etti. Ve şunu kabul etmeliyiz ki, Jack ve Tom'un organizasyonlarından çok daha iyi."

Tom karşı çıktı.

Charlie, "Wren haklı," derken Jack ona suçlayarak baktı. "Yine de Tom o konserden iyi sonuç almıştı."

Tom, kibrini gizleme gereği duymadı. "Şerefe."

Tam o sırada, harika bir zamanlamayla Harry masaya annesinin gizli tarifi olan çörekleri getirdi.

Biz aşırı kalorili ama tek kelimeyle mükemmel olan altın sarısı çöreklerle üşüşürken, "Öpüşüp barıştınız zannedersen," diyerek sı-rıttı. "Güzel. Müşterilerimin mutlu olmasını isterim. Üzgün İngilizler görmek işime gelmiyor."

Jack, çenesindeki şekerleri temizleyerek Tom'a bakıp sırtıttı. "E, milyoner konseriyle ilgili haberler neler bakalım?"

Tom ağzı tıka basa doluyken, "Her şey hazır görünüyor. Patronum Justin, giyinme odası, konserden öncesi ve konser sonrası konaklama da dahil olmak üzere her şeyi bizim için ayarladığını söyledi. Yol masraflarımızı da karşılıyor. Dolayısıyla önümüzde tüm masrafları ödenmiş bir Londra gezisi var çocuklar!" dedi.

Haberler harikaydı ve bu gezi, araştırmama ara verip kafa din-lememi sağlayacaktı. Tüm arkadaşlarımla heyecanlandığı belliydi, hatta D'Wayne'in bile gözleri parlamıştı.

Wren ılık atarak, “Bu bir rüya! Bizi istediklerine inanamıyorum. Bu ciddi bir iş,” dedi.

D’Wayne, “Evet, yle. Bu çok başarılı bir iş Tom. İyi iş çıkardın,” dedi.

“İyi mi? İyiden ötesini başardım diye düşünüyorum. Julian, tanıtım CD’mize ve gösterdiğimiz gayrete dayanarak bizi şimdiden iki arkadaşına daha tavsiye ettiğini söyledi ve inanın Jules yle kolay etkilenen bir adam değildir.”

Wren, ellerini birbirine kavuşturup gözlerini kapattı: “Tanrım lütfen bize daha çok böyle konser nasip et. Kredi kartı faturalarıma elveda demek istiyorum!”

Tom, güneyli vaftizci konuşmasıyla, “Seni anlıyorum kardeşim. Ve tüm insanlar dedi ki...” dedikten sonra, hepimiz ellerimizi kaldıarak koro halinde, “Amin!” dedik.

On iki

Yola devam...

Gelecek Cumartesi Sophie'nin doğum günüydü. Akşam için planlanan yemeğe ilaveten, Wren'le alışveriş, sohbet ve yeme-içmeden oluşan bir "kız kıza gün" –ya da Sophie'nin deyimiyle, "kutsal kız üçlüsü"– ayarladık. Tom, Cayte'in bizi henüz yeteri kadar tanımadığını düşündüğünü açığa vurunca, Sophie onu da davet etmeye karar verdi. Dördümüz saat dokuzda Selfridges'te şık bir restoranda kahvaltı için bir araya geldik.

Sophie'nin en sevimli yanlarından biri (inanın pek çok sevimli özelliği vardır) doğum günü olduğu için heyecan duymasıydı. Kendi özel gününü bu kadar tutkuyla seven birini daha tanıdığımı sanmıyorum. Ne yaptığı ya da o günü nasıl geçirdiğinin önemi olmaksızın, her şeyin büyüleyici ve mucizevi yanını gören ve kıkırdayan bir çocuğa dönüşmek konusunda müthiş kabiliyetliydi.

Bu doğum gününde de aynısı olacaktı. Sandalyesine bağladığımız uçuk pembe ve yeşil balonları gördüğünde öyle yüksek sesle bağırdı ki, pencere kenarında oturan yaşlı adam onun yüzünden neredeyse kalp krizi geçirecekti. Wren'in tatlı dille bize yardımcı olması için ikna ettiği garson, ki daha sonra onun telefon numarasını

alacaktı, kalp şeklinde bir kurabiye ve üzerinde kakao ile yapılmış S harfi bulunan cappucino getirince Sophie'den bir öpücük kapmıştı.

Drucker's pastanesinin mükemmel İsveç pastasından güzelce kesilmiş bir dilim yiyip, iki saatlik bir alışveriş yaptıktan sonra Sophie coşmuştu. Çin mahallesindeki öğle yemeğinin ardından nihayet biraz sakinleşmişti.

"Bu yaşadığım en güzel gün! Çok teşekkür ederim!"

Wren ona sarılarak, "Önemli olan tek şey senin mutlu olman," dedi.

Sophie ile Wren hararetli bir şekilde kahvaltı ettiğimiz yerdeki garsonun kaslı vücudunun çekiciliğini methedip dururken, Cayte bana fısıldayarak, "O her zaman böyle midir?" diye sordu.

Gülümseyerek, "Her zaman böyledir. Doğum günleri onu böyle yapıyor. Çok sevimli," dedim.

Cayte gülerek, "Bu aşırı yorucu ama aynı zamanda sevimli de," dedi.

Belki de Cayte'i henüz yeteri kadar tanımadığımdan, onun açık-sözlülüğü ve her konuda iğneleyici yorumda bulunma kabiliyetine alışmam biraz zaman alacaktı. Wren ile ben de etrafımızda gördüklerimize dair iğneleyici yorumlarda bulunurduk ama Cayte bunu daha ileriye taşıyarak gördüğü her şeyi acımasız bir gözle inceliyordu. Sophie bile doğum günü eğlencesinin ortasında, öğleden sonra bununla ilgili yorumda bulundu.

İkon Galeri'de dolanıyor, sanat eserlerine baktığımız kadar insanları da inceliyorduk. O sırada kırk yaşlarında üç kadın yüksek sesle konuşup gülüşerek içeri girdi. Birdenbire dikkatimiz onlara yöneldi ve Wren beni dürterek, "Bunlar sen, ben ve Sophie'nin yirmi yıl sonraki hali," dedi.

Kahkahayla güldüm. "Hadi bakalım! Ben şu yeşilli, yanık tenli, Fendi takımlı olanım."

Cayte, "Galeride yankılanan utanç verici derecede yüksek ses de cabası. Kâbus gibi!" diye ekledi. Sophie, Wren ve ben şaşkınlıkla ona bakınca yüzündeki gülümseme aniden yok oldu.

Sophie'nin daimi neşesi fark edilir derecede azalmıştı. "Kimseyi tutuklamayacaksın değil mi?"

Cayte, gergin bir kıkırdamayla, "Sadece şey diyordum... Kastettiğim şey..." diye kekeledi.

"Anlıyorum Cayte ama biz eğlenmek için buradayız, kişilik katli yapmak için değil."

"Üzgünüm. Bak, doğum gününü mahvetmek istemiyorum."

Sophie'nin gülümsemesi yok olduğu hızla geri geldi. "Mahvetmedin. Haydi sadece eğlenmemize bakalım, tamam mı?"

Huzursuzluk veren dakikalar böylelikle defedilmiş oldu, o dakikadan itibaren Cayte'in, her sohbeta ihtiyatlı bir şekilde katıldığını fark etsem de günümüze devam ettik.

Bir saat sonra, akşam için hazırlanmak üzere evlerimize gitmeden önce, alışveriş sonrası içkimizi yudumlamak için Brindley Place şarap barının gösterişli koltuklarına gömülmüştük.

Sophie alışveriş poşetlerini yanına koydu ve bize gülümseyerek, "Ne güzel bir gün. Teşekkürler kızlar, tam da ihtiyacım olan şeydi bu," dedi.

"Mutlu olmana sevindik. Henüz gün bitmedi," diyerek gülümsedim.

Sophie'nin gözleri parladı. "Biliyorum. Araştırma nasıl gidiyor bu arada?"

Tüm bakışlar bana çevrildi. "Hâlâ devam ediyor. Beni afallatan birtakım çıkmazlar oldu ama olumlu düşünmeye çalışıyorum."

Sophie, Bellini'sini yudumlarken, "Geçen gün bloguna baktım ve o kadar çok hayranın olduğuna inanmadım," dedi.

“Onlar hayranım değil,” diye karşı çıktım.

Cayte heyecanla, “Ne araştırması bu?” diye sordu.

Sophie, “Romily, geçen yıl Noel pazarında onu kurtaran muhteşem yabancıyı bulmaya çalışıyor. Bu çok romantik!” dedi.

“Anlatsana.”

Sophie ile Wren coşkuyla araştırmamla ilgili detayları çarpıtmadan, değiştirmeden anlatmaya giriştiler. Cayte bu arada koltuğunun ucunda oturmuş, anlatılanları büyük bir zevkle dinliyordu.

“Bütün yılı onu arayarak mı geçireceksin?”

Başımı evet anlamında salladım. “Bu, öylesine bir yabancıyı aramaktan daha fazlası. Bu, kalbimin sesini dinlemekle ilgili. Ve bloğumu yazmaya başlayana kadar, başına benzer şeyler gelmiş ama peşinden gitmemiş olan bu kadar çok insan olduğunu bilmiyordum. İnsanların benim deli olduğumu düşünebileceğinin farkındayım ama eğer onu bulmak için çaba göstermezsem, şansımı denesem ne olurdu diye hep merak edeceğim.”

Cayte’e araştırmamı anlatmak, hayal kırıklığı yaşamama sebep olan güvenlik kamerası görüntüsünü ve Sebastian çıkmazı konusunda hissettiğim heyecanı bana tekrar anımsattı. Onu bulma arzusunun her zamanki gibi güçlü olduğunu ve son zamanlarda yaşanan tersliklerin azmimi arttırdığını fark ettim.

O akşam, Sophie’nin doğum günü kutlamasının finalini yapmak için annemle babamın evinin civarındaki bir İtalyan restoranı olan Bella’da geniş bir yuvarlak masanın etrafında toplandık. D’Wayne ile ilgili son zamanlarda yaşanan gerginliklerin ardından, arkadaşlarımla yeniden huzurlu ve mutlu olduklarını görmek harikaydı. Yemeğimiz bittikten ve Sophie hediyelerini açtıktan sonra, çeşitli bardaklara, şarap şişelerine, masadaki mavi cam vazolara hafifçe vurmakla ve doğru seslere ulaşmak için bunlara su doldurup boşaltmakla

uğraşan Jack, neşeli kız arkadaşı için gururla “Mutlu Yıllar” parçasını çaldı. Diğer müşterilerin şaşkın bakışları altında biz de ona şarkıyı söyleyerek eşlik ettik. Bu an, arkadaşlarımla ilgili sevdiğim her şeyi özetleyen bir andı. Ve muhtemelen bir restoranda ilk kez Happy Birthday parçasının tekrar çalınması isteniyordu.

Wren ile Charlie adisyonu incelerken, Cayte yanıma oturmak için Tom ile yer değiştirdi.

“Bugün çok eğlendim Rom. Beni de çağırdığınız için teşekkürler.”

“Rica ederiz.”

“Sizi üzdüysem özür dilerim. Biraz önyargılı olduğumun farkındayım, bu mesleki bir alışkanlık.” Uzun sarı saçlarını kulaklarının arkasına itti, bir anda öyle pişman göründü ki ona karşı sempati duydum. Birbirine bağlı kişilerden oluşan bir gruba dahil olmanın, özellikle de sınırlarından emin olmadıkları zaman, yeni kişiler için ne kadar göz korkutucu olduğunu unutuyorum.

“Kimseyi üzmedin. Seni daha yakından tanımak güzeldi.”

Gülümseyerek, “Teşekkürler. Öğleden sonra bana bahsettiğin araştırmanla ilgili düşündüm. Onu bulmak için yapabileceğin daha çok şey olduğunu düşünüyorum. Aradığın adama ulaşma şansını artırmak için, daha fazla keşfedilmen lazım,” dedi.

Sandalyemi ona doğru çevirip, “Önerin nedir peki?” diye sordum.

Cayte’in mavi gözleri parladı ve ellerini çırpı. “Düşündüğüm şey şu: Bölgedeki yerel gazetelerin çoğuna sahip olan Newfast için yazı yazıyorum. Yazdıklarım hem basılı olarak hem de internet üzerinden tüm eyaletlere satılıyor. Eğer sen de kabul edersen senin araştırmanla ilgili bir yazı yazabilirim. Senin de dediğin gibi bu pek çok kadının yaşadığı ama pek azının hakkında bir şey yaptığı bir durum. Senin hikâyenin ilham verici olacağını düşünüyorum.”

Bu beklenmedik bir öneriydi ama araştırmamı geniş kitlelere yayma fikri, kesinlikle çok cazipti. “Peki benden ne istiyorsun?”

Cayte’in gülümsemesi güzel yüzünü aydınlattı. Çantasından bilgisayarını ve dolmakalemini çıkartıp, “Bana her şeyi anlat,” dedi.

Ertesi gün, patika yolda bisikletimi sürerken, sıcak bahar güneşi kanalın mavi–yeşil sularında parıltılar oluşturunuyordu. Annemlerde geçirdiğim bir gecenin ardından bisikletle yolculuk yapmak, tam da ihtiyacım olan şeydi. Üstelik araştırmamla ilgili amcam ve yengemle paylaşacağım yeni haberler elde ettiğim için mutluydum. Cayte ile toplamda yaklaşık bir saat konuşmuş, Bella’da sohbete başlamış, sabahın erken saatlerine kadar Jack ve Sophie’nin evinde devam etmiştik.

Oraya vardığımda, Mags yengem muazzam bir pasta yapma faslına başlamak üzereydi. Un tozları havada uçuşuyor, pişen şeylerin dayanılmaz kokusu tüm tekneyi dolduruyordu. Her zamanki gibi tir tir titreyen Elvis, keyifsizce fırının yanındaki yatağına kıvrılmış, gri tüylü çenesini amcamın terliklerinden birinin üzerine koymuştu. Yılgın gözlerinden yorgunluk okunuyordu.

Yere yığılmış kek kalıplarının etrafından çekingen adımlarla geçerken, “Burada her şey yolunda mı?” diye sordum.

Yengem, mavi puantiyeli önlüğüne ellerini silip bana sarılarak, “Amcan beni delirtiyor,” dedi.

Gizli gizli gülümseyip, “Neden? Şimdi neyin peşinde?” diye sordum.

“Her şeye rağmen aşk hikâyeleri’ diye bir internet sitesi buldu. Aslını söylemek gerekirse, birkaç tane site buldu. Üç gün boyunca yatak odasına kapanıp çıktısını aldığı onca yazıyla neredeyse yazıcı-mızı mahvetti. Onu anlayamıyorum. Kaçık adam! Sana şu kadarını söyleyeyim Romily, kafayı fena takmış.”

“Aman Tanrım! Su ısıtıcısını çalıştırayım mı?”

Mags yengem içini çekerek, “Bir şeyler yapmak lazım. Ne yapacağımı şaşırdım,” dedi.

Teknenin öbür ucundaki yatak odasından Dudley amcamın sesi duyuldu: “Sen mi geldin bebeğim?”

“Günaydın Dud amca,” diye seslendim.

“Hemen geliyorum. Şunları bir toplayayım.”

Mags yengem gözlerini devirerek, “Sanki belgesel çekmek için araştırma yapıyor sanırsın. Neyse, dur da sana bir bakayım,” dedi.

Şöyle bir etrafımda dönüp gülümsedim. “Ne görüyorsun?”

Yengem, sıcacık bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Bu benim azimli yeğenim.” Eğilip kek kalıplarını karıştırdı, uzunca bir saklama kabı bulunca, “Harika! Bu kadar hedefe kilitlenmiş haldeyken, tek ihtiyacın olan şey bu,” dedi.

Milyoner kurabiyesinin azimle eş anlamlı olabileceğini hiç düşünmemiştim. Yengemin esrarengiz yeteneğinin doğruluğu yine kanıtlanmıştı.

“Dün birtakım gelişmeler oldu,” diyip, Cayte ile yaptığımız konuşmayı ve planımızı anlattım. “Bunun işe yarayacağını düşünüyorum.”

Mags yengem ağzındaki çikolatalı karamelli kurabiye parçasını çiğnerken düşünceli bir şekilde, “Mümkündür, ama Cayte’in bu yazıyı yazmak için doğru isim olduğuna emin misin?” diye sordu.

“Neden olmasın? Herkesin dediğine bakılırsa kabiliyetli bir gazeteci. Tom, onun beş yıl içinde ulusal haber programı yapmaya başlamasını öngörüyor. İşini iyi bildiği belli, dolayısıyla onun yazdığı bir yazı ihtiyacımız olan ilgiyi toplamamızı sağlayabilir.”

“Ne zaman yayımlanacak peki?”

“Bilmiyorum. Şu sıralar çok yoğun görünüyor, ne zaman uygun olursa o zaman başlar. Zaten araştırmamız için henüz yedi ayımız daha var, dolayısıyla aceleye gerek yok.”

Büyük bir gürültü duyuldu, ardından boğuk bir sesle söylene söylene Dudley amcam yatak odasından çıktı. Kucağında rasgele bir araya getirilmiş bir yığın çıktı vardı. “Şu Allah’ın belası gemi dümenin Magsie... Yine ayağımı ona çarptım,” diye homurdanarak karman çorman kâğıt tomarını masanın orta yerine yığıdı.

Mags yengem kollarını kavuşturarak ona sert sert baktı. “Her şeyden önce, o benim gemi dümenim değil Dudley, senin benim ihtiyacım olduğunu düşünerek şu kutsal ikinci el pazarından aldığı aptal dümen o. İkincisi, göz doktorunun sözünü dinleyip gözlüklerini takarsan zaten hiçbir şeye takılıp düşmezsın.”

Dudley amcam yediği fırçanın ardından yanıma çöktü. “Sı-
nirli olduğun zaman çok tatlı oluyorsun Magsie.”

“Ah kes şunu!” Mags yengem kızardı ve dikkati başka yöne çevirmek için amcama bir fincan çay koydu.

Çayımı yudumlarken tekneye çarpan dalga seslerini dinledim. O sırada Dudley amcamla Mags yengem, olan biteni unutmuş, birbirlerine gülümsüyorlardı.

Dudley amcam, masadaki kâğıtları yayarak, “İnternette biraz vakit geçirdim. Sahte yabancıyla olan berbat randevundan sonra biraz kaldırma kuvvetine ihtiyacın olduğunu düşünüyorum,” dedi.

Amcamın iş kelimelere gelince ortaya çıkan yaratıcılığına aşına olmama rağmen bununla ne demek istediğini anlamamıştım. “Kaldırma kuvveti mi?”

Dudley amcam yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı. “Sakın bana böyle durumlarda kaldırma kuvvetinin ne demek olduğunu bilmiyorum deme. Bu, hayatın çıkmaza girdiğinde işe yarayan tek şeydir.

“Sen ve senin uydurma kelimelerin,” dedi yengem söylenerek.

“Hayır uydurma değil! Annem bunu senelerdir söyler.”

“Ah, peki, annen söylüyorsa kesinlikle doğru olmalı, sanki kendisi hiç tanınmış bir kaçık değilmiş gibi.”

Amcam başını sallayarak kayıtsız bir şekilde devam etti. “Kaldırma kuvveti, ruhunu hüzünden arındırmak için kendini neşelen-dirmeye yarayan şeydir. Tıpkı romatizmam yüzünden zor bir hafta geçirip ardından garaj satışında çok özel bir şey bulmam gibi. Ya da başka bir örnek vermek gerekirse işyerinde departmanımın küçül-meye gideceğini fark etmiştim ama sonra erken emekliliğimi isteyip hiçbir şekilde para kaybetmeme şansına da sahip olduğumu keşfet-tim. Bu tıpkı zor bir günde büyük bir şansın karşına çıkması gibi ya da Mags’in tam da ihtiyacın olduğunda yeni bir pasta pişirmesi gibi. Son zamanlarda büyük hayal kırıklıkları yaşadın, biraz kaldır-ma kuvvetinin tam zamanı.”

Onu öyle çok seviyordum ki, özellikle bazı zamanlar ona sımsıkı sarılasım geliyordu. “Peki beni ayağa kaldırmak açısından ne öne-rirsin?”

Gözleri, teknenin pencerelerinden içeri süzülen mayıs güneşi gibi parladı. “İyi bir soru. Adamı bulma şansının ne kadar olduğ-u bilmek istediğini düşünüyorum. Son zamanlarda bazı çıkmaz-lar yaşadın. Dolayısıyla biraz sanal araştırma yaptım. Bulduklarım seni çok şaşırtacak!” önümdeki kâğıt tomarından bir sayfa çekti. “Dinle: Solihull’lu bir adam, kendisine otuz yıl önce yazılmış olan bir mektubu bulmasının ardından çocukluk aşkıyla yeniden bir araya geldi. Al Cunningham isimli adamın, ilk aşkı Ruth Lucas’ın Leicestershire’a taşınması sebebiyle onunla iletişimi kopmuştu. Altı ay haber alamayınca, Bay Cunningham kadının onu unuttuğunu sandı, evlenip aile kurarak hayatını sürdürdü. Annesinin ölümü-nün ardından Alan –boşanmıştı– büfenin arkasında otuz yıl önce

çocukluk aşkı tarafından kendisine yazılmış bir mektup bulunca aşkına döndü. 46 yaşındaki Cunningham, 'Annemin Ruth ile olan ilişkimi onaylamadığını biliyordum, sanırım bu yüzden onu unuttuğumu umarak mektubu benden saklamış,' diye açıklama yaptı. Bayan Lucas'ın mektubunda belirttiği adrese giden Bay Cunningham, hâlâ aileyle iletişimde olan bir komşusuyla tanıştı. Beş ay önce yeniden bir araya gelen çift, bu yılın sonunda St Lucia'da masal gibi bir düğünle evlenmeyi planlıyor. Solihull'da birlikte yaşadıkları evde açıklamalarda bulunan Bayan Lucas, şunları söyledi: 'Alan beni aradığında buna inanamadım. Tekrar buluştuğumuzda sanki onca yıl uçup gitmişti. Mektubuma cevap vermemiş olsa da, o hep aklımdaydı. O benim ruh eşim ve hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek için can atıyoruz.' Gördün mü, gerçek aşk her engeli aşar!"

Daha da fazlası vardı. Dudley amcam, aşkın engellere karşı zafelerini anlatan en azından elli tane daha örnek bulmuştu. Üçümüz bir buçuk saat boyunca, gerçek hayat hikâyelerini detaylıca inceledik. Bazıları öyle güzeldi ki, gözyaşlarımıza hâkim olmadık.

Önlüğünün kenarıyla gözlerini silen Mags yengem, "Şu halimize bak," diyerek kahkahalarla güldü. "*Hanedan*'ın sezon finali sanki. Duygusal sözler bizi ne hale getirdi!"

Dudley amcam da, "Eğer devam edersek Our Pol dibe batacak. Asd önemli olan senin böyle şeylerin gerçekleşebileceğine inanman bebeğim. İnancını sağlam tut, o zaman kim bilir neler olacak!" dedi. Masadaki kâğıt tomarına hafifçe vurarak, "Noel arifesinde senin de böyle bir hikâyen olabilir," dedi.

Mags yengemin pişirdiklerinin her ruh durumuyla mükemmel şekilde eşleşmesi gibi, Dudley amcamın da gerçek aşka dair yaptığı araştırmalar, tam da ihtiyacım olan şeylerdi. Aradığım adamı bulmamı dileyen onca insan, Cayte'in yazı yazma vaadi ve

araştırmamın sonlanmasına daha yedi ay kadar bir zaman olması, bu işi başarabileceğim konusunda daha iyimser hissetmemi sağlıyordu.

Bir dönüm noktasının eşiğinde olabilirim. Evet, bunu daha önce de söylediğim farkındayım ama bu kez, bu gerçek bir ihtimal. Ekip arkadaşlarımdan biri bir gazeteciyle çıkmaya başladı ve araştırmam konusunda bana yardım etmek istiyor. Sanırım bu bloğu da dahil edecek, dolayısıyla hepiniz bir şekilde ünlü olabilirsiniz.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde, araştırmamın yayılmasının sonucu olabileceğini hiç düşünmediğim bir şeyi fark ettim. Herkes bana ne kadar farklı olduğumu, bu araştırmanın beni nasıl değiştirdiğini söyleyip duruyor. Ve bu değişiklik hoşlarına gidiyor. Her zaman kendimi özgüvenli biri olarak görmüştüm ama son zamanlarda arkadaşlarım bu özelliğimin ön plana çıktığını söylediler. Neredeyse beş aydır, kalbimin sesini dinlemenin bana iyi geldiğini söylemeliyim. Artık hayal kırıklıkları yaşamaya razı değilim; son zamanlarda karşılaştığım tüm çıkmazlara ve yanlış alarmlara rağmen, ümidim her zamankinden daha yüksek.

Dolayısıyla, söz konusu yazıyla internette daha geniş kitlelere ulaşma fırsatı karşıma çıkınca hemen kabul ettim. Ne zaman yayımlanacağını bilmiyorum ama yayımlandığı zaman haberi ilk alan siz olacaksınız.

Heyecanlı değil mi?

Rom x

“Bence sağdıç senden etkilendi!” Wren’in gözleri kocaman açılmıştı.

“Hayır.”

“Evet! Resmen sana asıldı!”

Görevli otoparkının çakıllı yolunda Jack’in kamyonetine doğru ilerlediğimiz sırada, “Tek söylediği şey, beni dinlemeyi dört gözle beklediğiymiş,” diye karşı çıktım.

“Ama bunu söyleyiş şekli... Sanki senin şarkı söylemeni bekliyorum derken ima ettiği şey...”

“Wren!”

Tom kucağında mikrofon direkleriyle yanımızdan geçerken, “Ne oldu?” diye sordu.

“Sağdıç, Rom’u ayartmaya çalıştı.” Wren bundan dizginlenemez bir keyif alıyordu.

Elindeki ses masası çantasıyla, bugünkü konser mekânımız olan şaşaalı İskoç kalesinin taşla döşenmiş kemerli yoluna doğru ilerleyen Wren’e çaresizce baktığım sırada Jack yanıma geldi ve, “Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun,” diyerek sırtıttı. Wren Malloy’un hızının yanında, Formula 1 pilotu Jensen Button’ın hızı solda sıfır kalırdı.

“Hayır bilmiyorum ama içimde beni aydınlayabileceğine dair bir his var.”

“Bu, Jim Bowen’in Çekicilik Teorisi.”

Yarı yolda durup arkamı döndüm. “Neyden bahsediyorsunuz Allah aşkına? O, ok atma oyunuyla ilgili televizyon programı yapan komedyen değil mi?”

Jack, üç bateri kutusunu taşıırken evet anlamında başını salladı. “Aynen. Bu, ‘Bir Bakalım Ne Kazanmış Olabilirdiniz’ etkisi.”

Neyi kastettiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu. “Ne demek oluyor bu?”

* İngiliz komedyen ve televizyon programcısı. (çn.)

“Bu, farklı bir yere baktığın anın, karşı cins için dayanılmaz çeki-
ci olduğun an olması demek.”

“Nedenmiş o?”

Sırıtarak, “Kim bilir? Belki de her adamı potansiyel sevgili ola-
rak değerlendirmedığın içindir. Rahatsın, daha kendin oldun ve
zorluklar canını sıkıyor. Biz bu ‘araştırmacı Rom’u’ sevdik. Ha-
rikasın!”

Araştırmamın üzerimdeki olumlu etkilerini arkadaşlarımdan fark
etmesi beni duygulandırdı.

Küçük sahnede boy gösteren iki kocaman Cadillac silüetinin ara-
sındaki kısıtlı alana yerleştiğimiz sırada Tom, “Cayte, yazısının Ha-
ziran başı gibi yayımlanabileceğini söylüyor. Editörü fikri beğenmiş.
İlk tasarladığından daha uzun bir yazı olabilir,” dedi.

Haberler harikaydı. Gazetede daha fazla alan kaplamak demek,
aranan adamın onu okuma şansının artması demekti.

D’Wayne, eteklerinde gümüşü bir gölün olduğu çalılıklarla kap-
lı dağların arasına yerleştirilmiş bu güzel İskoç kalesindeki düğün
konserinden ilk bahsettiğinde, içeride erken dönem rock müziği te-
masıyla karşılaşacağım hiç aklıma gelmemişti. Ama işte burada, ellili
yılların zevksizliği bardaki restoran tipi taburelerden tutun, damat
tarafından –şarkı söylememle ilgili zarif yorumuyla Wren’in bana
takılmasına neden olan sağdıç da dahil olmak üzere– Rat Pack* gru-
bu üyeleri gibi takım elbise giyip papyon takmış tiplere kadar her
yerdeydi.

Charlie, kablo bobinini mikrofon direklerinin oraya koyarken,
“Umarım soket çorapların yanındadır Rom,” diye takıldı.

“Kesinlikle. Wren ile ben kıyafetlerimizi geçen hafta kostüm ma-
ğazasından aldık. Görünce çok etkileneceksiniz.”

* 1950’li yılların meşhur müzik gruplarından biri. (çn.)

“Ona ne şüphel!” Omzunun üzerinden bana baktığında, gözlerinde belirgin bir parlama vardı. Aklımda gezinip duran düşüncüyü uzaklaştırdım ve sahneden inerek Wren’i bulmaya gittim.

Büyük balo salonundaki 1950’ler temalı dev süslemelerin çevresinde nafil arayışlarımdan sonra nihayet onu otoparkta buldum. Etrafında olup bitenlerden bihaber, cep telefonu ile konuşuyor ve kıkırdıyordu. Tavırlarından ve cilveli ses tonundan hattakinin bir erkek olduğunu anlayabiliyordum.

Konuşmasını bitirip beni görünce şaşırıldı. “İçeridesin sanıyordum.”

“İçerideydim. Seni bulayım dedim. E, bu seferki şanslı adam kim?”

Ellerini ceplerine sokup ümitsizce bana baktı. “Neden bilmiyorum ama ne zaman telefonla konuşsam sen hep hattın diğer ucundakinin bir erkek olduğunu sanıyorsun. Hakkımda iyi düşünmüyor musun hiç?”

Heyecanlı konuşmasını bitirene kadar bekledim. “Haklısın. Adı ne bakalım?”

Solgun yanakları kızardı. “Seth. Sophie’nin doğum gününde tanıştığımız, Selfridges’teki garson.”

“Wren Malloy, ne yapıyorsun sen?”

“Ama çok tatlı ve ona karşı koyamıyorum! Uyanıp kahve kokusu almak hakkında konuşuyorduk.”

“Çok açıklayıcı oldu, teşekkürler!”

“Anlaşıldı.”

“D’Wayne henüz gelmedi mi?” diye sordum. “Bu sabah otelde kahvaltı ederken onu göremedim.”

“Tom’un dün akşam bardaki viski tadımına katılması için onu ikna etmesinden sonra rahatsızlanmış olabilir. Bize ayak uydurma çabasının bir parçası.”

“Aman Tanrı korusun. Kimse Tom’la içki içme konusunda rekabete girmemeli.”

“Sanıyorum ki artık bunu iyice kavramıştır.” Kocaman fiberglas Fender marka gitarı mekâna taşıyan sevkıyat şoförünü gözleriyle takip etti. “Soru şu ki, Jack ve Tom bu akşamki elliler ve altmışlar şarkılarımızla nasıl baş edecekler? İlk saat kesintisiz rock’n’roll’dan oluşuyor.”

“Bence tek umursadıkları şey para olacak. Aynen bizim dokuzdan beşe Copacabana parçasını çaldığımız zaman aklımızda olan şey gibi.”

Wren, beğenmemişçesine burnunu büzüştürdü. “Paradan söz açılmışken, milyoner konserinin ödemelerini aldıktan sonra kız kıza Paris’e gitmeye ne dersin?”

Kuantum fiziği bana ne kadar yabancıysa para biriktirmek de Wren’e o kadar uzak bir kavramdı. “Bu parayla ek hesap ve kredi kartı borçlarını ödeyeceğini söylemiştin, unutma.” Ana salona doğru yangın çıkışından geçtik.

“Biliyorum. Ama borçlar kaçmıyor ya. Hem birazcık Avrupa kültürü soluma fırsatı her zaman karşımıza çıkmaz... O da ne be?”

Parmağıyla gösterdiği yere bakıp, “Ah, o düğün pastası,” diye cevap verdim.

Wren kıkırdarak, “Elvis figürü bu. Elvis’in kafası ile omuzlarından ibaret üç katlı bir pasta!”

Aynen öyleydi. Bu rock’n’roll temalı düğünde, yüksek sosyete tarzı şampanya kadehleriyle odanın etrafına asılmış Audrey Hepburn posterlerinden, Happy Days dizisinin yemek menülerine benzeyen masa isimleri ve Wurlitzer marka müzik kutusuna kadar müzik ve kültürle ilgili belli belirsiz her tema kullanılmıştı. Akşam

çalacağımız şarkı listesinde Chuck Berry'nin "Good Golly Miss Molly", Jerry Lee Lewis'in "Great Balls of Fire"ı ve Elvis, Buddy Holly ve Eddie Cochran parçaları bulunuyordu.

Etkinliğin başlamasına bir saat kala, konuklar etrafta dolanırken mekânın düğün koordinatörü Ailsa ile akşamki çalma sırasıyla ilgili son kontroller için barda bir araya geldik.

"Lucy ile Rick, konuklar geldiği sırada ekstradan bazı fotoğraflar çekilmek istediler, dolayısıyla ilk dans öncesi üç-dört parça çalarsanız çok iyi olur."

Jack başını sallayarak, "Sorun değil," dedi.

Ailsa, Grease müzikalindeki figüranlar gibi görünen bir grup konuk yanıımızdan geçtiği sırada, "Güzel bir topluluk var," dedi. "Biliyor musunuz, daha önce organizasyonundan bu kadar keyif aldığım başka bir düğün olmadı."

"Burada böyle sıradışı düğünler mi oluyor hep?" diye sordum.

Ailsa gülümseyerek, "Pek sayılmaz. Çoğunlukla insanlar İskoç eteği ve yahni ağırlıklı organizasyonlar talep ediyor ama birkaç yıl önce çok sayıda Yüzüklerin Efendisi temalı tören düzenledik. Benim için değişiklik oluyor," diye cevap verdi.

Ellili yaşların ortalarındaki bir adam yanıımıza gelip kolunu hoş olmayan bir şekilde düğün organizatörüne doladı. "Ah tatlı Ailsa," diye söze başladı. Nefesi sigara ve viski kokuyordu. "Bu mutlu günün tüm detaylarıyla uğraşıyorsun ha? O bir harikadır. Haftanın herhangi bir günü benim ihtiyaçlarımla da uğraşabilir."

Adam kısıp kısıp öksürerek gülerken, Ailsa profesyonelce ona gülümsedi.

"Hepsi hizmete dahil," diye karşılık verdi. Adamın yüzünde muzip bir gülümseme belirdi.

"Hahaha! Bahse girerim!"

Adam, balo salonunun girişinde konuklarını karşılayan gelinle damada doğru yöneldiği sırada Ailsa'nın tüylerinin diken diken olduğu belliydi.

Charlie, "Mesleki tehlike ha?" diye sordu.

"Kesinlikle. O, gelinin üvey babası ve bu sabah düğün için geldiğinde çoktan zil zurna sarhoş olmuştu. Şimdiye kadar ne kadar içtiğini düşünmek bile istemiyorum." Wren ile bana göz kırparak, "Sizin yerinizde olsam ona karşı dikkatli olurum," dedi.

Wren kahkaha atarak, "Endişelenme. Rom ile zamanında pek çok zampara akrabayı başımızdan def etmişliğimiz vardır. Onunla da başa çıkabiliriz," dedi.

Ekipteki erkekler, provada rock'n'roll parçalarıyla ilgili hissettiklerini açıkça söylemiş olmasına rağmen, o gece performansımız sırasında ellili yılların kostümlerini giymiş olan konukların coşkusu bizim de keyif almamızı sağladı. Bir şarkıcı olarak, özellikle de konuklar o akşamki topluluk gibi takdir ettiklerinde, söyleme fırsatını başka türlü bulamayacağım bilindik parçaları söylemekten keyif alıyordum. Düğüne tamamıyla retro bir ortam hâkimdi, konuklar parlak renkli kostümleriyle ortamın ruhuna bürünmüşlerdi. Kadınlar kloş etekler ve soketler ya da Grace Kelly tarzı gece elbiseleri, erkekler ise dar kesimli takım elbiseler giyip fötr şapkalar takmışlardı. Gelin Lucy, üst kısmı dantel güllerle kaplı ve incilerle süslenmiş, alt kısmı tülден oluşan Dior marka nostaljik straplez bir gelinlik giymiş ve beyaz uzun ipek eldivenler takmıştı. Damat Rick ise gri takım elbisesiyle tepeden turnağa ellili yılların meşhur oyuncusu Gregory Peck gibi görünüyordu. Onları konuklarıyla birlikte o döneme ait şarkılar eşliğinde dans ederken izlemek ilham vericiydi.

Kalabalığa uyum sağlamak adına bir kostüm mağazasından Wren ile iki kloş etekli elbise kiralamıştık. Happy Days dizisinin setinden fırlamış gibiydik. Özellikle de konu şarkı söylemek olunca, bir

karaktere bürünmek o gece işimize yaramıştı. Orkestrayı yönetmek, oyunculuğa çok benziyordu. Başka koşullarda canlandıramayacağınız bir rol üstleniyordunuz. Sahnede kendime güveniyordum, daha cilveli ve gerçek hayatta olduğumdan daha kontrollü oluyordum. Dans pistine çıkmaları için insanları teşvik etmek, sinir bozan tiplere gerekli cevabı vermek ve gösterinin kusursuzca ilerlemesini sağlamak hoşuma gidiyordu. Kilit nokta, insanlar bir kere dans pistine çıktılar mı onların pistten ayrılmasını zorlaştırmayı garanti altına almaktı. Wren bana yardımcı olduğunda bunu başarmak çok daha kolay oluyordu, bu da onunla şarkı söylemeyi sevmemin sebeplerinden biriydi. Birimizin ara vermesi gerektiğinde, diğeri parçayı devam ettirebiliyor; birimizin sözleri unutulması halinde diğeri hemen devreye giriyordu. Bu, ekip işiydi ve arkadaşımın gösteri boyunca arkamı kolladığını bilmek harikaydı.

İki sahne arasında Wren'le birlikte hava almak için kalenin etrafında turlamaya çıktık. Manzaranın güzelliğine dalıp gittiğim sırada hava o kadar serindi ki ciğerlerimin acıdığını hissettim. Günbatımının son kırmızılıkları gölün parıldayan sularında kayboluyordu, gökyüzünde parlak yıldızlar belirmeye başlamıştı.

“Burası kesinlikle muhteşem bir yer. Düğünün için fena bir yer değil.”

Wren beni dürterek, “Gizemli adamını düşünüyordun değil mi?” diye sordu.

İnkâr edemezdim. Böylesine inanılmaz romantik ortamlarda hayatıma romantik bir şekilde giren adamı düşünmemek mümkün değildi. Ama garip olan, Charlie'ye âşık olduğum onca zaman, onunla evlenmeyi hiç aklımdan geçirmemiş olmamdı. Ama yakışıklı yabancıнын ortaya çıkmasıyla birlikte, bu düşünce düğün konserlerimizde sıradan bir olgu haline gelmişti. Çılgınca olsa da öyleydi. Bana bakış şeklini hatırladıkça, bir gün hayatımın geri kalanını onunla geçireceğim ihtimali güçleniyordu.

Arkamızdan “Ah haaaa!” diye boğuk bir ses gelince Wren’le arkamızı döndük. Gelinin itici üvey babası bize doğru geliyordu. “Demek sizin gibi tatlı hanımların saklandığı yer burası. Sizi gidi sizi!”

Wren sızlanarak ona en parlak gülümsemesini lütfetti. “Aslında biz de tam ikinci sahne için içeriye girmek üzereydik.”

Ne yazık ki sarhoş adam bu kadar kolay vazgeçeceğı benzemiyordu. Zar zor anlaşılacak şekilde “Aceleye gerek yok,” deyip Wren’in kolunu kavradı. “Sonuçta bizi eğlendirmek için para alıyorsunuz. Dolayısıyla ben de özel bir gösteri istiyorum, anlarsınız ya.”

Adam ona doğru eğilip dudaklarını büzerek öpermiş gibi sesler çıkarttığı sırada Wren kendisini geri çekmeye çalıştı.

Elimden geldiğince özgüvenli bir şekilde, “Arkadaşımı rahat bıraksanız iyi olur,” dedim ama sesim titriyordu.

Hiç istifini bozmadı, bunun yerine diğer koluyla da benim bileğimi kavradı. “Bir tane fiyatına iki tane birden ha?”

O sırada, “Sanatçılarımı rahat bırakırsanız iyi olur,” diyen bir ses duyduk. Wren ile ben o yöne baktığımızda kollarını göğsünde kavuşturmuş olan ve tepeden tırnağına korkutucu bir koruma görevlisi gibi görünen D’Wayne’i görünce şaşırdık.

Üvey baba alayla gülümseyerek, “Seni ne ilgilendirir ki?” dedi.

D’Wayne, “Ben onların menajeriyim,” diye karşılık verip daha yakına geldi. “Ve yaşlı pis adamlarla uğraşmak onların sözleşmesi kapsamında değil.”

“Ekstra ücret ha?” Bileğimi kurtarmaya çalıştığım sırada eli gevşedi.

“Evet, aynen öyle.”

Bundan sonra olaylar öyle hızlı gelişti ki, hiçbir şey net değildi. D’Wayne tek bir hamleyle öne geldi, kolunu üvey babayla benim arama soktu. D’Wayne’in onu sırtüstü yere devirmesiyle davetsiz

misafirimiz bizi serbest bıraktı. Wren’le ben çimenlere sere serpe uzanmış sersem adama bakakaldık.

“Vay! Bunu nasıl becerdin Allah aşkına?”

D’Wayne omuz silkerek, “Uzun bir süre judo yaptım. Bunu asla aklınızdan çıkarmayın,” dedi. Ayaklarının dibinde yatan adama bakıp, “Şimdi törene geri dönüyoruz bayım, size de aynısını yapmanızı tavsiye ederim. Anlaştık mı?” dedi.

Adam korku dolu gözleriyle bakarak başını sallamakla yetindi. D’Wayne eşliğinde hızla kapıya gittik.

Yanlarına geldiğimizde Charlie, “Nerelerdeydiniz siz?” diye sordu. Yüz ifadelerimizi görünce gülümsemesi birden kayboldu. “Ne oldu?”

Wren, “D’Wayne tam bir kahramanlık yaptı, işte olan bu,” diye cevap verdi. “İnanın bana bu adama bulaşmak istemezsiniz.”

D’Wayne gergin bir kahkaha attı: “Ben bir şey yapmadım.”

Wren, biraz fazlaca coşkulu bir sesle, “Yaptın!” diye karşılık verince, D’Wayne ona doğru baktı. “Gelinin adi üvey babasını karateyle yere serdi! Kung Fu filminden çıkmış bir sahneydi âdeta.”

D’Wayne onu, “Judoydu o,” diye düzeltti ama coşkulu bir biçimde olanları yeniden canlandıran Wren dinlemiyordu bile. D’Wayne utanmıştı.

İkinci sahne olaysız geçti, konukların tepkisi adi üvey babayla ilgili düşüncelerimizi uzaklaştırdı. Son parça bittiğinde izleyiciler bize, “Can’t Take My Eyes Off You” parçasını söylemeye razı edene kadar alkış ve ıslıkla tezahürat yaptı. Âdeta futbol taraftarlarının coşkusuyla şarkıyı söylüyorlardı.

Toplanmaya başladığımız sırada, yüzü kıpkırmızı olmuş gelin yanımıza gelerek, “Çok teşekkür ederim. Bu akşam herkes çok iyi vakit geçirdi,” dedi.

Kamyoneti yerleştirdikten sonra Jack, "İşlem tamam. Otele gitmeden önce balık ve patates kızartmasına ne dersiniz?" dedi.

D'Wayne yüzünü buruşturarak, "Yağlı patatesler mi? Gecenin bu saatinde tercih etmem," dedi.

Tom, hafif öfkeli bir sesle, "Bize katılmak zorunda değilsin," dedi.

Wren araya girip, "Bence bize katılmalı," diyerek kolunu D'Wayne'in hatırı sayılır ölçüde kaslı koluna doladı. Bu bizi hayrete düşüren ve D'Wayne'i ürküten bir hareketti.

"Hmm, tamam, bana uyar."

D'Wayne, Wren'in peşinden arabasına doğru ilerlerken, Wren omzunun üzerinden bize bakarak, "Kendisi emrime amade!" dedi.

Tom, omzuma kolunu atıp, "Jim Bowen etkisine asla ihtiyaç duymayacak bir kadın var burada. Ne istediğine karar verip bunun peşinden gidiyor. Hiçbir adam güvende değil, inanın bana," dedi. Elleriyle saçlarını karıştırarak, "İzle ve ders al Rom," diye ekledi.

Geri döndüğümüz hafta, işimle gelecek düğün konserinin provaları arasında mekik dokuduğum vakitlerden arta kalan zamanlarda bu ikilem üzerine düşünüp taşındım. Tom'un o yorumu yaparken bir şeyler ima ettiği açıktı, ama ne olduğunu çözmekle uğraşacak değildim. Adamımı bulduğum zaman, onu öyle bir inatla elimde tutacaktım ki, Wren ve Tom benimle gurur duyacaktı.

On üç

Sihir olabilir mi?

Selam. Erkek kardeşim bana sizin Karşılaşmalar bölümündeki ilanınızdan bahsetti ve sizinle iletişime geçmem gerekti. Görüşmemiz gerektiğini düşünüyorum. Lütfen bana yazın.

Teşekkürler, Mark.

Wren'in gazeteye verdiği ilana gelen bu geç cevap ikimizi de çok şaşırtmıştı. Wren öyle heyecanlanmıştı ki, elinde e-postanın çıktısıyla işten çıkınca doğrudan radyo istasyonuna gelmiş, sonra da haberi vermek için Yarasa Yuvası'na gitmişti. Bu arada Dudley amcam haberi aldığı anda sevinçten çılgına dönmüştü – işte bu “kaldırma kuvveti”nin kanıtıydı.

Mark'ın e-postasını aldıktan sonraki hafta sonu telefonum çaldığında, kanalın yanındaki yolda bulunan, evimin hemen dışındaki bankta oturmuş, elimden geldiğince sakin kalmaya çalışıyordum. Cumartesi akşam üzeriydi ve onun dün öğlen gelen ilk cevabından beri birkaç kez e-postalaşmıştık. Sebastian'ın aksine, Mark için büyük ümidim vardı: E-postalarında beni hatırladığını ve bir araya gelmemizi iple çektiğini yazmıştı. Şimdi geriye sadece sesini duymak kalmıştı.

Nefesimi tutarak telefonu açtım.

“Selam.”

Oldukça tok bir sestir, acaba bu onun sesi miydi? “Selam, sen Mark mısın?”

“Evet benim. Sen de Romily olmalısın.”

“Evet. Merhaba.”

“Merhaba.”

Sohbetimiz sırasında konuştuklarımız önemsiz şeylerdi. Emin olmak için sesini duymam gerekiyordu.

Resmi sohbetimizi birkaç dakika daha devam ettirdikten sonra, “Buluşmamız lazım. Brindley’deki yüzen kafe George’u biliyor musun?” dedim.

“Evet biliyorum. Yarın sabah on iyi mi?” Sesini duydukça o olduğuna daha çok inandım.

“Harika. Görüşürüz o zaman.”

“Süper. Görüşmek üzere güzellik.”

Mark’ın son sözü kulaklarımda yankılandığında, âdeta zaman durdu. *Güzellik...* İşte duymak için can attığım söz buydu. Eğer o benim yakışıklı yabancım olmasaydı bu sözün önemini bilmesi mümkün değildi.

Heyecandan titrerken Wren’i aradım.

“Selam. Ben Wren. Şu anda muhteşem bir adamla akıl almaz şeyler yaptığımdan ya da on dört yaşındaki öğrencilerime drama dersi verdiğimden telefona cevap veremiyorum. Mesaj bırakın. Eğer patronumsan: Bu telesekreter mesajı, gerçeğe dönüşmeden önce tiyatronun gerçekliğe ne kadar yakın olabileceğini incelemek adına bir doğaçlama şeklinde kaydedilmiştir. Hoşça kal.”

Gülümsedim. Sıradan bir telesekreter mesajını, prestijli bir tiyatro ödülü almaya layık bir metin haline ancak Wren getirebilirdi.

“Wren, benim. Sesi aynı o, tekrar söylüyorum, sesi aynı o. Onunla yarın sabah Brindley’de buluşacağım. Hemen ardından da sana geleceğim. Bu sefer doğru kişi olabilir!”

Ertesi sabah, eğer arabayla yolculuk etmezsem vardığımda daha sakın olacağımı düşündüğümünden, şehre trenle gittim. Sabahın ilk saatlerinden itibaren heyecanım tavan yapmıştı, cadde boyunca yürüdüğüm sırada kalbim hızla atıyordu. Ne yazık ki bu buluşma için kazara yılın en yağmurlu günlerinden birini seçmiştim, bu yüzden göz alıcı kırmızı elbisem yağmur damlalarıyla lekelenmiş ve kırışmaya başlamıştı.

Victoria Meydanı boyunca yürüdüğüm sırada şemsiyem beni yağmurdan pek de koruyamamıştı. Yakışıklı yabancıнын beni öptüğü yerde bir an durdum, çocukken prensesin kalesi olduğunu sandığım süslü fiskiyeye bakarken heyecan bastı. O zamanlar peri masallarına inanıyordum. Şimdi kendi masalım başlıyor olabilir miydi?

Brindley’ye ulaşana kadar dümdüz, bakımlı saçlarım perişan olmuştu. *Harika*. Muhtemelen hayatımın aşkıyla buluşmak üzereydim ve o, büyük olasılıkla bana şöyle bir bakıp kendini kanalın sularına atacaktı.

Biraz soluklanmak ve üstümü başımı düzeltmek için George’un dışında bir süreliğine durdum. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığından, bu kısmen yenilginin kaçınılmaz olduğu bir mücadele niteliğindeydi. Ama sonuçta önemli olan niyetti, öyle değil mi?

Kaçınılmaz sonu daha fazla erteleyemeyince, yüzen kafeye girdim. Masalara şöyle bir göz gezdirdikten sonra, en uçta oturan şahıs gözüme çarptı. Bana arkası dönüktü ama dalgalı saçlarını ve çizgili kaşkolunu kolayca tanıdım.

Bu, hep hasretini çektiğim andı. Paltomu çıkarıp, alın yazıma doğru sakın adımlarla yürüdüm...

Elimi hafifçe omuzuna koyup, “Selam, Mark?” diye sordum.

Bana doğru dönüp, “Evet,” diye cevap verdi.

Eğer o an, yedi kollu bir uzaylı aniden kafeye ısınlanmış olup Tom Jones’un parçalarından söylemeye başlasaydı bu kadar şaşır-mazdım. Çünkü sesi, kaşkolu, fiziği ve saçları kalbimi çalan adamın-kiyle birebir uyuşsa da, yüzü onun yüzü değildi.

Belki de onu yanlış hatırlıyordum. Nihayetinde onunla sadece birkaç dakika geçirmiştım ve o zamandan beri aradan beş ay geçmiş-ti. Belki de pembe düşlerimde onu bilinçsizce güzelleştirmiş ve ger-çek halini değil, görmek istediğim adamı görmeye başlamıştım. So-nuçta onunla karşılaştığım sırada kötü durumdaydım, Charlie’nin tepkisi ve oyuncak tezgâhına çarpmamdan kaynaklı yaşadığım şok, gerçeklik algımı değiştirmiş olamaz mıydı?

Gözlerimin ona saplanıp kaldığını fark ettikten sonra, yüzüme en içten gülümsememi yerleştirip oturdum. Gerçeği kabul etmeli ve onun hayalimdeki görüntüsünü unutmalıydım.

“Kahve sipariş ettim, umarım uygundur,” diye sorduğunda, diş-lerinin ne kadar çarpık çurpuk olduğuna dikkat etmemek için ken-dimi zor tuttum. Bu da muhtemelen hatırlayamadığım bir başka detaydı.

“Uygun.” Noel pazarında gözleri daha ela değil miydi? Düşün-düm de, göz renginden de tam olarak emin değildim. “İletişime geç-tiğin için teşekkürler.”

“Erkek kardeşim ilanı görmüş ve bana bahsetti.”

“Karşılaştığımız gün yanında o mu vardı?”

“Evet.” Gözü mü seğiriyordu ne?

Genç garson, araya girerek, “İki kahve?” diye sordu. Fincanları, sütü ve kaşıkları masaya yerleştirdiği sırada kafamdakileri toparla-maya fırsatım oldu. Belki de bu, dış görünüş konusunda bu kadar

yüzeysel düşündüğümden, daha derin düşünüp insanların içindeki güzelliği görebilmemi sağlamak için Tanrı'nın beni cezalandırma yöntemi idi.

On dakika kadar havadan sudan konuştuk. Huzursuzluğum giderek artıyordu. Zihnimdeki görüntüye hiç uymayan bu adamın karşısında oturduğum sırada, bildiğimi sandığım her şey bozulmuş, araştırmam çekiciliğini bir nebze yitirmişti. Lafı dolandırmadan doğrudan konuya girmeye karar verdim.

"Neden o kadar çabuk yanımdan ayrıldığını bilmek istiyorum aslında." Bu, onunla karşılaştığımdan beri kafamı kurcalayıp duran soruydu ve eğer Mark benim yakışıklı yabancımса, bana bu sorunun cevabını sadece o verebilirdi.

Yüzü gölgelendi. "Ayrıldım ki."

Ne? "Evet, ayrıldın. Bu yüzden seni bulmak istedim."

"Ah..."

"Seni suçladığımdan değil. Noel'e az bir zaman kaldığından yoğun bir gündü ve sanıyorum alman gereken çok şey vardı." Boşboğazlık mı etmiştim? Bu buluşmanın böyle olmasını hayal etmemiştim ve keçileri kaçırmak üzereydim.

"Ah, evet." Fincanına yeniden kahve doldurdu.

Mükemmel. Belli ki canını sıkılmıştı.

Yine de öğrenmem gerekiyordu. "E, peki neden gittin?"

Bana bakarak, "Üzgünüm ama gerçekten neyden bahsettiğini bilmiyorum," dedi.

"Ama ben..."

"Hayır!" Mark, elini masaya vurarak beni susturdu. Aval aval ona baktığım sırada, eliyle saçlarını düzelterek kendini toplamaya çalıştı. "Üzgünüm. Bunu yapamam."

"Neyi yapamazsın?"

Gözlerini kocaman açarak, “Biz hiç karşılaşmadık,” dedi.

“Pardon? Ama sen bana dedin ki...”

“Ne dediğimin farkındayım ama yalan söyledim. Kardeşim ilanı görmüş ve o kişinin bana benzerliği çok şaşırtıcıydı. Son zamanlarda ilişkiler konusunda benim için işler pek yolunda değildi ve kardeşim Phil, bunun göz ardı edilemeyecek bir tesadüf olduğunu söyledi.”

İncinmişim, kafam karışmıştı ve çok kızmıştım. Ona dik dik bakarak, “Bunu en başından söylemeliydin. Burada sersem gibi oturmuş, seni doğru dürüst hatırlayamadığım için kendime kızıp duruyorum ve sen bana o kişi olmadığını şimdi mi söylüyorsun?” dedim.

“Üzgünüm. Seni incitmek en son isteyeceğim şey.”

Sinirlerim tepeme çıkmıştı. Paltomu ve çantamı alıp ayağa kalktım. “Nasıl bunu başaracağını sandın ki? Sonunda bunu anlayabileceğimi düşünmüş olman gerek.”

“Denediğim için beni suçlayamazsın. Yani güzel bir kadın, tıpatıp bana benzeyen bir adamı arıyor. Belki bende hoşlanacak bir şeyler bulursun diye düşündüm.”

“Varsayalım ki buldum, bana gerçeği hiç söylemeyecek miydin?”

Gözlerini kaçırdı. Bu, benim için yeterli bir cevaptı. Tek kelime daha etmeden oradan ayrıldım.

Henüz Wren’le karşı karşıya gelmeye hazır olmadığımı karar verdim. Yaşadıklarımın otürü sersemlemiş bir vaziyette, paltomu giyip kanalın yanındaki basamakları tırmandım ve şehir merkezine gitmek için köprüye doğru yürüdüm. Meydandaki kafeden bir şişe su alıp, diğer müşterilerden uzağa, yürüyen merdivenin dibine oturdum. Kafeden caz müzik sesi geliyordu ve buradaki sakinlik başımın zonklamasını dindirdi.

Mark'ın benim yakışıklı yabancım olmaması beni rahatlatmıştı ama onunla buluşmak, yakışıklı yabancıyla ilgili hatırladıklarımı yeniden sorgulamama neden olmuştu. Bugüne kadar onun nasıl göründüğüne eminken, artık neredeyse onu yanlış hatırladığıma inanmıştım, artık nasıl emin olabilirdim ki? Çizgili kaşkolu ve dalgalı saçları olan ona benzeyen pek çok adam olabilirdi. Ve üzülererek, Sevgililer Günü konserinde gördüğüm adamın da Mark olabileceğini fark ettim.

“Rom? Sensin değil mi?” Başımı kaldırdığımda, bana gülümseyen Charlie'yi gördüm. Kolunun altında Times dergisi ve elinde kahve vardı. “Oturabilir miyim?”

Harika. Şu anda kesinlikle görmek istediğim son kişi, Charlie Wakeley'di. Ama beni gördüğüne çok memnun olduğundan onu reddedemedim. Yanıma oturduğu sırada, kendimi toplayarak ona gülümsedim.

“Seni korkutmak istemezdim, pardon.”

“Korkutmadın. Neden buradasın?”

“Ah, bilirsin işte, sakın bir pazar günü ve evin dışında olmaktan hoşlanıyorum. Komşum uçak motoru gibi ses çıkaran bir çim biçme makinesi almış, dolayısıyla evde dinlenmek söz konusu bile değil. Senden n'aber?”

“Ben...” Başımın ağrısı gitgide artıyordu ve enseme ateş basmıştı. Birdenbire kendimi kötü hissetmeye başladım.

Charlie'nin yüzünde endişe belirdi. “Hey sen iyi misin?”

Elimi savurarak, “İyiyim. Kusura bakma, dün gece biraz geç yat-tım da,” dedim.

“Yalancı.”

Bu çok sinir bozucuydu. Sadece bugünlük de olsa beni çok iyi tanıyan bir dostum olduğunu unutsa olmaz mıydı? Karmakarışık saçları,

birkaç günlük sakalı ve kot pantolonunun üzerine giydiği hoş mavi kazağıyla herhangi bir çaba göstermeksizin gayet huzurlu görünen Charlie ile ıslak deli kadın halimle orada oturmamayı tercih ederdim. Bana göre iki seçeneğim vardı: Bir mazeret uydurup bunu sürdürmek (pek işe yarayacağına benzemiyordu çünkü yalanlarımdan birini çoktan açığa çıkarmıştı) ya da ona gerçeği anlatmak. Enine boyuna düşünüldüğünde, mantıklı olan ikinci seçeneği uygulamaktı.

Ağrıdan ziyade biraz sonra yaşayacağım mahcubiyetten dolayı gözlerimi kısarak her şeyi anlattım.

Charlie'nin hakkını vermek gerekirse, beni sakince dinledi ve benimle alay etmenin cazibesine yenik düşmedi. "Vay! Olaylı bir sabah yaşamışsın, öyle değil mi?"

"Kesinlikle." Suyu kafama diktim, ağzım kurumuştur. "Daha da kötüsü, konserde gördüğüm kişi de Mark olabilir."

Kaşlarını çatarak, "Bu neden sorun olsun ki?" diye sordu.

"Çünkü onun aradığım adam olduğunu sanmıştım."

Kahvesinden bir yudum alıp, "Haklısın," dedi.

Bunu Charlie ile konuşmak, özellikle de yakın zamanda yaşadıklarımız göz önünde bulundurulursa, tuhaftı. En doğrusunun bir bahaneyle oradan ayrılmak olduğuna karar verdim.

"Her neyse, Wren beni bekliyor..."

Yerinden doğrularak, "Peki. Seninle karşılaşmak güzeldi," dedi.

Ayağa kalkıp, "Seninle de," dedim.

Tam gitmek üzereydim ki koluma dokunarak, "Bak Rom, eğer bu gizemli adam, onunla karşılaştığında düşündüğün şekilde senden hoşlanıyorsa, seni bulmak için çaba gösterecektir. Eğer senden hoşlanmıyorsa, aptaldır zaten," dedi.

Söyledikleri beni onu görmek istememden çok daha fazla duygulandırmıştı.

Wren, modern oturma odasının orta yerinde, tıpkı bir şeylere kafası bozulmuş üç yaşında bir çocuk gibi ellerini beline koyup, “Nasıl o değildi?” diye sordu.

“Değildi işte. Ama ben o olduğunu sandığım için bu, rezalet bir durum oldu.”

“Senin de benim gibi altıncı hissin güçlü, Rom. Önsezilerine kulak vermelisin.”

Wren’in koltuğuna gömüldüm. “Ama ya önsezilerim hatalıysa? Yakışıklı yabancıyla ilgili hatırladıklarım öyle belirsiz ki...”

Paldır küldür gelip yanıma oturdu. “Şimdi beni dinle küçük hanım. Senden böyle şeyler duymak istemiyorum, tamam mı? Yaptığın şey, yani mümkün olduğuna inandığın şey kesinlikle ilham verici. Bugün bloğuna göz attım. Son zamanlarda oraya hiç baktın mı? Hiç tanımadığın kadın ve erkeklerden gelen ellinin üzerinde destek mesajı var. Onlar sana inanıyorlar. Ve ne kadar belirsiz olursa olsun, senin adamla ilgili hatırladıklarına da inanıyorlar. Bu sadece geçici bir bocalama, böyle şeylere hazırlıklı olmalısın. Ama benim tanıdığım ve hayran olduğum Romily Parker, sadece birkaç kez çıkmaza girdi diye vazgeçecek tipte bir insan değil. Şimdi köprüleri inşa etme zamanı.”

“O da ne demek?”

Wren umutsuzca bana bakarak, “*The Hills* ve *The O.C.* dizilerini izleyerek harcadığın vakitlerde hiçbir şey öğrenmedin mi?” diye sordu. Göğsünü şişirip saçına hafifçe dokundu ve Californialı aksanını taklit ederek, “Tatlım, bir köprü inşa etmeli ve onun üzerinden geçmelisin,” dedi.

Haklıydı. Son zamanlardaki gelişmeler, mevcut soruları cevaplamaktan ziyade, daha çok soru işareti oluşmasına yol açmıştı. Ama inancım sağlamdı. Bir an için ümidimi kaybetmiştim ama bunun tekrarlanmasına izin vermeyecektim.

Bizim kadar fazla düğünde bulunduğunuzda, bazı şeyleri önceden yaşamış olduğunuz hissine kapılmanız mesleki bir tehliktir. Kadeh kaldırmak, oda ayarlamak, ilk dansı yapmak ve gecenin sonunda duygusal bir veda konuşması yapmak için belli bazı yöntemler vardır. Sonunda, benzerlik kaçınılmaz olur.

Nikâh organizasyonu için lisans alan mekânların sayısı arttıkça, belirli bir temayı işleyen düğünlerin alanı genişlemiş oldu. Elbette daha önce doğacı tatil köyündeki sosyal bir kulüpten (neyse ki konuklar bir şeyler giymişti), eski bir akıl hastanesi, itfaiye binası ve hatta restore edilmiş bir tren istasyonuna (gelinle damat, 1940'lar temalı tören için kurulan çadırda konukların yanına gelmeden önce kontrol kulübesinde dünya evine girmişlerdi) kadar pek çok ilginç mekânda konser vermiştik. Ama her düğün töreninde belli başlı evrensel unsurlar vardı: Yiyecekler, içecekler, müzik, çiçekler, akrobalar, arkadaşlar ve en azından bir tane rezil amca/baba/aile dostu/nedime/kayınvalide/eski sevgili...

Mayıs ayındaki ikinci düğün, daha önce birkaç kez konser verdiğimiz derme çatma Oxfordshire binasındaki sıradan bir düğündü. Bunu söylemek çok kötü ama –ve bunun konuklar için asla unutamayacakları muhteşem bir gün olduğunu biliyorum– bizim açımızdan bu düğünü farklı kılan hiçbir şey yoktu. Gelin, sıradan straplez bir gelinlik giymişti ve çiçekleri pembe–beyaz olarak ayarlanmıştı. Gelinin annesinin başında kocaman bir şapka vardı, damadın annesi ise tüylü dantelli bir eşarp takmıştı. Damat, sağdıç, gelinin babası ve görevliler uçuk gri frak giyip birbiriyle uyumlu pembe kravatlar takmışlardı. Kıyafetlerinin rahatsız olduğu belliydi ve başlarındaki gri silindir şapkalarla ne yapacaklarını bilmez haldeydiler. Konuşmalar fazla uzamış, açık büfe yemek servisi gecikmişti ve konuklar, dışarıdaki çimenlik kriket sahasında şampanya ve kanepelerle oylanmaktaydı.

Düğünün en kötü yanı, gelinle damadın gece boyunca birbirleriyle çok az zaman geçirmeleriydi. Dışarıdan bakıldığında, standart bir düğünün tüm unsurları mevcuttu ve o gün için çok para harcandığı ortadaydı. Ama öngörölmüş mükemmel görüntüde bir şeyler eksikti. Bunu oraya varır varmaz fark etmişim ve bu eksiklik çift, ilk dansları için piste çıktığında iyice anlaşıldı. Damat, gözünü gelinin başının üzerine sabitledi, gelin de kararlılıkla damadın omzuna gözlerini dikti ve o şekilde vals yaptılar. Aileleri ve arkadaşları pistin yanlarından beğeniyle onları izlediler. Ama ben ve orkestradakiler o eksikliği fark etti. Bir boşluk hissettim. Sanki etkinliğin kalbi, maddi gereksinimler listesinin dışında bırakılmış gibiydi.

Eve dönüş yolunda Jack, “Konserde hiç iyi hissetmedim,” dedi. “Sanki biriyle buluşmak için bir istasyona gelip onları orada bulamamak gibiydi.”

“Ben de fark ettim. Uzun zamandır böylesine kötü bir düğünde bulunmamıştım,” dedim.

“Törene gelirken bozuşan çifti unuttun mu?” diye kıkırdadı.

Aksine, Mayıs ayının son cumartesi günü düzenlenen düğün hiç de tahmin ettiğimiz gibi değildi. Jane Austen’ın evinin olduğu Hampshire bölgesinin merkezinde bir kraliyet binası olan Maudlem Hall’daydı; düğün, âdeta bir dönem filmini andırdığı için Pinstripes’in tarihine “Gurur ve Önyargı Düğünü” olarak geçti.

Diğer konukların kıyafet zorunluluğundan muaf tutulmamız bizi rahatlatmıştı. Yine de kraliyet dönemi elbiseleri ve şapkalarıyla sahnede boy gösterme fikrinden Wren ile gizliden gizliye hoşlanmıştık. İki gün sürecek olan düğün için iki yüz konuk gelmişti. Düğünün tümünün idaresinden sorumlu olan havalı düğün organizatörü Gianni’nin söylediğine göre, mutlu çift, binayı hafta sonu paketi olarak kiralamıştı.

Akşamki resepsiyonun gerçekleştirileceği büyük balo salonunda neşeyle dolanırken, “Bu paketin uğruna ölünür!” diye coşkuyla bağırdı. “Tüm hafta sonu boyunca kostümler, faytonlar, yakışıklı beyefendiler ve her yerde kırmızı şapkalar olacak. İnanabiliyor musunuz? Ve hem de müthiş değerli! Tutmayın beni!”

Bize yol gösterirken peşinden gittiğimiz sırada Charlie, “Bu gerçek değil, değil mi?” diye fısıldadı.

Wren ona doğru eğilerek, “Gayet gerçek. Drama sınıfım için onun kişiliğiyle ilgili notlar tutacağım,” dedi.

Jane Austen, absürtlükten hoşlandığını göz önünde bulundurduğumuzda dahi, romanlarında yarattığı dünyanın yirmi birinci yüzyıl, orta sınıf versiyonundan tamamıyla mutlu olur muydu bilemiyorum. Onun kadın kahramanlarından hiçbirinin baloya camdan at arabalarıyla gelmediğine, HD kamerası olan özel giyimli bir uşağın önünde rol yapmadığına, Pemberley’ içkisini kafaya dikmediğine ya da barda oturup Bennet viskisi içmediğine bahse girerim.

Ne olursa olsun, bu düğünün en önemli unsuru, Maudlem Hall düğün paketinin sağladığı belirsiz keyfin ötesindeydi ve bu Austen’in çok beğeneceğini düşündüğüm bir şeydi.

İlk sahnenin üç parçasının çalınmasının ardından Wren bunu ilk fark eden kişi oldu. Tom, “Everything I Do” parçasının gitar solosuna başlamak üzereyken, Wren beni dürterek, “Damat, Bay Darcy’den” daha suratsız. Başladığımızdan beri onu tebessüm ederken görmedim,” dedi.

Mutlu olup olmadıkları şüpheli olan çiftte baktım ve damadın yüz ifadesinin düğünden çok boşanmaya uygun olduğunu gördüm. Gurur ve Önyargı’nın BBC versiyonundaki Jennifer

* Jane Austen’in “Gurur ve Önyargı” isimli romanındaki erkek kahramanın sahip olduğu kurgusal ülke arazisi. (çn.)

** Jane Austen’in “Gurur ve Önyargı” isimli romanındaki iki ana karakterden biri. (çn.)

Ehle'nin giydiği gelinliğin tıpatıp aynısını giymiş olan gelin de pek neşeli görünmüyor, dans pistinde kasılarak yürüyen konukları ki-birli bakışlarla inceleyen damada kaşlarını çatarak bakıyordu. O sırada çaldığımız parça göz önünde bulundurulunca bu manzara öyle ironikti ki Austen hayatta olsaydı kaçırmamak için kalemine sarılırdı.

Ama bunlar, partide bulunanlarla meşhur romanın oyuncu kadrosu arasındaki şaşırtıcı benzerliklerin sadece bir kısmıydı. Gelinin kuzeni, tüm geceyi düğündeki bekâr kadınları onunla dans etmeleri için ikna etmeye çalışırken, Bay Collins kadar kurnazca davranıyor; yakışıklı sağdıca göz dikmiş olan ve onu yalnız bırakmayan iki genç kız, Kitty ve Lydia'dan daha yüksek sesle kıkırdıyorlardı ve gelinin gecenin büyük kısmında neredeyse fark edilmemiş olan zavallı babası, kuşkusuz ki Bay Bennet'in ortadan kaybolma becerisine sahip olmayı dilerdi. *

Bunlara ilaveten, gelinin annesi bir korseye zar zor sığmış, iriyarı, küstah ve spreyle bronzlaşmış bir kadındı. Büyük ihtimalle şimdiye kadar duyduğumuz en yüksek ses tonuna sahipti ve müzik bittiğinde bas bas bağırarak müşkölpesentçe yorumlar yapmak konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahipti. Aslında Bayan Bennet'in kendisi düğüne katılmış olsaydı kendisini, söz konusu kadını bir kenara çekip ses tonunu bir miktar düşürmesini öğütlemeye mecbur hisse-derdi.

Wren ile sabahın erken saatinde eve doğru yol alırken, gelecek ay bizi nelerin beklediğini düşünmeye başladık. Milyoner konseri gide-rek yaklaşmakta, daha iyi şeyler olacağı vaadiyle ışıık saçarak ufukta görkemle yükselmekteydi.

Wren yan koltuğa kıvrılıp gözlerini kapatarak, "Orada, o sahne-de olmak için sabırsızlanıyorum," dedi.

* Jane Austen'in "Gurur ve Önyargı" romanından karakterler. (çn.)

Tom, arka koltuktan uykulu bir sesle, “Paranın hesabıma geçmesi için sabırsızlanıyorum,” diye ekledi. “Belki o zaman bankam benden yeniden hoşlanmaya başlar.”

Gözlerimi yoldan ayırmadan gülümsedim. Konseri düşünmek inkâr edilemez derecede heyecan vericiydi ama benim için ikinci plandaydı, Cayte’in yazısı daha önemliydi. Bunu düşünmek bana yeniden yakışıklı yabancıyı hatırlattı. Acaba şu an ne yapıyordu? Saatin sabahın ikisi olduğunu düşünürsek muhtemelen uyuyordu. Peki rüyasında beni görüyor muydu? Yoksa beni aylar önce aklından çıkarmış mıydı? Gerçek ne olursa olsun, Haziran ayı hem benim için, hem de ekip için çok önemli bir ay olacağa benziyordu.

Şafak öncesinin mavili siyahlı karanlığında, önümde giden Jack’in kamyonetinin arka ışıklarına dalıp gittim. Bu öngörünün gerçekleşip gerçekleşmeyeceği hakkında herhangi bir tahminde bulunamıyordum.

On dört

Lütfen müzik devam etsin...

Herkese merhaba. Toplu mesaj için kusura bakmayın. Milyoner konseri iptal oldu. Bizim suçumuz değil ama elden bir şey gelmiyor. Perşembe günü provada açıklayacağım. Tom x

Mesaja kuşkuyla bakıp duruyordum ki telefonum çaldı.

“Rom, ben Charlie. Tom’un mesajını gördün mü?”

Şaşkınlığım bir yana, Charlie’nin ilk tepkisinin beni aramak olduğunu bilmek güzeldi. “Az önce gördüm. Neler oluyor?”

Charlie’nin de sesinden benim kadar şaşırılmış olduğu belliydi. “Hiçbir fikrim yok. Onu az önce aradım ama meşguldü.”

“Bir şeyler öğrenirsen bana da haber verir misin?”

“Tabii ki. Görüşürüz.”

Telefonu kapattığımda Mick bana bakıp, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Aslında değil. Az önce en önemli konserimizin iptal olduğunu öğrendik ve sebebini bilmiyoruz.”

“Milyoner adam için olan mı yoksa?” Mick, sıradan sohbetlerimizi hatırlama yeteneğiyle beni hep şaşırtıyordu.

“Evet.”

“Ah, çok üzücü! Eminim yıkılmışsındır.”

Başımı evet anlamında salladım. Büyük hüsrana uğramıştım. Sandalyemi monitörümü görecektir şekilde döndürdüm. Birdenbire koltuk altı deodorantıyla ilgili reklam müziği hazırlamak bana sonunculuk ödülü almak gibi geldi. “Hepimiz yıkıldık.”

Perşembe günü, uzun zamandır yaşadığım en iç kararutıcı günlerden biriydi. Tüm günü bir müşteri tarafından radyo reklamlarım güçlendirmek için görevlendirilmiş, sahip olduğu azıcık yaratıcılığıyla, her karara müdahale eden bir reklam yöneticisiyle tartışarak geçirmiş olmam bile işe yaramadı. Eğer söz konusu ürün, iyi bilinen bir markanın kulak temizleme çubuğu olmasaydı bu kadar umursamazdım.

Patronum Amanda tartışmaya katılınca, günüm daha da kötüleşti.

“Romily, önerdiğiniz konseptin otuz iki saniyelik bir reklamda anlaşılmasının mümkün olmadığını söylemeye çalışıyor. Ve eğer reklam parçasının tamamen Sigur Ros* tarzında söylenmesini istiyorsanız, mesajınız çoğu İzlanda diline hâkim olmayan dinleyiciler üzerinde bir etki uyandırmayacaktır.”

Harika. Sanki Yarasa Yuvası’ndaki gerginlik yeterince bunaltıcı değilmiş gibi.

“Belki farklı bir yol bulabiliriz,” diye önerdim. Sizin İngilizce metninizin temelinde kullanılmak üzere sanat eseri gibi görünen bir şey yazabiliriz. Bu, arzuladığınız hissiyatı verir mi?”

Bir anlığına reklam yöneticisinin etkilenmiş olduğunu sanmıştım. Ama iyimserliğim uzun sürmedi.

“Ajansın tasarladığı şekilde kalacak, aksi halde kampanyayı iptal ederiz,” dedi.

* İzlandalı bir post-rock grubu. (çn.)

Öfkeyle stüdyodan çıktığı sırada Amanda'nın yüz ifadesinden her şey anlaşılıyordu.

Mick, kelime seçeneklerini söylerken, inleyerek başımı masaya koydum.

Böylesine zor bir günün ardından arkadaşlarımı görecektir olmak aslında beni rahatlatmalıydı ama Tom'un mesajından beri kimseden ses çıkmıyordu ve yaklaşan prova âdeta yağmur yüklü bir fırtına bulutu gibi başımın üstünde duruyordu.

Saat altıda, orkestramızın tarihindeki en sessiz şekilde teçhizatı kamyonetten indirdikten sonra, Tom'un eski ayakkabı fabrikasındaki prova stüdyosunda bir araya geldik. Her şeyi ayarladık ama yapılanın anlamsızlığı odadaki kimsayı etkilememişti. Orkestra için parlak gelişmeler sağlayabilecek olan konser öncesi bu son provamız olacaktı ama bu hafta olanlar göz önünde bulundurulduğunda, olup bitenlerin masaya yatırılması öncesinde artık yalandan bir prova olacaktı.

Charlie ile Jack, odanın köşesindeki amfilerin karşısına çöktüler. Wren ile Tom ise koltukta kıpırdamadan oturuyorlardı. Bense ne yapacağımı bilemez bir halde, su ısıtıcısı ile fincanların dibinde ayakta dikiliyordum. On dakika kadar sonra kapı açıldı ve D'Wayne geldi. Yüz ifadesi hepimizinki gibi sertti. Göz göze geldiğimizde kısacık gülümsedi. Gülümsemesi ortaya çıktığı hızda yok oluvermişti.

Nihayet hepimizin aklını kurcalayan soruyu sordu: "Neler oldu Tom?"

Tom başını sallayarak, "Jules beni arayıp düğünün muhtemelen süresiz olarak ertelendiğini söyledi," dedi.

"Nasıl olur?"

"Kızının, yakın bir zamanda geçirdiği trafik kazasından ötürü oluşan sakatlıkları iyileşme sürecindeydi. Ama pazartesi gecesi durumu kötüleşmiş. Anlaşılan o ki, bacaklarındaki sinirlerin gördüğü

zarar, tahmin ettiklerinden daha kötüymüş ve şimdi önemli bir ameliyat geçirmesi gerekiyormuş. Doktorlar, durumu sağlamlaşmadan düğününü yapmamasını tavsiye etmişler. Desteksiz yürümesi için bir yıl kadar süre gerektiğini söylüyorlarmış.”

Charlie, “Çok kötü hissettim şimdi. Fikrini değiştirdiğini ve başka birilerini bulduğunu düşünmüştüm,” diye sızlandı.

Jack, “Sanırım hepimiz senin gibi düşündük Chas,” deyip, “Tom, Jules’la konuştuğun zaman kızı için iyi dileklerimizi iletir misin?” diye sordu.

Tom, evet anlamında başını salladı. “Çok üzgünüm çocuklar. Sanki benim hatammış gibi hissediyorum. Yani eğer Jules’a bizden hiç bahsetmeseydim bize çalmamız için teklifte bulunmazdı ve biz de bu kadar ümide kapılmazdık.”

Wren, yıpranmış kotundaki bir ipliği çekiştirerek, “Muhtemelen onlar için yeterince iyi olamayacaktık zaten,” dedi.

“Böyle konuşma Wren.”

“Neyi kastettiğimi biliyorsun Rom. Daha önce hiç bu kadar prestijli bir konser vermedik. Belki de sorumluluğu bize ağır gelecekti.”

Herkes aynı anda karşı çıkıp bir şeyler söyleyince, prova odasında tartışma sesleri yankılanmaya başladı. D’Wayne bizi susturmak için ellerini kaldırdı.

“Bu durum kimsenin suçu değil ve siz “yeterince iyi” den daha fazlasısınız. Dolayısıyla şimdi buraya neden geldiğimizi hatırlayalım ve provayı gerçekleştirelim, tamam mı? Romily, biraz konuşabilir miyiz?” Kapıyı açıp koridora yöneldi. Diğerleri isteksizce provaya başladıkları sırada ben D’Wayne’in peşinden gittim.

Bana yine daha önceki gibi yarım yamalak gülümseyerek, “Bunu görüp görmediğini bilmiyorum ama senin için önemli olabileceğini düşündüm,” dedi.

Arka cebinden bir kâğıt parçası çıkarttı. Merak içinde kâğıdı almak için elimi uzattığımda kâğıdı bir anlığına elinde tutup, gözlerini bana dikti. “Bunun asılsız olduğunu düşünüyorum ve bence sen de bunu görmezden gelmelisin.”

Ne tuhaf bir sözdü bu. Eğer görmezden gelmem gerektiğini düşünüyorsa bunu göstermek için neden beni odadan dışarı çıkarmıştı ki? Kâğıdı elinden alıp açtığımda bir haber yazısı olduğunu gördüm. Daha yakından baktığımda yazının orta yerinde Pinstripes’in internet sitesindeki fotoğrafımın bulunduğunu görünce tüylerim diken diken oldu.

ÇARESİZCE ARIYOR... HERHANGİ BİRİNİ!

Aşkı bulmak için ne kadar ileri gidersiniz?

Herkes kendisi için bir yerlerde onu bekleyen özel bir kişi olduğunu söyler. Peki onu bulmak için ne kadar uzağa bakmalıyız? CAYTE BROGAN, bunun cevabını bulduğunu iddia ediyor.

Her kadın gibi ben de gerçek aşka inanırım. Elizabeth, Darcy ile evlendiğinde ya da Bridget ile Mark, karlı Londra sokaklarında öpüştüğünde sanki yanlarındaymışım gibi ağladım. Aşkın peşinde olmaya dair şarkılar dinledim ve işler benim için yolunda gitmediğinde kırık kalbimi avutmak için bu şarkılardan faydalandım. Ve itiraf ediyorum geçmişte, hayallerimin erkeği olması uzak bir ihtimal olan ve hiç tanımadığım erkeklerle randevulaştım.

Peki sadece bir kere karşılaştığınız bir yabancıyı bulmak için bir yılınızı harcar mıydınız?

Romily Parker’ın yaptığı şey aynen bu. Aralık ayında Birmingham’daki Noel pazarında yakışıklı bir adamla

tesadüfen karşılaşmasının ardından onun hayatının erkeği olduğuna kanaat getirmiş ve onu bulmak için çaresizce araştırmaya başlamış. "Araştırma" kelimesi, onun özellikle tercih ettiği bir kelime.

Romily bana, "İnsanlar araştırmamın çılgınca olduğunu düşünebilirler ama onu bulmaya kararlıyım. Hayatınızda böyle bir şeyle karşılaştığınızda öylece geçip gitmesine izin vermemelisiniz," diye açıklamada bulundu.

29 yaşındaki Bayan Parker, bu görevinde yalnız değil. Araştırmasıyla ilgili bloğu bugüne kadar yüzden fazla takipçi elde etti, hepsi de perimasalının mutlu sonla bitip bitmeyeceğini görmek için sabırsızlanıyor. Gizemli adam şimdiye kadar bulunamadı ama bir yıldan uzun süredir sevgilisi olmayan Bayan Parker, yılmadan yoluna devam ediyor. "Aşk her zaman ortaya çıkmaz. Belki de bu mutlu olmak için tek şansımıdır," diyor.

Yine de onun bu coşkusunu paylaşmayan arkadaşları ve aile bireyleri var. Romily'nin bu araştırmaya hevesle kafayı takmış olduğunu söyleyen yakın bir arkadaşı şu açıklamalarda bulundu: "Bir ara arkadaşlarımızdan biri için ölümsüz aşk beslediğini açıklarken sonrasında bu yabancıyı aramaya girişti. Onun çaresiz olduğunu düşünüyorum."

Bayan Parker'ın annesi Alice Parker (49), kızının bu bir yıllık araştırmasından ötürü şaşkın bir halde. "Geçmişinde bazı mantıksız hareketlerde bulundu ama bu en fenası. Ailemiz için utanç verici bir şey," dedi.

İflah olmaz romantikler, Bayan Parker'ın kalbinin sesini dinlediğini ve aşkta her şeyin mubah olduğunu

iddia edebilirler. Ama ben, “araştırmasının” altında kadınlar için daha karanlık ve kötü niyetli duygular yattığını düşünüyorum.

Kadınlar meslek seçimi, temel haklar ve tanınırlık konusunda ilerleme kaydetmişken, kişisel hayatlarımız ve ilişkilerimiz ne olacak? Bu hale mi gelmeliyiz? Toplum ve medya tarafından dayatılmış, modası geçmiş, ütöpik bir ideal uğruna ömrümüzü ziyan mı etmeliyiz?

Romily Parker, araştırmasında başarılı olsun ya da olmasın, günümüz kadınlarının böylesine çaresiz bir hareketle betimlenmesi hiç hoş değil. Sonsuza dek mutluluk mu? Hiç sanmıyorum.

Nefesim daralmıştı. Yazıya sanki onu yıpratıp yok etmek istencesine tekrar tekrar baktım. Cayte’in hayatımla ilgili verdiği ezici hükümdeki aşağılayıcı ve incitici sözler her satırda âdeta bana bağıırıyordu. Tir tir titreyen ellerimle kâğıdı tutarken midem bulanmaya ve başım dönmeye başlamıştı.

“Bu âdeta felaket... Beklediğim bu değildi...” diye sayıkladım.

D’Wayne öylece durmuş, endişeli bakışlarla beni izliyordu. “Çok üzgünüm.”

“Anneme söylemiş.” Tüylerim diken diken olmuştu. “Ve arkadaşlarımdan biri çaresiz olduğumu düşünüyor...” Kimdi bu? Muhtemelen Tom’du. Ama ya Jack ya da Wren’s? Hatta daha da kötüsü Charlie ise? Gözlerim yaşla dolmuştu. Bu kişi her kimse, beni son ilişkimden bu yana ne kadar süre geçtiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Böyle bir şeyi, kötü niyetli, hırslı, acımasız bir gazeteciyle nasıl paylaşırlardı?

Bunu daha fazla düşünmek istemiyordum. Telaş yapmadan sağlıklı bir şekilde düşünmem gerekiyordu. Bu, yerel gazetede yayımlanan, görece az sayıda insanın okuyacağı bir yazıydı. Varsayalım ki, beni tanıyanlarla bazı sorunlar yaşayacaktım ve annem ve babamla yapacağım mecburi konuşma felaket olacaktı. Ama ilk uyandırdığı tepki yatıştığında, geçip gitmiş olacak mıydı?

Gözlerimi silerken, “Nereden buldun bunu?” diye sordum.

“Kız kardeşim Shenice, bu yazıyı bu sabah Edgevale gazetesinin internet sitesinde görmüş. Yerel gazeteye baktım, onların sitesinde de vardı.”

“Peki. Pek de fena sayılmaz. Cayte bana yazılarının genelde yerel gazetelerde yayımlandığını söylemişti. Edgevale, Stone Yardley’nin gazetesi değil mi?”

“Sanırım. Ama...”

Kendimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. “Tamam, en azından o da yerel...”

“Romily.” Susup D’Wayne’e baktım. Ses tonu beni ürkütmüştü. “Korkarım durum gitgide kötüleşiyor.”

“Nasıl yani?”

“Yazı salgın gibi yayılıyor.”

Gözlerimi kırptıştırarak, “O da ne demek?” diye sordum.

“Hangi gazetelerde yayımlandığını görmek için yazıyı Google’da arattım. Yazı şu an her yerde. İnternet siteleri, gazeteler, bloglar... Daily Mail gazetesinden bir köşe yazarı bu yazıdan bahsetmiş ve bu sabah konuyla ilgili fikirlerini yazmış. Onun çıktısını almaya fırsatım olmadı ama ne kadar kötü olduğunu tahmin edebilirsin.”

Cayte, yazısının araştırmamın olabildiğince açığa çıkmasını sağlayacağını söylerken şaka yapmıyordu demek. “İnanamıyorum. Bahsettiği sözlerin hiçbirini söylemedim.”

“En baştan onunla konuşmayı neden kabul ettin ki?”

“Bana yardımını dokunacağını söyledi. Diğer kadınlara ilham verebileceğimi söyledi,” diye karşılık verdim. Yazdıkları göz önünde tutulduğunda, gerekçelerim çok hafif kalıyordu.

D’Wayne kuşku dolu bir kahkaha attı. “O bir gazeteci. İsteddiği hikâyeyi elde etmek için her şeyi söyler. Ona güvendiğine inanamıyorum.”

“En yakın arkadaşlarımdan biriyle çıkıyor ve bana yardım etmeyi teklif etti. Ne yapsaydım yani?” Yazıya tekrar göz attım. Kendimi dünyadaki en aptal insan gibi hissediyordum. “Sence ben çaresiz miyim?”

İçtenlikle gülümseyerek, “Hayır. Hiç de öyle değilsin,” dedi.

Prova odasına geri döndüğümde Tom’un yüzüne bakacak cesareti bulamadım. Tam olarak ne tür bir kadınla çıktığını öğrense bile bunu ona söyleyen kişi ben olmayacaktım. Bunun yanı sıra, mantıklı düşünemeyecek kadar öfkeliydim. Bunu gizlemek bana sıkıntı verse de, Cayte’in ihanetini açığa vurmayarak provaya devam ettim.

Bunu görüp görmediğinizi bilmiyorum ama ben gülünç duruma düştüm...

Hayır, bu doğru değildi.

Hayatında hiç sırtından vurulmuşsun gibi hissettin mi?

Bu da işe yaramadı.

Üzgün bir halde mutfak masasının üzerinde duran dizüstü bilgisayarına gözlerimi dikmiş, bloğuma yazmak için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum. Pinstripes tarihindeki en gergin provaının ardından, çabucak mazeret uydurup kendimi hemen güvenli alanım olan küçük evime atmıştım. Olanları Wren ya da Jack’e anlatmamayı başarmış olmam âdeta küçük bir mucizeydi. Beni dur-

duran tek şey, sonradan pişman olacağım bir şeyleri söylemekten korkmamdı. Ekip zaten kaygılıydı ve işleri daha da kötüleştirmek istemiyordum.

Şimdiyse üçüncü kadehimi devirirken Cayte'in yazdıkları kulaklarımda yankılanıyordu; tek istediğim şu an hissettiğim karmaşık duyguları açıklayabilmektir. Ama uygun sözleri bulamıyordum. Yenilgiyi kabullenip sandalyemi geriye iterek ayağa kalktım. Elimde şarap kadehiyle hava almak için ön kapıyı açtım.

Bu, her bakımdan bir faciaydı. İnsanlar yazıyı okuduklarında yaşayacağım büyük utanç bir yana, en kötüsü de eğer yakışıklı yabancı bunu okursa kollarıma koşmak yerine benden kaçardı. Ne yapmam gerektiğini bilemediğimden kendimi çaresiz hissediyordum ve duvara yaslanıp Stourbridge kanalının karanlık sularının üzerinde uçup duran yaraları izlediğim sırada, farklı bir durumda Charlie'nin tavsiyesini alacağım ilk kişi olacağı aklıma geldi. Bu kapının artık bana kapanmış olması bana kendimi kötü hissettirdi. Yapacak tek şey vardı. Cebimden telefonumu çıkarıp tuşlara bastım.

"Selam. Cayte'in yazısı yayımlandı ve..." Zar zor yutkunarak, "Berbat haldeyim. Ne yapacağımı bilemiyorum," dedim.

"Yarın işten sonra doğruca buraya gel bebeğim. Biz bu konuyla ilgileniriz."

Ertesi gün, çok fazla şarap içtiğimden ve çok az uyuduğumdan ötürü kafam dumanlı bir halde işe gittim. Her ne kadar henüz erken olsa da, telefonumda arkadaşlarımdan gelen herhangi bir mesaj yoktu. Acaba Cayte'in yazısını henüz görmemişler miydi yoksa söylediklerinin yayımlanmış olduğunu gördükten sonra ortalarda görünmemeye mi çalışıyorlardı? Sinir bozucu konuyu hatırlatacak şeylerden uzak durmaya çalışarak günü atlatmaya kararlıyım. Parlak haziran güneşine çıktığımda endişeleri kafamdan uzaklaştırdım.

Brum FM'e vardığımda bir şeyler olduğu belliydi. Ted, her zamanki gibi neşeliydi ama asansör kapıları lobiye görüş alanımdan çıkardıktan sonra sırtıttığına yemin edebilirim. Koridorlardaki insanlar gözlerini kaçırıyorlar ve gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı. Ama Yarasa Yuvası'na girmemin hemen ardından Mick açık verdi.

Yüzünde sinir bozucu bir sırıtışla, "Gidip personel odasındaki duyuru panosuna bir göz atsan iyi olur," dedi.

Kalbim güm güm çarparken küçük odaya doğru yürüdüm ve tahmin ettiğim üzere Cayte'in yazısının panonun orta yerine tutturulmuş olduğunu gördüm.

Halinden memnun olduğu belli olan biri, "Oldukça ilginç bir yazı değil mi?" diye sordu.

Tepeden tırnağa kendini beğenmiş ve kompleksli biri olan Amanda Wright-Timpkins. *Muhteşem*.

Omuz silkerek, "Bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız eğer," dedim.

Kahkahayla gülerek, "Sanırım sen hoşlanmıyorsun," dedi.

Ne kadar da zekisin.... "Neyse, yeterince eğlendiniz..." Panoya uzanıp yazıyı söküp aldım ve avucumda buruşturdum. "İşte. Böylesi daha iyi." Ona gülümsedikten sonra kapıya yöneldim.

"Olur Romily, seni anlayabiliyorum. Tabii diğerleri hâlâ duruyor."

Kapının eşiğinde durup ona doğru döndüm. "Diğerleri mi?"

"Bilmiyor musun? Bu yazı binadaki her duyuru panosunda asılı tatlım."

Amanda arkamdan kasıla kasıla gelirken yıkılmış bir halde Yarasa Yuvası'nın yolunu tuttum.

"Bilirsin, Brum FM'de meslektaşlarımızın başarılarını kutlarız. Herkesin senin on beş dakikalık şöhretini paylaşması gerekiyordu."

Stüdyoya girdiğimizde Mick başını kaldırdı. "Kendinden gayet memnun görünüyorsun Amanda."

“Öyle mi? İtiraf etmeliyim ki, bu sabah yazıyı okuyunca biraz canlandım. Senin için ne kadar utanç verici Romily. Küçük üzücü aşk hayatını herkese yayınlaman. Ama tek suçlusu sensin. Yani seninle ilgilenmediği belli olan bir adamı bulmak için koca bir yıl harcamak? Biliyorum neredeyse otuz oldun ve seçenekler gitgide azalıyor ama yine de bunun biraz çaresizce olduğunu kabul etmelisin.”

Mick bana karton bardakta kahve ve kâğıda sarılmış pastırmalı çörek uzatırken, “Senin süpürge nerede?” diye homurdandı. “Şu an oldukça meşgulüz.”

Küt kesilmiş boyalı tırnaklı ellerini teslim olmak manasında havaya kaldırıp, “Anlıyorum,” dedi. Yanımızdan ayrılmadan önce karşımda hafifçe eğilerek, “Umarım buradaki diğer insanlar da bunu yapmayı öğrenir,” dedi.

“Bu kadın âdeta aba altından sopa gösteriyor.”

Bizi bekleyen işleri görmek için iş planına göz atarken, “Sorun değil. Bırak eğlensin,” diye karşılık verdim. “Mısır gevreği, direksiyon dersleri ve kabızlık giderici... Kimse işimizin çok yönlü olmadığını iddia edemez.”

Mick, sırtarak, “Çok yönlü olmasak bir hiçiz,” dedikten sonra bana “İyi olduğuna emin misin?” diye sordu.

“Sadece tüm bunların geçip gitmesini istiyorum. Hepsinin üstesinden geleceğim.”

Mick gülümsedi. “Tabii ki. Aslında tam da sana faydası dokunacak şeyi biliyorum...” Ekranındaki parça listesini açıp “Desperado” şarkısını çalmaya başladı.

* * *

Öğleden sonra Our Pol’e geldiğimde meslektaşlarımın benimle ilgili esprilerinden ve alaylarından bezmiş bir haldeydim. Kötü niyetli değillerdi ama yine de kafaya takmıştım.

Mags yengem kapıda endişeli bir halde beklemekteydi ve beni görür görmez tekneden aşağıya atlayıp elinde kurulama bezi ve terlikleriyle bana doğru koşmaya başladı. Yanıma ulaşınca beni sımsıkı kucakladı.

“Ah miniğim! Sarıl bana! O korkunç kadın! Yazık, yazık sana!” Sarılması bitince uzun uzun beni inceledi. “Senin ihtiyacın olan şey, havuçlu kek. Başka bir şey işe yaramaz.” Beni elimden tutup Our Pol’e götürdü. Mutfğa girdiğimizde Dudley amcam eski sarı çaydanlığa çoktan çayı koymuştu.

“İşte burada! Bizim küçük medya yıldızımız!”

“Sus Dudley, öyle deme.” Mags yengem elindeki kurulama bezi ni amcama doğru savurdu ama amcam yılların tecrübesiyle kendini korumayı başardı. “Romily moral bulmak için buraya geldi, alay edilmek için değil.”

Masanın dibindeki banka oturdum, Elvis kucağıma zıpladı. “Endişelenme. Bugün sürekli bunlarla karşılaştım,” dedim.

Yengem amcamı, “Gördün mü? Köpek bile senden daha duyarlı,” diye azarladı.

Dudley amcam öyle kırgın göründü ki yanıma oturduğunda ona sarılmak zorunda kaldım. “Sorun değil Dud amca. Sadece meşhur desteğine ihtiyacım var.”

Birdenbire gözleri parladı. “Bu durumda doğru tekneye geldin bebeğim!”

Amcam ve yengemle geçirdiğim beş dakikanın bile bakış açımı değiştirmesi benim için büyük nimetti. Bunu şişeleyip saklamaları ya da insanların duygulara özgü pişirilen lezzetli şeyleri yerlerken moral bulacakları “iyimserlik spa’sı” açmaları iyi olurdu.

Dudley amcam üçüncü fincan çayımı doldururken, “Önemli olan şu ki, bu senin araştırmana zarar vermez,” dedi.

“Ama ya o bu yazıyı görmüşse ve uzaklaştırma emri gibi bir şey çıkartırsa?”

Mags yengem, “Romily Louise Parker, kes  unu! O yazı sadece birkaç yerel gazetede ve tuhaf bir internet sitesinde yer aldı,” dedi. “Olur da o yazıyı görürse, ki bundan kuşkuluyum, *o kadının* senin hakkında yazdığı yalanlarla seni tanımaz. Araştırmamda altı ayı geride bıraktın, aptal bir kadının bu araştırmanın geri kalanını engellemesine izin vermeyeceksin herhalde, değil mi?”

Dudley amcam, “Ayrıca artık bu sadece seni ilgilendiren bir konu değil. Son zamanlarda bloğunda yazılan yorumları okudun mu? Okumadın değil mi? Peki  yleyse,” diyerek, elini savurarak, “Magsie, dizüstü bilgisayar getir!” dedi.

Mags yengem yerinden kıpırdamadı. “Nerede olduğunu bilmiyorum.”

Dudley amcamın yüzü asıldı. “Yatak odasında bırakmamış mıyım?”

“Bilmiyorum Dudley. Suntadan olsalar dahi duvarların ardını göremiyorum. Gidip bakmamı ister misin?”

Dudley amcam hafifçe kızarak evet anlamında başını salladı. “Sana zahmet olmazsa, benim tatlı karım.”

Mags yengem amcamın kel kafasını okşayıp bana göz kırptıktan sonra kayıp dizüstü bilgisayar bulmaya gitti. Bilgisayarı getirince amcam bloğuma giriş yaptı.

Bilgisayar ekranını bana döndürerek, “İşte burada. Oku şunları,” dedi.

Söz konusu yazı yayımlanmadan önce bloğuma yazdığım yazıya yirmi mesaj gelmiş olması beni çok şaşırttı. Pek çok takip imin yazıyı görüp destek sağlamak için sosyal ağlara taşıdığını fark ettim. Takipçi sayım neredeyse yüz elliye ulaşmıştı ve yaptıkları yorumlar çok hoştı.

Yoluna devam et ve o aptal gazetecinin seninle ilgili söylediklerini boş ver. Biz sana inanıyoruz. X rosienyc

**Senin tek yaptığın şey, kalbinin sesini dinlemek.
Bence bu muazzam bir şey. X MissEmsie**

Bloğundan haberdar değildim ama yazıyı gördüğümde bloğuna girip bu yazının çok seviyesiz olduğunu söylemek istedim. Şu andan itibaren gelişmeleri takip etmeye başlıyorum. Umarım onu bulursun. Xx pasha353

Romily, araştırmada yalnız olmadığını söylemek istiyorum. Bu adamı bulmanı arzu eden pek çok insan var, dolayısıyla aynen devam! Xx Ysobabe8

Ve bunlara benzer pek çok mesaj vardı.

Mags yengem gülümseyerek, "Pek çok insanı etkiledin canım," dedi.

Dudley amcam sırtarak, "Sadece o değil," diye ekledi. Yorumların en altına gidip bilgisayarı yengeme döndürdü.

**Yengenin pastalarının tariflerini alabilir miyim? x
cupcakefairry**

"Şaşılacak şey! Neden istiyor ki?" diye sordu. Çok şaşırmış gibi görünse de kızaran yanakları öyle demiyordu.

"Tariflerini yazmalısın Magsie. Sana yıllardır söylüyorum."

"Belki de yazsam iyi olur. Eğer birkaç tarifi kâğıda dökersem, onları bu genç bayana iletir misin Romily?"

"Tabii ki iletirim. Bunlar muhteşem Dud amca. Bana gösterdiğin için teşekkürler. Tüm gün bu konuyla ilgili kendimi çok kötü hissettim ama insanların beni desteklediğini bilmek bana çok iyi geldi."

Oturma odasının yumuşak koltuklarına geçtik ve Mags yengem biraz daha çay ve kek getirdi. Çok geçmeden sohbetimiz pek de iyimser olamayacağımız bir konuya yöneldi.

“Annenlerle konuşmadın mı hâlâ?”

Ah evet. Şimdiye dek neyse ki sadece telefonla konuşmuştuk. O berbat anı erteleyip duruyordum ama nihayet öğle arasında onlarla konuşmaya karar vermiştim.

Dünyada kesin olan bazı şeyler vardır. Söz konusu annem olduğunda, değişmez bir gerçek vardır: Annem sinirliyse herkesin bundan haberi olur. Annem, mümkün olduğunca çok kişiye ulaşıp benim onu ne kadar incittiğimi anlatmadan rahat etmez. Bu nedenle, konuşmamızın ilk on dakikası herkesin nasıl sarsıldığını anlatmasıyla geçti.

“Bir blog ha? Bunun ne kadar ucuz ve saçma görüldüğünün farkında mısın? Biz seni kirli çamaşırlarını herkesle paylaş diye büyütmedik. Bu tamamıyla utanç verici. Bugüne kadar kiminle konuşsam, aynı şeyi söyledi.”

Tabii ki özür dilemiş, özellikle de bunları öğrenme şeklinden dolayı üzgün olduğumu belirtmiştim. Ama annemin konuyu kapatmaya niyeti yoktu ve onun orkestrayı, amcamla yengemi ve onu yıllar boyu incitmiş olan hemen hemen herkesi suçlamaya başlamasıyla tartışma alevlendi. Sonunda bu araştırmaya bir son vermemi istedi.

“Üzgünüm anne, bunu yapamam.”

“Ama arkadaşların arasında alay konusu olduysan, bu ne işe yarar ki?”

İşte bu beni incitmişti. Her şeyden önce, Cayte’in yazısını dikkate alırsak, yakın arkadaşlarımdan birinin bana pek de destek olduğu söylenemezdi. “Yaptığım şeye hâlâ inanan insanlar var.”

“Bu aptallığın daniskası. Peki. Devam et. Kendini herkesin önünde rezil et. Ama durum kötüleşmeye başladığında babanla benim işleri düzene sokmamızı bekleme sakın.”

Mags yengem bana gözlerini dikip, “Böyle mi dedi?” diye sordu. “Onun dünyadaki en destekleyici anne olmadığını biliyorum ama bu, onun için bile ağır bir söz.”

“Ona bunun benim hayatım olduğunu ve sorumluluk almama izin vermesi gerektiğini söyledim.”

Dudley amcam elimi ellerinin arasına aldı. “Şimdi beni dinle be-beğim, bu sadece ufak bir aksaklık. Onu bulacağına inanıyorum. Annenlere gelince, onları kendi hallerine bırak. Kim olduğun sorusuna cevap verecek tek kişi sensin. Bunu asla unutma.”

O akşam eve dönerken belirgin bir şekilde kendimi daha iyi hissediyordum. Bazen inanç ve değerlerinin hayatta ne kadar önemli olduğunu, onlara meydan okunduğunda fark edersin. Annem ve babamla bozuşmam, her ne kadar üzücü olsa da, öteden beri tahmin ettiğim bir şeyi doğruladı: Asla onların beklediği gibi biri olmayacaktım. Rahatlamıştım. Gerçekte olduğum kişiye güvenebileceğimi fark etmiştim. Ve bu kişi, kalbinin sesini dinlemeye devam edecek olan bir kızdı.

Ertesi gün, D’Wayne’den gelen endişe dolu birkaç mesaj hariç, grubun diğer üyeleriyle hiç haberleşmedim. D’Wayne, yazının beni incitmesinden kendisini sorumlu hissediyormuş gibiydi. Özellikle de Cayte’in yazısında bahsi geçen “yakın arkadaşın” kim olduğundan henüz emin olamadığımdan, gelecek provanın gelmesini hiç istemiyordum.

Tabii ki bu durumda, Cayte’in alışılmışın dışına çıktığını ve yazının geri kalanı gibi kafasından uydurmak yerine, gerçekten herkesin kendi sözlerinden alıntılar yapma zahmetine girdiğini varsayıyordum. Bu aşağılık ihanete hâlâ şaşıyordum. Acaba yazdıkları için ona teşekkür edeceğimi mi sanmıştı? Ne düşüneceğimi hiç umursamamış mıydı?

Tom'un prova odasına girdiğimde Charlie bana gülümsedi ama bu kısacık bir gülümsemeydi ve bana onun masum olduğu garantisini vermiyordu. Jack klavyesinden başını kaldırıp baktı ve daha dostane davranarak enstrümanını bırakıp bana sarılmak için hızlıca yanıma geldi.

"Ah dostum, o yazıyı dün gördüm. Tam bir sürtük! Sophie çok öfkелendi ve Cayte ile yüzleşmeye Tom'a gitmemesi için onu zor tuttum. Muhtemelen ona bazı mesajlar gönderdi."

"Bana mesaj atmadınız ama." Gözlerini bana dikmiş olan Charlie'ye şöyle bir baktım. "Hiç kimse mesaj atmadı bana."

Jack, suçluluk duygusuyla geri adım attı. "Farkındayım. Kimse mesaj atmadı. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Seni aramalıyım. Özür dilerim."

"Sorun değil. Bu durum benim yerime sizlerden birinin başına gelmiş olsaydı, sanırım ben de ne diyeceğimi bilemezdim. Ama en azından bir şeyler söylemeye çalışırdım sanırım." Gözlerinin içine bakarak, "Cayte'ye bir şey söylemedin değil mi?" diye sordum.

Büyük bir şaşkınlıkla, "Hayır! Asla! O sözü benim söylediğimi mi düşünüyorsun?" dedi.

Bu ihtimali göz önünde bulundurduğum için birden kendimi çok kötü hissettim. "Hayır. Yani o kişinin kim olduğunu bilmiyorum, bu yüzden..."

Charlie yanımıza gelerek, "O kişi ben de değilim," dedi. "Umarım buna inanıyorsunuzdur." Bakışları içtendi ve doğruyu söylediğini hissettim.

"Büyük olasılıkla hepsini kafasından uydurdu. Arkadaşlarımı sorgulamama yol açmasından nefret ediyorum."

Kapı gıcırdadı ve Charlie başını eğerek o yöne baktı. "Umarım sana daha fazlasını anlatabilecek olan kişi gelmiştir."

Eski püskü gitar çantasını taşıyıp bateri setinin yanına yerleştirdiği sırada Tom'un yüzü asıktı. Gitarını çıkarıp fişini amfiye takarken Jack, Charlie ve ben onu seyrettik. Bakışlarımız onu rahatsız etmiş olmalı ki, birkaç dakika sonra iç çekerek, "Haydi söyleyin," dedi.

Kendini savunması Jack'i şaşırtmışa benziyordu. "Hey, ağırdan al..."

"Oyalanmanın bir anlamı yok. Söylemek için can attığınız şeyi söyleyin hadi."

Charlie, "Tom..." diyerek bir şeyler söyleyecek oldu ama Tom inatla devam etti.

"Bakın, ne yazdığını bilmiyordum. İnternette yayılması benim suçum değil. Onu ben yönlendirmiyorum ve yaptıklarından sorumlu değilim. Tamam mı?"

Jack öfkeyle ona baktı. "Bu kadar mı yani? Aptal kız arkadaşının en yakın arkadaşlarımızdan birine saldırmış olması seni ilgilendiriyor mu?"

Böyle olmasını istemiyordum. Aramızda düşmanlıkla bir yere varamazdık. "Jack, tartışmayalım. Aslında bu konudan hiç bahsetmesek olur mu? Her şeyi unutup hayatıma kaldığım yerden devam etmek istiyorum."

"Hayır, üzgünüm Rom. Sen saldırıya maruz kaldın ve küçük düşürüldün, onunsa hiç umurunda değil. Bence bu, tartışmaya değer bir konu."

"Bu kadar yeter!" Tom gitarını amfinin üzerine sertçe koydu ve odanın öbür yanına hızla gidip Jack'in dibinde durdu. "Eğer bana bir şey söylemek istiyorsan, yüzüme söyle."

Jack diklenerek, "Bana uyar," dedi.

Charlie, "Jack'e sataşırsan karşında beni bulursun," diye tehdit etti.

Bu, bardağı taşıran son damlaydı. Cayte en yakın arkadaşlarımı benden çalamayacaktı. “Yeter!” diye bağırınca şaşkınlıkla duraksadılar. “Bak, o senin kız arkadaşın Tom. Onu savunmak niyetindeysen, bu sorun değil. Jack, benim yerime kavga etmene gerek yok. Ve sen Charlie, dolduruşa gelmemen gerektiğini bilmen lazım. Dolayısıyla şimdi tüm bunlara bir son verin çünkü her şeyden önce bu kavganın sorumlusu olmak istemiyorum. Yetişkin gibi davranın!”

Odadan dışarı çıktığım sırada arkamdan aval aval bakıyorlardı.

Pek uzaklaşmadım. Sadece eski ayakkabı fabrikasının köşesindeki eskiden kuyumcu olan küçük bir kafeye gittim. Ama ne demek istediğimi anlamaları için bu yeterliydi. Karamel aromalı sütlü kahve söyleyip taze kahve, eski ahşap ve toz kokusu altında sakinleşmeye çalıştım. Bu gerginliğin tamamıyla Cayte’in yazısından kaynaklanmadığını biliyordum. Hâlâ milyoner konserinin iptal edilisinin hayal kırıklığını, geleceğimizle ilgili vaatleri birden yitirmiş olmanın üzüntüsünü yaşıyorduk. Ve bu konserin ertelenmesinden ötürü hiç kimseyi suçlayamadığımızdan, özellikle de bu iptali gerektiren şartlar göz önünde bulundurulduğunda, bastırdığımız duygular kendilerine başka bir çıkış noktası buluyordu.

Ayrılmamın ardından on dakika geçtikten sonra bir mesaj aldım.

Rom, neredesin? Provayı iptal ediyoruz. Konuşmak ister misin? Jack x

Konunun tekrar açılmasını istemediğimden, hemen cevap yazdım.

Tamam o halde. Beni merak etme, sadece tartışmanın ortasında kalmak istemedim. Sonra konuşuruz. Rom x

Yorumlarınız müthiş, size çok teşekkür ediyorum.

Cayte Brogan bana yardım etmeyi teklif ettiğinde ona güvendiğim için kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Şimdi düşündüğümde, yapmayı planladığı şeyin gayet belirgin olduğunu fark ettim. Ancak şüpheli biri değilim ve komplo teorilerinin peşinde olan insanlarla uğraşacak zamanım yok. İnsanlara güvenirim. Bu kötü bir şey mi?

Özellikle de yazının ilk yayımlandığı zaman, amcam ve yengemin bana çok yardımı dokundu. Onların her şey için olumlu bir yanıtları vardır. Tabii ki tanıdıklarımın bazıları bunu hoş karşılamadı ama onların ne düşündüğünü umursayacak halim yok çünkü nihayetinde bu benim hayatım, benim kararım.

Öfkeli miyim? Aslında öfkeliyim, aksini söylersem yalan olur. Ama her şeyden çok, bu tuzağa düştüğüm için öfkeliyim. Ve hakkımda söyledikleri kendimi –ve daha da kötüsü sevdiğim insanları– sorgulamama sebep olduğu için öfkeliyim. Ama bu yaşadıklarım, bu araştırmanın benim için ne kadar önemli olduğunu anlamamı sağladı ve bunun beni durdurmasına asla izin vermeyeceğim. Araştırmamda öyle ilerledim ki üstümden para kazanmaya çalışan biri beni engelleyemez. Eğer yazdıklarının beni durdurmasına izin verirsem o galip gelmiş olur. Dolayısıyla onun yanıldığını kanıtlayacağım.

Bana inandığınız için teşekkürler. Henüz bu iş bitmedi.

Rom x

Pes etme! Onu bulacağına inanıyorum. X pasha353

Devam etmeli ve o kadının galip gelmesine izin vermemelisin Romily. Aynen devam! Ysobabe8

Yoluna devam et tatlım, başaracaksın. Dün akşam yengenin zencefilli pastasından yaptım ve müthiş oldu. :) cupcakefairyy

**Bütün aşk filmlerinde ana karakterin şansının ya-
ver gitmediği zamanlar olur ve o kendini toplayı
başarır. Bu da senin filmin. Mutlu sonla biteceğine
eminim! MissEmsie**

Ertesi gün, Wren'le buluşup merkeze doğru yürüdük. Cayte'in yazdıklarını en son öğrenen arkadaşlarımdan biri olduğu için şaş-
kın ve öfkeliydi – Charlie, Jack ve Tom arasındaki tartışma da ca-
basıydı.

İki fincan cappucinoyu ve kekleri masaya yerleştirirken, “Hemen
beni aramadığına inanamıyorum,” dedi. “Jack provanın iptal oldu-
ğunu söylemek için beni aradığında haberim oldu. Tom'a ulaşmaya
çalıştım ama telesekreter çıktı. Berbat bir durum bu.”

“Farkındayım. Cayte'in yaptığıнын Tom'un suçu olmadığını bili-
yorum ama Jack böyle düşünüyor.”

Wren kaşlarını kaldırarak, “Sen de bunu garipsiyor musun yani?”
diye sordu. “Tom seni savunmalıydı, o kadını değil. Ortak bir
geçmişiniz var, o kadın ise sadece beş dakikada Tom'un hayatına
dahil oldu. Diğer büyük haberleri için ondan faydalanmadığı ne
malum? Bence önceliklerini belirlemesinin zamanı geldi.”

Huzur dolu bir pazar sabahı için hayalim bu değildi. “Wren kes-
şunu. Hepimizin bu konu yüzünden birbirine girmesini istemiyo-
rum. Oldu bitti artık. Hepimiz hayatımıza devam edebilir miyiz
lütfen artık?”

Wren, “Ama o tam bir kaltak!” diye karşı çıktı.

“Öyle olsa bile, arkadaşlarımı kaybetmeye değmez.”

O akşam, cep telefonumda e-posta simgesinin yanıp söndüğünü
gördüm. Nefesimi tutup e-postayı açtım.

Kime: jack@funkster-studio.com, mistertom@gmail.com, charliew@galleryQ.co.uk

Bilgi: romilyp@bubblemail.co.uk

Kimden: ladywren@hotmail.com

Konu: Pinstripes birliği!

Çocuklar,

Hepimiz aptalca davranıyoruz. Sadece bilmeniz gerektiğini düşündüm. Romily'miz zaten yeterince incinmişti, bir de üstüne biz birbirimize girdik. Jack, kendine gel. Tom, kız arkadaşın ne derse desin, Rom'un senin için ne ifade ettiğini bilmesini sağla. Ve Charlie, yine eski haline dön. Aksi halde, hepimiz bozuşacağız ve buna değer mi sizce?

Bu konu burada kapanmalı. Bir şeyler yapın.

Wren xx

Kime: romilyp@bubblemail.co.uk, mistertom@gmail.com, charliew@galleryQ.co.uk

Bilgi: ladywren@hotmail.com

Kimden: jack@funkster-studio.com

Konu: RE: Pinstripes birliği!

Rom – Çok üzgünüm. Bu şekilde davranmama gerek yoktu. Sen harikası ve hepimiz arkadayız.

Tom – Aptalca davrandığım için özür dilerim. Öfkelenmiştim ama bu senin hatan değil.

Charlie – Sen benim dostumsun ve benim için değerlisin ama beni desteklemek için kendini harcammalısın.

Wren – Mantıklı düşünmemi sağladığın için teşekkürler. Haklısın. (Ama bunu alışkanlık haline getirme çünkü haysiyetim açısından hoş değil.)

Jack x

Kime: romilyp@bubblemail.co.uk, charliew@galleryQ.co.uk, jack@funkster-studio.com, ladywren@hotmail.com

Kimden: mistertom@gmail.com

Konu: RE: Pinstripes birliği!

Çocuklar,

Wren haklı. Sizinle tartışmak istemiyorum. Ama olaya bir de benim açımdan bakmalısınız. Cayte benim kız arkadaşım ve onu savunmakta haklıyım.

Gelgelelim, o yazıda Rom hakkında bahsettiği şeyler şoke ediciydi ve yazı yayımlandığından beri tartışmaktan başka bir şey yapmadık. Rom, seni sandığından da fazla önemsiyorum ve hayatımdaki biri tarafından böyle bir duruma düşürülmüş olmandan dolayı çok üzgünüm. Ne tasarladığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu ve olsaydı bile onu durdurabileceğimi sanmıyorum. Ama seni incittiği için ve o sözleri benim söylediğimi düşündüğün için çok üzgünüm. Ben hiçbir şey söylemedim.

Bu berbat bir durum. Cayte ile ilişkimin nasıl ilerleyeceğini aydınlığa kavuşturmam lazım ve ne olacağı

konusunda hiçbir fikrim yok. Ama bu sizin sorununuz değil. Sizi seviyorum ve ben de sizin gibi tartışmayı sürdürmek niyetinde değilim.

Sevgiler,

Tom x

Kime: romilyp@bubblemail.co.uk, mistertom@gmail.com, jack@funkster-studio.com, ladywren@hotmail.com

Kimden: charliew@galleryQ.co.uk

Konu: RE: Pinstripes birliği!

Bugün acayip sevgi yağmuruna tutulduk!

Cidden, aferin bize. Tartışmamalıyız.

Rom, geçen gün aptallık ettiğim için kusura bakma. Sen haklıydın, dolduruşa gelmemem gerektiğini bilmem lazım. Jack, sen kavganın eşiğindeyken seni gaza getirdiğim için özür dilerim. Ve Tom, taraf tuttuğum için üzgünüm. Hepimiz senin de arkadayız. Wren, ağzına sağlık. Bizimle ilgilendiğin için teşekkürler. Şimdi yüzümüz gülebilir mi artık? Harika.

Sevgiler,

Chas :)

Arkadaşlarımın yeniden birlik olduğunu görmek bana büyük moral verdi. En azından kafam Pinstripes'in tartışmalarıyla meşgul olmayacaktı. Şimdi yapmam gereken tek şey, beklenmedik ani şöhretimin zorluklarına göğüs germekti.

Süpermarkette kasa sırasındaki kadın, hatırlamasına faydası olacakmış gibi gözlerini kısıp başını bir yana eğerek, “Sizi tanıdığımı eminim,” dedi.

Kibarca gülümsedim ve keşke kasaba dışındaki bir markete gitseydim diye içimden geçirdim. Yeterli olacağını umut ederek, “Pek sanmıyorum,” diye cevap verdim.

“Televizyona çıkmış mıydınız? Ah, evet siz geçen hafta kayıp programında değil miydiniz?”

İçimden sıkılıp gitmesi için yalvardım ama kırmızı kadife eşofmanlı kadın aynı fikirde değildi. Konuyu farklı bir yöne çekmenin zamanı gelmişti. “Sanırım şu kasa müsait...”

“Yarışmada mıydınız? Ya da dizide?”

Sırada ne vardı? Bu gidişle o son zamanlarda izlediği tüm televizyon programlarının isimlerini sayarken, orada bekleyip duracaktım. Sepetime baktım, baget ekmeği onun gözüne sokmak ya da tamponları ona fırlatmak gibi olası seçenekler haricinde bu sohbetten kurtulmamı sağlayacak bir şey olmadığını görmek canımı sıktı.

Bu, bugün yaşadığım beşinci benzer konuşmaydı ve sabrım taşmaya başlamıştı. Ünlü olmanın sıkıntısı, fark ettiğim kadarıyla, insanlar sizi tanımasına rağmen, nereden tanıdıklarını çıkaramamalarıydı. Sonuç olarak her seferinde aynı düşünce süreci başlıyordu: Aynı okulda mıydık, işyerinden mi, kocamı tanıyor musun, annemi tanıyor musun, kız kardeşimin en yakın arkadaşı mıydın, bir reklamda mı görünmüştün, televizyonda çıkmadın mı, Biri Bizi Gözetliyor programında mıydın, geçen haftaki dergide fotoğrafın mı vardı...?

Cayte olayından bir hafta sonra, beni tanıdığını söyleyen insanlar giderek arttı. Bu, bindiğim trenlerden hafta boyunca uğradığım mağazalara kadar her yerde başıma geliyordu. M&S mağazasında yeni bir sutyen için ölçülerim alınırken yaşadığım; en utanç vericilerdendi. Bu “Bil Bakalım Kim?” oyunundan kurtulmak için, ciddi

ciddi önünde Cayte'in yazısının basılı olduğu bir tişört yaptırmayı düşünme noktasına gelmiştim.

Jack bana, Daily Mail köşe yazarının Cayte'in yazısından bahsetmesinin ardından, #çaresizkadın etiketinin Twitter'da en çok konuşulan konular arasına girdiğini, dinleyicilerin telefonla katılabildiğı yerel ve ulusal radyo programlarında konuşulan bir konu haline geldiğini söyledi.

Amcamla yengem her zamanki gibi bu durumun olumlu bir yanını görmeyi başardılar. Mags yengem, bu şöhretin haberin yayılmasını sağlaması açısından faydalı olduğuna beni inandırmaya çalıştı. Onun coşkusunu paylaşmak isterdim ama bence herkes tarafından tanınıyor olduğum gerçeğı, vaat edeceği şeylerden daha az olumluydu. Ancak ne kadar yanıldığımı geç olmadan fark edecektim.

Yazının yayımlanmasından yaklaşık iki hafta sonra Dudley amcam beni arayıp heyecan dolu bir sesle telesekretere mesaj bırakmıştı.

“Bebeğim, benim. Sanırım senin gazeteci arkadaşın sana iyiliğı dokundu. Uzun zamandır beklediğimiz fırsat olması muhtemel olan bir e-posta aldık. Bu mesajı aldığıında hemen beni ara...”

On beş

Atlatıyorum

Buna inanamıyordum.

Dudley amcam elinde çaydanlıkla yengemin etrafında gezinip dururken, Mags yengem, “E, bu o mu?” diye sordu.

Dizüstü bilgisayarın ekranına yeniden odaklandım, kalbim sanki yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Daha önce yanılmıştım, şimdi gözlerime inanabilir miydim? Görüntü biraz bulanıktı ve yandan çekilmişti ama bu oydu, buna emindim.

“Öyle sanırım,” diye karşılık verdim. Dudley amcam sevinçten öyle bir hopladı ki neredeyse sıcak çayı Mags yengemin başından aşağıya dökecekti.

“Dudley Parker, sakın ol. Tanrı aşkına, bu sadece bir fotoğraf.”

Ama bu bir fotoğraftan fazlasıydı. Bu, aradığım adamın gerçek olduğunun neredeyse net ve kesin bir kanıtıydı. Bu defa, siyah beyaz, kumlu bir güvenlik kamerası görüntüsü değildi, yakışıklı yabancımanın parlak renkli bir fotoğrafıydı. Kızıl kahve saçları, sakalı, güzel ela gözleri, hafif aralık dudaklarıyla sanki kameradan ürkmüş gibiydi.

Onu tekrar görmenin heyecanıyla sesim titreyerek, “Bunu nereden bulmuş?” diye sordum.

“Kadın telefonunu değiştireceği için kayıtlı fotoğraf ve videolarını ayıkladığını ve bunu bulduğunu söyledi. Bu fotoğrafı çektiğini unutmuş. Senin adamın omzunun üzerinden baktığı kadın, bu kadının en yakın arkadaşı ve bu fotoğrafı Noel alışverişı yaparken çekmiş. Fotoğrafı çektiği sırada senin adam tesadüfen arkasını dönmüş.”

Mags yengem gözlerini kısarak Dudley amcamın bilgisayarındaki görüntüye bakarken, “Biraz bulanık. O olduğuna emin misin?” dedi.

Evet anlamında başımı salladım. Avuç içlerim sırlıslıkla olmuşt u. Yaşadığım hayal kırıklığının ardından ve Cayte’in yazısının verdiği zarar henüz tazeyken, bu beklenmedik bir dönüm noktasıydı.

“Telefon numarasını verdi mi?” Emin olmak için, bu fotoğrafın nasıl ekildiğiyle ilgili daha fazla bilgi sahibi olmak istiyordum.

“İşte burada yavrum.” Dudley amcam bir kâğıt parçası uzatarak, “Haydi onu ara,” dedi.

“Bekle, aramadan önce cesaretlenmek için şundan biraz ye.” Mags yengem, içinde kalın bir dilim zencefilli pasta olan tabağı önüme koydu.

“Haydi bakalım hayırlısı!” İkisine de gülümseyerek numarayı tuşladım.

“Alo?”

“Merhaba, Natalie ile görüşebilir miyim lütfen?”

“Buyrun benim.”

Amcamla yengeme elimle tamam işareti yaptım. “Merhaba. Ben Romily Parker. Bana bu fotoğrafı gönderdiğiniz için...”

Cümlemi bitirmeme fırsat vermeden konuşmaya başladı.

“Ooo merhaba!” Natalie öyle bir bağırdı ki neredeyse sağır oluyordum. “Ben en büyük hayranını m!”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle. Bloğunu Ocak ayının sonundan beri takip ediyorum. Araştırman beni çok heyecanlandırıyor!”

“Teşekkürler...”

“Tüm arkadaşlarım da seviyor seni. Ve hepimiz seninle ilgili yazdıklarından ötürü Cayte Brogan’ın gözlerini oymak istiyoruz. Sen hiç de çaresiz değilsin. Sen sadece yakışıklı yabancıyı arıyorsun. Bu çok romantik! Fotoğrafımdaki o mu? Eğer oysa, onu bulan kişi olmak beni çok mutlu edecek.”

Bu yoğun destekten sersemlemiş olduğumdan, Natalie’nin söylediklerini algılamam zaman aldı. “Sanırım o...”

“Yihuuuuuuuu!”

Natalie’nin çığlığı Our Pol’ün içindeki sessizliği bozarken telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. Fırının yanındaki yatağmda titreyip duran Elvis, paniğe kapılarak çamaşır ipinden arakladığı Dudley amcamın eski oduncu gömleğinin altına sığındı.

“Bütün arkadaşlarıma anlatacağım! Bu çok heyecan verici!”

“Fotoğrafi çektiğin günle ilgili bir şey hatırlıyor musun?”

Natalie, hafızasını tazelemeye çalışırken uzun uzun soluklandı. “Cass –fotoğraftaki kız– ile alışveriş yapmak için şehirdeydik ve saat iki buçuk civarı Noel pazarına geldik. Boş boş dolanırken onun fotoğrafını çektim. Tüm hatırladığım bu. E-postamda da yazdığım gibi, dün bu fotoğrafı yeniden görünceye kadar, bu adamın o olduğunu fark etmemiştim. Blogundaki tanımlama aklıma geldi. Tanıma öyle çok uyuyordu ki, bu fotoğrafı sana göndermem gerektiğini düşündüm.”

Onu yeniden görmenin ne demek olduğunu anlatmam için kelimeler yetersiz kalırdı. “Çok teşekkür ederim. Çok büyük yardımınız dokundu.”

Natalie, “Elimden gelen bu kadar,” diye karşılık verdi. “Arkadaşlarımla blogunu takip ederken çok güzel vakit geçiriyoruz. Devam edeceksin değil mi?”

Başlarını sallayıp duran yengemle amcama gülümseyerek, “Elbette devam edeceğim,” dedim.

“Vay!”

“Farkındayım.”

“Onu aramana şaşırmamak lazım. Fotoğrafın bulanıklığına rağmen belli ki adam çok çekici.”

Onu tam olarak bu şekilde tanımlayabilir miydim bilmiyorum ama Wren’in tanımlaması çok mantıklıydı. “O muhteşem, öyle değil mi?”

“Muhteşem yeterli bir tanımlama değil tatlım. Şöyle söyleyeyim; bisküvi yiyip kırıntı döktüğü için bile onu yataktan atmazdım.”

Gözlerimi masadaki çöreğime dikip gülümsedim. Yan masadaki kadın Wren’e ters ters baktı. “Dikkatli ol.”

Wren sırtarak, “Neyse o. Bu, o kaltağın kulağına küpe olsun.”

“Wren!”

Wren pişman değildi. “O bunu hak ediyor. İşe yaramaz kariyerini sürdürmek için senin hayallerini çöpe attı. Bak sana ne diyeceğim, sen benden daha iyi bir kadınsın. Eğer benim arkamdan iş çevirseydi, bu kanalın dibini boylamış olurdu. Tom onu terk etmiş, duydun mu?”

“Duydum.”

“Zavallı çok kötü durumda. Arkadaşlarımdan birini ona ayarlamayı düşünüyorum.” Elimi tutarak, “Sen nasılsın peki?” diye sordu.

Dışarıda hâlâ daha tanındığımı hariç tutarsak uzun zamandır olmadığım kadar iyimser hissediyordum. Cayte’in yazısının doğurduğu kötü sonuçları atlatmış ve yakışıklı yabancımın neredeyse net bir görüntüsünü elde etmiştim. Hafızam beni iki defa –Sebastian ve Mark– yanıltmış da olsa, neredeyse yedi ay olmuştu. Yakışıklı yabancıyı tekrar görmek ve ne kadar hoş görüldüğünü hatırlamak çok güzeldi.

Onun fotoğrafını Cayte’in yaşattığı şok ve küçük düşürülme olayından hemen sonra edinmiş olmam bir tesadüf değildi. Bu, her şe-

yin yoluna girmesi için kaderin bir oyunuydu. Demek ki kaderimde onu yeniden bulmak vardı.

Ertesi hafta D'Wayne'in bizim için daha iyi haberleri vardı. Biri Eylül, diğeri Ekim'de olmak üzere iki konseri garantilemişti. Temmuz ve Ağustos'ta olduğu gibi bunların da arasında epey zaman vardı ama D'Wayne'in erkek kardeşi ekstra gelir sağlamak isteyenlerimiz için bazı hafta sonu işleri ayarlayabileceğini söylemişti. Bu teklifi sadece Charlie ile ben kabul ettiğimizden, havanın kapalı olduğu bir cumartesi sabahı saat sekizde onun küçük ofisinde bir araya gelmiştik.

Charlie, ofis binasının arkasındaki küçük otoparktan giriş kapısına doğru yürüdüğümüz sırada, "Bu işin kapsamının ne olduğu konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. D'Wayne bunun bir 'marka farkındalığı' işi olduğunu söyledi, ne demekse..."

Charlie çenesini sıvazlayarak, "Belki de ürünlerin bedava numunelerinin dağıtıldığı stantlardan birine personel tahsisidir. Bana uyar, cumartesi günleri yetmiş pound'a bu işi yapmaya hayır demem," dedi.

Colson McDougall, kardeşinden daha kısa boylu ve tıknazdı. Aynı geniş çene yapısına ve özgüvene sahipti ama nispeten daha az saçı vardı.

"Çocuklar! Bana bu konuda yardımcı olacağınız için çok memnun oldum. Bu yeni bir müşteri ve onları etkilemek için can atıyorum, bilirsiniz işte."

Charlie ile başımızı evet anlamında salladık.

"Mükemmel." Colson bana bir yığın kâğıt uzatarak, "İhtiyacınız olan her şeyi kapının dibindeki o kutuda bulabilirsiniz ve güzergâhınız da burada. Bol şans!" dedi.

“Ben bir pizza kutusuyum.”

Biz caddede zar zor yürümeye çalışırken, arabalar korna çalıp insanlar şaşkınlıkla durup bizi göstererek kahkahalarla güldükleri sırada Charlie’nin ne hissettiği yüzünden okunuyordu.

Mukavva kostümü omuzlarımı acıtmaması için ayarlarken, “Daha kötüsü de olabilirdi,” diyerek gülümsedim.

Bana sanki deliymişim gibi bakarak, “Tam olarak en kötüsü ne olabilirdi acaba?” diye sordu.

“Pizza olabilirdik.”

Charlie başını sallayarak kaldırımda önünde duran taşa bir tekme attı. “Neye benzediğimiz göz önünde bulundurulduğunda nasıl bu kadar neşeli olabildiğini anlayamıyorum.” Bir araba dolusu genç, pencerelerden uzanıp bize doğru bağırırken bir yandan da korna çalıyorlardı. Charlie onlara işaret diliyle gayet açık bir mesaj verdi.

“Hadi ama Charlie, komik olduğunu kabul et.”

“Hayır etmiyorum. Aptal gibi görünüyorum ve bu işkencenin bitmesine daha sekiz saat var. Karizmam yerle bir oldu.”

“Hayır dostum. Bence bu seneki taytlı ve tavşanlı konserler tüm karizmanı yerle bir etmişti zaten.”

Bu sözüm onu gülümsetti. Pizza kutumun arkasına vurarak, “En azından gülünç duruma düşen sadece ben değilim,” dedi.

Komik kostümlerimiz bir yana, Charlie ile vakit geçirme fırsatı elde etmiş olmaktan mutluydum. Laflayıp şakalaştığımız sırada sanki son yedi ayın tüm tuhaflığı ve utanç vericiliği yok olup gitmiş ve daha önceki huzurlu arkadaşlığımızı yeniden kazanmıştık. Caddelerde bu kocaman mukavva kutuları üzerimize geçirip yürümek konusunda kesinlikle tek bir şey söylenebilirdi: Aramızdaki sınırları kaldırıp keyif aldığımız şeylerden konuşmamızı sağlamıştı. Nihayetinde, karizmanızı yitirdiğiniz zaman ihtiyatlı olmak boşunaydı.

Merkezde, kanal boyundaki bir yerde öğle yemeği molası verdik. Kocaman ve ağır mukavva kostümlerimizden ötürü dışarıda oturmak zorundaydık ama neyse ki güneş kendini göstermiş ve havayı ısıtmıştı.

Charlie, bira bardağını havaya kaldırarak, “Bu, resmen Dünyanın En Hak Edilmiş Bırası” dedi.

“Aynen öyle,” deyip, on beş pound’luk yemeğimizi işaret ederek, “Yanında da Dünyanın En Pahalı Öğle Yemeği,” dedim.

“Neyse ki şirket tüm masrafları üstleniyor. Bu prestijli tanıtım işimizin bitmesine daha ne kadar süre var?”

Saatime bakıp, “Üç buçuk saat. Dayanabilecek misin?” diye cevap verdim.

Koyu mavi gözleri fesatlıkla parladı. “Seninle çalışmaya mı? Pek emin değilim.”

“Zavallı. Eğer istiyorsan her an bu işi yalnız bitirmeni sağlayabilirim.”

“Hiçbir yere gitmiyorsun, teşekkürler. Eğer kendimi topluluk içinde küçük düşüreceksen, bunu tek başıma yapmayacağım.”

Yemeğimizi yerken Charlie’yi izledim. Huzurlu ortam ve kendiliğinden gelişen iyi niyetli şakalaşmalar bana keyif vermişti. Sanırım o da aynı şeyi hissediyordu, yemek yediğimiz sürece yüzünde halinden memnun bir gülümseme vardı.

Göreve devam etmek için kalktığımızda, sohbet yerini bir süreliğine huzurlu bir sessizliğe bıraktı. Yürürken bana doğru baktığını fark ettim.

Karşıdan gelen bir kadın, bizim yanıımızdan geçerken kıkırdarak, “Kalın hamurlu mu yoksa peynir dolgulu musunuz?” diye sordu.

Charlie, “İnce ve çıtır çıtır,” diye karşılık verdi. Elini bana çakarak, “Sevdim bu işi,” dedi.

“Neyi? Pizza kutusu olmayı mı?”

“Hayır, bizi... Böyle iyiyiz.”

Başımı evet anlamında sallayarak, “İyiyiz,” dedim.

Bir araba korna çaldığı sırada iç çekip elini kaldırdı. “Çok farklı görünüyorsun Rom.”

Bu beni şaşırtmıştı. “Öyle mi?”

“İyi anlamda yani. Mutlu. Özgüvenli. Buna benzer şeyler işte...”
Kendi kendine gülerek, “Ne kadar etkili ve güzel konuşan bir bateristim değil mi?” dedi.

“Benim için anlamı büyük. Farklı hissediyorum. Bu yıl biraz çılgın bir yıldır ama gerçekten bazı önemli kararlar aldığımı ve kendimle ilgili çok şey öğrendiğimin farkındayım. Vay be, sanki *X Factor*’de yarışmışım gibi konuştum. Bana oy verin!”

“Bence sen o yarışma için fazla iyisin.”

Neler diyordu böyle? “Teşekkür ederim.”

Yüzüme bakarak, “Mesele şu ki, Noel zamanı aptalca davrandım. Sadece ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Yani şu an olduğun kişi ile kafamdaki halin aynı değil. Bence bu araştırmayı yapman zekice. Onu bulsan da bulmasan da, bu baştan aşağı sensin. Ve sen, mutlu olmayı hak ediyorsun Rom. Gerçekten.” Başını öne eğerek, “Söylemek istediklerim bu kadar,” dedi.

Vay. Bugün nelerle ilgili sohbet edebileceğimizi düşündüğümde bu konu hiç aklıma gelmemişti. Az önce söyledikleri karşısında nasıl davranacağımı tam olarak bilemeden, ona sıkıca sarıldım. Bedenimizin üçte ikisinin mukavvadan oluştuğu göz önünde bulundurulursa, bu büyük başarıydı.

Bundan sonra havadan sudan konuşmaya devam ettik ama Charlie’nin söyledikleri gün boyu zihnimde yankılanıp durdu.

On altı

Etrafta dolanırken...

Ağustos şehrin havasını tazelemişti ve herkes bundan memnundu. Bulutsuz mavi gökyüzünün hâkim olduğu, parlak gün ışııyla bezeli ve imbat rüzgârıyla dinginleşmiş sıcacık günler başlamıştı. Bu sefer tatile çıkacak param olmamasına aldırış etmiyor, hava böyle mükemmelken dışarıda elimden geldiğince fazla vakit geçirmeye çalışıyordum. Haftada iki kez bisikletle işe gidiyor, uzun yürüyüşlere çıkıyor, evimin civarındaki patikada bisiklet sürüp koşu yapıyor ve arkadaşarımla bahçelerde, birahanelerde ve restoranların teraslarında oturup tembellik ediyordum.

Ayrıca, araştırmayla ilgili ne yapacağımı düşünmek için konser takvimine daha önceden planlamadığım bir ara vermiştim. Geçen ayki Cayte şokunun ve yansımalarının ardından, yakışıklı yabancıнын fotoğrafının elime geçmesiyle çok heyecanlanmışım. Araştırmamla aramdaki ilişkinin bir parçası olan fotoğrafa sahip olmaktan mutluluk duyuyordum. Şimdiyse araştırmamın bitmesine sadece dört ay kalmıştı ve işleri hızlandırmanın zamanı gelmişti.

Bir haftalığına izin alıp amcamla yengemin teknesindeki küçük, tek yataklı odada birkaç gün kaldım. Teknede kalmayalı yıllar

olmuştu ve onlarla vakit geçirmek bana iyi gelmişti. Kanalin dibindeki su parkında uzun yürüyüşler yaptık. Dudley amcam, sazlıklarla göller arasındaki çam kokulu kuytulara gizlenmiş çeşit çeşit su kuşlarını bana gösteriyordu. Mags yengem kitabını okurken Elvis, ayağının dibine kıvrılıp yatmış, halinden memnun görünüyordu. Kanalin dibindeki derme çatma bahçelerinde öğleden sonra miskinlikleri yaptık, ev yapımı limonata içip diğer teknelerin sahipleriyle lafladık. Teknenin tepesine uzanıp çivit mavisini gökyüzündeki nefes kesici yıldızları seyre daldık. Ve güneşin altında, hemen hemen her şey hakkında konuşup durduk. Birlikte geçirdiğimiz vakitlerde, onlardan yansıyan iyimserliğin tadını çıkardım.

Mags yengem, bloğumun takipçilerinin onun tariflerine gösterdiği ilgiden ötürü heyecanlıydı; ben de onu tariflerini yayınlamak için kendi bloğunu açmaya ikna ettim. Her tarifi büyük ilgi görüyordu ve bu onu çok şaşırtıyordu.

Bir akşamüstü üzerine tereyağı sürülmüş meyveli ekmeklerimizi yerken, “Bu çok iyi bir fikirdi. Sanki kendi pasta yapma topluluğumu oluşturmuşum gibi,” dedi.

Gülümseyerek, “Tariflerin öyle başarılı ki onları paylaşman lazım,” dedim ve Michigan’dan birinin yazdığı yorumu gösterdim. “Bu kadın senin küçük İngiliz çay evi zinciri kurman gerektiğini düşünüyor.”

Dudley amcam masaya yeni demlediği bir çaydanlık dolusu çayı koyup yengemi başından öptü. “Bak bu iyi fikir Magsie! O girişimcilerden biri de sen olabilirsin, aynı Richard Branson* gibi. Benim Magsie’m dünyaya açılıyor!”

“Saçmalama Dudley. Bu yaşımda imparatorluk kurmaya girişemem.”

* İngiliz yatırımcı ve işadamı. Virgin şirketler grubunun CEO’sudur. (çn.)

Aklıma bir şey geldi ve ona bakıp gülümsedim. “Küçük bir çay dükkânıyla işe başlayabilirsin. Tanındığın zaman insanların akın akın geleceğini düşünüyorum.”

Mags yengem yüzünü buruşturdu ama gözleri parlıyordu. “Çok nazıksın ama geçim kaynağı olarak pasta yapmayı düşünemem. Bu çok ağır bir iş.”

“Ne zamandan beri ağır işler senin gözünü korkutuyor?” diye sordum. “Pastaların âdeta terapi niteliğinde. Bu, dünyayla paylaşman gereken bir yetenek.”

Dudley amcam ona sarılarak, “Magsie, sen kafana bir şey koydun mu yaparsın. İşte seni bu yüzden seviyorum!” dedi.

Amcamla yengem anlatırken dinlemekten en çok hoşlandığım şey, nasıl tanıştıkları ve birbirlerine nasıl âşık olduklarıydı. Birlikte olabilmek için üstesinden geldikleri şeyler, benim araştırmama olan inançlarını açıklıyordu. Onların ilişkisiyle benim kafamdaki ideal ilişki arasında benzerlik bulmamak imkânsızdı.

Dudley amcam, Longbridge araba fabrikasında çırak olarak çalışırken, yönetici odasındaki güzel, utangaç kızı görmüş. Amcam yirmi, okulu zar zor bitirip iş hayatına adım atmış olan Mags yengem ise henüz on altı yaşındaymış. Amcama göre bu, ilk görüşte aşkmış. İştahı kesilmiş ve her fırsatta tik ağacı kaplamalı ofiste çalışan Mags’in yanına gitmiş, ama bir türlü onunla konuşamamış.

Amcam, patikanın kenarında açılır kapanır eski çizgili şezlonglarımıza oturmuş, ördeklere ekmek attığımız sırada, Elvis’in kulağını okşayarak, “Clark Gable* ya da Cary Grant** gibi olmak istiyordum ama ne zaman ağzımı açsam kekeliyordum,” diyerek kahkaha attı. “Yengen öyle göz alıcıydı ki ona bakınca nefesim kesiliyordu. Saçma

* Aktör. İlk dönem sesli sinemanın en büyük yıldızı. (çn.)

** Aktör. Sinema tarihinin en önemli oyuncularından biri. (çn.)

geleceğini biliyorum ama ona baktığımda sanki hayatımın geri kalanını görüyordum.”

Dudley amcam cesaretini toplayıp Mags'i işyerinin eğlencesine davet ettiğinde kibarca reddedilmiş. Hayalleri yıkılan Dudley amcam, onun peşini bırakmamaya ant içmiş.

“Magsie benim kalbimi kırdı. Yaralarımı sarmak için ondan uzaklaştım ve bir daha da onunla konuşmadım.” Yengeme mahcup bir bakış attı, yengem de ona söylenerek karşılık verdi.

“On altı yaşımıydım Dudley ve yakışıklı bir delikanlı şöyle dursun, kendi gölgemden bile korkuyordum. Fabrikada işe başladığım ilk gün annem bana iyi kızların fabrika işçileriyle flört etmemesi gerektiğini söyledi. Nasıl biri olduğunu biliyorsun. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan ödüm kopardı. Seni reddetmemin tek sebebi buydu ve sen de bunu biliyorsun.”

Aradan iki yıl geçmiş, bu süre içinde Dudley amcamın birçok kız arkadaşı olmuş. Hatta fabrikada adı çapkına çıkmış. Bardayken bir arkadaşından Mags'in şehirdeki en büyük yemek şirketlerinden birinin varisiyle evlendiğini (annesinin ayarladığı bir buluşma sonucunda) ve evi çekip çevirmek için işten ayrıldığını öğrenmiş. Dudley amcam da personel kantininde çalışan, siyah saçları ve yeşil gözleriyle amcamın kalbini çalan, geniş İrlandalı bir ailenin dediğim dedik kızı Eilish Quinn ile tanışıp evlenmiş. Maalesef bu kız evlenmelerinin ardından da erkeklerin ilgisini çekmeye devam etmiş ve bir yıl içinde daha büyük arabası ve daha çok parası olan biri için amcamı terk etmiş.

Dudley, Mags'i son görüşünden yedi yıl sonra, tesadüfen Mags'in bir arkadaşıyla karşılaşmış. O da Noel arifesinde Birmingham'ın eski barlarından birinde Dudley ile Mags'in yeniden bir araya gelmelerini sağlamış. Mags'in, âşık olduğu okul çağındaki utangaç kızıdan yirmi üç yaşında bir kadına dönüşmüş olduğunu gören amcam çok

şaşırmış. Hastalıklı gibi zayıf olan ve gözleri yıllarca yaşadığı acılardan ötürü çökmüş olan Mags neredeyse tanınmaz haldeymiş. Yengemin o halini görünce yüreği paramparça olan amcam, onun gönlünü yapıp kendisiyle konuşması için ikna etmiş ve zamanla güvenini kazanmış. Cumartesi günleri akşamüzeri barda buluşmaya başlamışlar. Bir keresinde sohbetleri öyle uzun sürmüş ki, yengem evine gitmek için trene zor yetişmiş. Sohbetleri sırasında hayatıyla ilgili açığa çıkan detaylar, yengemin ne kadar mutsuz bir evliliği olduğunu gözler önüne sermiş. Ve amcam onun bu evlilikten kurtulması için ona yardım etmeye karar vermiş.

Mags yengemin evlendiği adamın tüm hırsını yengemin narin vücudundan çıkaran korkunç bir işkenceci olduğu anlaşılmış. Maruz kaldığı işkenceleri, kocasının mükemmel biri olduğunu sanan ailesine söylemekten korkan yengem, sessiz kalıp dayağa katlanmış. Hamile olduğunu öğrenince, “sevgi dolu” kocası onu yasadışı kürtaj kliniğine götürmüştü. Buradaki komplikasyonlar sonucunda çok acı çekmiş ve yaşadıkları onun hayatının geri kalanında çocuk sahibi olmasını engellemiş.

İlham verici, güzel yengemin neler yaşadığını dinlemek benim için zordu ama gerçek şu ki o artık buradaydı, hâlâ güçlü ve güzeldi, bu da onun ne kadar inanılmaz bir kadın olduğunu gösteriyordu.

Ona bu konuyu sorduğumda, “Ayrılmaktan çok korkuyordum ama yine de her sabah uyandığımda kaçma planları yapıyordum. Bunun mümkün olabileceğine ancak amcam hayatıma yeniden girdiği zaman inandım,” dedi.

Tekrar bir araya geldiklerinden neredeyse bir yıl sonra, kocası dart oynamak için dışarı çıkmışken Dudley amcam yıllanmış Austin Seven arabasıyla Mags yengemin evine gelmiş, onun birtakım kişisel eşyalarını arabaya yükleyip yengemi özgürlüğüne kavuşturmuş.

Onların bu kararı, ikisinin de ailesi tarafından şiddetle kınanmış, babaannemle dedem birlikte oldukları ilk on yıl boyunca Mags yengemi kabul etmemiş. Eski eşi onu herhangi bir finansal anlaşma olmaksızın boşamış ve birkaç yıl boyunca çok zor geçinmişler. Ama tüm bunlara rağmen, tek bir şey aynı kalmış. Dudley amcam bunu şöyle ifade ediyor: “Birbirimize ssahiptik; bu yüzden de Kral Midas’tan daha zengindik.”

Mags yengem, “kendiliğinden cesaretlendirici” meyveli pastadan bir dilim koyarken bana göz kırparak, “İşte bu yüzden hayatının erkeğini bulmak için daha çok çaba göstermelisin. Eğer hayatının erkeği oysa onunla birlikte olmak için tüm engelleri aşmalısın,” dedi.

Biraz konuştuktan sonra, ateşli takipçilerimin –neredeyse iki yüz kişiye ulaşmışlardı– onu bulmam için bana yardım etmelerini sağlamak amacıyla, yakışıklı yabancının fotoğrafını bloğuma koymam gerektiğine karar verildi. Bloğumda fotoğraftaki hafifçe gülümseyen yüze baktığımda, azmim güçlendi.

“Yakışıklı yabancı, sayılı günün kaldı. Seni bulacağım!”

Ağustos’un sonuna doğru, yeni yöntemim olumlu sonuçlar vermeye başlamıştı. Bloğumdaki destekçilerimden bazıları onu şehirde bir yerlerde gördüğünü iddia ediyorlardı. İki ayrı kişi, Harborne’da –çalıştığım yere on dakika mesafede– yakışıklı yabancının tanımına uyan bir adam gördüğünü belirtti. Bu kişinin sahtekâr Mark olup olmadığından emin olamasam da onun neredeyse kapımın önünde olması ihtimali bana güç vermişti.

Ağustos’un son cumartesi günü, Jack ve Sophie, ona rastlama ihtimalimize karşı Harborne’da dolaşmak konusunda ısrar etmişlerdi. Jack, yakışıklı yabancıya benzettiği bir adamı ana cadde boyunca takip edip kendini rezil etmiş, yanıldığını fark edince de telaşla bir

hikâye uydurmuştu. Araştırmama müdahil olmak istemelerinin benim için anlamı büyüktü.

Yine de ilerlemenin ilk işaretleri hızla ortadan kaybolmaya başladı. Eylül ayının başında bir kez daha araştırmayla ilgili hevesimi yitirdim. Bu tür şeylerin insanların bilinçaltında elekten geçirilmesi zaman aldığından, blog takipçilerime kendi araştırmalarını yapmaları için zaman tanımaya karar verdim. Sonuçta yakışıklı yabancının net bir görüntüsünü edinme umudumu yitirdikten uzun bir zaman sonra fotoğrafı ortaya çıkmıştı, dolayısıyla onu tanıyacak birilerinin çıkması için hâlâ zaman vardı. Öyle değil mi?

Eylül ayının ikinci hafta sonunda Charlie'nin kız kardeşinin düğünü vardı ve bunu aylardır iple çekiyordum.

Combermere Abbey'ye doğru uzun yolculuğumuza başladığımız andan itibaren buranın özel bir yer olduğunu hissetmiştim. İlk izlenimlere inanan biri olarak, bu mekân bana ilk görüşte aşkla doluymuş gibi gelmişti. Charlie ve Wren'le masallardaki gibi kuleli kulübeleri olan Viktorya dönemine ait gotik eve doğru kamyonetle virajlı yolda ilerlediğimiz sırada hepimizin sessizleştiğini fark ettim.

Charlie, Jack'in kamyonetini bahçeye park ederken, düğün organizatörü Ellie bizi bekliyordu. Yolculuk nedeniyle her yerim tutulduğu için bacaklarımı uzatıp biraz rahatlamaya çalıştım. İlk fark ettiğim şey, havanın ne kadar serin olduğuydu. Öyle soğuktu ki nefes aldıkça resmen ciğerlerim acıyordu. Buranın dikkat çekici bir dinginliği vardı. Engebeli arazilerle çevrilmişti ve ucunda gümüşü bir göl bulunuyordu. Etrafta duyulan tek ses, kuş sesleriydi. İki saat süren monoton yol gürültüsünün ve Radyo 2 şarkılarının ardından çok rahatlamıştık.

Charlie organizasyonla ilgili detayları Ellie'yle konuşurken, Wren'le birlikte etrafımızı şöyle bir inceledik. Gördüğümüz her şeyi coşkuyla karşılıyorduk.

Wren derin bir nefes çekip, "Burası çok huzurlu. Girişteki o küçük kuleler sanki Disney filminden fırlamış gibi," dedi.

Ellie kendini tanıtmak için yanımıza gelirken sırtarak, "Eğer buranın etkileyici olduğunu sanıyorsan Cam Ev'i görene kadar sabretmelisin," dedi. "Aslında önce oraya gitsek iyi olur, böylece sahne alacağınız yeri görmüş olursunuz."

Duvarlarla çevrili bahçeye giden süslü kapılara doğru, beyaz çakıl taşlarıyla kaplı geniş patika boyunca onun peşinden gittik. Sanki bambaşka bir dünyaya adım atmış gibiydik. Kırmızı tuğla duvarların üzerinde, bakımlı çalılıkların arasında, lavantaların etrafında çeşitli büyüklüklerde ve renklerde güller vardı. Yola yay şeklinde yerleştirilmiş arklardan ve kirişlerden hanımcilleri sarkıyor, leylaklar bahçeye mis gibi bir koku yayıyorlardı. Duvarların ötesinde, uzun boylu yaşlı sedir ağaçlarının dalları mavi gökyüzüne uzanıyordu. Başka bir grup beyaz kapının arasında, bahçenin merkezindeki restore edilmiş, yarım ay şeklindeki demir çerçeveli Cam Ev'in önündeki elma, armut, erik ve kayısı ağaçları âdeta bir labirent gibi sıralanmıştı.

Bahçeleri ağır ağır dolaştığımız sırada Ellie, "Gece olunca meyve ağaçlarının arasındaki, patika ve duvarların etrafındaki beyaz parlak ışıklar yanar," diye açıkladı. "Burası bence bayağı büyümlü bir yer."

Son üç yılda konser verdiğimiz tüm mekânları düşündüğümüzde, daha önce bunun gibi bir yerde bulunmamıştık. Araziyi çevrelemiş olan yüksek duvarlar, güvende ve inzivada gibi hissettiriyordu. Sanki kendi gizli bahçemi bulmuştum. Yürüdüğümüz sırada, ona bakmadığımı düşündüğü anlarda Charlie'nin gözlerini üzerimde hissediyordum. Wren de bunu fark etmişti ve kaşlarını kaldırarak işaret etmişti.

Ellie daha sonra bizi akşamüzeri ve akşam gerçekleştirilecek olan törenlerde sahne alacağımız süslü büyük beyaz binaya götürdü. Yıldız gibi parlayan, yüzlerce ufak LED ampulle kaplı tavanı görünce Wren'le benim nefesimiz kesildi. İçerideki her şey beyazdı: Masa örtüleri, sandalye kumaşları, ılık ılık kocaman avizeler ve hatta perdeli kısımda bulunan seramik dans pisti... Genel görünüm itibarıyla burası nefes kesiciydi. Zaten oldukça şık olan bir yere sihirli bir değnek değmiş gibiydi.

Ellie, "Bu akşam herhangi bir etkinlik yok, rahat rahat hazırlanabilirsiniz. Eğer yardıma ihtiyacınız olursa beni çağırın. Altıya kadar etrafta birileri olur. Size kalacağınız yeri göstereyim, sonra dilediğiniz gibi takılın," dedi.

Genelde bize kalacak yer ayarlanmazdı ama bu hafta müşterimiz Charlie'nin ailesi olduğundan, biraz şımartılıyorduk. Düğünden bir gün önce gelip bir gün sonra ayrılmak büyük bir lükstü ve hafta sonunu huzurlu geçirmemizi sağlayacaktı. Eşyaları kamyonete yükleyip saçma sapan bir saatte yolculuk etmemiz gerekmeyeceğini bilmek büyük bir mutluluktu.

Hepimiz manastır binasından dönüştürülmüş avludaki kulübelerden birinde kalacaktık. Yerleşip su ısıtıcısını çalıştırdığımızda, Jack, Tom ve Sophie gelmiş, iki gece boyunca kalacağımız yeri görünce sevinç çığlıkları atmışlardı. Sophie'nin de bizimle olması çok güzeldi, bu Jack'in kız arkadaşını çok seven Charlie'nin anne-babasının son dakika sürpriziydi. Bir gün önce arayıp Sophie'nin de düğünde bizimle olması için ısrar etmişlerdi.

Kulübenin kocaman koltuklarından birine kurulup ayakkabıllarını çıkaran Jack gözleri parlayarak, "Burada kalıp bir de para kazanacağımıza inanamıyorum," dedi. "Her konser için hedefimiz bu olmalı bence."

Sophie elindeki yastığı ona fırlatıp, “Rüyanda görürsün. Konserlere odaklan, nokta,” diye karşılık verdi.

Tom, şöminenin önündeki pelüş kilime bağdaş kurup oturdu. “Milyoner konserinde konaklayacağımız yer kimbilir nasıl olacaktı, bir düşünün.”

Bu sözü üzerine ona, yastıklar, ceketler, kazaklar ve Jack’in ayak-kabılarından biri fırlatılınca bağırmaya başladı.

Wren, “Bize o konseri hatırlattığın için bunu hak ettin. En azından şimdi bu konser var ve bundan keyif almak niyetindeyim,” diye sertçe karşılık verdi.

Tom, Charlie’ye doğru eğilerek, “Güzel. Konser ayarlamak konusundaki üstün kabiliyetlerin için önünde eğiliyorum Chas,” dedi.

Charlie başıyla selamlayarak, “Şeref duydum,” dedi. Arkasını yaslanırken göz göze geldik ve bana göz kırptı. Bu hareketi beni heyecanlandırdı ve odaya birdenbire boğucu bir sıcak hakim oldu. Acilen biraz hava almam gerekiyordu.

Neyse ki Sophie ile Wren kulübeyle ve etrafla ilgili sohbete başlamışlardı da kimse fark etmeden yerimden kalkabilmişim. Ağır meşe kapıyı iterek açtım ve dışarı çıkıp hanımeli kokulu havayı içime çektim. Avluyu geçip çite dayanarak uzakta bir manastırın olduğu ağaçlarla çevrili araziye hayranlıkla seyretmeye başladım.

Bugün beklenmedik bir şüphe dalgası zihnime yerleşmişti ama nedenini tam olarak bilemiyordum. Kafamdaki birbiriyle çatışan düşüncelere bir de Charlie’nin garip davranışı eklenmişti ve düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Bugün Charlie neyin peşindeydi? Birkaç hafta önceki pizza kutusu kostümlü tartışmamızdan sonra tutumu belirgin derecede değişmişti. Normalde hepimiz bir aradayken, Charlie ekibin en ciddi adamı olur, Jack ve Tom’un hokkabazlıklarını engellemeye çalışırdı.

Ama son zamanlarda sanki birisi onlardan biri olması için ona izin vermiş ve o da maskaralıklarının merkezine yerleşmişti.

Daha da tuhaf olanı, çaktırmadan bana göz kırpara, beni de yeni şakalarına dahil etmeye çalışmasıydı. Bu öğleden sonra buraya gelirken, beni geveze bar şarkıcılarına benzeterek sahnedeki halimle ilgili beni gaza getirmeye çalışmıştı ve ben dolduruşa gelince kahkahalarla gülmüştü. Tabii ki sorunun ne olduğunun farkındaydım. Araştırmamın ilerleyişinde meydana gelen boşluk nedeniyle, diğer şeyleri kafaya takmam için bolca vaktim olmuştu. Charlie konusu da kafamı kurcalayan şeylerden biriydi. Araştırmamın yeniden hız kazanması an meselesiydi ve işte o zaman kafamı kurcalayan her şeyi unutacaktım.

Etrafımda kuş cıvıltıları yükselirken gözlerimi kapatıp yakışıklı yabancıyı hayal ettim.

Zihnimdeki donuk görüntüsüne, sessizce “Neredesin?” diye sordum. Sekiz buçuk ay önce, büyük umutlarla bu araştırmaya başladığımda, sonbahar gelmiş olduğunda hâlâ onu aramakta olacağım aklıma gelmemişti. Bu işe bir yılımı ayırmıştım ama başlangıçta esasen onu iki, üç ya da dört ay içinde bulabileceğimi düşünmüştüm.

Geride kalan zamanı düşündüğümüzde, bu kadar emek vermeye değer miydi? Bu soruyu sormak hiç hoşuma gitmiyordu.

“Ne düşünüyorsun?” Jack’in sesi kulağımı tırmaladı. Yanıma gelip çite dayandı.

“Hiçbir şey. Sadece öylesine düşünüyorum.”

Derin bir nefes aldı. “Dikkadi olmalısın dostum. Tatlı çörekler olmadan yapılması tehlikeli olan bir iş.” Gözleri parlıyordu. “Sophie’nin annesi bize o meşhur çikolatalı pastalarından yollamış. Biraz ister misin?”

Bugün aldığım en güzel haberdi bu. “Buna nasıl hayır diyebilirim ki?”

Kulübeye doğru yürümeye başladık ama Jack ön kapıdan biraz uzakta durdu. “Rom, bir şey söylemek istiyorum.”

“Söyle.”

Kulübeye şöyle bir göz atıp, “Charlie’den ümidini kesme,” dedi.

Bir anda dikkat kesildim. “Ne demek şimdi bu?”

“Lütfen gücenme. Demek istediğim... Şu ara bazı sorunları halletmeye çalışıyor. Bu biraz zaman alacak ama sonunda amacına ulaşacak.”

Omuzlarım ürperince kollarımı kavuşturdum. “Neyden bahsettiğin konusunda en ufak bir fikrim yok.”

O an açıklayamadığı –ya da açıklamadığı– bir şey olduğu belliydi. Bir süre daha mücadele ettikten sonra vazgeçti. “Söylediklerimi unut. Sadece fazla korumacı davranıyorum.” Beni sımsıkı kucakladı. Ne kadar stresli olduğunu hissedebiliyordum. “Her ikiniz de benim için çok önemlisiniz. İkinizi de mutsuz görmek istemiyorum, hepsi bu.” Kendini rahatlamış hissedince, kocaman gülümsedi. “Bu kadar duygusallık yeter. Haydi pasta yiyelim!”

Ertesi sabah hava açık ve güneşliydi. Francesca ile Owen’ın düğünü için mükemmel bir sonbahar günüydü. Çoğumuz, herkesi erkenden uyandırma kabiliyeti çok iyi bilinen Jack sayesinde erken uyanmıştık ve kahvaltı ediyorduk. İzci liderliği yaptığı yılların çok faydasını görmüştü, hepimizi askeri tip üretim hattı misali çalıştırma kabiliyeti dikkate değerdı. Bu sabah ben yumurtalardan, Wren, Sophie ve Tom ise fasulyelerden, yağ sürmeden ve tostlardan sorumluydu. Bu arada Jack ızgaranın başında sosis ve pastırmalarla ilgileniyordu. Tek istisna Charlie idi, kendini geç saate kadar yatmakla

ödüllendirmişti. Bu muhtemelen dün gece Tom'un getirdiği ve birlikte içtikleri şişelerce biranın etkisiydi.

Saat dokuzda karman çorman saçlarıyla ve elinde sosisli sandviçiyle Charlie'nin aramıza katılmasının ardından ses provası yapmak için güzel bahçelerin içinden geçerek binaya doğru yürüdük. Çiçekçiler, yemek şirketi çalışanları ve manastır personeli, masaları çok sayıda beyaz gül, hezaren çiçeği, gardenya, frezyalar ve taze yeşil elmalarla süslüyor, her sandalyenin önüne şık altın rengi tabaklar yerleştiriyor, ana masanın önünden ve girişteki beyaz kemerlerden sarkan beyaz güllerle lavantaların arasına parlak ışıklı teller doluyordu. Charlie'nin kız kardeşi Francesca, geniş ekoseli gömleği, yoga taytı ve botlarıyla tüm bu hengamenin ortasında dikilip duruyordu. Enfes düğün saçları çoktan yapılmıştı, inci tacı ve toplanmış saçlarının arasındaki minik beyaz güllerle çok hoş görünüyordu.

Coşkuyla, "Günaydın canlar! Nasıl olmuş?" diye sordu.

Sophie, Wren ve ben sırayla ona sarıldık. "Muhteşem. Harika görünüyorsun Frankie," dedim.

Kahkahayla gülerek, "Eğer kendi istediğimi yapabilseydim bugün böyle giyinirdim. Ancak Owen'ın gömleği ve taytım buradaki renklere pek uymuyor sanırım. Üstelik annem kalp krizi geçirirdi. Bana elbise giydirmek için neredeyse bir yıl uğraştı. Eğer şimdi sözümü tutmazsam onun bu iyi niyetli haline sonsuza kadar hoşça kal diyebilirim," dedi.

Charlie, kollarını kardeşine dolayıp, "Çok şık olacaksın, öyle değil mi?" dedi.

"Sanırım öyle." Eleştirel bir gözle erkek kardeşini inceleyerek, "Senin aksine. Saçını başını kim dağdıttı böyle?" diye sordu.

Charlie sırtarak, "Merak etme. Tören için şık olacağım," dedi.

"Olsan iyi edersin. Aksi takdirde annemin gazabına uğrarsın."

Charlie ile Francesca birbirlerine takılırken onları seyrettim ve birbirlerine ne kadar benzediklerini düşündüm. Frankie'yi de neredeyse kardeşini tanıdığım kadar uzun süredir tanıyordum ve onu çok seviyordum. Yine de özellikle Charlie'yle benden iki yaş küçük olduğundan onu düğün hazırlıklarını yaparken görmek tuhaftı. Bugün onun için hayatında yeni bir dönemin başlangıcı olacaktı. O sırada bilinçaltımdaki bir düşünce açığa çıktı: Acaba ben hiç onun yerinde olacak mıydım? Bu düşünceyi hızla zihnimden uzaklaştırdım. Araştırmamın odak noktasını kafama takmamak için elimden geleni yaparken, bu kadar ilerisini düşünmek iyi bir fikir değildi.

Bu sırada, binanın diğer ucundan "Charles William Wakeley, bu halin ne Allah aşkına?" diyen bir ses duyuldu. Dönüp baktığımda Charlie ile Frankie'nin annesinin bize doğru gelmekte olduğunu gördüm.

Charlie'nin annesinin yanında yaramaz bir çocuğa dönüşmesi beni hep şaşırtmıştı. İnanılmaz derecede sevgi doluydu ama yine de –özellikle de Glynis'in ancak 1.40 boyunda olduğunu düşünürsek– uzun boylu, özgüvenli Charlie'nin utanıp kızardığını görmek tuhaftı.

"Hazırlanmak için hâlâ zamanım var, merak etme." Glynis ona sarıldığında omuzlarını düşürerek ellerini cebine soktu.

"Ben de öyle düşünmüştüm oğlum. Romily, dürüst ol lütfen, hayatında giyinip kuşanmaktan bu kadar hazzetmeyen birini daha gördün mü? (*Bana göz kırparak*) Mezuniyetini hatırlıyor musun?" diye sordu.

Charlie ensesini kaşıyarak, "Anneeee!" diye bağırdı.

Jack, Sophie ve Tom kıvranıp duran Charlie'yi seyreliyorlardı. Charlie'nin ailesini yıllardır onlarla birlikte çok fazla anımız vardı.

"Sonunda düzgün görünüyordu ama," dedim ancak Glynis bunu kabul etmedi.

“Çünkü düzgün bir saç fırçası bulabilmiştim. Orman kaçkını gibi değil miydi? Babanın galerisinde toplumsal kurallara aykırı ve yenilikçi giyinebilirsin Charlie ama bugün bakımlı olmanı istiyorum. Romily, doğru düzgün görünmeden dışarı çıkmasına izin vermeyeceğine söz ver lütfen.”

Charlie sinirle iç çekerken ben başımı salladım. Glynis ve Henry, hiç Charlie ile birlikte olmamıza dair umut beslemişler miydi bilmiyorum ama oradayken bana aileden biri gibi davranıyorlardı. Bu, beni hem heyecanlandıran hem de korkutan bir şeydi.

Cam Ev'deki tören saat ikide başladı. Her yerde beyaz orkideler, güller ve gardenyalar vardı. Çiçekler, saksılara ve kapıların çerçevelerine yerleştirilmiş, her sıranın sonuna beyaz ve altın rengi kurdelelerle bağlanmıştı. Törende görevli olmadığımızdan, Wren, Sophie, Jack, Tom ve ben gelin tarafının oturduğu kısma oturup boynumuzu uzatmış, klasik düğün şarkılarının en sevilenlerini çalan yaylı çalgılar dörtlüsünü izliyorduk. Bach'ın Air on a G string, Vivaldi'nin Largo, Debussy'nin Clair de Lune, Boccherini'nin Minuet parçalarını ve aramızda tartışmaya yol açan başka bir parçayı daha çalıyorlardı.

Tom, “Bu Grieg,” diye fısıldadı.

Wren başını hayır anlamında salladı. “Hayır, Handel olduğuna eminim.”

Tom yüzünü ekşiterek, “Üç yıl müzik eğitimi aldım ve duyduğumda Grieg'i tanıyamayacağımı mı düşünüyorsunuz? Soph, sen müzik öğretmenisin, senin fikrin nedir?” diye sordu.

“Hiç bana bakma. Ben Mendelssohn olduğunu sandım. Biliyorum, saçmalamışım. Ama bugün izinliyim, dolayısıyla bilemeyeceğim.”

Wren kararlıydı. “Söylüyorum size, bu Handel.”

Tom kaşlarını çatarak, “Beş pound'a bahse girerim,” dedi.

“Anlaştık.” Wren ile Tom, el sıkışarak iddiaya girdiler.

Jack öksürerek iPhone’unu havaya kaldırdı. “Bunu söylemekten hoşlanmıyorum ama gitarist iddiayı kazandı Wren. Müzik tanıma uygulamasına melodiyi ısıkla çaldım ve kime ait olduğunu buldu. Bak: ‘Grieg: Wedding Day At Trodhaugen’. Bu açıklamanın ardından tek tek yüzümüze baktı. “Tartışmaya son verdim değil mi?”

Kahkaha atarak, “Teknolojinin esiri olmuşsun Jack,” dedim.

“Evet bu doğru, Jobs’un yaratıcılığının esiriyim.” Jack, ön tarafa, konuklarla şakalaşan ve saatlerine bakıp duran Owen ile Charlie’ye doğru baktı. “Çocuklar, Charlie bugün çok iyi görünüyor. Bunu bir heteroseksüel olarak söylüyorum.”

Jack’e hak verdim. Charlie kestane rengi saçlarını güzelce taramıştı; yakasız gömleği ve nehru yakalı ceketinden Church’s marka ayakkabılarına (ki bunları çok beğendiğini biliyordum) kadar neredeyse baştan aşağı siyaha bürünmüştü. Tek istisna, yakasına iliştirdiği büyük beyaz gül ve orkideydi. Owen ise tam tersine baştan aşağı bembeyazdı. Göğsünün üzerindeki altın sarısı gül ve mor lavanta ona renk katmıştı. Charlie’ye bakmamam gerektiğinin farkındaydım ama tam o sırada göz göze geldik ve karın boşluğumda yine o bilindik kıpırdanmayı hissettim. Bir şey anlamış mıydı? Bilemiyorum.

Gözlerimi kaçırdığım sırada, nikâh memurunun gelmesiyle Charlie’nin dikkati ona yöneldi. Ve Cam Ev’in havası birdenbire değişti, konuşmalar fısıldaşmalara dönüştü.

“Hanımlar beyler, lütfen gelini karşılayalım.” O sırada yaylı çalgılar dördlüsünün Pachelbel’in Canon in D parçasını icra etmeye başlamasıyla, törenin romantizminden olsa gerek, gözlerim doldu. Belki de gözlerimi dolduran şey araştırmamın başarıya ulaşmasına dair taşıdığım umuttu.

Bahçeye çıkan kapılar açıldı ve beyaz tül elbise giymiş, yeşil ve altın rengi kuşak takmış olan iki küçük nedime meyve ağaçlarının

orada belirdi. Onların arkasında Francesca vardı. Elma, armut ve erik ağaçlarının arasından geçerek ilerliyordu. Uçları uzun duvağının altında kalan kuyruğunun üzerine düşen elma yeşili kurdelesıyla beyaz ipekler içinde âdeta su gibiydi. Babasının koluna girmişti. Babası, Owen'ın yanında birdenbire ciddileşmiş olan oğluna göz kırptı.

Tören sadeydi ama çok hoştu: Owen ile Francesca, cam çatıdan yansıyan güneş ışığının altında duruyorlardı ve bu görüntü konukları mest etmişti. Odaya baştan aşağı yoğun bir huzur hâkimdi. Jack ve Sophie'nin birbirlerinin elini daha sıkı tuttuğunu ve Cayte ile ilişkisindeki belirsizliği düşündüğünden olsa gerek, Tom'un gözlerindeki hüznü fark ettim. Wren bana gülümsüyordu ama gözleri hüznü doluydu. Ben de aylardır ilk defa kendimi çok yalnız hissetmiştim. Bunu çok kısacık bir an hissetmiş olsam bile beni sarsmıştı. Bu düşüncüyü kafamdan attım. Hiçbir zaman aşırı duygusal biri olmamıştım ve şimdi öyle olmaya hiç niyetim yoktu.

Yüzükler takıldı ve çift karı-koca ilan edildi. Owen, nikâh me-murunun iznini beklemeden kıkırdayıp duran Frankie'yi tek bir hareketle hafifçe yatırıp onu Hollywood filmlerindeki gibi öptü. O sırada etrafta çığlıklar, ısıklar ve alkış sesleri yükseldi. Formaliteler bittiği için Owen ile Frankie'nin gerçek kişilikleri artık su yüzüne çıkabilirdi. Charlie sandalyesinin altından bongoyu* çıkarıp yaylı çalgılar dördlüsünün ortasına çökerek Feeder'in Buck Rogers parçasının özgün bir yorumunu sergilemeye başladı. Bu sırada çift, arkalarında konuklarıyla birlikte dans ederek bahçeye doğru ilerliyordu.

Jack, Charlie ve benim Amerikan şarkılarını içeren sahnemiz eşliğinde, bolca kahkahayı, biraz gözyaşını ve yüz mutlu insanı kapsayan öğleden sonraki resepsiyonun ardından kulübemize gittik.

Sophie, üzerinde ince porselen fincanların ve bir o kadar muhteşem Royal Doulton marka çaydanlığın olduğu tepsiyle oturma

* Bir tür vurmalı çalgı. (çn.)

odasına girerken, "Sahne aralarında çay içebilmemiz ne muazzam bir şey," dedi. "Bunu alışkanlık haline getirebilirim."

Yüksek topuklu pembe saten ayakkabılarımı çıkartıp ayaklarımı yün halıya koyunca rahatladım. Bu ayakkabıları giymek bu sabah iyi bir fikir gibi gelmişti ama gün boyu sürecektir olan bir etkinlikte ne kadar uzun süre ayakta kalacağımı hesaba katmamıştım ve şu an ayak tabanlarım feci bir şekilde acıyordu. Çayımı alıp yemek odasındaki çift kanatlı cam kapıyı açarak kulübenin özel küçük bahçesine çıktım.

Ayak parmaklarımla bir papatyayı koparmaya çalıştığım sırada gözümün önünde parlak siyah ayakkabılar belirdi. Başımı kaldırdığımda Charlie'yle karşılaştım. Rahat gülümsemesi ve kollarını kıvrıldığı gömleğiyle, ortamın huzuruyla uyum içindeydi.

"Öğleden sonra çok başarılıydın. Frankie sesine bayılıyor."

"Teşekkürler. Benim için zevkti. Bu arada bongo çalman da takdire şayandı. Ne ara ayarladın bunu?"

Çimenlerin üzerine oturup çayını yudumladı. "Geçen hafta. Telefonla. Bugüne kadar pratik yapmamıştık. Viyolonselist Imogen, Frankie'nin üniversiteden arkadaşı ve Frankie ile Owen'ın çok sevdiği Feeder parçasını çalmamız onun fikriydi." Bir tutam ot koparıp elinde oynamaya başladı. "Böyle şeylerde zorlanırım, bilirsin."

Konuyu öyle hızlı değiştirmişti ki algılamakta zorlanmıştım. Bir önceki konuşmamıza atıfta bulunduğunu farz ederek gülümsedim. "Provaları ne kadar sevdiğini bildiğimden, bunu çalmanın senin için cesur bir hareket olduğunu düşünüyorum."

"Ne? Bongo çalmaktan bahsetmiyorum. Demek istediğim..." Et-rafi göstererek, "Bundan bahsediyorum. Kız kardeşimin hayatında büyük bir adım attığını görmek, bense hâlâ..." derken sesi titremeye başladı ve öksürdü. "Değişiklik pek bana göre değil."

Böylesine samimi oluşu görülmüş şey değildi ve uzun zamandır Charlie'nin bana karşı bu kadar dürüst olduğunu görmemiştim. "Er ya da geç hepimizin başına gelecek."

Mükemmel. Televizyondaki gündüz programlarındaki kadınlar gibi konuşuyordum.

"Hım..."

Sohbet etmeye çalıştığımız sırada etraftaki tepelerde bulunan arı sürüleri çılgınca vızıldamaya başlamıştı.

Tom, cam kapının oradan bize seslendi: "Hey, siz! Yeniden sahneye çıkmak için daha ne kadar bekleyeceğiz?"

Biraz ürkmüş olan Charlie ayağa fırladı. Sanki yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakalanmış gibiydi. Tom'un sırtışı da bunu doğruluyordu ve bu olay bugünden itibaren sürekli konuşulacağı benziyordu.

"Umarım bölmüyorum."

"Hayır. Rom'la laflıyorduk sadece." Charlie pantolonunun paçasına yapışan otları temizledi. "Eğer saat yedi gibi başlarsak akşam resepsiyonu başlamadan önce her şeyi kontrol etmemiz için yeterli zamanımız olur bence."

"Tamamdır." Tom bana göz kırparak, "Dediğin gibi olsun," dedi.

Charlie ellerini cebine sokup bana baktı. "Dalgacı budala." Yine sessizleşti ve aklıma dile getiremediğimiz pek çok şeyin olduğu, Noel öncesi yaşadığımız derin sessizlik geldi. Bu sessizlikler benim aşkımı itiraf etmemin sebebiydi. Çünkü sessizliğinin benimle aynı duyguları paylaştığı anlamına geldiğini sanmıştım. Ama bu varsayımımın sonradan hatalı olduğu anlaşılmıştı. Neden şimdi bu sessizliği dikkate alıyordum ki?

Tüylerimin ürperdiğini hissettim ve kalkmam gerektiğini düşündüm. "Tekrar göreve başlamadan önce bir saat uzansam iyi olacak."

“Tamam. Ben de sana katılabilirim...” Gözlerini kocaman açarak, “Yani ben de uyuyayım demek istedim,” dedi.

Konuştukça batıyorsun Charlie. “Kızardın.”

Gözlerini kaçırarak, “Hayır kızarmadım,” dedi.

“Merak etme, bunu bir davet olarak görmüyorum.” Utancımı maskeleyerek için yapsam da bu espri kendimi iyi hissettirdi. “Her neyse, orası tek kişilik, sadece bana yer var...”

Daha da kızardı. “Rom, böyle söylediğine inanamıyorum!”

“Rahatlamadın mı? Noel zamanı olanlara gülüp geçmemiz lazım. Ayrıca kabul etmelisin ki bundan dolayı en çok üzülmesi gereken benim.”

“Sadece ne hissettiğini söylüyordun. Bunun için kendine kızmana gerek yok.”

Alçakgönüllü mü davranıyordu emin değilim ama ses tonu beni kesinlikle rahatsız etmişti. Araştırmamı sürdürmek için yaptığım onca şeye rağmen, acaba hâlâ ona âşık olduğumu mu düşünüyordu? Eğer öyleyse bu ne kendini beğenmişlikti! “Kendimi suçlamıyorum. Sadece sana ölümsüz aşkıma ilan etmemden önce nasılsak yeniden öyle olmak istiyorum.”

“Ah.”

“Evet. Bu yüzden fazla üstüme gelme ve en azından yaptığım hatayla ilgili espri yapmama izin ver.” Tam içeriye doğru yürümek üzereydim ki Charlie kolumdan tuttu.

“Peki ya hata değilse?”

Gözlerimi ona dikip, “Öyleydi,” dedim.

Kısık sesle, “Ama Noel zamanı kendinden çok emindin,” dedi.

Kolumu elinden kurtarıp, “Yeter Charlie. Sen de hiç şaka kaldıramıyorsun. Bu hiç adil değil,” dedim. Boş fincanımı yerden

almak için eğildim. Doğrulup dibine kadar yaklaştım. “Eskisi gibi olmamızı istediğini sanıyordum. Ben de bunu yapmaya çalışıyorum işte.”

Hiçbir şey söylemedi. Aniden gözüme onu daha önce hiç görmediğim şekilde savunmasız göründü. Sanki bir şey daha söylesem mahvolacaktı.

Bu şekilde bir yere varamazdık. Biraz gevşedikten sonra geri adım atıp hafifçe ona dokunup, “Üzgünüm, gerçekten biraz uzanmam gerek. Sonra görüşürüz,” dedim.

Yürüyüp oradan uzaklaştım ama her adımımı izlediğini hissedebiliyordum.

Tom, ertesi sabah, tost isteyen olup olmadığını sordu. Saat yedi buçuktu ve yarım yamalak bir uykunun ardından mutfığa girmeye karar vermiştim. Tom’u görünce şaşırmışım.

İstemediğimi söyledim. Midem bulanıyordu. “Sadece bir fincan çay içeceğim, eğer varsa.”

Kırılmış gibi yaptı. “Eğer ben mutfaktaysam çay her zaman hazır.” Gül desenli çaydanlığı alıp bir fincan çay doldurdu. Büyük meşe mutfak masasına oturduğumda endişeli görünüyordu. “İyi misin Rom?”

“Cidden yorgunum. Dün gece pek uyumadım.”

“Yerini yadırgamışsındır. Ben de aynı durumdayım. Bu yüzden erkenden kalktım. Keyifsiz görünüyorsun.”

“Şeref.” Fincanı iki elimle tuttum, ellerim ince porselenin sıcaklığıyla ısındı. “Dün gece herkes kaçta yattı?”

“Bilmem. Ben iki gibi yattım. Wren ile Soph’un da çok geç yattıklarını sanmıyorum. Ama Jack ve Charlie uzun süre ayaktaydılar. Saat dörtte tuvalete gittiğimde salondan sesleri geliyordu.”

Bu, ilginç bir durum değildi. Konser sonrası gevşemek birkaç saat alabilirdi. Gösteriden kaynaklanan adrenalin vücudumuzu hemen terk etmezdi. Buna ilaveten, konser sonrası genelde eve uzun bir yolculuk yapıp kamyoneti boşaltmak zorunda olduğumuzdan bünyemiz adrenalinini uzun süre muhafaza etmeye alışmıştı. Dün gece, harika bir akşam resepsiyonunun ardından, konforlu kulübemize gelip bir şişe şarap açarak açık büfeden kalan yiyecekleri silip süpürürken iyi bir gösteri yapmış olmanın verdiği hazla laflamak bizim için âdeta bir ödüldü.

Tabii ki Charlie ile konuştuklarımız zihnimde yankılanıp durmasaydı günüm çok daha güzel bitmiş olacaktı. Akşamki performans süresince benimle iletişimde bir değişiklik olmamıştı ama ani çıkışının yol açtığı sorulardan bir türlü kurtulamamıştım. Diğerleri çevremizde şen şakrak sohbet ederken o, hiç konuşmadan bahçeye çıkmıştı. Ama daha sonra mutfakta karşılaştığımızda eski haline dönmüş gibiydi. Tuhaf sessizlikler, göz göze gelmekten özenle kaçınmalar söz konusu değildi. Tüm bunları kafamda kurmuş olduğumdan kuşkulandım.

Charlie konusunda düşünmekten bitkin düşmüş zihnimi kurtarmak amacıyla Tom, “Buradan ne zaman çıkmamız lazım?” diye sordu.

“Öğlen, sanırım. Daha çok vaktimiz var.” Bana tostunu gösterek, “Bir şeyler yemelisin. Kamyoneti yüklerken açlıktan bayılmanı istemem,” dedi.

Charlie saat dokuz gibi ortaya çıktığında, Jack ile geç saatlere kadar yaptığı konuşmadan olsa gerek, gayet zindeydi. Jack ise yarım saat sonra darmadağın ve suratsız bir halde aramıza katıldı.

“Siz ikiniz bunu nasıl beceriyorsunuz anlamıyorum,” diye homurdandıktan sonra ayaklarını sürüyerek mutfığa girdi ve dolapları

açıp kapatmaya başladı. Ona bir fincan çay uzatıp oturmasına yardım ettim.

Charlie tostuna yağ sürdükten sonra masaya geldi. “Biz ikimiz neyi beceriyoruz?” Bana bakıp göz kırptı ve birdenbire iştahım kaçtı.

Jack, karman çorman olmuş saçlarını düzelterip, “Siz ne olduğunu gayet iyi biliyorsunuz. Gece o kadar içtikten sonra bu kadar ayık olmanız sinir bozucu. Sen benden daha çok içtin Chas,” dedi.

Charlie, “Belki de genlerim sağlamdır,” diye cevap verdi. “Dün gece akrabalarımın ne kadar içtiğini görmedin mi? Hepsinin bu sabah papatyalar gibi taptaze uyanıp herkese kahvaltı hazırladığına eminim.”

Yanlarından ayrılıp toplanmak için odama gittim. John Rocha marka emektar siyah elbisemi katladığım sırada, eteğinin kenarından bir iplik sarktığını fark ettim ve yatağa oturup dişimle koparmaya çalıştım.

“Tost muhtemelen daha iyi bir seçim olurdu ama herkesin seçimi kendine.” Charlie eşikten kafasını uzatmıştı. Yüzünde yine o sinir bozucu sırıtış vardı.

“Çok komik. Seni neşelendirebilecek bir klavyeci yok mu?”

“Jack duş aldıktan sonra daha iyi olacak ve çekiciliğini yeniden kazanacak.” Odaya girip, “Ben daha çok seninle ilgileniyorum,” dedi.

Gözlerimi kapattım ve tüm benliğimle durumu anlayıp yanımdan ayrılmasını diledim. “Dün gece pek iyi uyuyamadım. Hepsi bu.”

Yüzü asıldı. “Niçin?”

“Bilmem.”

“Dün geceki adrenalin fazlalığındandır belki de. Ya da yediğin bir şey mi dokundu?”

Onu “Bilmiyorum,” diye tersledim ama sonra kendime hakim olarak, “Üzgünüm, uykusuzken pek cana yakın biri olamıyorum,” dedim.

“Peki.” Kaşları çatılmıştı. “Sen işine bak.”

Yanımdan ayrıldı. Üzülmüştüm. Dün, o çok özlemini çektiğim arkadaşlığımızı geri kazandığımızı sanmıştım. Ama şimdi görünen o ki aramızdaki sorunlar artıyordu.

On yedi

Kızlar geliyor...

Yarasa Yuvası'nda sakın bir pazartesiydi. Aynı zamanda hafta sonu olanları yapboz parçaları gibi kafamda bir araya getirmeye çalışıyordum. Mick hiç olmadığı kadar düşünceli görünüyordu, Amanda'nın işimize burnunu sokması halinde meşgul görünmek için yapacak bir şeyler bulmaya çalıştığımız sırada o çok güvendiği esprilerinden mahrum kalmıştık.

Sohbet başlatma çabasıyla, "Hafta sonun iyi geçti mi?" diye sordum.

"Fena değil. Ya senin?"

"Aslında benimki harikaydı. Shropshire'da arkadaşımın kız kardeşinin düğününde sahne aldık."

"Çok hoş. Bu arada Cumartesi gecesi biriyle takıldım."

"Öyle mi? Harika! Anlatsana."

Mick mahcup bir gülümsemeyle, "Aslında o bir süredir tanıdığım birisi. Arkadaşlarıyla birlikte benim gittiğim bara geldi ve birlikte biraz takıldık. Eğlenceliydi," dedi.

"Ona henüz çıkma teklif etmedin mi?"

"Hayır."

"Neden?"

Gözünü ekranına dikip, “Henüz zamanı gelmedi,” dedi.

“Peki teklifini kabul edeceğini düşünüyor musun?”

“Öyle olmasını umut ediyorum.”

“O zaman neden bekliyorsun ki? Eğer şimdi ona bir şey söylemezsen nasıl haberi olacak?”

“Belki de ben söylemeden anlamasını bekliyorum,” diye homurdandı.

Kahkahayla gülerek, “Mick! Eğer ondan hoşlanıyorsan ona çıkma teklif etmelisin. Yoksa başka biri senden önce davranabilir,” dedim.

Sandalyesini bana doğru çevirerek, “Sen ne zaman bu kadar zeki oldun?” diye sordu.

Öne doğru eğilip sırtımı esnettim. “Fırsatım varken kaçırmam gereken birini neredeyse bir yıldır arıyor olmamdandır belki.”

Son zamanlarda yakışıklı yabancıyla karşılaştığım gün daha fazlasını yapmam gerektiği düşüncesi aklımı kurcalayıp duruyordu. Karlı sokaklardan geçerek onun arkasından koşmalı ya da elinin üzerine göz kalemimle telefon numaramı yazmış olmalıydım – bunlar aşk filmlerindeki karakterlerin hayatlarının aşkından ayrılmak zorunda kaldıklarında yaptıkları şeylerdi. Ama her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, olup bitenin farkına vardığımda o çoktan ortadan kaybolmuş ve Noel kalabalığının arasına karışmıştı.

Frankie ile Owen’ın düğününden beri Charlie konusunda hissettiğim belirsizlik, özellikle de ona karşı olan duygularımı derine gömdüğümü sandığımdan sinirimi bozuyordu. Asıl gerçekse, onu düşünmeden, tamamıyla yakışıklı yabancıyı bulmaya odaklanmak ve tüm umutlarımı, hayallerimi ve enerjimi araştırmaya adanmak istememdi. Charlie’nin hafta sonu gösterdiği değişken tepkilerden konuyla ilgili duruşunu kestiremiyordum ve uykuları kaçan tek kişinin ben olduğumun farkındaydım.

O gece geç saatlerde televizyonun karşısında kıvrılmış, *Gilmore Girls* dizisini izlerken, yakışıklı yabancıнын yüzü zihnimi işgal edince dikkatim dağılmıştı. Onun kollarında olduğum zamanın hatırası tek odak nokta olmalıydı. Bunu yaparsam Charlie ile ilgili düşünceleri zihnimden silebilirdim.

Bu arada, Charlie hayatımda onu görmek istediğim konuma geri dönmeli, en yakın arkadaşım olmaya devam etmeliydi.

Kime: romilyp@bubblemail.com

Kimden: caytebrogan@gmail.com

Selam Romily.

Muhtemelen benimle konuşmak istemiyorsun ama güvenini suiistimal ettiğim için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim.

Yaptıklarımı savunamam, dolayısıyla bunu yapmayacağım. Bir rüzgâra kapıldım ve saçma hırslım beni ele geçirdi. Ama bunun hem senin itibarına, hem de kendi özel hayatıma verebileceği zararları düşünemedim. Bu zararı hak ediyorum ve inan bana bunun tamamen kendi hatam olduğunun farkındayım.

Mesele şu ki, Tom'u kaybettim ve bir haber uğruna bu kadar özel bir şeyden mahrum kalmış olmak beni mahvediyor. Benimle ne konuşuyor, ne de beni dinliyor. Onu çok seviyorum ve onsuz eksikim. Her şeyi yoluna koymak istiyorum. Bunun onu bana geri getireceğini sanmıyorum ama yapmam gereken şey bu. Beni dinlemeyecektir. Ama belki seni dinler.

Seni çok sevdiğini ve sana değer verdiğini biliyorum. Eğer beni affedersen, belki o da en azından ona

anlatacaklarımı dinler. Bu yüzden senden bunu istiyorum – ve bunun büyük bir rica olduğunun da farkındayım. Bu tabii ki senin meselen değil ve e-postamı okumanı bile hak etmiyorum. (Belki de okumayacaktır.)

Lütfen beni affet. Yaşadığın üzüntüyü ve mahcubiyeti telafi etmek için ne yapabilirim bilmiyorum ama gönlünü almanın bir yolunu bulacağım. Söz veriyorum.

Hepsi bu kadar. Okuduğun için teşekkürler.

Cayte

Belki de yeterince uzun süre gözlerimi dikip bakarsam e-posta kendi kendini yok eder diye düşündüğümünden, işyerinde e-postaya bakakaldım. Gerçek olamazdı bu. Yoksa gerçek miydi? Ağzım açık kalmış olmalıydı ki, buruşturulmuş kâğıttan bir top dudaklarıma çarptı ve ardından meslektaşımın yüksek sesli kahkahası duyuldu.

“Ağzını kapatma lütfen Rom, bir atış daha yapayım.”

“Ezik.”

“Ama kabul etmelisin ki komik. Öyle değil mi?” Mick başını sallayarak, “Komedi yeteneğim buralarda harcanıyor. E, olay nedir? Piyango falan mı kazandın?”

Gülümseyerek kâğıttan topu ona geri fırlattım. “Eğer öyle olsaydı hâlâ burada oturuyor olur muydum sence?”

“Mantıklı bir bakış açısı. E, ne peki?” Sandalyesini benimkine yaklaştırdı ve e-postayı görünce küfrü bastı. “Dalga geçiyor olmalı. Öyle değil mi? Ona defolup gitmesini söylemelisin bence.”

Gözlerimi yeniden ekrana diktim.

Mick gözlerini kısıarak, “Defolup gitmesini söyleyeceksin değil mi?” diye sordu.

Sahte bir gülümsemeyle, "Evet, kesinlikle," dedim.

Pek ikna olmamıştı. "Emin ol, öyle yapmalısın. Bu kadın senin vaktinden bir dakika ayırmanı bile hak etmiyor."

Gün boyu Cayte'in e-postasını düşünüp durdum. Mick ile bir kredi şirketi, bahis sitesi ve ısıcam firması için reklam müziği hazırladığımız sırada aklım hep başka yerdeydi. O akşam eve vardığımda kararımı vermiştim.

Evet, Cayte bunu hak etmiyordu ama Tom ve benim için doğru olan buydu. Tom onsuz perişandı ve Cayte hakkında ne düşünürsem düşüneyim onun Tom'u mutlu ettiğini görebiliyordum. Onunla konuşmamasının esas sebebinin bana olan bağlılığından başka bir şey olduğundan kuşkulanıyordum. İntikam almak niyetinde değilim -arkadaşlarımla çoğu bunu istese de- büyüklük bende kalsın diye düşünüyordum. Bunun yanı sıra, Cayte benim gerçek aşka olan inancımınla dalga geçmişti. Belki de ona vereceğim en iyi cevap, ne kadar yanıldığını göstermek olacaktı.

Wren öfkeyle parladı: "Şaka yapıyor olmalısın!"

"Bunun iyi bir fikir olacağını düşünüyorum," diye karşı çıktım ama Wren beni dinlemiyordu.

"Sana inanamıyorum! Bu kadın neredeyse senin hayatını mahvetti ve sen şimdi o sonsuza dek mutlu yaşasın diye Cilla Black' rolüne mi bürüneceksin? Yani kahrolası Cayte Brogan, Yılın Kaltağı seçilmesinden dolayı mutsuz mu oldu? Çok üzüldüm. Seni küçük düşürmeden önce nelere yol açabileceğini düşünmesi gerekirdi."

* İngiliz televizyon yıldızı ve şarkıcı. Çöpçatanlık programı olan "Blind Date" programını sunmuştur. (çn.)

Bu söylediklerine verecek bir cevabım yoktu, Wren'le hemen hemen aynı fikirdeydim. "Hakkını vermek gerekirse, o olaydan beri epey gelişme göstermiş."

Wren burnundan soluyordu. "Güldürme beni lütfen. Onun gibi bir kadın, kendi amaçları dışında hiçbir konuda gelişme gösteremez. Palavra attığının farkındasın değil mi? Geçen seferki gibi rol yapıyor ve sen de ona inanıyorsun.

Koltuğa çöküp bu tartışmayı kazanma şansımın olmayışına se-yirci kaldım. "Senden beni anlamayı beklemiyorum Wren. Sadece olanları sana anlatmak istedim."

Ellerini beline koyup kaşlarını çatarak bana baktı. Ama öfkesinin hafiflediğini hissettim. "Özel bir hikâye elde etmek söz konusu olduğunda seni hiç umursamamış bu kadına karşı çok öfkeliyim. Seni cesaret ve azmin ile değerlendirmeliydi ama bunun yerine onun tek düşündüğü şey zirveye yerleşmek oldu. Bu beni öfkeliyor ve onu asla affetmeyeceğim." Bileğinden lastik tokasını çıkartıp kızıl dalgalı saçlarını hafifçe topladı. "Peki Tom bu konuda ne diyecek Tanrı aşkına? Ona çok kırgındı."

Gözlerimi kaçırarak, "Öyleydi," dedim.

Wren yavaş yavaş durumu kavramıştı. "Bunu çoktan yaptın değil mi?"

Mahcup gülümsememin suçumu ortaya çıkardığının farkındaydım. "Evet."

"Ne zaman?"

"Öğleden sonra, buraya gelmeden önce. Sana daha önce söylemediğim için kusura bakma ama bunu ilk öğrenen Tom olmalıydı."

"Sana inanamıyorum! Nasıl tepki verdi peki?"

Kaç kelimeyle tanımlamamı bekliyordu ki? Öfkeli, kırgın, incinmiş, güvenini yitirmiş, tepkisiz, soğuk, duygusal, dalgın... Bunların

hepsi ve daha da fazlası otuz dakikalık sohbetimizde yer bulmuştu. Buna esas göğüs germesi gereken kişi Cayte iken, onu buna maruz bırakmaktan, öfkesiyle özlemi arasında gidip gelmesine tanıklık eden kişi olmaktan hiç hoşlanmıyordum. İlk tepkisinin ardından Tom durgunlaştı, teraslı evinin ön odasından dışarıya bakan gözleri uzaklara daldı. İçimden ona sarılmak geldi ama bunu önüne serip arkadaşlığımıza ihanet ettiğimi düşünüp düşünmediğinden emin olamadım. Ne söyleyeceğimi düşünürken o konuşmaya başladı. Sesi gergin ve alçaktı.

“Bana neden bunu yapmam gerektiğini söyle.”

“Bunu söyleyemem.”

Başını kaldırarak, “Peki o zaman bana neden benimle konuşmayı kabul ettiğini söyle,” dedi.

Bunu neden yaptığımı kendim de bilemediğimden söylediğim şeyin mantıklı olmasını umut ettim.

“Tüm söyleyebileceğim şu ki, onda kendi araştırmama başladığım zamandan beri kendimde gördüğüm bir şeyi gördüm. Bana ve sana yaptıkları hiç hoşuma gitmedi. Onu affedebilir miyim bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var ki, o da senin ne kadar harika biri olduğunu anlamış olması. Belki de artık çok geç ama bu, onun işleri yoluna koyabilmek için son şansı. Eğer onun yerinde olsaydım ve âşık olduğum kişinin kalbini kırmış olsaydım, kendimi affettirmek için her yolu denerdim. Beni dinlemesi için ne gerekiyorsa yapardım. Sana onu affet diyemem, ben de affedemezdim herhalde. Ama seninle konuşacağıma dair ona söz verdim ve sözümü tuttum. Bundan sonrası beni ilgilendirmez.”

Gözlerini dikip uzun uzun bana baktı. “Sen benim en yakın arkadaşlarımdan birisin ve benim için çok değerlisin. Bana karşı her zaman dürüst oldun ve buraya gelmeden önce her şeyi etrafıca düşündüğüne eminim.” Çenesini sıvazlayıp başını salladı.

“Ona bu akşam beni aramasını söyle. Ama hiçbir şey için söz veremem.”

Wren, “Pis işlerini sana yaptırdığı için hâlâ onun aşağılık bir kadın olduğu kanısındayım,” diyerek başını salladı. “Hakkını vermemliyim ki, benden daha cesursun. Bahse girerim onu aradığında havalara uçmuştur.”

“Fazlaca gözyaşı döktü ve defalarca teşekkür etti.”

“Umarım ne kadar merhametli olduğunu anlamıştır. Eğer kader diye bir şey varsa, yakışıklı yabancı çoktan seni aramaya koyulmuştur diye düşünüyorum.”

“Umarım jeti vardır da bu gece buraya gelebilir.”

Şaka bir yana, hareketlerimin yakışıklı yabancıyla ilgili olacakları etkileyebileceği düşüncesi bana ümit veriyordu. Tom ve Cayte’in geçici ateşkesini dikkate almaksızın, doğru şeyi yaptığuma emindim. Bir kez daha –beni en zor olana yönlendirse de– kalbimin sesini dinlemiş ve kararımdan dönmemiştim.

Olan biteni düşününce, Mags yengemin bana söylediği şeyi çok iyi anlamıştım.

“Ne olursa olsun her zaman kendin olmalısın Romily. Çünkü günün sonunda hep kendinle baş başa kalırsın.”

Ekim başında şiddetli rüzgârlar baş gösterdi ve asırlık ağaçları devirdi. Dudley amcam beni arayıp ana caddenin günün büyük bölümünde ulaşım kapalı olduğunu, işçilerin dün gece devrilmiş olan dört yüz yıllık meşe ağacını parçalayıp kaldırmak için uğraştığını söyledi. Sonunda amcam ve birkaç tekne kaptanının yardımıyla saat altıda yol açılmıştı. Her fırsatı değerlendiren biri olarak Dudley amcam, ona teşekkür borçlu olan belediye personelinden düşen ağacın büyük bir kısmını almayı başarmıştı. Bu sayede herkesin

mutfağındaki ocakları haftalarca ısıtacak büyük miktarda bedava odun elde edilmişti.

Amcam dışarıda mücadele verirken, yengem ise tamamıyla farklı bir mücadele içindeydi. Bundan beni beklenmedik bir zamanda işyerimden arayıp öğle yemeği için buluşmak istediğinde haberdar oldum.

Çok hoş bir sürprizdi ve ben yara bandı reklamı için uygun bir şeyler yazmaya çalışırken yaptığı şey, iyi zamanlanmış bir ara vermeme neden olmuştu. Onunla New Street'in sonundaki küçük bir aile işletmesi olan ve hoşuna gideceğini bildiğim Chez Henri'de buluşmayı planladık.

Başlangıç yemeklerimizi yerken havadan sudan konuştuk: İş, hava, Dudley amcamın devrilmiş ağaçla olan cesur mücadelesi, Elvis'in kulak enfeksiyonu ve kaşınmasını engellemek için taktığı geniş tasmadan dolayı teknenin içinde oraya buraya çarparak dolanması... Bu süre zarfında, onun ciddileşmesine yol açan dile getirilmemiş bir şey olduğunu hissedebilmişim.

Tatlılarımız geldiğinde (ki bu yengemin burayı sevmesinin esas nedeniydi) tabağını dikkatli bir şekilde döndürüp, tatlısını sanki bir kuyumcunun antika bir elmas kolyeyi incelemesi gibi yakından incelediği sırada onu seyrettim.

Başını hayranlıkla eğerek, "Kusursuz ve zahmetsiz..." diye iç geçirdi. "Bu, tatlı yapma kabiliyetinin en üst seviyesi." Sonra birdenbire gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

Dengeli bir kişiliği olan yengemin böylesine yoğun bir duygu seline kapıldığını görmekten dolayı şaşkın bir halde, "Mags yenge, sorun nedir?" diye sordum. Yüksek sesle hıçkırarak ağlaması, restorandaki diğer müşterilerin de dikkatini çekmişti.

"Bununla asla rekabet edemem! Ne sanmıştım ki?"

“Ne demek istiyorsun? Neyle rekabet etmen gerek?” Bir anlığına Mags yengemin MasterChef yarışmasına –her izlediklerinde amcamın ona katılmasını tavsiye edip tepesini attırdığı– katıldığından şüphelenmiştim.

Peçetesiyle gözyaşlarını silip burnunu çekerken, “Yaşlı kaçık yengeni umursama,” dedi. “Ben... Aptalca bir şey yaptım.”

Restoranın sahibinin oğlu ve aynı zamanda müdür yardımcısı olan Jean-Jaques, arkasında gizlenen garsonun ona haber vermesi üzerine masamıza gelip yengeme iyi olup olmadığını sordu. İlişkilerinin ilk gününden beri bu restorana gelen Mags yengemle Dudley amcam, restoranın sahipleriyle yakın arkadaştı.

Yengem mahcup bir gülümsemeyle, “Şimdi iyiyim JJ. Müşterilerini ürküttüğüm için üzgünüm,” dedi.

Jean-Jaques, “Bununla ilgili endişe etmenize gerek yok. Sizi merak ettik,” diye karşılık verdi. İki tarafına sıralanmış garson, içecek servisinden sorumlu garson ve şef garson da başını sallayarak onu onayladı. “Lütfen sizi bu kadar üzen şeyin ne olduğunu anlatın.”

Mags yengem burnunu çekerek masadaki genişleyen izleyici kitlesine açıklamada bulundu: “Yeğenime biraz düşüncesizce davrandığımı söylüyordum.” Bana bakarken yüzünde mahcup bir gülümseme vardı. “Yazın bize kalmaya geldiğinde pastalarımın terapi niteliğinde olduğunu söylemiştin Romily. O zamandan beri bu aklımdan çıkmadı. Sonra bloğunun takipçileri benden tarif istediklerinde bu bana belirgin bir şeyi gösteriyor gibi geldi. Yani hayat bazı şeyleri ertelemek için çok kısa, öyle değil mi?”

Jean-Jacques, garson, içecek garsonu, şef garson ve yan masada oturan çift (sandalyelerini bize döndürmüşlerdi) ile birlikte evet anlamında başımızı salladık.

“İşte ben böyle düşünüyordum ta ki... Ama aceleci davranıp hata yaptım.” Peçetesini düzelterip tabağının yanına yerleştirdi ve derin bir

nefes aldı. “Dün sabah, zor günler için sakladığım, annemden miras kalan paranın bir kısmını kullanarak Kingsbury’deki küçük bir kafe için kontrat imzaladım. Ve ne diyeceğini biliyorum Jean-Jacques, buna tamamen katılıyorum, bu düşüncesizce yapılan bir hareketti...”

“Hayır hanımefendi!” Personel, patronlarıyla birlikte başlarını salladı.

“Ama öyleydi! Yemek servisinden ne anlarım ki ben?”

“Bu çok saçma bir soru Mags yenge. Sen sürekli mutfaktasın ve yaptıkların hep mükemmeldir,” diye karşı çıktım.

“Ailem ve arkadaşlarım için evet öyle ama sağlık ve güvenlik kuralları ya da gıda hijyeniyle ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Ayrıca her gün neyi, ne miktarda pişireceğimi nereden bileceğim? Bu işe altı ay içinde iflas bayrağını çeken eski bir kafenin yerinde başlıyorum – ki bu pek de iyiye işaret olmasa gerek.” Yine gözleri yaşla doldu ve çaresizce omuz silkti. “Anlıyorsun değil mi? Hiç umut yok.”

Garson ve şarap garsonu şefkatle omzuna dokunurken, Jean-Jacques, diğer müşteriler ve şef garson ona bakıp içtenlikle gülümsedi.

Elini tutup, “Bence bu harika bir fikir,” dedim. “Senin pastaların âdeta sihirli. Onları dünyadaki herkesle paylaşmalısın. Birlikte her şeyi hallederiz. Amcam da sana yardımcı olacaktır.”

Jean-Jacques da, “Ve bir gün yemek servisi bittikten sonra mutfığa girip babamdan kurallar hakkında bilgi alırsınız,” dedi. “Merak ettiğiniz her şeyi sorabilirsiniz.”

Plansız bir şekilde sandalyesinin etrafına toplanmış olan amigolara şöyle bir bakan Mags yengemin gözlerinde umut ışığı belirdi. “Bu işin başarılı olabileceğine gerçekten inanıyor musunuz?”

Araştırmamın başında bilinmeze doğru adım attığım sırada, bana söylediği sözlerin aynısıyla ona moral verirken gülümsedim:

“Kesinlikle. Sadece bunun mümkün olabileceğine inanman gerek.”

Blog yazılarını çok seviyorum Romily! İyimserliğin gerçekten ilham verici. Ben de böyle davranmaya çalışıyorum ve gerçekten işe yaradığını düşünüyorum. Hayatımdaki her şey zor olsa da, sonsuza dek mutlu yaşayacağım kişiyi çoktan buldum. Bildiğim tek şey, doğru kişiyi bulduğunda kimse bunu bozamaz. Senin de onu bulmanı diliyorum. Yola devam!

Xx Ysobabe8

Cesaret verici sözlerin için teşekkür ederim. Benim için çok değerli. Senin de iyimser olduğunu bilmek çok güzel. Ufak da olsa bir yardımım dokunduysa ne mutlu bana. Şu an araştırmamla ilgili beni neyin beklediğini bilemiyorum ve bu ara pek gelişme yok. Ama ümidimi yitirmiyorum. Xx RomilyP

Salı günü, Jack’ten gelen ilginç bir mesajla iş çıkışı stüdyoya çağırıldım. Otoparka vardığımda beni yangın çıkışında beklemekteydi.

Bu heyecanlı karşılaşmasından dolayı biraz gerilerek, “Her şey yolunda mı?” diye sordum. Genelde rahat biri olduğundan şimdi acelesi olan bir salyangoz gibi görünüyordu.

Beni içeri sokup kapıyı da arkamızdan kapatırken, “Yolunda, yolunda. Harika,” diye geveledi. Siyah deri sandalyeye oturdum. Jack yerinde duramıyordu.

Kıkırdayarak, “Senin neyin var Tanrı aşkına?” diye sordum.

Yüzünde daha önce görmediğim kadar (doğum gününde Prince konseri için ön sıradan ona bilet alıp şaşırttığımız zamanki hariç)

büyük bir gülümseme belirdi. “Bu bizim için büyük bir dönüm noktası.”

“Kimin için?”

“Bizim için. Sen ve ben Rom!”

“Nasıl bir dönüm noktası bu?”

“Müzikle ilgili bir dönüm noktası...”

Birden dikkat kesilmiştim. “Anlatsana!”

Ellerini ovuşturarak, “Tamam. Uzun zaman önce müzik avukatına gönderdiğimiz iki parçayı hatırlıyorsun değil mi? Akşamüstü Integral’in –sektördeki önemli isimlerin bir kısmını idare eden şirket– müşterilerinden biriyle parlak bir telefon konuşması yaptım. Oradaki biri bizim parçaları dinlemiş ve en önemli müşterilerden olan Mitchell’e göndermiş,” dedi.

Kalbim hızla atmaya başlamıştı. Integral’i iyi tanıyordum. Gençlik yıllarımızda birlikte berbat parçalar hazırladığımız dönemde sözleşme imzalamak konusunda birbirimize takıldığımız markalardan biriydi. Gerçekten de bizimle ilgilenmiş olmaları mümkün müydü? “Peki ne dediler?”

Derin bir nefes aldı. “Dinledikleri şeyi beğenmişler ve daha fazlasını istiyorlar. Tam rakam vermek gerekirse, altı tane daha. Şu anda piyasaya yeni çıkan bir sanatçıları var ve kendilerini diğerlerinden farklılaştıracak yeni bir şey arayışındalar. Bunu söylediğime inanmıyorum ama bizimkinin aradıkları şey olduğunu düşünüyorlar.”

Jack ayağa fırlayıp bana sarıldığında ben de çığlık attım. İkimiz nefes nefese kalıp sandalyelerimize yığılana dek, birbirimize sarılmış bir halde çocuklar gibi zıplayıp durduk, birbirimize bakıp sersem sersem sırttık. Bu çılgıncaydı – parçalar zevk için yaptığımız bestelerdi ve gençlik yıllarımızdaki yıldız olma hayalimiz çoktan

geçmişte kalmıştı. Başarılı olduğumuzun farkındaydım ama birilerinin bu parçalarla ilgilenebileceği hiç aklıma gelmemişti.

Jack, "Bestelerimizin ticarileşebileceği kimin aklına gelirdi ki?" diyerek sırtıttı. "Onlarla konuştuğumdan beri sersem gibiyim. Ama başarabileceğimizden eminim. Harikayız!"

"Evet, öyleyiz!" Hislerime hakim olmaya çalışarak, kendimi sakinleştirmek için yoğun çaba sarf ettim. "Bir dakika. Peki bu esasen ne anlama geliyor? Zaman çizelgesi açısından bakarsak?"

Jack heyecanını yatıştırıp işten bahsetmeye başladı. "Gerçekçi olursak, Integral diğer parçaları yeni yıl için istiyor. Konuştuğum adam, albüm parçalarına Ocak ayının ortası gibi ihtiyaç duyduklarını söyledi. Henüz planlama dönemindeyken onların dikkatini çekmiş olmamız büyük şans. Şimdilik kendi işimizi bırakmamız gerekemeyebilir ama eğer parçaları severlerse ve sanatçıyı da uygun bulurlarsa iş alıp başını gidebilir. Ne diyorsun bakalım?"

Olan biteni kavramak kolay değildi ama bu, şimdiye kadar verdiğim en kolay karar oldu. "Sen varsan ben de varım."

Jack uzanıp elimi sıktı. "Anlaştık."

"Ne olacak şimdi?"

Jack, "Bu parçaları ne zaman hazırlayabileceğimizi hesap edeceğiz. Altı haftalık bir sürenin bize yeteceğini düşünüyorum. Bunları Ocak ayının ikinci haftasının bitimine kadar teslim etmeyi hedefleyelim," dedi. Alaycı bir gülümsemeyle, "Umarım bir değişiklik yapıp daha ileriye odaklanmak sana iyi gelir," dedi.

Bu, aklımı kurcalayan yeni bir düşünceydi. Araştırmamın biteceği gün olan Noel arifesinden sonra ne yapacağımı gerçekten hiç düşünmemiştim. On aydır araştırmayla yatıp kalkıyordum ve aklımda sürekli yakışıklı yabancı vardı ve sanki hep böyle devam edecek gibi geliyordu. Ama gerçek şu ki, zaman azalıyordu ve Noel

günü geldiğinde araştırmamı sonlandırmış olacaktım. Sonra ne yapacaktım peki? Eğer karşıma çıkmazsa hayatımı nasıl devam ettireceğimi hiç düşünmemiştim. Beni destekleyen ve bir yılımı adadığım bu işi başaracağıma inanan pek çok kişi vardı. Eğer gizemli adamımı bulamazsam, onlar Noel arifesinde gece yarısından sonra ne yapacaklardı? Yoksa Forrest Gump filmindeki koşan adamın birdenbire durduğunda peşindeki herkesin onu yalnız bıraktığını görüp eve tek başına döndüğü sahnedeki gibi mi olacaktı?

Integral'e kapağı atma umudu heyecan vericiydi. Bu, müzik alanında henüz hayal edebileceğim bir kariyer değildi. Ama bir başlangıçtı. Ve muhakkak ki, geliştirebileceğimiz bir şeydi. İşe nasıl başlayacağımız hakkında heyecanla sohbet ederken, yaklaşık bir yıl içinde kaydettiğim ilerleme beni hayrete düşürmüştü. Her ne kadar verimli olmasa da yakışıklı yabancıyı aramanın, arzuladığım şeylere dört elle sarılmayı öğrenmemde çok faydası olmuştu. Ve amaçlarıma sadık kalarak bu yılı sonlandırabilirsem bu, ne olursa olsun, gelecek yılın iyi geçeceğinin işareti olurdu.

O hafta sonu işimiz olmadığından, Jack ve Soph'larda hafta sonu aktivitesi için toplanmaya karar verdik. Cuma akşamı birlikte yemek yiyip ertesi gün Cannock Chase'de bisiklet sürdük. Son zamanlardaki konser azlığı sayesinde müzik haricinde bir şeyler yaparak birlikte daha fazla vakit geçirebiliyorduk. Herkesten önce gelip Jack'e yemeği hazırlamasında yardımcı oldum. Sophie eve geldiğinde, lezzetli mezeleri yemek odasındaki masanın üzerine çoktan yerleştirmiştik.

Sophie'ye yeni demlenmiş bir fincan çay uzattığımda yüzü asıktı. "Tom bu akşam onu da getiriyor, biliyorsun değil mi?"

Kimi kastettiğini sormam gerekmiyordu. Tom ve Cayte, ilişkilerine ikinci bir şans vermeyi deneyeceklerini açıkladıklarından beri bu kararları, arkadaşlarımı iki gruba ayırmıştı. Sophie, fikrinde

ısrarcıydı: “Geri dönmeyi hak etmediğini düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, Tom’un ona inanması beni çok şaşırttı.”

“Bu Tom’un kendi seçimi tatlım. Onun arkasında olmalıyız.”

Tiksintiyle yüzünü buruşturarak, “Olabilir ama ondan hoşlanmıyorum,” dedi.

Tam o sırada Tom ile Cayte içeri girdiler. Tom, Cayte’den daha rahat görünüyordu. Beni görünce gözleri parladı. Dudley amcamın “kemikleri kırabilecek bir kucaklama” olarak tanımlayabileceği şekilde bana sarılarak, “Hey sen! Bunun için sana müteşekkirim,” dedi.

Ben de ona sarıldım. “Bir şey değil.”

Cayte tereddütlü bir şekilde kollarını açtı, ona da sarıldım. “Romily, ben...”

“Biliyorum. Merhaba.” Onların yeniden bir araya gelmesine aracılık etmiş olabilirdim ama yakın arkadaşlık kurmaya henüz hazır değildim.

Charlie’nin babası Henry’nin sanat galerisinde toplantısı olan Wren ile Charlie, bir saat sonra geldi.

Wren, “Gelecek ay orada bir caz konseri vereceğim. Henry bunun düzenli olarak yapılmasını istiyor,” dedi. Bakışları hüzünlüydü, bu kolaylıkla fark ediliyordu.

“Bu harika, öyle değil mi?” diye sordum.

Wren’in gülümsemesinden aynı fikirde olmadığı anlaşılıyordu. “Tabii öyle. En azından banka müdürümü biraz mutlu edeceğim.”

Sophie ellerini cırparak, “Yemek hazır,” dedi.

Yemek odasına doluştuğumuzda, herkes masadaki mezeler hakkında beğenisini dile getirdi. Masanın etrafında dolanıp tabaklarımızı doldururken Cayte’in çevresindekilerin değişik tavırlarını gözlemledim. Jack tarafından dikkatle izlenen Sophie tamamıyla

ondan uzak duruyordu; hemen arkasında duran ve elini korumacı bir güdüyle onun sırtına koymuş olan Tom hepimize ayrı ayrı göz gezdirerek tepkimizi ölçmeye çalışıyordu; Wren kendi havasındaydı ve etrafındaki hiçbir şeyi umursamaz görünüyordu; Charlie ise sohbetlerimize Cayte'yi dahil etmek için çaba sarf ediyordu.

"Bu kadar mezeyi daha önce bir arada görmediğine bahse girerim Cayte."

"Evet görmedim. Ellerine sağlık Sophie."

Sophie bir şeyler mırıldandıktan sonra mutfağa gitti. Cayte gülümsemeye devam ediyordu ama yüz ifadesindeki gerginlik gözden kaçacak gibi değildi.

Jack gülümseyerek, "Çocuklar, kendinizi burada dikilmek zorunda hissetmeyin. Hadi oturma odasına geçelim rahat rahat oturalım," dedi.

Yemek odasından ilk ayrılan Tom ile Cayte oldu. Charlie de peşlerinden gitti. Jack bana gülümsedikten sonra Wren'le beni açık büfenin önünde yalnız bırakıp kız arkadaşını sakinleştirmek için mutfağa gitti.

"Bu akşam Cayte'in işi zor," dedim.

"Hımm..." Wren dalgın bir halde tabağına salata dolduruyordu.

"Neyin var?"

"Ne? Yok bir şey. İyiyim ben." Ağzına bir zeytin atıp çiğnemeye başladı. "Gördün mü? Yiyorum ve takılıyorum. Endişelenecek bir şey yok."

"Wren..."

Birdenbire yüzü asıldı. "Of tamam, dün gece Seth beni terk etti."

"Garson mu? Nasıl olur?"

Başını sallayınca saçının dalgaları savruldu. "Bilmiyorum. Bir ara bana çok düşkündü, ama sonra bu işin yürümediğini ve başka

birini bulduğunu söyledi. Erkekler beni bir kez elde ettikten sonra benimle vakit geçirmek istemiyor. Ben nerede hata yapıyorum Romily? Yani ben çirkin falan mıyım?" Kocaman kahverengi gözleri yaşla doldu.

Ona sarıldım, gözyaşları akmaya başladığında omuzlarındaki ürpermeyi hissedebiliyordum. "Doğru kişi bir yerlerde seni bekliyor. Buna eminim. Sana tahmin ettiğinden de yakın olabilir. Hayatını ertelemektense, o adam seni bulana dek seni mutlu eden şeylere odaklanmalısın. Hepsi bu."

Burnunu çekerek, "Biliyorum. Sadece elimde tutabileceğim birini istiyorum," dedi.

O an neyi kastettiğini tam olarak anlamıştım.

On sekiz

İtibar

Ertesi gün bir araya geldiğimizde, Jack otoparkın yanındaki bir kayanın üzerine çıkarak, "Hepiniz Cannock Chase'in güzel doğasına hoş geldiniz," dedi. "Bildiğiniz üzere, bugün burada yakın arkadaşımız Wren'in mükemmel bir okul gezisi düzenlemesine yardımcı olmak için toplandık."

Wren eğilerek selam verirken, biz de coşkuyla alkışladık.

"Teşekkürler Jack. Bildiğiniz gibi, hiçbir şekilde bisikletle seyahat etmem ve emekli olmadan önce maaşıma zam alabilmek için müdürümü etkilemek zorundayım. Dolayısıyla eğer on dört yaşındaki bir grup gencin buradan hoşlanacağını düşünüyorsanız, sizin gibi bisiklet sevdalılarının nasıl bir yol izlediğini ve buranın imkânlarını bana anlatması lazım. Ayrıca sorun teşkil edeceğini düşündüğünüz bir şey varsa da lütfen bana söyleyin. Dürüst olun lütfen."

Jack kayanın üzerinden aşağıya atladı. "Peki. Bugün, beyaz ve sarı oklu bisiklet yollarını takip ederek, en azından üç turu tamamlamayı planlıyoruz. Mola vermek istersen turuncu yoldan geri gelmelisin. Orada yiyecek-içecek büfesi bulacaksın. Rotayı tamamlayanların orada beklemelerini tavsiye ediyorum. Akşam olunca bizde bir araya gelip notlarımızı karşılaştırırız."

Dağ bisikletlerimizin gidonlarını sıkıca tutup "Anlaştık!" diye bağırdıktan sonra dağıldık. Sabah D'Wayne ile Tom, dört turu ögle yemeğinden önce bitirme iddiasına girdikleri için ilk yola çıkanlar oldu. B isiklet sevdalısı olmayan Wren ile Sophie, diğer yöne doğru gidip yürüyüş yoluna girdiler. Pinstripes bisiklet kulübünün yeni üyesi Cayte ise, şüphesiz ki ilişkilerini güçlendirme çabasının bir parçası olarak, dün gece ona eşlik edeceğine dair söz veren Jack ile birlikte en kolay bisiklet yoluna doğru sürdü. Böylelikle herkes işe koyulduktan sonra Charlie ile yola çıktık. Bisiklet kaskını takıp eldivenlerini giydikten sonra, "Görünüşe göre, sadece senle ben kaldık. Bana eşlik ettiğin için teşekkürler," dedi.

Sol bacağımdaki dizliğı düzeltip, "Rica ederim," diye karşılık verdim. Bisikletine tutturduğu su şişesiyle uğraştığını görünce bu fırsattan faydalanmak istedim. Çam iğneleriyle kaplı orman yolunda hızla pedal çevirip yüzüme çarpan keskin çam kokusunu içime çekerken, arkama bakıp, "Ne yazık ki sonuncu olacaksın!" diye bağırdım.

Arkamdan bağırdı. "Peki Parker, demek yarış istiyorsun! Sana yarış neymiş göstereceğim!"

Ağaçların alçak dallarından ve yüzeye çıkmış olan köklerinden kendimizi koruyarak, engelleri ustalıkla aşmaya çalışarak inişli çıkışlı yolda hızla ilerledik. Sağa doğru kıvrılan keskin viraja yaklaştığımda, acıyı hesaplayamadım ve kayarak patikanın aşağısına uzanan dik yamacın kenarına düştüm. Tam toparlanmaya çalıştığım sırada Charlie zafer kazanmaktan memnun bir kahkaha atarak beni solladı.

Arkasından hızla pedal çevirirken adrenalinden sersemlemiştim ve "Bunu sen istedin!" diye bağırdım.

Arka tekerleğinin sadece birkaç santimetre uzağındaydım ama önümde kalmayı başarıyordu. Düzlüğe ulaştığımız sırada Charlie'ye

yetişebilmek için bacaklarımı elimden geldiğince hızlı hareket ettirmeye başladım.

“Seni mahvedeceğim Wakeley!” diyerek sıırıttım.

Charlie’nin gülümsemesi âdeta ortalığı aydınlattı. “Çok iddialısın Parker ama sanırım esas ben seni mahvedeceğim.” Enerjisini yeniden kazanıp aramızdaki mesafeyi açtı. Omzunun üzerinden bana bakarken deli gibi gülüyordu.

İşte tam o sırada çocukça bir hata yaptı. Önündeki sivri ve büyük kaya parçasını fark ettiğinde iş işten geçmişti. Ön tekerleği kayaya çarpınca sarsıldı ve hâkimiyetini kaybetti. Kum patikada poposunun üzerinde birkaç metre sürüklendi. O kadar komik bir görüntüydü ki kahkahayı bastım. Zaferimin yaklaştığını hissediyordum.

Ancak ne yazık ki onun birkaç dakika önce çarptığı kaya parçasına benim ön tekerleğim de çarptı ve ben de nefes nefese kalmış olan ama kahkahayla gülüp duran Charlie’nin yakınına savruldu. Gülmekten nefesim kesilmiş bir halde bir süreliğine yerde öylece uzandım. Kalçam fena acımişti.

Gülme krizimiz geçince, Charlie kendini zar zor ayağa kaldırıp bana elini uzattı. “İyi misin?”

Kendime şöyle bir baktım. Aşırı derecede kirlenmiş olmanın ve kalçamdaki derin sıyrığın haricinde fena sayılmazdım. “Evet, teşekkürler. Ya sen?”

“Yaşayacağım.” Pişmanlıkla gülümseyerek yolun kenarındaki eğrelti otlarından oluşan çimenliğe oturdu.

Hâlâ şaşkın bir halde, yanına çöktüm ve ayakkabımın bağcığındaki kuru yaprakları temizledim. İçinde bulunduğumuz orman, gürcimenlerinin arasında yükselen upuzun heybetli ağaçlarıyla hem görünüş hem de büyüklük bakımından nefes kesiciydi.

Charlie, karşımızdaki çam ağacının dallarında birbirine üstünlük taslayan kargaların itiş-kakışını izlerken, “Hayatımda kaç defa hep buraya geldim ama her seferinde büyüleniyorum,” dedi. Dönüp bana bakarak, “Kulağa biraz sıkıcı geldiğinin farkındayım,” dedi.

“Yo, hiç de değil. Bence insan hissettikleriyle gurur duymalı.”

“Senin araştırmanla gurur duyduğun gibi mi yani?”

Birdenbire sorduğu bu soru karşısında şaşkınlığımı üzerimden atmaya çalışarak, “Evet, sanırım öyle. Hangi duruma düşeceklerini umursamadan, insanların hislerini açığa vurmaları gerektiğine inanıyorum, dedim. Bilinçli bir şekilde, “Bu benim işime yarıyor,” dedim.

Bakışları hâlâ sabitti. “İyi bir plan. Şu adam, kendisini arayan senin gibi biri olduğu için şanslı.”

Gözlerini bana dikmesi beni biraz huzursuz etti. Gözlerimi başka tarafa çevirdim. “Evet, belki. Ama şu an beni hatırlayıp hatırlamadığını bile bilmiyorum.”

“Eğer hatırlamıyorsa o bir aptaldır. Yine de bloğunda seni destekleyen onca takipçinin olması güzel.” Duraksadıktan sonra devam etti: “Ben de seni destekliyorum. Umarım bunun farkındasındır.”

Başımı çevirip gözlerine baktım. “Teşekkürler. Sana müteşekkirim.”

Kibarca gülümseyerek, “Ormandaki yaprakların yarısı yüzüne yapışmış olsa da...” dedi. Uzanıp, gece mavisi gözlerini gözlerimden ayırmadan bir hamlede yanağımdaki kiri temizledi. Parmakları yanağıma hafifçe dokunduğunda biraz heyecanlandım. Onun da nefesinin hızlandığını fark edebiliyordum. Birdenbire sanki tüm orman elektriğe kapılmış gibi oldu, görünmez bir güç bizi kendiliğinden, gitgide birbirimize yaklaştırdı...

“TEMBELLER!!!”

Bize yaklaşırken bağıran Tom, o anı mahvetti ve ürkümüş bir halde birbirimizden uzaklaştık. Yakınımızda durdu. “Hadi bakalım Charley çocuğum, D’Wayne ve benimle birlikte gitmiyorsun diye rekorunu egale etmeni beklemediğimizi sanma.”

Birden bir çığık duyuldu ve D’Wayne, Tom’un yardımıyla oturduğumuz kayanın üzerine çıktı. “Ne yapıyorsunuz çocuklar? Bu bizim ikinci turumuz ama siz ikiniz daha birinciyi tamamlamadınız bile.”

Tom, “Yaşlanıyorlar,” dedikten sonra bisikletine atlayıp pedal çevirmeye başlamışken, gaza gelen Charlie bisikletini kavradı.

Charlie, “Kim yaşlanmış sana gösteririm!” deyip bisikletini sürmeye başladı. Bana bakıp gülümseyerek, “Sonra görüşürüz,” diye ekledi.

Az önce olan ya da olamayan şeyin hâlâ şaşkınlığını yaşarken başımı salladım. “Peki.”

Tom bana tuhaf tuhaf baktı ama rekabetin cazibesi karşı koyamayacağı kadar güçlüydü. Bu yüzden beni yolun kenarında sersemlemiş bir halde bırakıp, bisiklet kaskını düzelterek yakın takibe başladı.

Sonunda bisikletime tekrar binip arkalarından gitmeye başladığımda, düşüncelerime bir yön vermem gerekiyordu. Bisiklet rotasının tek turunu yapmaya karar verdim. Viraj ve dönemeçleri atlatırken, o ânı zihnimde tekrar tekrar yeniden canlandırsam da bir şey elde edemedim. Hayal görmüş olmalıydım. Araştırmama destek verdiğini söylemişti, öyleyse neden öyle bir an yaşanmıştı ki? Belki de düştüğüm için fazla sersemlemiştim ya da belki de... Bu düşünceyi çabucak aklımdan uzaklaştırdım. Yiyecek-içecek büfesinin dışındaki piknik masalarında diğerkleriyle buluştuğumda, böyle bir şeyin yaşanmamış olduğuna dair kendimi ikna ettim. Anlaşılan o ki, Charlie de öyle yapmıştı.

Günün geri kalanında ve akşam Jack ve Sophie’lerde olduğumuz zaman, Charlie ile normal ilişkimize geri döndük, birbirimize takıldık, diğerleriyle şakalaştık ve arkadaşlarımızla keyifli vakit geçirdik. Arzulu bakışmalar, kaçamak bakışlar, garip duraksamalar ve hassas konularla ilgili sohbetler söz konusu olmadı.

Sabahın erken saatlerinde nihayet yatağıma yattığımda, kararımı vermiştim: O anı kesinlikle yanlış değerlendirmiştim, her şey önceden olduğu gibiydi.

İlerleyen birkaç hafta zihnimi meşgul edecek şeyler bulup Charlie’yi düşünmemeye çalıştım. Radyoda mobilyalar, katalog mağazaları ve büyük süpermarketlerdeki ürün çeşitliliğiyle ilgili Noel reklamları hazırlamaya başladığımız için işler inanılmaz yoğundu. Mick, bizi Noel havasına sokmak için, Yarasa Yuvası’nı süslü püslü rengârenk ışıklarla donatmıştı. Amanda’nın ise bu hiç hoşuna gitmemişti, sağlık ve güvenlik kurallarını ihlal ettiğine dair homurdanıp duruyordu. Ama Mick, Amanda’nın bizi kendi tarafında tutabilmek ve patronlarını etkileyebilmesi için üretken olabilmemizi sağlamak açısından bunlara karşı çıkmayacağını çok iyi bildiğinden, ampulleri çıkartmayı kabul etmemişti. Dekorasyon bana ilgi çekici gelmişti ama tüm bu ampuller bana araştırmamın sonuna yaklaştığımı hatırlatıyordu.

Bu arada Mags yengemle Dudley amcam, hayatlarında başlayacak önemli bir maceranın eşiğindeydiler. Yengemin kafesi “Çay ve Sempati” çok yakında açılıyordu. Çoğu akşamlar, iş çıkışı küçük dükkânı boyamak, mobilyaları yerleştirmek ve hazırlamak gibi şeyler için gidip onlara yardım ediyordum. Burası, Charlie ile yakışıklı yabancı arasında gidip gelen zihnimi meşgul etmemi sağlıyordu. Büyük açılıştan bir gece önce, şarap ve taze çilekli beyaz çikolatalı pastayla yeni başlangıçları kutlamak üzere kafede toplandık.

Dudley amcam, yengeme sarılarak sevinçle, “Magsie, başardık!” dedi.

“Evet, sanırım başardık. Burası iş yapar değil mi?”

“Elbette! Şuraya bir baksana. Çok sıcak ve samimi bir ortam. İddiaya girerim ki insanları gitmeleri için kovman gerekecek.

Açık yeşil, uçuk pembe ve camgöbeği mavisi ile boyanmış olan kafe âdeta sevimli şeylerin limanı gibiydi. Eski çay fincanları yapma çiçeklerle doldurulmuş, her masaya sarı çuha masa örtüleri yayılmıştı. Boyalı ahşap tezgâhın üzerindeki gül desenli kek stantlarının üstü çan biçiminde cam kavanozlarla kapatılmış, Dudley amcamın ikinci el pazarlarından aldığı eski kitaplar duvarlardaki raflara dizilmiş, kocaman sepetler yastıkla doldurulmuştu. Bir müşterinin kendini evindeymiş gibi huzurlu hissetmesi için her şey vardı. Tezgâhın arkasında Dudley amcamın, Elvis’in, Our Pol’ün ve benim çerçelenmiş fotoğraflarımıza kadar her şey tepeden tırnağa yengemin tarzıydı.

Kadehimi kaldırarak, “Kadehimi Mags yengem ve harika pastaları için kaldırıyorum,” dedim.

Dudley amcam kadehini benimkine tokuşturdu ama Mags yengem o sırada araya girerek, “Hayır, daha iyi bir fikrim var. Hayallerle! Ve hayallerin gerçek olabileceğine inanmaya.” diyerek kadehini kaldırdı.

Cayte’in yeniden Tom’un hayatına girmesiyle ilgili her ne kadar çekincelerim olsa da, yazısıyla neden olduğu zararı telafi etmek için kesinlikle çaba gösterdiğini kabul etmeliydim. Artık serbest çalışan Cayte, tüm engellere rağmen aşk hikâyelerine dair olumlu bir yazı yazmış ve yazının sonunu benim bloğa bağlamıştı. Bunun yarattığı ilgi ve destek artışı, araştırmaya dair azmimi güçlendirmişti. Ne zaman bloğa baksam, hep birkaç yeni destek mesajı görüyordum.

Kasım ayına geldiğimizde, sitenin düzenli takipçileri yorum kısımları aracılığıyla birbirleriyle sohbet etmeye başlamışlar ve kendilerine ait sanal bir topluluk kurmuşlardı.

Sophie ile Cayte'in arasının da gitgide düzelmesi Jack ile Tom'u rahatlatıyordu. Bir cumartesi gecesi Garter'da toplandığımızda, Jack'in ikisine "Don't Go Breaking My Heart" şarkısında düet yapmaları için ısrar etmesi, onların ortak karaoke ilgisini açığa çıkardı. Şarkının ortasında kedi-köpek gibi dalaşacaklarını sanmıştım ama müşteriler tarafından ayakta alkışlanınca şarkının sonunda birbirlerine sarılmışlardı. Ertesi hafta sonu Cayte, Jack ve Soph'lardaki yemeğe SingStar şarkı söyleme oyununu getirince, ikisi oturma odasında ilgiyi üzerlerine toplamış ve sabahın ilk ışıklarına kadar şarkı söylemişlerdi. İki tarafın da anlayabileceği dilden konuşmak, onların sağlam bir arkadaşlık kurmalarını sağlayacağı benziyordu.

Bu arada Dudley amcamla Mags yengem, kafelerindeki müşteri kitlesini artırmaya çalışmakla meşguldü. Warwickshire'ın her yerinden Mags yengemin Kingsbury'deki küçük kafesine gelen müdavimler, amcam ve yengemin sohbetlerine konu olmaya başlamıştı.

"Biliyorsun, Suzi geçen hafta diyordu ki..."

"Rich Robbins, Victoria kekim için onun o taraflarındaki çiftlikte satılan yeni bir reçel tavsiye etti..."

"Eğer Davey, bir kez daha tuhaf arkadaşlarının araştırmayla ilgili film yapmalarına izin vermemizi isterse sanırım çığlık atacığım..."

Tartışmalar kafede başlayıp benim bloğuma uzanıyordu ya da tam tersi oluyordu. Amcamla yengemin kendi kendilerini vekâleten kafedekilerin ebeveyni tayin etmişçesine onların sorularını cevapladıklarını, uygun tavsiyelerde bulunduklarını ve -yengem açısından- çeşitli duygusal durumlar için pastalar tavsiye ettiklerini görmek çok hoştu.

Özellikle sanal destekçilerimin hevesi dikkate alındığında, araştırmaya odaklanmak bana da iyi geliyordu. Bu, yakışıklı yabancıyı bulma hedefimin, düşüncelerimde ilk sırada yer alması, her şeyden önce onu neden aradığımı bana sürekli hatırlatması ve onu bulma ihtimalimi güçlendirmesi anlamına geliyordu. Her yeni takipçiyle, yakışıklı yabancıyı bulma hedefime bir adım daha yaklaştığımın farkındaydım.

Cannock Chase'deki bisiklet gezimiz sırasında yaptığımız konuşmadan beri Charlie yaptığım şeyle ilgili başka bir şey söylememişti. Ormanda olanlardan da bahsetmeyişi, olan biteni hayatımın aşkını aradığım uzun süreçte sadece dikkatimi dağıtan bir şey olarak görmeme yol açmıştı. Geçen yılın çoğunu yeniden arkadaş olmaya çalışarak geçirmiştik. En son ihtiyacımız olan şey, ikimizden birinin daha fazlasını istediğine karar vermesiydi. Yine de ormanda olan biten aklımın bir köşesinde canlı bir halde duruyordu.

Kasım ayı başladığında, D'Wayne bizim için ellinci evlilik yıldönümü kutlaması konseri ayarladığını açıkladı. Mutlu çift, ellilerle altmışların şarkıcılarının hayranları olduğundan, klasik Amerikan şarkılarından bir liste oluşturmak bize keyif verdi. Wren ile ben sırayla grubu yönettik, Charlie fırçalarla basit bir bateri seti çaldı ve Jack keyifle doğaçlama caz yaptı. "My Baby Just Cares for Me", "Fly Me to the Moon", "Stormy Weather", "Autumn Leaves", "Let There Be Love", "The Lady is a Tramp" ve "Summertime" gibi klasik parçaları çaldığımız sırada konuklar otelin balo odasının kaygan pistinde uzun gece elbiseleri ve takım elbiseleriyle dönüp durdular. Bu akşam çaldığımız parçaların tarzına bağlı kalmak için hepimiz sahne kostümlerimize özen göstermiştik. Erkekler smokin giymişti, Wren yerlere kadar uzanan altın rengi gece elbisesiyle muhteşem görünüyordu. Bense kendimi tarif edilemez derecede çekici hissetmemi

sağlayan, 1930'ların tarzında göz alıcı kırmızı saten bir elbise giymeyi tercih etmiştim. Aslında etkinlik tamamıyla, klasik bir Hollywood filminden fırlamış bir sahne gibiydi. Şarkı söylediğim sırada arkamda MGM* orkestrasının çaldığını hayal etmiştim.

İlk sahnenin son parçası için Nat King Cole'un "When I Fall in Love" isimli şarkısını çalmamız istenmişti. Şarkıyı layıkıyla söylemem için de beni seçmişlerdi. Bu şarkıya bayılıyordum. Hem Dudley amcamın favori parçalarındandı hem de tüm sözlerini bildiğim ender parçalardandı. Amcamın herhangi bir parçanın bir dizesinden fazlasını aklında tutamayışı, aramızda hep espri konusu olagelmmişti.

"When I Fall in Love" parçasını seslendirirken, birden Dudley amcamın Mags yengeme Our Pol'de bu şarkıyla serenat yapmasını, terlikleriyle vals yaptıklarını hatırladım. Gözlerimi kapatıp, Noel kalabalığının içinde kızıl kahve saçlı partnerimin kollarında vals yaptığımı hayal ettim. Şarkının her dizesi âdeta ona söyleniyordu. Parçanın enstrümantal kısmına geldiğimizde arkamı dönüp Jack ile Charlie'ye baktım. Gözlerini kapatmış olan Jack, kendinden geçmiş gibiydi. Ama Charlie doğrudan bana doğru bakıyordu. Yüz hatlarında gölgeler oluşturan renkli sahne ışıklarının altında gece mavisi gözlerinin koyuluğu belirginleşmişti.

Akşam yemeği servisi sırasında ara verdik ve Jack, Tom ve Wren doğruca bara gitti. Yıldönümlerini kutlayan çiftle sohbet eden D'Wayne etrafımızda dolanıp duruyordu.

"Charlie, Romily, Trisha ve Les'i sizinle tanıştırayım."

Les bizimle tokalaşırken Trisha'nın ikimizi de kucaklaması Charlie'yi şaşırttı. Trisha, "Bu mükemmel! Bu bizim elli yıl önce hayalini kurduğumuz türden bir düğün töreni," dedi.

* Bir dönem Hollywood'daki en önemli film stüdyosu olan medya şirketi. (çn.)

Kocası koluna dokunarak, “O zamanlar elimizden başka bir şey gelemezdi, değil mi?” diye sordu.

Trisha, kocasının elini okşayarak, “Kesinlikle hayır. Böyle şaşıla bir tören olmadı. Ailelerimizle ve birkaç arkadaşımızla Stone Yardley Village Hall’da bir akşam yemeği yedik, pastayı da annesi yapmıştı. Gelinliğimi akşam kursunda dikmiştim ve annemle babamın arabası olmadığından kiliseden düğünün olduğu yere yürüyerek gitmiştik. Ama yine de çok hoş bir gündü,” diye anlattı.

“Patricia’m benim eşim olmayı kabul ettiğinde beni dünyanın en mutlu erkeği yaptı. Ve asla geçmişini düşünmedik, öyle değil mi tatlım?”

“Öyle. Sonsuza dek mutlu yaşamış olacağız, değil mi Lesley?”

Onlar yanımdan ayrılınca Charlie bana içecek bir şeyler getirdi ve sahnenin yanındaki masaya oturup laflayıp gülmeye başladık. On ay önceki yılbaşı konserinden dönerken ona eşlik etmem konusunda ısrarcı olan Charlie ile şimdiki halinin ne kadar farklı olduğunu düşünmeden edemiyordum. Yarım kalan bir şeyler olduğunu hissetsek de, onunla gülüşüp şakalaşabilmek harikaydı.

Kısa bir sessizliğin ardından Charlie boğazını temizleyip, “Bu akşam harika söylüyorsun,” dedi.

Bu ani iltifat beni afallattı ve vücudumu birden ateş bastı. Kadehime zorlukla odaklanmaya çalışarak, “Teşekkürler, sen de çok iyi çalışıyorsun,” dedim.

“Söylemek istediğim bu değil. Bu parçaları daha önce de çaldık ama seni hiç son şarkıyı söylerkenki kadar kendinden geçmiş bir halde görmemişim.”

“Sadece amcamla yengem aklıma geldi. Bu onların favori parçalarından biriydi,” dedim.

Bir süreliğine sessiz kaldı. “Ben sandım ki... Neyse unut gitsin.”

“Söyle.”

Gülümseyerek, “Onu düşünüyorsun sanmıştım,” dedi.

Bir an duraksayıp nasıl bir cevap vermem gerektiğini düşündüm. Bu ikimiz için de yeni bir konuydu. Aklımdan geçenleri bu şekilde bilebilmesi ne kadar tuhaftı. “Onu düşünüyordum aslında.”

“Tuhaf ha?”

Gülümsedim. “Çok.”

Bu konuda başka bir söz etmedik ama bir tabuyu yıkmış olduğumuzu hissettim ve bu beni iyi hissettirdi. İkinci sahneye başlamak için diğerlerinin yanına gittiğimiz sırada gülümseyip duruyordum.

Ancak ikinci sahneye başladığımızda işler değişti. Dört parça boyunca enstrümantal kısımlarda ne zaman Charlie’ye baksam yüzünün gülmediğini fark ettim. İlk başlarda bunu görmezden gelip, izleyicilere dönerek gösteriye odaklandım. Ama üç parça sonra moralinin bozulmuş olduğu gözden kaçmıyordu. Ekipteki herkes gülüyor ve keyifli vakit geçiriyordu. Peki o neden böyleydi?

Konserin sonuna geldiğimizde ve toplanmaya başladığımızda ara verdiğimiz sırada ne konuştuğumuzu yeniden düşündüm ama onu incitecek bir şey söylediğimi hatırlayamadım. Öfkelenmişim. Eşyaları kamyonete taşırken gidip gelişlerimi onunla en az karşılaşacak şekilde ayarladım. Bu taktiğim, Les ve Trisha’nın aileleri ekibin diğer üyelerine yanaşıp eşya taşıma görevi sadece Charlie ile bana kalana kadar işe yaramıştı. Kamyonete göz kulak olacak kimse olmadığından, Charlie kalan ekipmanı çıkarıp getirene kadar açık arka kapılarının dibinde beklemek zorunda kalmıştım.

Hoparlörleri, müzik aleti kutularını ve çantaları elimden geldiğince düzgün bir şekilde kamyonete yerleştirmiştim ama Charlie yerleştirdiklerimi çıkarıp duruyor ve öfkeyle yerlerini değiştiriyordu. Bu sessiz düşmanlığı beni öfkeli yapmıştı. Kendimi işe yaramaz

ve umursanmaz hissediyordum. İçeriye çömeldiğinde ona eşyaları uzatmaya başladım. Beşinci defa öfkeyle başını sallaması bardağı taşıran son damla olmuştu.

Öfkeyle, “Belki de bu işi tümünden sana bırakmalıyım. Görülen o ki yardım ederek daha fazla soruna yol açıyorum,” dedim.

Birdenbire başını çevirip, “Ne?” diye sordu.

“Yaptığım her şeye kusur bulduğun için burada aptal gibi dikilmemin gereği olmadığını düşünüyorum.”

“Öyle yaptığının farkında değildim.”

“Farkında olmadığın çok belli. Dürüstçe söylemem gerekirse hangisi daha kötü bilemiyorum: Bir dediğinin bir dediğine uymaması mı yoksa beni tamamen görmezden gelmen mi.”

Kamyonetten aşağı atladı ve yüzüme baktı. Öfkeden kıpkırmızı olmuştu. “Bunu senden duymak ne tuhaf!”

“Anlayamadım?”

“Duydun işte.”

Beni öfkeli halimle kamyonetin yanında bırakıp, yanımdan geçip giderek hızla otele döndü. Nasıl olur da beni hatalı olan kişi olmakla suçlardı? Bir anda bu gerginliği yaratan onun tavrıydı, benimki değil. Ve eğer suçu üstleneceğimi düşünüyorsa çok yanılıyordu.

Yapabileceğim en iyi şeyin bir mazeret öne sürüp ayrılmak olduğunu düşünerek, kamyonetin kapılarını çarparak kapattım ve içeriye yöneldim. O sırada Charlie dışarı çıktı.

“Mesele şu ki Romily, anlamıyorum. Üzgünüm ama anlayamıyorum.”

Eğer tartışma çıkarmak niyetindeyse, kesinlikle başarılı olmak üzereydi. *Süre doldu, şimdi ikinci raunt...* “Lütfen aydınlat beni.”

Bana bakarken gözleri parlıyordu. “Asıl ihtiyacın olan kişi gözünün önündeyken, hiç tanımadığın birini aramak için hayatının bir yılını harcamanı anlamıyorum.”

O an sanki zemin ayaklarımın altından kayıyordu. Öfkem yok oldu, bir anda savunmasız bir halde donakaldım. “Pardon?”

“Âşık olduğunu sandığın şu adam aslında yok.” Alnını işaret ederek, “Burama kadar geldi,” dedi. “Ondan aslında olmadığı biri olmasını istiyorsun. Senin istediğin kişi olamaz çünkü senin kim olduğunu bile bilmiyor. İhtiyacın olan şey bu değil Rom, sen de bunun farkındasın.” Sesi alçaldı. “Esasında kime ihtiyacın olduğunu biliyorsun. Bunu başından beri biliyordun zaten.”

Neyden bahsediyordu Tanrı aşkına? Araştırmamın benim için ne kadar önemli olduğunun farkındaydı. Eğer farkında değilse neden geçen hafta Chase’de beni destekliyormuş gibi görünmüştü ki?

“Konuştuğumuz onca şeyden sonra sakın bunu söyleme,” diyerek ona karşı çıktım. Kırgınlık ve kafa karışıklığı öfkemle birleşmiş, tehlikeli bir karışım ortaya çıkmıştı. “Senin buna hakkın yok...”

“Her şeye hakkım var benim!” diye bağırdı. “Neden hâlâ arayış içindesin Rom? Neden hislerini kabul etmiyorsun?”

“Sana nasıl hissettiğimi söylüyorum işte. Fark şu ki, aradığım adam beni gerçekte nasılsam öyle görüyor. Sadece bir saniye sürdü ama bu sürede ihtiyacım olan her şeyi gördüm ben. Bu yüzden de hâlâ arayış içindeyim.”

“Ama o sana layık değil.”

“Kim bana layık Charlie?”

“Ben!”

Bu sözle gafil avlanmıştım. Bir anlığına sersemledim, sonra kendimi topladım. “Bu saçmalık. Ben sana Noel’de benimle birlikte olma fırsatını verdim ama sen beni istemedin!”

“Ama şimdi istiyorum!”

Son sözü etrafımızdaki binaların çevresinde yankılanırken yüz yüze geldik.

Gözlerindeki öfke, yerini ilk kez iki ay önce Combermere Abbey'deki kulübede gördüğüm savunmasızlığa bırakmıştır. Ne demeliydim? Yaklaşık bir yıl önce beni açıkça reddetmesinden sonra şimdi kollarına atılmamı mı bekliyordu?

“Ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedim.

Omuzları düştü. “Şimdi bir şey deme. Sadece düşün, olur mu? Karışık bir durum olduğunun farkındayım ve ihtiyatlı davrandığın için seni suçlayamam. Ama Chase’de olanlar... Sen de bir şeyler hissediyorsun, biliyorum.”

Haklıydı. Ama düşünmek, ölçüp biçmek ve parçaların ait olduğu yerleri belirlemek için zamana ihtiyacım vardı: Charlie, yakışıklı yabancı, araştırmam, yeni bir kariyer sahibi olma ihtimali... “Ne hissettiğimden emin değilim.”

Derin bir nefes alıp, “Ama düşüneceksin değil mi?” diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım.

Yetişme çağında annemin kullandığı sözlerden biri de olsa, “olmasını arzu ettiğin şeye dikkat et” sözü daha önce bana hiç bu kadar anlamlı gelmemişti. Bu sözün annemin, mantıksız ve duygusal eğilimlerimden beni vazgeçirmek için kullandığı bir yöntem olduğunu sanırdım.

Ama şimdi anlıyordum. Hayatımın en azından üç yılını, Charlie’ye karşı beslediğim ve gerçek aşk olarak gördüğüm hislerimi büyüterek geçirmiştım. Geçen yıl reddedilmişim ama şimdi bu duygular yeniden ortaya çıkıyordu. Diğer yandan, hayatımın neredeyse bir yılını –bunu gerektiren her şey dahil olmak üzere– aşkıma sahip olmak ister gibi görünen birini aramaya adanmıştım. O adam da bir anda ortadan kaybolmuş ve hâlâ bulunamamıştı. Neredeyse Kasım ayının sonuna gelmiştik ve araştırmamın bitmesine bir ay

kalmıştı. Kendi kendime dürüst olmam gerekirse, şu an onu bulma şansım gerçekte ne kadardı?

Tabii ki Charlie'yi seviyordum. Peşinde hayatınızın üç yılını harcadığınız birinin sizde kalıcı bir iz bırakmaması mümkün değildi. Ancak bir yıl boyunca farklı açıdan bakmak, bu ilişkinin arkasında durmaya devam etmek için yeterli miydi? Peki ya yakışıklı yabancı için hissettiklerim? Araştırmamın sonunda beni bekleyen parlak, baş döndürücü bir sürprize, bu yıl her hareketimi etkileyen vaade sahip olup olmayacağım konusunda ihtiyatlı ve arzuluydum.

Dudley amcamla Mags yengeme olanları anlattığımda, bana kalbimin sesini dinlememi öğütlediler. Ancak sorun şu ki, kalbim kafamdan daha karışık. Wren bana sabah olduğunda hangisinin yanında uyanmak istediğimi düşünmemi tavsiye etti ama bu da seçim yapmamı sağlayamadı.

Sonunda aldığım en iyi tavsiye, beklenmedik birinden geldi.

Fotoğraflarımla uğraşmak, evde kullandığım emektar dizüstü bilgisayarımı pes ettirince bir akşam ekranı donup kaldı ve onu ne kapatabildim ne de yeniden başlatabildim. Bilgisayarla ilgili konularda danışabileceğim tek arkadaşım vardı ve ben de ondan yardım istedim.

“Alo, ben Tom Rushton.”

“Selam, ben Rom.”

“*Romulus!* Reklam müzikleri dünyasında işler nasıl gidiyor? Hâlâ uyduruk ürünleri bir şarkıyla ölümsüzleştirmeye devam mı ediyorsun?”

“Maalesef öyle. Rahatsız ettiğim için kusura bakma ama bilgisayarım fena durumda. Ona bir göz atma fırsatın olabilir mi?”

“Tabii ki, ne zaman istersen getir bana. Aslında bu akşam ne yapıyorsun?”

“Hiçbir şey.”

“Harika! O zaman bana çaya gel. Cayte bana Gordon Ramsay’in yeni tarif kitabını aldı ve bugün içinden bir şeyler deneyeceğim. İster misin?”

Gülümseyerek, “Kesinlikle. Teşekkürler dostum,” dedim.

“Canın sağ olsun. Şimdi gitmem gerek, patronun arabası geldi.”

O akşam evine gittiğimde çılgınca bir şeyler doğramakla meşguldü. Babası eğitilmiş bir aşçı olduğundan küçük yaşta hızlı doğramayı öğrenmişti. Sebzeleri böylesine keskin bir bıçakla, önüne hiç bakmadan ustalikle doğraması beni hep şaşırtmıştır.

Mutfak tartısının üzerinde açık olarak duran tarif kitabını dikkatle incelerken, “Bu bir tür yahni. Sebze parçalarını oldukça büyük bırakmak gerekiyor, ama bilirsin bir kere doğramaya başladım mı ya jülyen hale gelirler, ya da parçalanırlar,” dedi.

“Oldukça etkileyici görünüyor.”

“Mükemmel.” Kitabı hafifçe eğilerek selamlayarak, “Teşekkürler Gordon,” dedi. Bana bakarak, “Demek dizüstü bilgisayarın pek iyi değil,” dedi.

Kolumun altında taşıdığım sorunlu makineye baktım. “Evet. Sanırım artık ıskartaya çıktı.”

“Bir bakalım. Hadi benim ofise gidelim, bırakalım bu pişsin.”

Tom’un ofisi şimdiye kadar gördüğüm en küçük ofisti, bir dolaptan halliceydi. Burada, güvenilir bir kaynaktan aldığım bilgiye göre, Jack ve Charlie’nin dar alana sığdırmak amacıyla büyük kısmını kestikleri yarım bir masa ve deri görünümlü dengesiz eski bir sandalye, zar zor çalışan bir yazıcı vardı. En gelişmiş bağlantıların kullanıldığı, gösterişli ofis mobilyalarıyla döşenmiş, ferah ve modern bir teknoloji firmasında çalıştığı düşünüldüğünde, evdeki eski püskü ofisi tam bir tezat oluştuyordu.

Dizüstü bilgisayarı ona uzattım ve incelemeye başladı. “Üzgünüm dostum ama sanırım iş işten geçmiş.”

Korktuğum başıma gelmişti. Yenisini almanın ne kadara mal olacağını biliyordum ve hiç de iç açıcı değildi. “Of... Dilek listesine ekleyecek bir şeyim daha oldu desene.”

Gülümsedi. “Bana biraz zaman ver de bakayım. Onu geçici olarak onarmanın bir yolunu bulabilirim belki.” Gülümseyerek, yatak odasından getirdiği açılır kapanır sandalyeye oturmamı işaret etti. “E, ne var ne yok?”

“Bildiğin gibi işte.”

Kollarını kavuşturup, “Yalancı!” dedi.

“Anlayamadım?”

“Seni kaç yıldır tanıyorum? Şimdiye kadar senin aklını okuyabildiğimi anlayamadın mı? Buraya geldiğinden beri dünyanın yükü sanki senin omuzlarındaymış gibisin. Sakın aksini iddia etme. Şimdi Tom amcaya her şeyi anlat bakalım.”

Sandalyemde huzursuzca kıpırdanarak, “Anlatamam,” dedim.

“Neden?”

“Çünkü ilgili kişiyi tanıyorsun.”

“Ah.” Sandalyemi hafifçe sarsarak başını salladı. “Yani konu Charlie.”

Gözlerimi ona diktim.

“Hadi ama Rom, bunu anlamak çok da zor değil. İkiniz de Noel’den beri bu konuyu açmıyorsunuz.”

Tereddütlerimin merkezinde kim olduğunu zaten bildiğinden, olan biteni gizlemenin manası yoktu. “Sonunda bana karşı bir şeyler hissettiğini kabul etti ve birlikte olmamız konusunda düşünmemi istedi.”

Gözleri parlamıştı. “Bu harika değil mi? Bu, yıllardır beklediğin şey.” Benden bir karşılık alamayınca, kaşlarını kaldırarak, “Öyle değil mi?” diye sordu.

“Bilemiyorum. Sanki ondan umudumu kestiğim anda o fikrini değiştirdi. Acaba bu sadece ulaşılamaz bir kadın olduğum için mi oldu yoksa başından beri mi böyle hissediyordu? Eğer benden hoşlanıyorsa bunun farkında olmalıydı, kendini kandırmamalıydı.”

“Rom, ağır ol. Her şeyden önce Charlie bir erkek. Kendi aklımızda olmayan bir şeyi fark etmemiz uzun zaman alır, buna rağmen genellikle yanlış kadını elde etmeye çalışırız. Senin Charlie için arkadaştan öte olduğunu hepimiz biliyoruz. Bunun en geç farkına varan kendisi oldu. Evet, senin onunla ilgilenmeyip başka birinin peşinde olman kesinlikle etkili bir motivasyon aracı. Harekete geçmesi için bir dürtüye ihtiyacı vardı. Bunu kabul et dostum, biz basit yaratıklarız. Sakin bir hayat isteriz. Hiçbir erkek –eğer aklını kaçırmamışsa– lehine yeterli kanıt olmadan riske girmek istemez. Jack ve Sophie’yi düşün. Jack ona çıkma teklif etme riskine girene kadar neredeyse üzerinde “Senden hoşlanıyorum” yazılı bir ilan panosuyla ortalıkta dolaşmak zorunda kaldı. Ama teklif ettiğinden beri uzun zamandır birlikteler. Charlie de aynısını yapacak.”

“Ama konu sadece Charlie değil ki.”

“Öyle mi?”

“Beni öpen adamı bir yıl boyunca arayacağımı söyledim ve onu aklımdan çıkaramıyorum. Onun ikna edilmeye ihtiyacı yok. İlk göz göze geldiğimiz anda çoktan kararını vermiş olduğunu söyleyebilirim. Bunun, benim aradığım türden bir karşılık olması gerekmez mi? Duygularına layık olduğuma ikna etmeye çalışmam gerekmeyen biri.”

Tom, kirli sakalını okşayarak bir süre bana baktı. Biraz düşündükten sonra sandalyesinde öne doğru eğildi. “Peki. Bu durumu en iyi şöyle tanımlayabilirim. Fazla üstüne gitmemek mantıklı görünüyor.”

“Peki.”

“Bence senin iki seçeneğin var: Yeni olan ve bilindik olan. Bu biraz bilgisayarın için yeni bir yazılım aramana benziyor. Her zaman sana yeni ve parlak şeyler vaat eden en gelişmiş program ya da uygulama vardır. Bunun hakkında bir bilgin yoktur çünkü daha önce hiç kullanmamışsındır. Ama neyle karşılaşacağını bilmemek heyecan vericidir. Buna kıyasla, bilindik şeyler sıkıcı gelir. Ama bazen bildiğin şey en iyi seçenek olabilir. Elbette ki yeni olan kadar parlak ve havalı değildir ama onu tanımak için epey vakit harcamışsındır, neyle karşılaşacağını bilirsin ve ihtiyacın olan şeyi yapacağına dair ona güvenirsin. Kaşlarını çatıyorsun. Bu anlattıklarım mantıklı geldi mi?”

Dürüst olmalıydım. “Bana ilişkilere dair tavsiye mi veriyorsun yoksa yazılım mı pazarlıyorsun?”

Kıkırdarak, “Her ikisi de. Masraflarımı karşılamam lazım,” dedi.

Alnımı kaşıyarak, “Affedersin, tam olarak ne demeye çalışıyorsun?” diye sordum.

“Senin şu yakışıklı yabancı yeni bir yazılım gibi. Heyecan verici ve gizemli. Birden hayatına girdi ve ayaklarını yerden kesti. Hayatının aşkı olabilir ve eğer onu bulursan sahip olabileceğin en tatminkâr, en mükemmel ilişkiye başlama ihtimalin var.”

“Ya da?”

Bana doğru eğildi. “Ya da bu heyecanlı macera, şu an göremediğin sorunlar barındırıyor olabilir: Küçük teknik sorunlar ve program hataları gibi. Hayatını tamamıyla mahvedebilir, emin olduğunu sandığın her şeyi sarsıp seni bir başına bırakabilir. Ortaya çıkmak için bekleyen zarar verici bir virüs olabilir. Ve verdiği zararı onarman yıllarını alabilir.”

“Yani Charlie, bir tür kelime işlem yazılımı gibi.”

Başını evet anlamında salladı. “Elimden geldiği kadarıyla bu karşılaştırmayı yapmaya çalıştım. Söylemek istediğim şey, senin Charlie’yi tanıyor oluşun. Nasıl faaliyet gösterdiğini, nelerden hoşlanıp hoşlanmadığını, dünyaya bakış açısını biliyorsun. Tüm bunları biliyorsun çünkü gerçekleri kabul edelim ki, bu adama üç yıldır âşkınsın. Konu karar vermek olduğunda onun çok başarılı olduğunu söyleyemeyiz tabii –yani daha önceki kız arkadaşlarını biliyorsun– ama senin kim olduğunun farkına varması epey zaman almış olsa da bu, bir şeylerden sürekli ders aldığını gösterir. Ve hiçbirini unutmayacaktır.” Sesini alçaltarak, “Ama bir yıldır peşinde olduğun adam için aynı şeyleri söyleyebilir misin? Senin kim olduğunu hatırlıyor mu bakalım?” diye sordu.

Bunu duymak bana ağır gelse de söyledikleri mantıklıydı. “Yani riskli uygulamayı değil, fabrika ayarlarını seçmem, gerek öyle mi?”

Tom omuz silkerek, “Buna sadece sen karar verebilirsin. Ama elini çabuk tut. Zavallı çocuk senin kararını beklemekten aklını yitirmesin,” dedi.

O gece Tom’un evinden ayrıldıktan sonra söyledikleri kafamda yankılanıp durdu.

Kimi seçersem seçeyim, doğru kişi olmalıydı.

On dokuz

Saplanıp kaldım

“Noelinizin gülerek geçmesini sağlar –burası Brum FM.”

Elimdeki kocaman iki karton bardak ve bu uzun mesai gününde bizi idare edecek bir poşet dolusu atıştırma ile stüdyonun kapısından zar zor geçmeye çalıştığım sırada Mick, “Ne düşünüyorsun? Yeterince sıradan olmuş mu? Neyle cebelleşiyorsun orada?” diye sordu.

“Bu kapı benden nefret ediyor.”

“Öyle mi? Pis kapı, yaramaz kapı,” diyerek sırtıttı.

Kahvelerden birini ona uzatıp, “Komik. Bu arada başarılı reklam. Oldukça sıradan,” dedim.

Poşeti karıştırıp içinden bir tarçınlı rulo çıkarttı. “Anlaşılan o ki, Amanda daha fazlasını istiyor. Terfi için yine onu es geçmişler.”

“Harika. Tam da ihtiyacımız olan şey bu.”

Mick, elindeki yemeyi bırakıp, “Hey, kadının senin canını sıkmasına izin verme. Eğer biz dayanışma içinde olursak hiçbir şey yapamaz. İkimiz, onunla onun o değerli departman sonuçları çizelgesi arasında yer alıyoruz. Eğer bize bulaşırsa, puanı düşer,” dedi.

“Bunu düşünmek keyifli. Ama Amanda konusunda endişelenmiyorum. Sadece biraz yorgunum, hepsi bu.”

“Tüm gece müzisyenlerle gezip tozduğun için olabilir mi?”

Haklıydı. Bu sabah Jack ve Sophie’lerden direkt işe gelmeyi tasarlamaşım ama hafta ortası verdiğimiz yardım konserinin ardından D’Wayne ile geç saatlere kadar konuştuğumuz için sabahın erken saatlerine dek orada kalmışım. Eve gitmektense orada birkaç saat geçirmek daha mantıklı gelmişti.

Wolverhampton civarındaki sosyal kulüpteki ses provamız esnasında yanımızda gelen D’Wayne’in biraz durgun olduğunu fark etmişim. Bağış toplama etkinliği, New Cross Hastanesi’nin çocuk servisinin yararına, erkek kardeşi tarafından düzenlenmişti. Küçük yeğeni, omurga eğriliği sebebiyle geçirdiği estetik ameliyatın ardından burada altı ay yatmıştı. Kasıntı olmayışının güçlü karakterlere sahip olan bir ailenin üyesi olmasından kaynaklandığını sanırdım ama daha sonra esas nedenin ailevi meselelerden çok daha başka bir şey olduğunu öğrendim.

Konser sonrası Jack ve Sophie’nin evinde, gidip yanına oturduğumda D’Wayne sessizdi. Bazı zamanlar sessizliğiyle, olayların içinde yer almaktansa kenardan izlemeyi tercih etmesiyle tanınırdı ama keyfi genelde yerinde olur, ekipteki çocuklar tarafından onlara katılması konusunda kolaylıkla ikna edilirdi. Ama bu akşam, bakışları daha önce görmediğim şekilde kasvetliydi. Çevremizde sohbetler edilirken menajerimiz sessiz ve durgundu.

Yanına oturup onu hafifçe dürterek, “Her şey yolunda mı patron?” diye sordum.

Sahte bir gülümsemeyle, “Daha iyi olamazdım,” diye karşılık verdi.

“Rol yapmaktan hiç vazgeçmeyeceksin değil mi? Palavra atıyorsun.”

Bu sözüme daha sahici bir gülümsemeyle, “Özür dilerim. Kafam karışık, hepsi bu,” diye cevap verdi.

“Konuşmak ister misin?”

Şaşırmış bir halde bana bakıp, “Emin misin?” diye sordu.

“Tabii ki eminim.”

“Teşekkürler. Aslında bunu anlatamam ama... Bu akşam ailemi gördün, değil mi? Bir aradalken onları izliyordum ve birdenbire erkek kardeşlerimin ne kadar mükemmel olduklarını fark ettim. Beşinin de çocukları ve bir düzenleri var. Ama ben en büyükleri olmama rağmen, elimde ne var? Güzel bir evim, iyi marka bir arabam var, para kazanıyorum ve pahalı kıyafetler giyiyorum. Ama günün sonunda tüm bunların anlamı kalıyor mu? Anlarsın işte, gece boyunca onlara bakıp durdum ve hayatımda ilk defa onları kıskandım. Gece olup kapımı kapattığımda çoğu zaman yalnızım. Ama hayatımda bir kadın olsa bile ilişkilerim sürmüyor...” Tom gelip yanıma oturunca sustu.

“İyi misiniz?”

D’Wayne şarap kadehini incelemeye başladı. Tom bana bakıp kaşlarını kaldırdı ve durumu anlayıp yerinden kalkarak, Jack ve Sophie’nin yanına gitti.

D’Wayne’e gülümseyerek, “Devam et,” dedim.

“Bunu söyleyeceğim aklıma gelmezdi ama artık sadece flört etmek istemiyorum. Telefon numaralarıyla dolu rehberim var ama eve geldiğimde konuşacak kimsem yok.” Kendi kendine gülerek, “Dostum, bu çok ezikçe,” dedi.

“Öyle olduğunu düşünmüyorum. Sadece daha ciddi bir şeyler istediğinin farkına varmışsın.”

“Kendimi yalnız hissediyorum Rom. Bunun farkına varmak beni sarstı.”

Ne hissettiğinin farkına varmasının iyi bir şey olduğunu söyledim ama daha da ötesine verecek bir cevabım yoktu. Her şeyden

önce, kendim Charlie'nin teklifini kabul etmekle yakışıklı yabancıyla ilgili araştırmam kötü sonla bitene kadar bu konuyu ertelemek arasında kalmıştım. Sabahın ilk ışıklarında, Jack'lerin kanepesinde uyuyakaldığımda, her ikisinin de görüntüleri rüyama girip beni huzursuz etmişti.

Mick kaşlarını kaldırarak, "Karar vermeye yaklaşmadın galiba?" diye sordu.

Başımı salladım. "Maalesef hayır. Bu beni çıldırtıyor."

"Neden bunu denemiyorsun?" Çekmecedan bir not defteri alıp, cebinden bir kalem çıkarttı. Sayfanın ortasına dikey bir çizgi, en üste de onu kesen yatay bir çizgi çekti. Bir tarafa "Charlie", diğer tarafa "Beni Öpen Yabancı" yazıp bana uzattı.

"Bununla ne yapacağım?"

"Artılar ve eksiler, dostum. Aslında sadece iki sütunumuz olduğu için artıları yazsan yeter. Charlie'yi seçmeni gerektiren tüm sebepleri yazıp aynısını diğer adam için de yapacaksın. Sonunda biri galip gelecek."

Zorlu ve duygusuz bir ölçümleme olacaktı ama kafa karışıklığından bir nebze olsun kurtulamadığım için denemeye değer olduğunu düşündüm.

Direkt eve gitmek yerine şehir merkezine gitmeye karar verdim. Düşünmeye ihtiyacım vardı. Evlerine doğru giden öğrencilerin arasından yürüdüm. Bana Charlie, Tom, Jack ve Wren ile okulun dışındaki durakta beklediğimiz zamanları anımsattılar. O günler şimdi ne kadar da uzaktaydı. On üç yıl öncesinde kalmıştı ve şimdiki halim gençlik halimin hayal ettiğinden çok farklıydı.

On yedi yaşındaki Romily Parker'ın asla tahmin edemeyeceği bir şey, yirmi dokuz yaşındaki halinin iki erkek arasında zorlu bir seçim yapmak zorunda kalmasıydı. Dürüst olmak gerekirse bu, benim için

de bir sürpriz olmuştu. Bir yıl önce, ana caddede bir kafede köşeye oturmuş, buruşuk bir not defteriyle uğraşacağım aklıma gelmezdi. Kendimi dünyadaki en şanslı kadın olarak görüp Charlie'nin kollarında olabilirdim. Bir yıl nasıl da değiştirmişti her şeyi...

Kahvemi içerken Mick'in listesine baktım. Şimdiye kadar beşer artı alan Charlie ile yakışıklı yabancı kafa kafaya gidiyordu. Nasıl karar verecektim acaba? Bana nasıl hissettiğini söylediği zamanki yüz ifadesini aklımdan çıkartamıyordum. Duygularını açıkça ortaya koymuştu, çok savunmasız görünüyordu ve bu sahneyi zihnimde yeniden canlandırdığımda kendimi ona evet derken hayal etmek çok kolaydı. Ama onunla birlikte olmayı düşündüğümde yakışıklı yabancıнын yüzü gözümün önüne geliyor ve her şeyi yeniden sorgulamama yol açıyordu.

Tabii ki yakışıklı yabancı hiç ortaya çıkmayabilirdi. Ama Charlie'yi sadece mevcut bir seçenek olarak görmek istemiyordum. Eğer onunla birlikte olacaksam, benim için doğru kişi olduğuna inandığım için olmalıydım.

Yağmurlu soğuk havada karanlık caddeye çıktığımda her ne olursa olsun doğru seçimi yapacağıma dair kendi kendime söz verdim.

Ertesi gün Tom, beni aradı. Nefes nefeseydi. "Romily selam, ben Tom. Mesai çıkışı buraya gelmen gerekiyor. Tamam mı? Şimdi açıklayamam çünkü herkesi aramam gerek. Geleceksin değil mi?"

"Tabii ki geleceğim. Ama..."

"Harika. Görüşürüz!"

Şaşkınlığımı gören Mick gülerek, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım sonra öğreneceğiz."

Tom'un evine beş buçukta vardım ve o sırada gelen Charlie ile karşılaştım.

“İyi akşamlar. Bu toplantının neyle ilgili olduğu hakkında bir fikrin var mı? Tom çok tuhaftı.”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Peki. Öğrenmenin tek yolu var,” deyip dibime gelerek ön kapıdaki pirinç kapı tokmağıyla kapıya vurdu. Yüzü benimkine öyle yakındı ki teninin sıcaklığını yanaklarımda hissedebiliyordum. O an kalbim hızla çarptı ve listede Charlie’nin tarafına bir artı eklenmiş oldu.

Ekip arkadaşlarımla menajerimiz de apar topar düzenlenmiş bu toplantının nedenini öğrenmek için en az bizim kadar hevesliydi. Oturma odasına toplandığımızda Tom bize konuşma yapmak için ayakta kaldı.

Gözleri parlıyordu. Sırıtarak, “Evet, bazı haberlerim var,” dedi.

Charlie, “Evleniyor musun?” diye sordu.

“Zorunlu kalmadıkça hayır,” diyerek sırtıttı. “Ama bu sizi çok şaşırtacak.” Derin bir nefes alıp, “Konser yeniden gündemde,” dedi.

D’Wayne bir şey anlamamıştı. “Hangi konser?” diye sordu.

“Milyoner konseri.”

Bomba etkisi yaratan bu haber üzerine gözler Tom’a çevrildi.

Wren, hepimizin aklındaki soruları dile getirerek, “Ne zaman? Nasıl?” diye kekeledi.

Heyecandan neredeyse kendini kaybetmiş olan Tom, detayları soluksuz aktardı. Düğünü için belirlenen ilk tarihte sağlık durumu kötü olan gelin, son birkaç ayda kendini toparlamış ve iki hafta önce ameliyat sonrası ilk defa yeniden yürümeyi başarmıştı. Kızının bu yıl evlenmiş olmayı istediğini ağzından kaçırması üzerine Julian, ilk mekânı arayıp Noel’den hemen önce düğün için yeni bir tarih ayarlamıştı.

“Tek mani bu. Noel arifesi oluşu.”

Anlatılanları algılamaya çalıştığımız sırada odaya bir sessizlik çöktü.

Wren herkese göz gezdirerek, “Sizi bilmem çocuklar ama ben varım,” dedi.

Jack ve Sophie de “Biz de varız,” dediler.

Charlie başını sallayarak, “Ben de varım,” deyip bana baktı. “Rom?”

Bana göre çok da üzerinde düşünülmesi gereken bir şey değildi. Ünlülerle dolu bir etkinlikte sahne alıp önde gelen kişileri süslü püslü kıyafetler içinde görme düşüncesi çok heyecan vericiydi. “Kesinlikle.”

D’Wayne ellerini çırparak, “Harika! Görünen o ki, Londra’ya gidiyoruz!” dedi.

Jack, “Bu durumda bunu açmalıyız,” deyip yoğun alkışlarımız arasında koca bir şişe şampanya çıkardı.

Wren kadehleri getirmek için mutfığa gittiğinde Charlie, Jack’e “Tüm bunlardan haberdar mıydın?” diye sordu.

“Hiç haberim yoktu. Ama telefondaki tavrından önemli bir şeyin söz konusu olduğunu anlamıştım. Ayrıca kimse şampanyaya hayır demez.”

Sophie iç çekerek, “Yazık, hiç şaşırtıcı değiliz,” dedi.

“Berbatız,” diyerek güldüm.

Wren, “Hyde Park’ta buz pateni yapmalıyız! Ve ışıkları görmek için Regent Caddesi’nde yürümeliyiz,” diye çığlık attı.

D’Wayne, “Oraya esasen iş için gittiğimizi hatırlatmam gerekir mi?” diye sordu. Ama sırtışı sert menajer izlenimini yerle bir etti.

Sophie elini savurup, “Biz her şeye yetişiriz merak etme. Noel’de onca yol tepip Londra’ya gitmişken keyfini çıkaracağız elbette, öyle değil mi?” diye sordu.

D'Wayne kahkaha atarak, "Tamam, teslim oluyorum! Biraz eğlenmek için vakit bulabileceğimize eminim," diye bağırırken, Wren ile Sophie üzerine çullanıp ona sarıldılar.

Charlie elini hafifçe omzuma koyup kulağıma doğru eğilerek, "Londra'da Noel arifesi ha? Belki de seninle benim o zaman kutlayacağımız bir şey olur..." dedi.

Kalkıp Tom'u tebrik etmeye giderken ona baktım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. *Belki de olur Charlie*, diye içimden geçirdim, belki de olur.

Milyoner konserinin yeniden gündeme gelmesinin yarattığı ilk coşkunun dinmesiyle gerçekler kendini gösterdi. Önemli etkinliğe neredeyse üç hafta kalmıştı ve kaybedecek zaman yoktu. Bu yüzden provalara öncelik verdik.

Bu amaçla, konsere hazırlanmak için elimizdeki tüm fırsatları değerlendirerek bir prova takvimi hazırladık. Hepimizin bir arada olduğu düzgün bir prova yapamayacak olduğumuz zamanlar gruplar halinde bir araya gelerek konserin ana unsurlarıyla ilgili provalar yaptık. Wren, Jack ve ben Jack'in evinde buluşup akortlara ve sözlü kısımlara çalıştık; Charlie ile Tom öğle aralarında birer saat ritimlerin üzerinden geçtiler; Sophie de bize katılınca o, Jack ve Tom saksafonlu kısımları mükemmelleştirmek için gecenin geç saatlerine kadar çalıştılar.

Düğünden bir hafta önce, tüm gün sürecek bir prova için ayakkabı fabrikasında bir araya geldik. Sabah sekizde başlayıp en azından akşam altıya kadar prova yapmayı planlıyorduk. Erzak dolu poşetleri su ısıtıcısının oraya yığdık ve su şişelerini her yere koyduk. Ayakkabı fabrikası pek sıcak olmadığından Tom stüdyonun her yerine çeşitli ısıtıcılar yerleştirmişti. Hepimiz binadaki yarıklardan içeri giren soğuk havadan korunmak için kat kat giyinmiştik.

Tüm teçhizat hazır olduğunda Tom hepimize birer kupa sert kahve dağıttı. “Bunların içinde yaklaşık üç kaşık kahve var. Eğer kafein işimize yaramazsa hiçbir şeyin faydası olmaz,” dedi.

Kap kara sıvıyla dolu kupayı eline alan Charlie yüzünü buruşturarak, “Hazır erişte benzeri bir kahve bu,” dedi.

“Tam bir ukalasın. İç ve şükret,” diye kıkırdadım.

Kırılmış gibi yaptı ama göz göze geldiğimizde gözlerinin içinin güldüğünü fark ettim. Mick’in hazırladığı listeyle cebelleştiğim haf-talar boyu aramızdaki kimya istikrarlı bir şekilde gelişme gösteriyordu ve Charlie’nin artıları ilk kez yakışıklı yabancınıninkileri geçmişti. Tom ve Jack ile şakalaştığı sırada ona baktığımda, zamanı geldiğinde karar vermemin tahmin ettiğimden de kolay olacağını hissettim.

Saat on birde D’Wayne elinde koca bir kutu çörekle gelince hepimiz neşelendik. Ufak tefek yapısına rağmen Tom ile Jack’in yediklerinin toplamından daha fazlasını midesine indirebilen Wren, kutudan ikinci çöreğini aşırıncaya, D’Wayne yüksek sesle onu ayıpladı.

“Konser için kilona dikkat edersin diye düşünmüştüm Wren.”

Eyvah.

Oyun grubumuzdaki oyuncak evde tanıştığımız günden beri en yakın arkadaşım hakkında çok şey öğrenmiştim ama en can alıcı olanı, sinir olduğu zamanlar bunun uyarı işaretlerini algılayabilmekti. Ne yazık ki D’Wayne, henüz bu kabiliyete sahip değildi. Ona takılmayı sürdürünce, bunun kaçınılmaz sonuçlarını beklediğimiz sırada, ekibin geri kalanına derin bir sessizlik çöktü.

Tam beklenildiği gibi oldu. “Senin cinsiyetçi, kırıcı yorumlar yapma hakkın var öyle mi? Peki tam olarak neden? Çünkü sen bir tür komedyen olduğundan mı? Yo, bunun için seni suçlayamayız, çünkü komedyen değilsin.”

D'Wayne sinirli bir kahkaha attı. "Wren, şaka kaldıramıyor musun sen?"

Tom ve Charlie köşelerine sinerken Jack ile Sophie'nin yüzü asıldı. D'Wayne tarih olmak üzereydi.

Wren öfkeyle ellerini beline koyup kavgaya hazırlandı. "Şaka kaldırılabirim D'Wayne. Şu an bir şakaya bakıyorum mesela."

"Dur biraz..."

"Her şeye karşı gösterdiğin bu aptal tutumundan –her düğün-deki kuşkuculuğundan ve güvensizliğinden– bıktım. Seni savunmak için defalarca kendimi ateşe attım, peki ne için? Bunları yüzüme vuruyorsun çünkü benimle alay etmenin senin önemli biri gibi görünmeni sağladığını mı sanıyorsun?"

D'Wayne ilk kez Wren'in sözlerine boyun eğmedi. Gözleri öfke doluydu. "İpler hep senin elinde olsun istiyorsun, öyle mi? Baş belası bir menajere tepeden bakmak, senin kendini değerli hissetmeni sağlıyor değil mi? Kendini çok yüksekte ve güçlü sanıyorsun Bayan Buzlar Kraliçesi, ama öyle değilsin."

"Peki. Dışarı. Hemen şimdi!"

Wren'in D'Wayne'in kolundan tutup onu ayakkabı fabrikasının tozlu koridoruna doğru çıkarmasını şaşkınlık içinde seyrettik.

Konuştuklarını dinlemek için kapıya doğru yanaştığımız sırada Tom, "Aldı başına belayı," dedi. "Wren'in yıllardır bu kadar öfkelenmediğini görmedim."

Wren'in koridorda yankılanan öfkeli sesini ve ardından D'Wayne'in gürlemesini duyabiliyorduk. Aralarındaki irade savaşı, yoğunluğunu artırarak beş dakika boyunca bilfiil devam etti. En son Wren'in sesi duyulduktan sonra ses kesildi.

Neşesinin yerini endişe alan Jack, "Öldürdü onu," dedi.

Bekledik. Hâlâ ses yoktu. "Çıkıp baksam iyi olacak," dedim.

Jack bir şey söylemek için ağzını açtığı sırada kapı yavaşça açılmaya başladı ve hepimiz yerlerimize geri oturduk.

Wren'deki değişiklik çarpıcıydı. Öfkesi yatışmış, yerini huzurlu bir gülümsemeye bırakmıştı. İçeri girdiğinde D'Wayne'in sağ salim onun arkasından geldiğini fark ettik. Ve el eleydiler...

Wren, D'Wayne'in elini okşayıp gülümseyerek, "Bu iş halloldu. Öyle değil mi sevgilim?" dedi.

Gözle görülür ölçüde şoke olmuş D'Wayne sersem sersem başını salladı.

Onları izlerken ağzımız açık kalmıştı. O sırada Wren menajerimizi kendine doğru çekip onu tutkuyla öptü. Tom ve Jack ısıklı çalarken Sophie, Charlie ve ben alkışladım.

Geri çekildiğinde Wren saçını arkaya atıp, "Sorusu olan var mı? Yok. O zaman provaya devam edelim haydi," dedi.

O akşam saat dokuzda mutlu çiftin arkasından el sallayıp Jack ve Sophie'nin evine döndük. Bu beklenmedik gelişmeden ötürü hepimiz şaşkındık.

Jack, koca bir kâse cipsi elden ele dolaştırdığımız sırada, "Böyle bir şeyin olacağını hiç tahmin etmemiştim," dedi.

Kâsedan bir avuç cips alıp, "Ben tahmin etmiştim, "dedim. "Onu neden bu kadar savunduğunu hiç merak etmediniz mi? Wren, onun hak ettiğini düşünmese ona böyle arka çıkmazdı."

Sophie, "Aslında ben merak ediyordum, ama böyle iyi geçinecekleri hiç aklıma gelmemişti," dedi.

Charlie, "Wren bu," diyerek kahkahayla güldü. "Hiçbir işi yarım bırakmaz." Göz göze geldiğimizde gülümsemesi derinleşti.

Gitme vakti geldiğinde bir taksi çağırarak önce Tom ayrıldı. Charlie ile ben bulaşıklara yardım ettik ve sonra vedalaştık.

Bahçede yan yana yürüdüğümüz sırada dirseğimin onunkine çarpmasını engellemeden, “Umarım bunca heyecan dolu şeyden sonra uyuyabilirsin,” dedim.

“Deneyeceğim,” diye karşılık verdi. Sokak lambasının beyaz ışığının altında soluğunun buğusu görülüyordu. “Rom?”

“Evet?” Yüzümü ona çevirdim ve gözlerini karanlıkta bırakıp elmacık kemiklerini belirginleştiren gölgeleri görünce kalbim hızla atmaya başladı. En ummadığım anda sıradan bir bakışıyla nefesimi kestiği, bir yıl önceki hislerimi anımsamıştım.

“Düşünmen gerektiğinin farkındayım ve seni acele ettirmek istemem ama...” Ellerini ceplerine sokup, “Üç hafta oldu ve sadece ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Bunu bilmem gerek,” dedi.

Soğuktan ürperince paltoma sıkıca sarındım. “Farkındayım. Uzun sürdüğü için üzgünüm. Doğru kararı vermek istiyorum. İkimiz için de bunu yapmam gerektiğini düşünüyorum. Araştırmam bitmek üzere ve...”

Aniden, “O zaman bana kararını konserde söyle,” dedi.

Ona baktım ve gözlerinde sokak lambasının ışığının yarattığı parlıtyı gördüm. “Ne demek istiyorsun?”

Bana yaklaşıp, “Araştırman Noel arifesinde bitiyor, öyle değil mi? Öyleyse rahatlamam ve başladığın işi bitirdiğinden emin olman için bana milyoner konserinde cevabını söyle. İki sahne arasında yaklaşık bir saatlik bir ara olacak. O zaman söylersin,” dedi.

Vücuduma bir sıcaklık yayıldı. “O zamana kadar bekleyebilirsin değil mi?”

İçini çekip, “Bu senin için önemli, sen de benim için önemlisin. Doğru kararı vereceğine eminim. Bu yüzden de doğru zaman gelene kadar beklemeyi tercih ederim,” dedi.

Ona kararımı o an söyleyiverip, sonra dondurucu soğukta hoş yüzüne bakarak kollarına atılmayı çok istedim. “Charlie, sanırım...”

Başını salladı. “Emin olana dek bir şey söyleme. Kararın ne olursa olsun, Noel arifesinde söyleyeceksin. Tamam mı?”

“Tamam, Noel arifesinde,” diyerek kabul ettim.

Yirmi

Aşka fırsat ver

Noel'den önceki bir hafta çok hızlı geçti, öyle ki birkaç gün içinde vermem gereken karar bir yana, hiçbir şey düşünmeye zamanım olmadı. Brum FM'de işler hiç olmadığı kadar yoğundu, Mick ile birlikte Yeni Yıl planlamaları için bir yığın reklam ve siparişi hazırlamaya çalışıyorduk.

Noel arifesinden bir gün önce, Jack ve Sophie'lerde toplandık. Bizi bekleyen şeylerle ilgili heyecanlıydık. Sophie ile Wren Londra ziyaretimiz için çoktan bir gezi programı hazırlamışlar, gitmek istedikleri mağazalarla ve başkentte kaldığımız süre boyunca yapmamız gereken Noel faaliyetleriyle ilgili hararetli bir sohbete başlamışlardı.

Gezinin bende yarattığı çocukça heyecan ve bu geziden sonra, kararım ne olursa olsun, hiçbir şeyin aynı olmayacağını bilmek, iki gün boyunca karnıma ağırlar girmesine neden olmuştu. Beni gördüğünde Charlie'nin yüzündeki gülümseme de ne kadar heyecanlı olduğunu gösteriyordu. Diğerleri heyecanla birbirleriyle konuşurken, beni kamyonetin diğer tarafına çağırırdı.

Yanakları hafifçe kızarmış bir halde, "Nasılsın?" diye sordu.

"Sanırım iyiyim. Ne heyecanlı değil mi?"

“Farkındayım.” Kollarını uzatıp, “Sarılalım mı?” dedi.

Zevkle kabul ettim ve bu kucaklaşmanın her zamankinden daha uzun sürmesine aldırış etmedim.

Wren’le birlikte olmaya başladığından beri belirgin derecede cömertleşen D’Wayne’in tedarik ettiği minibüs ile M40 yolunda, kamyonetle giden Jack ve Sophie’nin arkasından giderken aklıma araştırmam takıldı. Dün gece yakışıklı yabancıнын fotoğrafı ve Noel biblosunu alıp yatağıma oturmuş, onun dingin gözlerine bakıp durmuştum. Belki de onu bulamayacaktım ama onunla yeniden karşılaşma hayalim hâlâ canlıydı. Araştırmam için artık günler değil; sadece saatler, dakikalar ve saniyeler kalmıştı.

Dizüstü bilgisayarımı alıp, araştırmam bitmeden önceki son blog yazımı yazdım.

Yarın, araştırmamın son günü. Ve hâlâ onu bulabilmiş değilim. Ama daha önemli bir şeyin farkına varmış olabilirim.

Tuhaf bir şekilde sanki galip çıkmışım gibi hissediyorum. Yirmi dokuzuncu yaşımı kalbimin sesini dinleyerek geçirmeye karar vermiştim ve tam da öyle yaptım. Bazı iniş çıkışlar yaşadım –birkaç örnek vermek gerekirse; riskli randevular, herkese rezil olmak ve Twitter’daki gündem konularından biri olmak gibi– ama çok şey öğrendim ve hayatımın en heyecan verici, en pozitif yıllarından birini yaşadım.

Bu çılgın yolculukta benimle olduğunuz için size teşekkür etmek istiyorum. Eğer ilgi görmeye devam ederse, muhtemelen gelecek yıl da blog yazmaya devam edeceğim. Bloğumun ismini değiştirmem gerekecek ve blog yazılarım bir adamı aramak yerine iyi müzikle (yengemin bu yıl çok ilgi gören pastalarını da unutmamak gerek) ilgili olacak.

Yine de umudumu yitirmiş değilim. Ama sanki sonsuza dek mutlu olacağım kişiyi, hiç beklemediğim bir yerde bulacağımıym gibi geliyor.

Herkese Mutlu Noeller.

Rom XX

Bloğunu severek takip ediyorum ve yabancı yakışıklıyı bulup bulmamanın önemi yok. Her şeyden önce esas konu onu aramış olman. Bloğunu takip etmeye kesinlikle devam edeceğim çünkü yazdıklarını okumayı her hafta iple çekmeye başladım. Mutlu Noeller dilerim ve umarım sonsuza dek mutlu olacağın vakit çok yakındadır. xx pasha353

Hâlâ vaktin var! Aramaktan vazgeçme! Ama esasen, mutlu ol. Bunu hak ediyorsun. x MissEmsle

Beni tatlı yengenle tanıştırdığın için çok teşekkürler. Geçen hafta sonu kafesini ziyaret ettim ve pastaları harikaydı. Duygu durumuna uygun olduklarını söylerken haklıymışsın. Mutlu Noeller. Xx cupcakefairly

Romily, sen bize ilham kaynağı oldun ve sana olumlu bakış açın için teşekkür etmek istiyorum. Yeni yıla girerken dilediğim her şeye sahibim ve bu, yaşamının ne kadar güzel olduğunu hatırlatan senin gibi insanlar sayesinde. Yakışıklı yabancıyı bulamadığın için çok üzgünüm. Söyleyebileceğim tek şey, hayatın sorunları çözmek için kendi ilginç yöntemleri olduğu. Gerçek aşkı bulacaksın ve bu gerçekleştiğinde sanki onu yıllardır tanıyormuşsun gibi gelecek. Sevgiler. xxx Ysobabe8

Aradığım kişinin o olduğundan gayet emindim ama bu sabah, etrafımda konuşmaların uğultusu, yolun gürültüsü ve şarkı listesindeki şarkıların hoparlörlerden yankılanan sesi varken, yakışıklı yabancıнын acaba sadece kim olduğumu anlamamı hızlandıran bir etken mi olduğunu sorgulamaya başladım.

Onunla karşılaşmasaydım, annelere karşı çıkma cesaretini kendimde bulabilecek miydim? Beste yapmayı bir meslek olarak sürdürme ihtimaliyle ilgili hayaller kurabilecek ya da Cayte olayından sonra gelen zoraki şöhretimin yarattığı zorluklarla baş edebilecek miydim?

Ya Charlie? Ona olan hislerimi açıkladıktan sonraki mahcubiyetimden, bahar ve yaz aylarındaki yanlış anlamalar ve şüphelerden, kendi hislerini bana açıklamasına ve karar verme zamanımın yaklaşmasına kadar zor bir dönem geçirmiştım ama yılmamıştım. Sağlam kalmıştım ve şimdi birlikte olmamıza dair bir karar, geçen yılın bu zamanından 360 derece zıt bir dönüş niteliğindeydi. Belki de Ysobabe8 haklıydı – belki de gerçek aşkım uzun zamandır tanıdığım biriydi.

Dün, amcamla yengemi ziyaret etmek için kafeye gitmiştim. Noel ruhu kafeye hâkim olmuş, her yer süslü püslü parlak ışıklarla donatılmıştı. Mags yengem beni görünce, “Kafanı toplayabilmen için tatlım,” diyerek, böğürtlenli ve elmalı pastadan kalın bir dilimi ikram etmiş ve olağanüstü yeteneğini yine kanıtlamıştı.

Hemen hemen tamamlanmış olan artılar listesini onlara göstererek, “Mesele şu ki, seçim yapamıyorum. Charlie’nin yakışıklı yabancıdan tek üstünlüğü şu,” diyerek o maddeyi gösterdim.

Charlie burada. Yakışıklı yabancı değil.

Mags yengem bunu okuduğunda öyle bir içini çekti ki, bir an gözyaşlarına boğulacağını sandım. Dudley amcam da bunu fark etmiş olmalı ki kolunu yengemin omzuna doladı.

“Bebeğim, sen elinden gelen her şeyi yaptın. Hepimiz yaptık. Biz ve seni destekleyen herkes ortaya çıkmasını diledik. Ama hiçbir şeyi boşuna yapmadım yavrucuğum. Bence ileride bu yıla dönüp bakacak ve başardığın şeylerden gurur duyacaksın. Biz seninle gurur duyuyoruz, öyle değil mi Magsie?”

Yengem evet anlamında başını salladı. “Sen harika bir genç kadınsın Romily. Bizim önceden beri bildiğimiz bir şeyi Charlie’nin nihayet farkına varmış olduğunu görüyorum. Eğer kalbindeki –yani gerçekten arzuladığın kişi– Charlie ise, öyleyse onu seç. En iyisine karar vereceğine eminiz.”

Hayatımızın en önemli konserine doğru yoldayken, yanımızdan akıp giden belli belirsiz görüntüleri seyrettiğim sırada onların haklı olduklarını düşündüm. Yıl boyu kalbimin sesini dinlemiştim. Şimdi bu zamana dek hayatımın en önemli kararını verirken de kalbime kulak verecektim.

Syon Park’ın müthiş yollarından geçerek Northumberland Dükü ve Düşesinin evine doğru gittiğimiz sırada karşılaştığımız manzara bizi büyüledi. Nefes kesici büyüklükteki, bakımlı geniş çimenlik alanlar göz alabildiğince uzanıyordu. Uzaklarda süslü klasik binalar görölüyordu ve muntazam bitki örtüsünü yaşlı ağaçlar çevreliyordu. Gecenin keskin soğuğu her şeyi beyaz örtüyle kaplamıştı. Zaten büyüleyici olan görüntü, sihirli bir havaya bürünmüştü. Buranın güzelliğinden etkilenmemek mümkün değildi. Hiçbirimizin buna benzer bir şeyi daha önce görmüş olduğunu sanmıyorum. Sabah güneşinin altında parıldayan kuleli muazzam taştan saraya vardığımızda, sanki ani bir gürültüyle hepsi yok oluverecekmiş gibi sesimizi alçalttık. Bu mekân, tam prenseslere layık bir yerdi –en büyük hayallerin mekânıydı– ve yarın burada şarkı söyleyeceğime inanamıyordum.

Elinde telsiz ve not defteri taşıyan şık takım elbiseli bir kadın, minibüse yaklaşıncı, D'Wayne camını indirdi. Kısa bir konuşmanın ardından kadın yanımızdan ayrıldı ve D'Wayne bize dönüp, "Hazırlıkları yaptıkları yere gidiyoruz," dedi. Siyah mont ve fosforlu sarı ceket giymiş olan bir adam, küçük golf arabasıyla yanımızdan geçip onu takip etmemizi istedi.

Daha önce Tom, düğün mekânını tanımlarken "büyük çadır" kelimesini telaffuz edince neredeyse kalbime inmişti. Büyük çadır mı? Aralık ayında hem de? Sahne aldığımız en garip düğünler bile yılın o dönemine uygun mekânlarda yapılmıştı. Eğer düğün mekânı büyük bir çadırsa hepimiz soğuktan donmaz mıydık?

Söz konusu mekânı gördüğümde nihayet anladım. "Büyük çadır" kelimesi, buranın hakkını vermek için yeterli değildi. "Saray" daha uygun bir tanımlama olabilirdi. Muazzam bir yerdi, boyutları bakımından sirk çadırına benzeyen, çevresinde park halinde bulunan minibüslerin, kamyonların ve arabaların yanında küçücük kaldığı bir yerdi. Yemek şirketi çalışanları, çiçekçiler, kargo elemanları ve mekân personeli ellerinde kutular, tepsiler ve torbalarla bir içeriye giriyor, bir dışarıya çıkıyorlardı.

Jack ıslık çalarak, "Tom, patronunuz hiçbir masraftan kaçınmıyor ha?" diye sordu.

Tom sırtarak, "Kaçınmaz. İçeriye girelim mi?" dedi.

D'Wayne, "Yolu göster dostum, bu senin organizasyonun," dedi.

Wren ve Sophie'nin yanına gelip içeriye doğru yürüdüğümüz sırada Tom, "Harika! Bu senin komisyonunun yüzde on beşini alacağım anlamına mı geliyor?" diye sordu.

İçeri girdiğimizde, mekânın tüm manzarası ortadaydı. Fiber optik yıldızlarla bezeli perdeler, beyaz tüllerle kaplı ana sütunlardan sarkıtılmıştı ve etrafında gümüş rengi sandalyeler bulunan seksen

masa, alanın üçte ikisini kaplamaktaydı. Diğer uçta geniş bir sahne yükseliyordu ve Wren bunu görünce çok mutlu olmuştu:

Wren ellerini âdeta bir amigo gibi çırparak, “Bu şimdye kadar konser verdiğimiz en büyük sahne. Şimdiden bu konseri çok sevdim!” dedi.

Uzun boylu, saç rastalı iri yarı bir adam kocaman ses masasının arkasından başını uzatıp, bize el sallayarak, “Orkestra sizsiniz değil mi? Ben ses yönetmeni Sid Heelis,” dedi.

Bizi sahneye yönlendirdi ve sahnenin üzerinden ertesi akşam keyifle seyredeceğimiz manzaraya ilk kez baktığımızda hepimizin ne kadar heyecanlı olduğu yüzümüzden okunuyordu.

Sid sahnenin etrafında bizimle dolanırken, “Her şeyi masadaki D.I. kutularından ve basgitar, gitar, klavye, bateri ve diğerleri için olan ayarlama monitörlerinden idare ediyoruz,” dedi. “Ekipmanı şimdi hazırlayabilirsiniz, gece güvende olacaklardır. 24 saat çalışan güvenlik görevlileri var ve öğleden sonra içerisinin ısınısını artıracakız, dolayısıyla gece soğuk olursa sorun olmayacak.”

Charlie, etrafta arı gibi çalışan insanların olduğu etkileyici mekâna şöyle bir bakıp, “Çok fazla bu tarz düğün yapıyor musunuz?” diye sordu.

Sid kahkahayla gülerek, “Kış mevsiminde hiç böylesi büyük bir organizasyon yapmamıştık. Ama Jules üniversiteden eski bir arkadaşım ve kızının düğünü olduğunu duyunca, Noel arifesinde bile olsa, bunun bir parçası olmak istedim. O, özel bir kadındır ve her şeye layıktır,” dedi.

Yirmi dakika sonra, Charlie’nin bateri çantalarını içeriye taşıdığımız sırada Sophie, “Yıl boyu bu tarz düğünler organize ettiğini düşünebiliyor musun?” diye sordu. “Lafını etmek bile şahane! Umarım buradakiler bize daha sonra referans olurlar,” diyerek kıkırdadı. “Jack’le gelecek yıla kadar elimizden geldiğince para biriktirmemiz lazım.”

Ona bakakaldım. “Neden? Ne demek istiyorsun?”

Gözleri parlayarak gülümsedi. “Kimseye bahsetme ama bizim de bu evlenen mutlu çift gibi olmamız yakındır.”

Çılgık atarak elimdeki çantaları yere bırakıverdim. Ona sarılarak, “Sophie, bu harika haber! E ne zaman peki?” diye sordum.

“Noel günü bana evlenme teklif etmeyi tasarlıyordu ama bu sabah buraya gelirken yolda ağzından kaçırıverdi. Yani gayri resmi olarak nişanlanmış sayılırız. Herkese Noel günü açıklayacaktık ama birilerine söylemezsem çatlardım. Öyle heyecanlıyım ki!”

Ekipmanı sahneye kurduğumuz sırada, bu yılın hayatındaki önemli bir yıl olduğu tek kişinin ben olmadığımı fark ettim: Gizlice nişanlanmış sayılan Jack ve Soph; Anya’dan ayrılan ve âdeta tek kadın oyunculu pembe dizi niteliğindeki Cayte ile birlikte olmaya başlayan Tom ve D’Wayne’in Wren’in erkek arkadaşı unvanını kazanması. Ya Charlie? Muhtemelen o da benim gerçek kişiliğimi görmeye başlamış ve bunu fark ettiğinde de benimle konuşacak cesareti kendinde bulmuştu. Bu yıl, ilişkimizin başladığı yıl olabilir miydi?

Profesyonel bir ses şirketiyle çalışmanın bu kadar fark yaratması şaşırtıcıydı. Mikrofonlarımızı ve kulak içi monitörlerimizi test ettikten sonra Wren’le birbirimize mutlulukla baktık. Sesin netliği, enstrüman ve seslerin ayırt edilebilirliği inanılmazdı. Sahneye şöyle bir göz gezdirdiğimde, herkesin yüzündeki belirgin mutluluğu görebiliyordum.

Ses kontrolünün ardından, Jack kamyonetini orada bıraktı ve hepimiz heyecandan sersemlemiş bir halde, minibüse doluşup otele doğru yola koyulduk.

Julian, inanılmaz cömertçe davranıp hepimiz için lüks Kensington Otelinde birer oda ayırtmıştı. Sophie bunu öğrenince, hislerini “Sanki öldüm de cennete geldim,” diyerek belirtmişti.

Otele giriş yaptıktan bir saat sonra, otelin geniş mermer lobisinde tekrar bir araya geldik. Açık yeşil bir palto giyip uzun mor bir kaşkolla çizgili balıkçı şapkası takmış olan Wren, kolunu Sophie'nin omzuna atıp konuşmaya başladı.

“Evet arkadaşlar, yarın büyük gün olduğunu biliyorum ancak bugünün geri kalanını bu şehrin bize sunduklarından keyif alarak geçireceğiz.”

Sophie, “Yapmaktan hoşlanacağınız şeylerle ilgili küçük bir liste hazırladık,” deyip hepimize bir parça kâğıt uzattı. “Herkesin aynı şeyleri yapmak istemeyebileceğinin farkındayız, bu yüzden birbirimizden ayrılıp saat on bir gibi otelin barında yeniden bir araya gelmeyi öneriyorum.”

Bir şeyler yemek isteyen Jack ve Charlie, bir restoran bulmak için harekete geçtiler. Wren, Hyde Park'taki Winter Wonderland'e gitmek için can atıyordu, dolayısıyla nazik erkek arkadaş olarak D'Wayne de ona eşlik etti. Bense ne yaptığımı çok da umursamadan, festival havasının tadını çıkarmak istiyordum, bu yüzden Tom ile Sophie'nin peşine takıldım.

Daha önce Noel'in hemen öncesinde bir başkentte hiç bulunmamıştım. Londra'nın Noel halini sadece filmlerde görmüştüm. Kutlamanın çok yaklaştığı bu şehirde kesinlikle büyülü bir şeyler vardı. Noel şarkıcılarından ve Kurtuluş Ordusu bandosundan gelen müzik sesleri etrafa yayılıyordu, mağaza vitrinleri pırıl pırıl parlıyordu. Kaldırımlar alışveriş yapanlarla tıka basa doluydu, Oxford Caddesi ile Regent Caddesi'nde yürümek neredeyse mümkün değildi. Ama tüm bunlar heyecan vericiliğini artırıyordu. En çok da Sophie heyecanlıydı.

Sokakları aydınlatan, başımızın üzerindeki güzel Noel ışıklarını işaret ederek, “Işıklara bakın! Şimdiye kadar gördüğünüz en göz alıcı dekorasyon değil mi?” diye sordu.

Tom gözlerini devirerek, Sophie'nin koluna girdi. "Bence bu ışıkları senin için asmış olabilirler Soph."

Sophie, Tom'a ters ters bakarak, "Muhtemelen," dedi.

İkisine bakıp gülümsedim ve "E, şimdi nereye?" diye sordum.

Tom, "Sıcak çikolata içip bir şeyler yemeyi ve buz pateni yapacak bir yer bulmayı öneriyorum," dedi. Sophie'nin gözlerindeki parıltıyı görünce kahkahalarla güldü.

Regent Caddesi'nde, parlak ışıklarla bezeli caddeye bakan hoş bir pastanenin pencere kenarında bir masa bulmayı başardık ve marsh-melovlu sıcak çikolatalarımızı içmek üzere yerimizi aldık.

Garson kız, üç koca dilim kremalı pasta, Tom için beyaz çikolata ve Sophie ile bana bitter çikolata getirdikten sonra Tom, "Ee, yarın için ne hissediyorsunuz?" diye sordu.

Sophie, "Parçaların saksafon bölümlerini unutmamayı diliyorum. Çok fazla prova yaptık ama sahneye çıkınca çuvallamaktan korkuyorum," dedi.

Tom, "Başaracaksın. Son provada harikaydın. Sadece sahneye çık ve keyfine bak. Bu konser için çok çalıştık. Sabırsızlanıyorum. Ya senden n'aber Rom?" dedi.

Yarın olabilecekleri düşündüğümde karnıma ağrılar giriyordu. "Biraz gerginim ama her şey harika olacak," dedim ve içimden, umarım, diye ekledim.

Pastalarımızı yedikten sonra Sophie, Harrods'a gitmemizi önerdi. Kalabalık bir Noel mağazasında dolanmaya pek niyetim yoktu, dolayısıyla Tom, Sophie'yi götürmeye razı oldu.

Bana, "Sen idare edebilir misin?" diye sordu.

"Sorun yok. Biraz dolaşacağım sadece," dedim.

Sophie, Tom'u dışarıya doğru sürüklerken, masamızı temizle-mekte olan garsona gülümsedim. "Noel zamanı Londra'da ilk bulunuşu. Sanırım bir miktar heyecanlı."

Garson gülerek, “Sen onlara katılmıyor musun?” diye sordu.

“Hayır. Ben biraz yürüyüş yapmak istiyorum.”

Masayı silerken, “South Bank’i öneririm. Thames kenarında keyifli ve gerçekten güzel bir yerdir,” dedi.

Haklıydı. South Bank’a vardığımda gerçekten büyümlü bir manzarayla karşılaştım. Minik beyaz ışıklardan oluşan ağlarla çevrili ağaçlar parlak elmaslarla bezeliymiş gibi görünüyor, rengârenk ışıklar nehrin karanlık sularına yansyordu. Yol boyu geçen yıl Noel pazarında olanlar gibi küçük ahşap tezgâhlar vardı ve o zaman kulağıma gelen Noel müziğinin aynısı çalıyordu.

Kalabalığın arasında ilerlerken, geçen yıl Charlie ile kafeye girmeden önce gülüşerek mutlu bir şekilde New Street’de yürüyüşümüz aklıma geldi. Noel baba kılığında bir grup adamın yanından geçtikten sonra on iki ay önce çarptığım oyuncak tezgâhının aynısını gördüm. Şu anki manzarayla Birmingham’daki Noel pazarı arasında benzerlik olması kaçınılmazdı ama hatırladıklarım kafamı karıştırmak yerine bana huzur vermişti ve gelecekte beni neyin beklediği konusunda heyecan duyuyordum.

O akşam daha sonra otelin lüks barında bir araya geldiğimizde Wren’in gözlerinin içi gülüyordu. “Buz pateni pisti harikaydı. D’Wayne dönme dolaba binmemiz için ısrar etti ve öyle heyecanlıydım ki yükseklik korkum olduğunu tamamen unuttum.”

D’Wayne, Wren’in elini tutup, “En tepeye ulaştığımız sırada dönme dolap diğer insanları almak için durduğunda çığlıklarını duymalıydınız,” diye kıkırdadı. “Birinin ona saldırdığını falan sanmış olabilirler.”

Jack, “Ah D’Wayne, demek seni de bu tarz bir eğlence bekliyormuş,” dedi.

“Evet! Benimle olmak eğlencelidir, teşekkürler,” diye karşılık verdi.

D'Wayne korkmuş gibi yaparak, "Tabii ki öyle canım," deyince herkes kahkahaya boğuldu. Wren ile D'Wayne'i böylesine mutlu ve huzurlu görmek çok güzeldi.

Jack, "En son Trafalgar Meydanı'na gittik," diyerek çektiği fotoğrafları göstermek için telefonunu bize uzattı. Rengârenk ışıklarla bezeli uzun Norveç yılbaşı ağacı, fiskiye'nin suyuna yansıyor ve Aralık ayının kapkara gökyüzünün altında çok hoş görünüyordu. "Ortam inanılmazdı. Ağaca hayranlıkla baktığımız sırada, bir grup turist gelip tamamen uydurma Noel şarkıları söylemeye başladı."

"Onlara katıldınız mı?" diye sordum.

"Tabii ki." Bana baktığı sırada Charlie'nin gözleri, Trafalgar Meydanı'ndaki ağaçta bulunan ışıkların tamamından daha da parlaktı. "Şunu bilmelisin ki, üçlü bir uyum içindeydik."

Jack, cep telefonuyla kadehine hafifçe vurdu. "Bayanlar ve baylar, dikkatinize! Görüldüğü üzere, son dakika düğün organizasyonundan ötürü yıllık Pinstripes Noel akşamı toplantımızı bu gece yapamıyoruz. Kadeh kaldırmak istiyorum. Pinstripes'a! Daima ileriye!"

"Daima ileriye!" diye bağırarak.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, bornozumu giymiş, televizyon izlerken yakışıklı yabancının fotoğrafını çantamdan çıkarıp ona baktım. Bu, onunla konuştuğum son gece olabilirdi ama bunu yapmalıyım.

"Eğer hâlâ beni arıyorsan, gel ve beni bul. Hâlâ zaman var..."

Cep telefonumdan gelen Stevie Wonder melodisi araya girdi.

"Selam."

Yutkunup, "Selam Charlie," dedim.

"Sadece şunu söylemek istemiştım. Yarın ne olursa olsun ben hep burada olacağım. Sen benim en iyi arkadaşısın ve hep öyle kalacaksın. Bunu bilmeni istedim."

Bunu duyunca tüylerim ürperdi. “Teşekkürler. Benim için de aynı Şey geçerli. Charlie?”

“Evet?”

“Teşekkürler. Bu araştırma meselesi senin için anlaşılması güç bir konu olsa da sana söz veriyorum her ikimiz için de en doğru kararı vereceğim. İyi geceler.”

Kadife gibi yumuşak ses tonuyla nazikçe, “İyi geceler güzellik,” dedi.

Ertesi sabah, ekibin geri kalanıyla kahvaltı için otelin gösterişli restoranında bulu tu umda, hava aydınlık ve so uktu. Wren ve Sophie, biz daha uyanmadan, D’Wayne ve Jack’in Őa kınlı ını umursamaksızın sabah erkenden Noel alı veri i yapmak için ortadan kaybolmuştu. Masanın altında sıralanmış bir sürü alışveriş po eti duruyordu.

Tom, kahkahayla gülerek, “Alı veri  söz konusu olduğunda siz ikiniz kesinlikle bu i e tutkunsunuz,” dedi.

 ık odamdaki kocaman yata ımda, aylardır ilk defa, bebekler gibi uyumu tum. Rüyamda ne yakışıklı yabancıyı, ne de Charlie’yi görmüştüm. Karar vermeme –ve ara tırmamın bitimine– kısa bir süre kalmış olduğundan, bilin altım artık daha fazla destekleyici bulgu sağlamaz olmuştu. Bu ak am olacaklar, sadece bana ba lıydı.

Sophie, bol çeşitli kahvaltımızı midemize indirdi imiz sırada, “İnsanların otel odalarından sürekli bir Şeyler y r tt   n  biliyor musunuz?” diye sordu. “Odamın i ini alıp götürsem fark ederler mi? Şu mermerler uğruna  l nesi âdeta!”

Gizli ni anlı ı peçetesini ona doğru sallarken Jack, “Onu kamyonete sı dıramayız tatlım,” dedi.

Charlie, D'Wayne'e "Saat kaçta mekânda olmamız gerekiyor?" diye sordu.

"Sid, saat beşten önce orada olmamızı istedi. Saat dört gibi gitsek iyi olur bence. Giyinme odaları mevcut, dolayısıyla siz başlayana kadar orada takılabiliriz."

Sophie, "Bence çalışmaya başlamadan önce dışarı çıkıp Londra'nın keyfini biraz daha sürmeliyiz," diye önerdi.

Charlie gülerek, "Senle Wren yeterince keyfini çıkarmadınız mı zaten?" diye sordu.

D'Wayne, "Aslında iyi fikir. Kafamızı dağıtıp, bu gece için havaya gireriz. Yine de bu sabah, çılgınlar gibi gezmesek iyi olur. Akşam için dinlenmiş olmanız gerek," dedi.

Menajerimizin mantıklı sözlerine kulak vererek hep birlikte yürüyüşe çıkmaya karar verdik. Kensington'un parlak ışıklarını ve keşmekeşini geride bırakarak metroya binip Hyde Park'a gittik ve buz tutmuş parkın içinde yürüdük. Buranın bütününde Noel ruhu hissediliyordu. Göl kenarındaki yol boyunca, sokak lambalarının arasına ve içecek stantlarının çevresine parlak ışıklar asılmıştı. Aileler bu parlak kış gününün tadını çıkarırken, çiftler parktaki banklara sarmaş dolaş oturmuşlardı. Bu dondurucu soğukta en yakın arkadaşlarımla dışarıda keyifli zaman geçirerek aylaklık etmek bana kendimi iyi hissettirdi.

Tom, sahipsiz bir tenis topu buldu ve bir kupa gibi yukarıya kaldırarak, "Oyun başlasın!" diye bağırdı.

Charlie, Jack ve Sophie ile birlikte bu kendiliğinden gelişen yakalamaca oyununa katılarak buzla kaplı çimenlerin üzerinde koşuştuk. Ayağımızın altındaki kaygan zemin oynamayı zorlaştırıyordu. D'Wayne'in çaresiz bakışları karşısında defalarca birbirimizin üzerine yıkıldık.

“Hadi ama çocuklar, sakın bir yürüyüş yapalım dedim, Üçüncü Dünya Savaşı başlatalım demedim!”

Yaramaz öğrenciler gibi sırtıarak, onun sözünü dinleyip oyunu bıraktık. Ellerimizi ısıtmak için karton bardaktaki kahvelerimizi sıkı sıkı tutarak, Kensington’un gösterişli kaosuna doğru yol alırken, pahalı restoranlardan birinin önünde, alışveriş yapan kişilere harika Noel şarkıları söyleyen bir koroyu seyretmek için mola verdik. “Let It Snow”, “White Christmas” ve “The Most Wonderful Time of the Year” gibi parçaları dinleyip de Noel büyüüne kapılmamak mümkün değildi. Jack ile Sophie dans etmeye başlayıp restoranın tentesindeki sarmaşığın altına gelene kadar dans ettiler ve Jack’in Sophie’ye tutkulu bir öpücük vermesi üzerine etraftakiler neşeyle çığlık attılar. Bu sahne, bizi bekleyen günün romantikliğine dair mükemmel hazırlanmış bir sahneydi.

Saat dört buçukta Syon Park’a geldik ve güvenlik elemanları tarafından giyinme odalarına yönlendirildik. Jack, sahne arkasındaki iki mavi portatif kabini görünce kahkaha atarak, “Vay! Bir organizatör giyinme odalarımız olduğunu söylediğinde kastettikleri şey genelde tuvaletlerdeki kabinden bir miktar daha büyük bir yerdir. Her şey amma da değişiyor!” dedi.

Sophie ve Wren’le birlikte bir hafta önce özenle seçtiğimiz sahne kostümlerimizi giydik. Sophie’nin turkuaz rengi kokteyl elbisesi ve elbiseyle uyumlu ayakkabıları, sarı saçlarını altın gibi parlak gösteriyordu; Wren ise gösterişli siyah kadife mini elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla her zamanki gibi harika görünüyordu, taktığı elmas gerdanlığı ve bilekliği her hareket ettiğinde ışıltıyordu. Bense uzun uzun düşünüp taşındıktan (ve Wren tarafından ikna edildikten) sonra, gümüş rengi ipek askısız elbise, onunla uyumlu topuklu ayakkabılar ve ametistlerden oluşan uzun bir kolyeye âdeta servet ödemiştım. Epeyce bir etrafta dolanıp herkesten beğeni dolu sözler

duyduktan sonra, erkeklerin yanımızdaki giyinme odasına doğru yola koyulduk. İçeri girdiğimizde onları Jack'in şarkıların nota kağıtlarının bulunduğu klasörünün etrafında toplanmış halde, şarkıları gözden geçirmekte olduklarını gördük.

"Sekizinci parçanın ortasında koro yeniden devreye girdiğinde iki defa çalmayı unutmayın."

Tom başını kaldırıp, "Selam kızlar!" dedi.

Jack, ısıklık çalarak, "Hanımlar, her zamanki gibi harikasınız," dedi.

Diğerleri oturmamız için bize yer açarken, Charlie bana bakıp göz kırptı. "D'Wayne'in az önce aldığı bilgiye göre, akşam konseri için mekânın bir bölümünü yeniden düzenlerlerken, bizden fonda bir şeyler çalmamızı isteyebilirler. Jack, Frankie ve Owen için çaldığımız şarkı listesinden ve geçen ayki evlilik yıldönümünde çaldığımız parçalardan çalmamızı öneriyor."

"Kulağa hoş geliyor," dedim.

Kapı açıldı ve D'Wayne'in içeriye girdiğini gören Wren'in gözlerinin parladığını fark ettim.

D'Wayne saatine bakarak, "Fon müziğini çalmaya saat beş buçukta başlıyoruz. Sonra sahneye çıkmadan önce bir saatimiz kalmış oluyor. Sid bunu ses provası yaparak kullanabileceğimizi düşündü. Sahnenin yanında monitörler olacak, dolayısıyla monitörlerde herhangi bir değişiklik istiyorsanız teknisyenlere danışabilirsiniz," dedi.

Yarım saat sonra, küpelerimi çantamda unuttuğumu fark edip giyinme odasına geri döndüm. Kocaman aynada kendime baktığımda Wren ile Sophie'nin yaptığı topuz ve başımı çevirdikçe parlayan ıslıl ıslıl ametist taşlı saç tokaları çok hoşuma gitti. Gümüş rengi elbisem çok göz alıcıydı, aynada kendime bakarken karşımda bana gülümseyen özgüvenli kadını görmek bana heyecan verdi. Şarkı listemi

ve su şişemi alıp serin havaya çıktım. Güneş parkın ve evin arkasında çoktan batmaya başlamıştı ve sihirli bir dönüşüm ortaya çıkmıştı. Sadece parıltıyan çadırın arkasındaki ev değil, aynı zamanda tüm ağaçlar da ışıklandırılmıştı. Manzara öyle güzeldi ki, çimenliklerin ve ilerideki büyük gölün tamamını görebilmek için çadırın etrafından dolaşmaya karar verdim.

Burası hayatımda gördüğüm en göz alıcı yerd. Sıradışı bir yılı sonlandırmak için gayet uygun bir mekândı. Sağımda, birisi altın sarısı, diğeri zümrüt yeşili ışıkla aydınlatılmış iki kayın ağacının arasında bir bank gördüm.

Charlie ile burada konuşmaya karar verdim. Burası mükemmel bir yerd.

Halimden memnun, giyinme odasına doğru yürüdüm.

Yolumda ilerlerken, bulunduğum yerden elli metre uzaklıkta, çadırın girişinden bir gölge geçti. İçeriden gelen ışık kestane rengi dalgalı saçlarını ve hatıralarımda ve bulanık fotoğrafta sürekli gördüğüm o yüzü aydınlatıyordu. Bunun, George'ta bulduğum Mark'a benzer bir yanılsama olup olmadığını anlamak için birkaç kez gözlerimi kapatıp açtım. Ancak bu sefer yanılmıyordum: Yabancı yakışıklı burada, Syon Park'taki bu milyoner düğünündeydi ve karşımda duruyordu. Koyu gri bir takım elbise ve kırmızı desenli bir yelek giymişti, boynundaki beyaz kravatı hafifçe gevşetmişti. Tam da hatırladığım gibiydi. Hatta daha da iyiydi. Ancak, Tom'un bunca konuk içinde damadı nasıl tanıyacağımız sorusuna Sid'in daha önce verdiği cevabı hatırladığımda beni bir telaş sardı.

"Ah, bu çok kolay. Çiçekçi, sağdıçların yakalarına biri beyaz, biri kırmızı olmak üzere iki gül taktığını söyledi. Ancak damadın yakasında ise gelinin çiçeğiyle uyum sağlaması için iki beyaz gül bulunuyormuş."

Yakışıklı yabancınnın yakasına baktığımda kalbim paramparça oldu.

Yakasında iki beyaz gül vardı.

Onu bulduğum ve sonsuza dek kaybettiğim şu dakikada yaşadığım aydınlanmayla, sanki bacaklarım uyuşmuştu. Yoğun duygular içinde başımı eğip giyinme odasına sığınmak üzere çaresizce harekete geçtim. Hızla yürürken, ayağım çimenlerin arasında zor fark edilen bir ağaç köküne takıldı ve sendeleyerek onun dibine geldim. Bir anda başını döndürdü ve yüz yüze geldik. Kim olduğumu anlayınca gözbebeklerinin büyüdüğünü fark ettim. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı ancak sesini tekrar duymaya –hele ki gerçeği öğrendiğim o anda– hazır değildim. Yanından geçip hızla uzaklaştığım sırada, arkamdan “Bekle!” diye seslendi. Hızlı adımlarla arkamdan geldiğini duyunca hızımı artırdım.

Büyük çadırın girişinden birisi “Will!” diye seslenince adımları birden kesildi. “Fotoğraflar için içeriye bekleniyorsun.”

“Ben şey... Tamam tamam, geliyorum.” Hızla uzaklaştığım sırada sesinden kendisiyle mücadele içinde olduğunu hissettim.

Giyinme odasının basamaklarına ulaşınca başımı döndürüp arkaya baktığımda bir sağdıcin kolunu onun omzuna atmış olduğunu gördüm. “Gelini kızdırmak istemezsin herhalde, hele ki böyle bir günde. Evlilik hayatı için hiç de iyi bir başlangıç olmaz.”

Kalbim paramparça olmuş, bozguna uğramış bir halde titrerken, içeriye girmeden önce son bir kez benim olduğum yere doğru baktığını gördüm. Soğuk havayı ciğerlerime çekerek başım ellerimin arasında, basamaklara çöktüverdim.

Düğün tarihinin Noel arifesi olarak yeniden planlanmış olması bir tesadüf değildi. Bu, kaderin bir oyunuydu. Kader, araştırmamın bitmesine dakikalar kala, tüm yılı onu aramakla geçirdiğim adamla ilgili gerçeği ortaya koymuştu. Ve bir yıl süren arayışımı hatırlatacak bir veda hediyesi olarak onun ismini öğrenmiştim: Will. Nihayet yapbozun bu parçasına sahip olabilmek çok tuhaftı.

Araştırmam artık bitmiş, arayışım son bulmuştu. Onu, araştırmamın son dakikalarında, başka biriyle evlendiğini görerek bulmuş olmak ne kadar da yerli yerindeydi. Acı gerçeğe sarsılmıştım. Gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı. Saçma sapan karmaşık düşünceler zihnimde dönüp duruyordu.

Tabii ki başka biriyle birlikte olabilirdi. Geçen Noel'de ona seslenip yanımdan ayrılmasına neden olan kişi de muhtemelen bunu biliyordu. Kendi kendiyile mücadele içinde olduğunu gösteren bakışları, baştan çıkarılmış bir adama ait olan bakışlardı belki de.

Onunla bugün, tam da Charlie'yi seçmem gerektiğine karar verdiğim sırada karşılaşmam bir bakıma oldukça yerinde olmuştu. Farklı koşullar altında bu ironi beni şaşırtabilirdi ama bu akşam bu mümkün değildi. Giyinme odasının merdivenlerini tırmanıp kapıyı arkamdan kapattım ve rahat rahat ağladım.

Yavaş yavaş, yaşadığım kalp kırıklığının acı verici ama *gerekli* olduğunun farkına vardım bir hayalin bitişi kederlenmek için son fırsattı bu. Aynadaki yansıma baktım ve bakışlarımda daha önce hiç görmediğim dayanıklılığı gördüm. Belki de bu, Jack, Tom ve Charlie'nin bahsettiği şeydi. Will ile birlikte olma hayalinden çoktan vazgeçmiş olmalıydım belki ama hayallerim ve arzularım hâlâ tazeydi. Onu tekrar bulana dek bir yıl boyunca başarılı bir araştırma yürütmüş olmak, gelecek yıl aklıma koyduğum şeyi yapabileceğime tüm kalbimle inanmamı sağladı. Annem haksız çıkmıştı: Bu araştırmayla hayatımı boşa harcamamıştım. Bu araştırma, kendimi bulmamı sağlamıştı.

Tüm bunları düşünürken, artılar listemdeki son satır aklıma geldi.

Charlie burada. Yakışıklı yabancı değil

Her şeyden öte, Charlie benim için buradaydı, hislerini çözümlemeye çalışıyor ve hiçbir zaman çok değer verdiğim arkadaşlığını

benden esirgemiyordu. Yakışıklı yabancı ise, kısacık bir anlığına görmüş olduğum, hiç tanımadığım biri için uydurduğum bir isimdi. Aslında bilinçli olarak seçimimi yapmadan çok önce seçimim kendi kendini belli etmişti. Ve şimdi ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Sonunda sakinleştim, makyajımı tazeledim ve kendime son bir kez bakıp diğerlerinin yanına gitmek için dışarıya çıktım.

Konser sırasında Will'i görmedim, zaten onu görmeye çalışmadım da. Artık bitmişti. Bunun yerine, sergileyebileceğim en parlak, en etkileyici performansı sergilemeye odaklandım. Kararımın bana verdiği özgüven, iliklerime kadar işlemiş ve yüzümü aydınlatmıştı.

Konuklarla dolu olan büyük çadırdaki zarif bir hareketlilik vardı. Sekiz yüz konuğun birbiriyle laflayıp gülüşmesi ve ayaklarıyla müziğe tempo tutması göz kamaştırıcıydı. Ortama neşeli ve mutlu bir hava hakimdi. Noel arifesi ile romantik bir düğünün bir araya gelmesinin arzulanan etkisi mevcut her şeyde görülebiliyordu.

Bu arada mekân personeli çaktırmadan, sahnenin direkt önündeki geniş dans pistini akşamki dansa hazırlamak için ustalıkla masaları taşıyordu.

"Dream a Little Dream of Me" parçasının ortalarında Charlie'yle göz göze geldik ve bana gülümsedi. Siyah gömlek ve pantolonuyla göz alıcıydı, gözlerinden bu büyüleyici gecede, bu harika mekânda çalışıyor olmanın coşkusu yansıyor.

Fon müziği parçalarımız bitince, yaklaşık yüz kişilik bir kalabalık dans pistinde toplanıp bizi hayranlıkla alkışladı.

Monitörlerden Sid'in sesini duyduk: "İnsanlar size bayıldı çocuklar! Yeni parça listesini çalmaya başlamanızda yarar var, akşam yemeği servisine mükemmel uyum sağlayacaktır."

Jack'in bunu kabul etmesiyle, Sid mikrofonla, "Hanımlar beyler, bu akşam mükemmel Pinstripes orkestrasını dinlemektesiniz. Beğeninizi göstermek için lütfen onları alkışlayınız," dedi.

Gülümseyen konuklar Sid'in dediğini yaptı.

Sid konuşmaya devam etti: "Ve şimdi bize bu geceye yakışır bir şenlik yaşatacaklar. Hanımlar beyler, bir kez daha karşınızda Pinstripes!"

Charlie geri sayımı başlattı ve Wren'in bas gitarını sapından havaya kaldırmasıyla, "Love Train" parçasını çalmaya başladık.

Her yeni parçada dans pistindeki konukların sayısı arttı. Tavan-
dan sarkan dev kristal avizelerin altındaki dans pisti, gülüşüp dans
eden insanlarla dolup taşı ve Charlie'yle kararımı paylaşacağım an
yaklaştıkça kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Söylediği "Ain't Nobody" parçasıyla konuklardan coşku dolu bir
alkış alan Wren çok mutlu oldu. Alkış öyle güçlüydü ki yeni parçaya
başlamadan önce bir süre beklememiz gerekti.

Wren, insanların verdikleri tepkiden memnun bakışlarla kulağı-
ma, "Bu insanlara bayıldım! Hepsini yanımda eve götürmek istiyoy-
rum," diye fısıldadı.

İlk sahnemizin son şarkısı olan "Lovely Day/Valerie" parçasının
girişini çalmaya başladığımızda yeniden Charlie'ye baktım. Bakışları
öyle sevgi doluydu ki, âdeta beni kalbimden geçen kararı vermeye
teşvik ediyordu.

Parçanın son kısmını çaldıktan altı dakika sonra, Wren izleyi-
cilere teşekkür ederek, "Harikaydınız, teşekkürler. Bir saat içinde
sizi yeniden dans pistinde görmek dileğiyle, iyi akşamlar diliyoruz,"
dedi.

Sonra bize dönüp çığlık atarak, "Amma da havalıydık!" dedi.

Jack'in gülümseyişi her şeyi anlatıyordu. "Muhteşemdik. Ve izle-
yiciler... Vay be diyorum!"

Sophie kolumu tutarak, “Victoria Beckham’ı dans ederken gördün mü? Ve Dizzee Rascal’ı! Gidip annem için birkaç fotoğraf çekmeye çalışacağım. Anlatsam inanmaz,” dedi.

Sid sahnenin kenarında göründü ve eliyle işaret edip bizi yanına çağırdı. “Fevkaladesiniz çocuklar. Bir süredir gördüğüm en iyi etkinlik orkestrasısınız. Bunu öylesine söylemiyorum. Şirketim önümüzdeki yıl büyük bir kurumsal konser organize edecek. Bu işte bulunmayı düşünür müsünüz? Sizi temin ederim iyi para verirler. Müzik sektöründen insanlar orada olacak ve bu etkinlik her yıl pek çok iş bağladığımız bir etkinlik.”

Jack onun elini sıkarak, “Çok isteriz dostum. Menajerimizle bir konuşup takvimimize alalım,” dedi.

Sid gülümseyerek, “Mükemmel. Yiyecek bir şeyler alın ve gidip biraz dinlenin. Sizi ikinci sahneye alması için birini görevlendiririm,” dedi.

Yiyeceklerin peşine düşmek için daha fazla davete ihtiyaç duymayan Tom, sahneden aşağıya atlayıp kalabalığın içerisinde gözden kayboldu. Wren ve Sophie de Tom’un yaptığıнын aynısını yaparken; Jack, Charlie ile benim yanıma, sahnenin kenarına gelip, “Harika konser. Bir şeyler yemeye gelmiyor musunuz?” diye sordu.

Charlie, “Bir dakika içinde geliyoruz. Sadece bir şey halletmemiz gerek,” derken kolu istemsizce benim koluma sürtünüyordu.

“Tamam. Çok geç kalmayın. Eğer Tom amacına ulaştıysa, açık büfe masalarını beş dakika içinde silip süpürecektir.” Aşağıya atlayıp diğerlerinin peşinden gitti.

Kalbim hızla atarken Charlie’ye bakıp gülümsedim. “Gelsene, sana göstermek istediğim bir şey var.”

Büyük çadırdan dondurucu soğuğa çıktığımızda Syon Park büyüleyici görünüyordu. Ağaçlardaki lambalar, buzlu çimenlerin

üzerinde gökkuşağı renklerinde parıltılar oluşturunuyordu. Charlie tüm detayları sindirerek manzaraya uzun uzun baktı.

Charlie ellerini cebine soktuğunda utanarak birden koluna girdim. Onu, iki yaşlı kayın ağacının arasındaki yeşil demir banka götürdüm. Banka oturduğumuzda nefes alıp verişim hızlanmış ve kalbim pır pır etmeye başlamıştı.

Kalbimin benden söylememi istediği şeyi söylemenin tam zamanıydı.

“Aslında kiminle birlikte olmak istediğimi önceden beri bildiğimi söylerken haklıydın. Sadece bu konuyla ilgili biraz etraflıca düşündüm ve bu sırada çok şey öğrendiğimin farkına vardım.” Birden içimden gelen kıkırdama isteğimi bastırmak için duraksadım. “Ama ne istediğimi biliyorum. Ben, seninle olmak istiyorum Charlie.”

Ellerimi tutarken yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti. “Ah, Rom...”

Karanlık bahçenin orta yerinde, nihayet kararımı vermiş olmanın yol açtığı duygu seline kapılmış bir halde, tekrar “Seninle olmak istiyorum,” dedim. Charlie’nin sıcacık elleri ellerimi okşarken, bedenlerimiz birbirine yaklaştı. Bir ay önce Chase ormanında yaptığı gibi, yanağıma dokunmak için uzandı, gözlerimi kapattım ve dudaklarımız ilk defa birbirine değdi.

Ve sonra...

...sonra...

Yirmi bir

O, sen olmalıydın

HİÇBİR ŞEY.

Öpüşmemiz sona erdiğinde gözlerim birden kocaman açıldı. Charlie'nin de yüzünde aynı ifade vardı.

"Bir şey hissettin mi?"

Şaşkınlıkla başımı hayır anlamında salladım. "Hiçbir şey. Ya sen?"

"Ben de." Cevap bulmak ister gibi yüzüme uzun uzun baktı. "Çok üzgünüm."

"Ben de. Ama öyle emindim ki..."

"Biliyorum, ben de öyle!" dedi ellerini yukarı kaldırarak.

En civcivli zamanında olan akşam resepsiyonunun sesleri çadırdan parka doğru taşarken, bankta sessizce oturduk. Charlie öyle bir iç çekti ki, yanındaki ağacın altın sarısı ışığı altında soluğu görülebiliyordu.

"Sen olmanı isterdim Rom. Haftalardır, hatta aylardır bunu istedim. Her şey o kadar mantıklıydı ki. Yani, geçen sene beni sevdiğini söylemen, bir şeyleri sürekli birlikte organize etmemiz – şu 'eski topraklar' meselesi... Ve çok da güzelsin Romily, kesinlikle göz alıcı güzelliğesin. O zaman neden...?"

Elini sımsıkı tuttum. "Bilemiyorum. Ben de senin o kişi olduğuna emindim. Hatta bu akşam onu görmeden önce bile..." Bunu söylemeye tereddüt ettim.

"Kimi görmeden?" Gözleri kısıldı ve yüzüne buruk bir gülümseme yerleşti. "Hadi ama, sadece öpüştük. Bence bu bize, daha derin konuları konuşabilme yetkinliği verir."

Kahkahayla gülerek başımı salladım. Bu gece birdenbire hayatımın en tuhaf gecesi olmuştu. Charlie'ye gerçeği söylemek bunu daha da kötüleştiremezdi. "Geçen Noel'deki adam... Bu düğünde."

Charlie'nin hisleri yüzünden okunuyordu. "Dalga geçiyorsun! Sana ne dedi peki?"

"Bir şey demedi. Ya da ben bir şey demesi için yeterince vakit ayırmadım desem daha doğru olur."

Yüzü gölgelendi. "Ama nasıl olur?"

Yıldızlarla dolu gökyüzüne bakıp, "Çünkü bu onun düğünü," dedim.

Charlie yüzünü buruşturarak, "Ah, pek de hoş değil," dedi.

"Değil."

"Ah Rom," diyerek kolunu omzuma doladı. Başımı göğsüne yasladım. "Yazık sana. Sonra bir de az önceki durum... İyi misin?"

Şaşırtıcı bir şekilde kendimi iyi hissediyordum. Sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibiydi, sanki aylardır ilk kez rahat nefes alıyordum. Charlie'yi mi yakışıklı yabancıyı mı seçsem diye düşündüğüm son birkaç hafta beni çok yormuştu. Ve bu sürenin çoğunda yanlış kişiyi seçme endişesiyle kendimi berbat hissetmiştim. Şimdi Will'in evlendiğini ve Charlie'nin benim için sadece çok iyi bir arkadaş olduğunu biliyordum. Nihayet kendimi toplayıp gelecek yıl karşılaşılabileceğim ihtimallere ilişkin yepyeni bir heyecan duygusuyla yoluma devam edebilirdim.

“Sanırım idare edebilirim. Ya sen?”

“Beni yanlış anlama ama bir nevi rahatladım. En yakın arkadaşımı kaybedeceğim diye çok endişeleniyordum. Her şeyi nasıl enine boyuna düşündüğümü bilemezsin. Sanırım –yo, aslında eminim– bana ait olduğunu söylediğin kalbini başka birinin çalmış olmasını inanılmaz kıskandım. Bu, sadece huysuzluk başka bir şey değil. Ama daha önce söylediğim şeyde ciddiyim: Çok güzelsin. Olmamı istediğim adam olmadığım için üzgünüm.”

Ayağa kalktım. “Charlie, sen benim için hep olmanı istediğim adam oldun. Seni çok seviyorum ve daima da seveceğimi biliyorsun. Aramızda bir şeylerin eksik olduğunu nereden bilebilirdik ki?”

“Doğru. Peki iyi misin?”

Başımı evet anlamında sallayarak, “İyiym,” dedim.

Birbirimize sarıldık. İkimiz de rahatlamıştık. Ve bu, kendimizi iyi hissettirdi. Charlie ayağa kalktı. “Çekirgelerden geriye yiyecek bir şeyler kalmış mı bakmaya gidiyorum. Gelecek misin?”

“Hayır, biraz daha burada kalsam iyi olur. Hayranlık uyandıracak ikinci sahnemizden önce kendimi toplamalıyım. Bu milyonierlerin bize olan ilgisini kaybetmek istemeyiz değil mi?”

“Çok haklısın. Görüşürüz o zaman.”

O giderken arkasından baktım. Vücudumun gevşediğini hissediyordum. Gözlerimi kapatıp soğuk havayı içime çektim ve içimde yaşanan karmaşanın yatışmasını sağladım. Kendi kendime, *ne yıldırı ama Romily Parker*, diye söylendim. *Bu yılı birinci sıraya koyarsın herhalde?*

Belki Integral, Jack ve benden daha fazla parça talep edebilirdi. Bunun düşüncesi bile beni heyecanlandırıyordu. Belki Mags yengemi, kafesi için benim bloğumdaki takipçilerine tavsiyelerde bulunacağı ve gizemli yeteneğiyle uygun, harika tarifler vereceği bir internet sayfası açması için teşvik ederdim – ki aylardır bu konuda

amcamla ona takılıyorduk. Sonuçta, benim sanal dünyada meşhur olan araştırmamın esasen bittiğini öğrendiklerinde, dikkatlerini yöneltecekleri yeni birine ihtiyaçları olacaktı.

Belki de Mick ve yeni kız arkadaşının otuzlu yaşlar için hoş bir parçaları olup olmadığını sorardım. *Daima ileriye Romily...*

“Kaçıp gittin.”

Dibimde bir ses duyunca gözlerimi açtım ve dakikalar önce Charlie’nin oturduğu yerde Will’in oturduğunu gördüm.

“Seninle konuşmama fırsat vermeden kaçıp gittin. Sen, tahmin ettiğim kişisin değil mi?”

“Ben...” Söyleyecek söz bulamadım.

“Noel pazarında... Oyuncak tezgâhına çarpmıştın. Geçen yıl? Saçının açık olduğunu ve kırmızı bir palto giydiğini hatırlıyorum.”

Ayağa kalkarak, “Ve şimdi bir düğündesin,” deyiverdim.

Kaşları çatıldı. “Evet. Sen de buradasın. Aslında düğün şarkıcısı-sın. Bu arada, harika bir sesin var. Büyüleyici.”

“Teşekkürler. Aslında geri dönmem gerekiyor...”

“Hayır, gerekmiyor. Daha yarım saatin var. Şu an tatlı servisi yapılıyor.”

Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Geçen Noel’de gördüğüm aynı büyülu bakışlardı. Ama bana ne söyleyeceğini zaten bilirken, kendimi buna maruz bırakmamın ne âlemi vardı ki?

“Lütfen oturur musun? Seninle yeniden karşılaştığımda ne söyleyeceğimi tasarlıyordum. Ne kadar çılgın olduğumu düşünürsen düşün, lütfen söylememe izin ver.”

Demir banka yeniden çöktüm. “Nereye gittin? Yani geçen yılı kastediyorum. Neden gitmek zorundaydın ki?”

İçini çekerek, “Erkek kardeşim, Issie’nin kaza geçirdiğini yeni öğrenmişti ve doktorlar en kötüsünü öngörmüşlerdi. Bugün o gelin

oldu. Bu yıl, kazadan bu yana verdiği mücadeleden haberdarsındır herhalde. Yanında olmalıydım. Başka seçeneğimiz yoktu. Ne pahasına olursa olsun, üzgünüm,” dedi.

Tabii ki şimdi kulağa mantıklı geliyordu. O durumda kim olursa olsun aynı şeyi yapardı.

Başımı eğip, çimenlerin üzerinde parıldayan gümüş rengi topuklu ayakkabılarıma baktım. “Anlıyorum. Eşin için üzgünüm. Yine de bu akşamın keyfini sürecektir kadar iyi olması harika bir şey.”

“Bu...”

“Bu akşam kaçıp gittiğim için üzgünüm. Ama araştırmamdan ve olan biten her şeyden sonra seni yeniden görmek beni şoke etti.”

Gözlerini gözlerime dikmişti. Yüzünün ifadesinden kafasının karıştığı belli oluyordu. “Pardon? Ne araştırması?”

Beklenmedik sorusu karşısında şaşırılmış bir halde, tekrar gözlerinin içine baktım. “Pardon, ne sormuştun?”

“Beni mi bulmaya çalışıyordun?”

İnanamıyorum! Gitgide utanç verici oluyordu. “Evet. İlk başta bir yılı kalbimin sesini dinleyerek geçirip geçiremeyeceğimi görmek için bir tür meydan okuma gibi başladı. Sonra kendi yolunu çizdi, gelişti ve bir bloğa ve neredeyse herkesin okuduğu sanal bir yazıya dönüştü. Sonra yazıyı hazırlayan gazeteci ne yaptığını fark etti ve farklı bir şeyler yazarak bloğumun takipçilerinin artmasını sağladı. Yengem bloğumda tanıştığı kişilerin takıldığı bir kafe açtı...”

O sırada araştırmamı, araştırmamın odağı olan kişiye itiraf etmek mi yoksa inanılmaz yakışıklılıktaki yüzündeki ifadeden kafasının aşırı karışmış olduğunu anlamak mı daha kötüydü bilemiyordum.

“Bir blog? Ve kafe...?” Gözleri kocaman açılmıştı. “Bir dakika... Sen “Her Şey Bir Öpücükle Başladı” isimli blogtaki kız değilsin değil mi?”

Mahvoldum! Başımı eğip, “O benim,” dedim.

Ellerini saçında gezdirdi. “Issie haftalardır o bloğu takip ediyordu. Bloğu yazan kızla sürekli yazıştığını ve geçen ay yeniden yürüyebilmek için fizik tedavi gördüğü sırada iyimser olmak konusunda ondan ilham aldığını söylemişti. Hastanedeysen sürekli bana bloğun linkini gönderiyor, okumam konusunda ısrar ediyordu, ben de bir türlü anlam veremiyordum. Gelip geçici heveslerinden biri olduğunu düşündüğüm için hiç açıp bakmadım.”

Bir dakika: Issie mi?

“Rumuzu neydi?”

“Ysobabe8. Biraz tuhaf bir isim olduğundan hep dalga geçerim.”

Ah harika! Araştırmamın odak noktasının, aylardır yazıştığım ve çok sevdiğim müstakbel eşi, ona bloğumun linkini gönderiyormuş. Ysobabe8, tüm takipçilerimin içinde kendimi en yakın hissettiğim kişiydi ve beni sürekli cesaretlendirmesinin, araştırmamın son aylarında çok faydası dokunmuştu. “Dikkate alındığında, bağlantıyı takip etmemen iyi olmuş.”

“Ne dikkate alındığında? Yıl boyunca aklımdan çıkmayan kızı farkında olmadan bulup arkadaş olması mı?”

“Hayır!” İş ciddiye binmişti. “Seninle evlenmek üzere oluşu!”

Şaşkınlıkla başını salladı. Belli ki gerçekler canını yakmıştı.

Artık ayrılma vakti gelmişti. “Üzgünüm, gitsem iyi olur...”

“Dur bir dakika. Sen Issie’nin karım olduğunu, bunun da bizim düğünümüz olduğunu mu sanıyorsun?”

“Evet, öyle.”

“Nasıl böyle düşündüğünü anlayamıyorum.”

İçimi çekip yakasındaki çiçekleri işaret ettim. “Damat, iki beyaz gül takar. Diğerleri bir beyaz, bir kırmızı.”

“Öyle mi?” Eğilip yakasına baktı. “Ondan herkesten önemli görüldüm. Tam bir aptalım, Issie öğrendiğinde kahkahalarla gülecek.” Yüzüme bakarak, “Issie, karım değil. O benim kız kardeşim,” dedi.

“Ne? Ama ben sandım ki...”

“Ne sandığını biliyorum. Ama yanlış düşünmüşsün. Issie, en yakın arkadaşım Dan ile evleniyor, ben onun sağdıçyım. Geçen yıl erkek kardeşim ve benimle Noel pazarında buluşacaktı ama Issie’nin kaza haberini alıp haberi erkek kardeşime vermek için onu aradı.”

Zihnim bu gece olanlarla doluydu. Gözlerim doldu ve bakışlarımı ondan kaçırdım.

“Sana yeni rastladım ve gitmeni istemiyorum,” dedi. Sesi kadife gibi yumuşacıktı. “Sana bir şey söylemeye ya da telefonumu vermeye vaktim olmadı. Adını bile soramamıştım.”

Burnumu çekerek, “Adım Romily,” dedim.

Elini uzatarak, “Selam Romily, ben de Will,” dedi.

Elini sıkıtiğımda birdenbire elimi ilk tuttuğı anı hatırladım. O anın heyecanı ve yoğunluğu nefesimi kesiyor, kalp atışımı hızlandırıyor. Yavaşça elimi kaldırdı ve dudaklarının parmaklarıma dokunuşunu hissettiğimde gözlerimi kapattım.

“Bu anı kafamda defalarca kez canlandırmıştım,” diye fısıldadı. Konuşurken nefesi elime değiyordu. “Ve bunu söyleme fırsatım olabileceğini hiç düşünmemiştim.”

“Söyle öyleyse.” Gözlerimi açıp gözlerine baktım. Etraftaki ağaçlardaki ışıklar, geçen yılki Noel ışıkları gibi gözlerine yansıyor.

“O zamana kadar ilk görüşte aşka asla inanmazdım. Ama gözlerinin içine baktığımda bunu görüyorum. Sanki hayatımın geri kalanı karşımdaymış gibi. Seni yeni tanımama rağmen...”

“Hiç tanımamana rağmen mi?” Ne demek istediğini anlıyordum çünkü ben de aynı şeyleri hissediyordum.

Elimi bırakıp ellerini hafifçe omuzlarıma koydu. “Bu resmen çılgınlık. Birbirimiz hakkında geçen yıl gördüklerimiz ve bu gece konuştuklarımızdan başka bir şey bilmiyoruz. Ama sanki yıl boyunca, bugüne kadar Issie’nin iyileşme sürecinde ve yazın hepimizi endişelendirdiği sırada benimleydin. O gün seninle karşılaşmış olmak, hayatımın en sarsıcı zamanındaki tek parlak şeydi. Rüyalarımnda hep sen vardın, elimden kaçıp gitmiştin. Birlikte olmak için şansımız olup olmadığını bilmek istiyordum. Çünkü ikimizin de bugün burada olması bir tesadüf olamaz. Kader bizi ikinci defa bir araya getirdi. Sence buna göre hareket etmemiz gerekmez mi?”

Sanki benim araştırmam boyunca zihnimi meşgul eden şeylerin aynısını dile getiriyordu. Çok tuhaftı ama zaten ilk başlarda aşk da böyle değil midir? Eğer onu arayarak harcadığım bir yıl, beni bu aşamaya hazırladıysa: Elini tutup bilinmeze doğru yol almak...

Bu, öğrendiğim her şeyi uygulamaya geçirmem ve nihayet kalbimin sesini dinlemem için bir fırsattı.

Sersemlemiş bir halde uzanıp yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu öptüm. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Sanki evrendeki her şey, her şeyi değiştirebilecek olan bu müthiş, dehşet verici olay için bir anda bir araya gelivermişti...

Onun kollarında kendimi, tahmin ettiğimden daha hayat dolu –ve daha kendim gibi– hissediyordum. Ait olduğum yer burasıydı. Ve hakkında hiçbir şey bilmesem de, sanki kalplerimiz birbirini çok uzun zamandır tanıyormuş gibiydi.

Öpüşmemiz sonlandığında ve parkın rengârenk ışıkları altında birbirimize baktığımızda, ihtiyacımız olan her şeyi biliyorduk sanki.

Elimi tutarak ayağa kalktı ve beni kendine doğru çekti.

“İçeri dönssek iyi olur.”

“Evet, iyi olur.” Durup hayatım boyunca aradığım adama şöyle bir baktım. “Hazır mısın peki?”

Gülümseyerek, “Hadi gidelim,” dedi.

Herkese merhaba. Bilin bakalım ne oldu?

ONU BULDUM!

Size Will Hammond’u tanıtayım. Will, 30 yaşında, geçimini el yapımı mobilyalar üreterek sağlıyor ve Avon Nehri üzerindeki Stratford şehrinde yaşıyor. Ve kendisi bir yıl boyunca aradığım adam. Onu araştırmamın son gününde –tam olarak son dakikalarında– buldum ve onun da benimle ilgili hayaller kurduğunu öğrendim.

Üstelik takipçilerimden birinin onu çok uzun zamandır tanıdığını öğrendim. Dolayısıyla, ne onun ne de benim göremediğimiz bir şeyi fark ettiğin ve fantastik bir arkadaşım olduğun için sana teşekkür etmek istiyorum Ysobabe8.

Yıl boyu beni desteklediğiniz için sizlere teşekkür etmek istiyorum. Cesaretlendirici sözlerinizin benim, yengem ve amcam için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz.

Size şunu söylemek istiyorum: Böyle tamamen imkânsız görünen, çılgınca şeyler gerçeğe dönüşebiliyor. Ben kalbimin sesini dinledim ve kalbim, beni öptüğünde kendisini fetheden adama beni geri götürdü.

Kalbinizin sesinin sizi nereye götüreceğini kim bilebilir ki?

Sevgilerimle,

Romily xxx

Not: Will’in size selamı var. Hepinize Mags yengemin kafesine gelip onun üç katlı çikolatalı mozaik kekinden yemenizi tavsiye ediyor.

Görünüşe göre, insanın kalbinin sesini dinlemesi harika bir şey.

SON

Şarkı isimlerine atıf yapılan orijinal bölüm başlıkları:

1. The most wonderful time of the year
2. Dream a little dream of me
3. You've got a friend
4. We are family
5. People get ready
6. Get the party started . . .
7. Keep on moving . . .
8. Love is all around . . .
9. Help!
10. Gimme! Gimme! Gimme! (a man after midnight)
11. Rescue me
12. Move on up . . .
13. Could it be magic?
14. Please don't stop the music . . .
15. I will survive
16. Spinning around . . .
17. Here come the girls . . .
18. Respect
19. Stuck in the middle
20. Let there be love
21. It had to be you